

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TANRI'NIN

Kayıp

OĞLU

J.R. Lankford

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

“

Hızlı ilerleyen, merak uyandırıcı ve esaslı bir hikâye.

”

Midwest Book Review

Ünlü bilim adamı Felix Rossi, Torino Kefeni'nden çaldığı DNA ile insan klonladığını açıklar. Ancak söylediğine göre hem anne hem de çocuk doğum sırasında ölmüştür. Oysaki gizemli anne ve oğlu Jess on yıldan beri İtalya'da saklı bir hayat yaşamaktadır.

New York'ta ise Vatikan ile ilişkileri olan tehlikeli bir milyarder, İsa'nın genlerini taşıdığına inandığı bu çocuğu bulmak istemektedir. Acaba amacına ulaşabilecek midir?

Daha da önemlisi, Jess alışılmadık bir sevimliliğe sahip sıradan bir çocuk mudur, yoksa gerçekten Tanrı'nın Oğlu'nun bir reenkarnasyonu mu?

Nefes nefese okuyacağınız bir roman...

maya
Kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Tanrı'nın Kayıp Oğlu

Maya Kitap: 66, Roman: 37

1. Baskı, İstanbul Eylül 2013

ISBN: 978-605-5675-76-9

Orijinal Adı: The Secret Madonna

Akçalı Telif Hakları Ajansı

Tüm Yayın Hakları Maya Kitap'a Aittir

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç

Editör: Güneş Öztürk

Redaksiyon: Barış B. Acar

Mizanpaj: Mehmet Büyüktuna

Kapak: Özlem Aslan

Maya Kitap Sertifika: 14079

Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4 Şişli / İstanbul Tel: 0212 296 97 12

e-mail: info@mayayayinlari.com www.mayayayinlari.com

Kayhan Matbaacılık Sertifika: 12156

Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 244

Topkapı/İstanbul Tel: 0212 576 01 36

TANRI'NIN

Kayıp

OĞLU

J R Lankford

Çevirmen:
Engin Süren

Devar'a...

I. bölüm

Central Park

Yılın üç yüz altmış bininci telefon ihbarıydı. İhbar üzerine harekete geçen ambulansın, New York'un 101. Caddesi'ne ulaşmak için sağa dönüp Boy's Gate'ten Central Park'a girerken acı acı bağırmakta olan sireni hırıltılı bir hıçkırığa dönüştü. Ambulanstaki şok aletinin yanıp sönen turuncu ışığı, karanlık sisin ortasında onları bekleyen polisin küçük cipinin üzerinde parladı. Ambulans ona yol gösteren polis arabasıyla birlikte hızlı bir şekilde West Drive'a yöneldi. Solgun sarı ışık küreleri gibi görünen uzun sokak lambalarının arasından sola, parkın ıssız kuzey çeyreğine doğru döndü.

Polis aracı durunca arkasındaki ambulans da frenlere asıldı. Polis memuru araçtan atlayarak inerken, "Burada, aşağıdalar," diye seslendi.

İki sağlık görevlisi, malzemeleriyle birlikte sedyeyi de alıp polisi takip ettiler. Genç olanı aşağı doğru inen bir patikadan güçlkle ilerleyerek West Drive'ın altındaki kemere ulaştı. Kemerin *Havuz'u* ikiye böldüğünü biliyordu ki bu havuz aslında bir akarsu olan *Loch*'tan gelen bir göletti. New York'ta doğmasına rağmen onun buraya sadece üçüncü geliyordu.

Sağlık görevlileri şelaleye gelince ürken bir ördek sürüsü, kanatlarını hızla çırparak ve nefretle bağırarak havalandı. Bu şelale, gri renkli kayaları adeta kayıp ruhların yaşadığı bir mağarayı andıran *Glen Span Kemer'i'nin* deyaşa, rahatsız edi-

ci taşlarının altındaki pınarı besliyordu. Gündüzleri burada oyun oynayan çocukların sesleri yankılanırdı.

“Sonuncusu da burada,” dedi polis memuru. Bir eliyle el fenerini yakıp, diğer eliyle de burnunu tıkayarak kemerin altındaki akıntıya paralel şekilde uzanan yürüyüş yolunu gösterdi.

Sağlık görevlileri onu izlediler ve onlar da kokuyu aldılar – alışılmadık bir kokuydu bu, kara toprak ıslanmış ve güneşte buharlaşıyormuş gibi kokuyordu.

“Biri burada doğum yapmış,” dedi yaşlıca olan, “Ve yardıma ihtiyacı var. Çok kan kaybetmiş.”

O anda genç sağlık görevlisi kokunun, üzerinde doğum sonrası sıvıları olan battaniyelerden geldiğini fark etti.

“Evet ama kendisinden hiçbir iz yok. Parkı tarıyoruz.”

Polis durdu ve ışığını adaleli, solgun, bir zamanlar yakışıklı olan yüze çevirdi. “İşte hastanız burada. West Drive’ın üstünde de başka bir yaralı var. Oraya da ortağımla birlikte bir sağlık ekibi sevk edildi.”

Hareketsiz adamın yanına diz çöktüler. Uzun boylu, sağlam yapılı biriydi ve göğsü kanlar içindeydi.

“Kurşun yarası. Dostum bu adam ölmüş gibi görünüyor,” dedi genç sağlık görevlisi.

“Biz gerekeni yapalım yine de.”

Genç sağlık görevlisi adama doğru eğildi ve yaşam belirtilerini kontrol etti. “Nefes borusunda kan var. Nefes almıyor. Kan dolaşımı yok.”

“Pedleri al ve onu bağla.”

Sağlık görevlisi adamın ağzından kanı vakumladı, başını arkaya eğip çenesini dikleştirdi ve iki kez hava verdi. Şah damarından nabzını kontrol etti ama nabızı atmıyordu.

“Pekala, göğsünden elektrik çoku verelim.”

“Hazır!”

Adamın vücudu kasılarak kanlı zeminden yükseldi.

“Geri çekilin! Bırakın da işlerini yapsınlar!” dedi polis memuru, kemerin her iki yanında toplanan karanlık gölgelere—sidik ve kir kokan berduşlara.

Berduşlardan biri iğrenerek, “Bu koku da ne böyle?” dedi.

“Ne sandın? Ölü adamdan geliyor.”

“Hayır, başka bir şey bu.”

“Tekrar şokla,” dedi yaşça büyük olan sağlık görevlisi.

“Hazır!”

Adamın vücudu yeryüzünden kurtulmaya çalışıyormuşçasına kasılarak havalandı.

Bu arada polis memurunun telefonu cızırdadı. Polis telefonu açıp gelen sesi dinledikten sonra, “Tamam, orada buluşuruz,” diyerek telefonu kapattı. Sonra da, “Burada neler olduğunu gören var mı?” diye sordu berduşlara.

İçlerinden biri, “Bir sürü silah sesi duyduk sadece,” dedi.

Polis memuru sağlık görevlilerine döndü. “Ortağım diğer kurbanın öldüğünü söylüyor.”

“Bence bu da öldü,” diye yanıtladı genç sağlık görevlisi. Sesi gergindi.

“Evet, sanırım öyle.” Diğer sağlık görevlisi ölü adamın yaralı boynuna hafifçe vurdu. “Üzgünüm dostum. Elimizden geleni yaptık.”

Berduşlardan biri sarhoş bir halde mırıldandı, “Kurban bizden biri olunca çabucak vazgeçerler.”

“Kes sesini!” dedi polis memuru ve homurdandı, “Parkın içinde koşturup ateş ediyormuş, hak ettiğini bulmuş işte.”

Berduş haykırdı, “Bize gelince hemen bırakırsınız zaten!”

Genç sağlık görevlisi küfrederek kalp masajına başladı.

“Hadi, işi bitti. Bırak onu,” dedi ortağı.

Sağlık görevlileri topuklarının üzerine doğru gerilediler ve adama baktılar.

Glen Span Kemerî'nin sessizliğinde, biri iç çekti.

“Geri döndü!” diye haykırdı genç sağlık görevlisi. Monitöre baktılar. “Distal nabız var. Nabızı atıyor!”

“Yüce Musa! Nefes alıyor mu?”

“Evet biraz. Çok hafif. Entübe edelim mi?”

“Hayır, oksijen maskesi kullan. Sedyeye alalım.”

“Pekala.”

“Hazır mısınız?”

“Evet.”

“Bir, iki, üç.”

İsimsiz adamı kaldırarak doğum sonrası kokusunun sardığı yerden aceleyle ilerleyip şelalenin ve Glen Span Kemerî'nin gri kayalarının yanından geçtiler.

Genç sağlık görevlisi bir hastane odasının kapısında durmuş, üç gün önce neredeyse ölüme terk edeceği adama bakıyordu. Adam komadaydı, çaresiz ve yalnız. Arayıp soranı olmamıştı. Adını bilen de yoktu.

Bu sırada travma merkezinin iki numaralı ismi Dr. Lewiston, koridora girdi ve hayat kurtarma işinde çok yeni olan sağlık görevlisini gördü. Adamın kederini hisseden Lewiston kafa salladı ve onunla yan yana gelene kadar yürüdü. O da kollarını kavuşturarak hastanın odasına doğru gözlerini dikti.

“Yapılacak her şeyi yaptın sen,” dedi sağlık görevlisine moral vermeye çalışarak. “İki kez şok verdin, yaralarını sardın, Xylocaine verdin, damar yoluyla enjeksiyon yaptın. Bu halde olması senin hatan değil.” Kulağına doğru eğildi, “Evine git,” dedi.

Sağlık görevlisi, Dr. Lewiston'a gülümsedi. “Evet, elimden geleni yaptım sanırım. O, çalışmalarınızın sonuçlarıyla düşündüğünüz kadar uyumlu mu?”

“Beynin uzun süre oksijensiz kalmasını da içeren bir do-laşım ve solunum travması mı? Kesinlikle!” dedi Lewiston. Bu hasta hedef kitlesine öylesine uygundu ki bu durum, hasta hayatta kalsa da kalmasa da *Acil Tıp Tarihi* konusundaki araştırmasını yayınlanması yolunda onu bir adım daha ileri götürecekti ve bu alanda çalışan onun gibi siyahi olan doktorlara biraz daha saygı ve takdir kazandıracaktı. Bunu dile getiremedi. Sağlık görevlisi bu işte yeniydi ve bunu duyarsızlık olarak algılayabilirdi.

“Sizce başarabilecek mi?”

Lewiston cevap vermedi. Ambulans hastaneye geldiğinde hasta tepki vermiyordu ve parkta neredeyse kan kaybından ölmek üzere olduğundan Xylocaine de durumunu dengeleyememişti. 1 numaralı travma odasında, kalbi tamamen durmadan aceleyle ana damarları kontrol altına almışlardı. Ameliyat sırasında adamdan kırk beş kalibrelik bir kurşun çıkarmışlar ve göğüs kafesindeki kurşunun neden olduğu parçalanmayı onarmışlardı. Ameliyat masasında bir de inme geçirmişti. Ölmemiş ama derin bir şok halinde kalmıştı.

Lewiston ona kendi keşfettiği ve bu gibi ekstrem durumlarda kullanılma onayını yeni almış olan C vitaminli bitkisel serumu vermişti. Bunun gibi görünüşte çok basit olan birçok şeyi Maasai ilaçları üzerinde çalışırken öğrenmiş ve onları etkili bulmuştu. Yine de ona göre bu hasta iyileşemeyecekti.

Lewiston sağlık görevlisinin omzuna hafifçe vurarak deminki sorusunu, “Asla bilemezsin,” diye cevapladı. Onu nazikçe koridorun sonundaki kapıya yöneltti. “Bu senin hatan değil. Evine git.”

Sağlık görevlisi giderken, Lewiston hastanın odasına girdi. Hastanın adaleli ve sağlam bir vücudu olduğu belliydi. Lewiston, dışarıdan görülemeyecek şekilde perdenin arkasına geçip gözlerini yumdu ve ellerini birleştirdi.

“Tanrın,” diye fısıldadı, “Ebediyetin sırrı sendedir. Kullandığım gereçlere rehberlik et, aklımı yönlendir ve bu adama merhamet et.”

Kapının dışında birinin boğazını temizlediğini duydu. Lewiston dışarı çıktınca tanıdığı siyah bir hizmetliyi gördü. Birlikte uyum içinde çalışmışlar ya da birbirlerinden nazikçe kaçınmışlardı. Hizmetli, eskiden *Ebonik* adı verilen siyahlara has bir sokak aksanıyla konuşuyordu. Lewiston hafifçe Rhode Island aksanına kayan bir kuzey aksanıyla konuşuyordu, çünkü anne-babası ve onların anne-babaları da oralıydı. Lewiston Chelsea’deki konaklarında Mozart, Bach, Beethoven dinlerdi. Harlem’deki evine giden hizmetlinin arabasında ise sıklıkla Rap müzik gümbürderdi.

Hizmetli bir kez daha boğazını temizledi. “Size telefon var Dr. Lewiston.”

Lewiston kafa salladı ve dudaklarını düzleştirerek gülümsedi, hizmetli de buna karşılık verdi. Bu duvarların dışındayken paylaşacak hiçbir şeyleri yoktu ama birbirlerini kusursuz bir biçimde anlıyorlardı.

“Alo,” dedi Lewiston hemşire odasındaki telefona.

Bir duraklamanın ardından yabancı biri, “Bir saniye bekleyin,” diye yanıtladı.

“Alo?”

Telefondan başka bir ses geldi ve “Dr. Lewiston sizden bir ricam olacak,” dedi. Sesi rica eder bir tonda değildi. Lewiston öyle şaşırmıştı ki neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti. Bu sesi yıllardır duymamıştı ve çaresizce bir daha hiç duymamayı

ummuştı. Ses, sessizce kentsel ve ulusal hayatın arkasına sızan, eğer lütfederse dünyanın güçlü elit tabakasıyla toplantılar yapan—Trilateral Komisyonu, Bilderberg Grubu, Dış İlişkiler Komisyonu—ultra zengin bir hayırsevere aitti. Az sayıda insan onun varlığından haberdardı. Aşırı tehlikeli biri olduğunu bilenlerin sayısı ise daha da azdı. Lewiston onu gözünde canlandırmaya çalıştı: Yüzünü çevreleyen gür saçların oluşturduğu platin renkli bir aura ve bunu dengeleyen gaga gibi bir burun ve güçlü bir çene. Keskin hatları olan büyük ellerinin boğumlu başparmakları, güçlü bir kavrayışı olduğu izlenimini veriyordu. İsteddiği an bu şehirde olup biten her şeyi öğreniyordu.

“Buyurun efendim.”

“Üç gün önce Central Park’tan getirilen hasta.”

“Hangi hasta?”

Kızgın bir ses tonuyla konuştu. “Kişisel olarak ilgilendiğin hasta, Chuck. Benimle oyun oynama.”

“Ha, şu hasta. Ne olmuş ona?”

“Onu bana tarif et.”

Lewiston, elini alnına koydu ve paniğe kapılmamaya çalıştı. Hasta nasıl biriydi ve arayan neden bunu bilmek istiyordu? “Beyaz bir erkek. 1.90 boyunda, iri yapılı. Saçları koyu kahverengi.”

“Peki ya boynu?”

“Ne?”

“Boynunda yara izleri var mı?”

“Bunu neden soruyorsunuz?”

Ölümcül bir sessizlik.

“Evet. Yara izleri. Eski izler. Kavgada oluşmuş gibi.”

“Durumu nasıl?”

“Akrabanız mı?”

Yine bir sessizlik.

Lewiston'ın korkusu büyüdü. Sonra hastanın umutsuz durumda olduğunu hatırladı. “Kendisi komada.”

“Tahminin nedir?”

“Ya böyle kalacak ya da bir süre sonra komplikasyon sonucu ölecek.”

“Getir onu.”

Lewiston, Yoğun Bakım Ünitesi'nin hemşire odasındaki masanın önünde dururken dizlerinin bağı çözüldü. “Ne?”

“Onu bana getir.”

“Ama—” Lewiston duraksadı ve telefonun diğer ucundan hissettiği soğuklukla tamamen durdu. Neden *ama* demişti? Bu adama hayır diyen sadece iki kişi tanıyordu. Birincisi, bir senatörün eşiydi ve beklenmedik bir kaza sonucu ölmüştü. İkincisi de Lewiston'ın kendisiydi. Bir keresinde bir hastanın kayıtlarında tahrifat yapmayı reddetmişti. Ertesi gün, Lewiston'ın oğlu beş korkunç saat boyunca kaybolmuş, ardından elinde pamuk şeker, sirkten dönen bir limuzinle kendisine iade edilmişti.

“Yani evet, tabii. Olur. Ne zaman?”

“Bu gece. Özel bir ambulans göndereceğim. İhtiyaç duyacağın her şeyi evimde bulabilirsin.”

“Ben mi? Ama ben— kahretsin, o uyanamaz, size söylüyorum!”

Arayan şahıs telefonu kapattı ve Lewiston, az önce içeri giren hemşirenin meraklı bakışlarını göz ardı ederek, masanın üstüne yığılıp kaldı. Zihninde, *Acil Tıp Tarihi*'ne elveda diyordu, tabii itibarına da. Polisi aramayı düşündü—ama ne diyecekti? Şehit polis eşleri fonunu tek başına finanse eden adamın ondan yasaları çiğnemesini istediğini mi söyleyecekti? Aynı adam belediye başkanını seçtiği gibi, valiyi de seçtirmemiş miydi? Lewiston elinde kanıt olsa bile kimsenin onu

dinlemeyeceğini biliyordu. Lewiston umutsuzca hastasının başka bir hastaneye götürülmüş olmasını, -aynı aramanın da başka bir doktora yapılmasını- umarak iç çekti.

“Dr. Lewiston, iyi misiniz?” dedi hemşire.

Lewiston onu zar zor duyuyordu. Yavaşça salona doğru yürüdü, ümitsizliğe kapılmış bir halde bir yandan karısını, sonunda üniversiteye geri dönüşünü ve oniki yaşındaki oğlunu düşündü. Zihninin geri kalanı ise bilinci yerinde olmayan bir hastayı gecenin bir yarısında buradan nasıl çıkaracağını planlıyordu. Adamın odasının kapısına gelince durdu. Adam, yaşam destek ünitesine bağlıydı. Gözleri tek noktada sabitlenmişti. Büyük olasılıkla asla uyanmayacak, Brown adındaki bir adamın kendisinin New York’un Yukarı Doğu Yakası’na kaçırılmasını ayarladığını da asla bilmeyecekti.

2. bölüm

Beşinci Cadde

Beşinci Cadde'deki apartmanın dokuzuncu ve en üst katında, Theomund Brown parmaklarını platin renkli saçlarının arasında dolaştırdı. Taktığı tek takı, üzerinde kadim bir yazıttan yazılar bulunan ve terastan içeri süzülen öğleden sonra güneşinde parıldayan altın bir yüzüktü. Kütüphanesinde bulunan nesli tükenmiş bir Amerikan kestane ağacından yapılmış masasında oturmuş, dünyanın yarısıyla birlikte son dakika haberlerini izliyordu.

Brown, Dr. Felix Rossi'nin nasıl olup da ölü biri olmak yerine, Üniversite Kulübü'nde yarım saatlik bir basın toplantısı yapabildiğini kavramaya çalışıyordu.

Rossi'nin fotoğrafları ekranda görünürken, Brown'ın özel hatlı telefonu çaldı. Arayanın numarasına bakmasa da, kim olduğunu biliyordu.

Theomund telefonu kaldırıp, "Alo," dedi.

Evaristo Kardinal Salati'nin kızgın sesini duydu, "Selam Theomund. Ne haltlar dönüyor?"

Salati, Roma Mahkemesi adı verilen Vatikan bürokrasisinin bir üyesiydi—Unvanı devlet memurluğu, görevi ise belirsizdi. Doğumu ve eğitimine istinaden kendisi aynı zamanda Mafia Emiliana'ydı. Bu terim, Via Emilia boyunca uzanan, eskiden papanın elçileri tarafından yönetilen ruhban sınıfını

tanımlamak için gayri resmi olarak kullanılan bir terim. Katolik Kilisesi'nde, doğmak için buradan daha iyi bir yer yoktu, akraba ve yandaş kayırma Vatikan hayatının bir gerçeğiydi.

“Merhaba Ekselansları,” dedi Theomund, her ne kadar Salati'yle aynı kızgınlığı hissediyor olsa da sesi kontrollü ve endişesizdi.

“Robert Calvi skandalı yetmezmiş gibi! Londra'daki halka açık duruşmada söylenenleri duydun mu? Vatikan ve Mafia'nın milyonlarca liretinin o öldürülen hergelenin banka hesabına aktığını?”

Amerika bu skandalı Avrupa kadar büyütmemişti ama Theomund olan biteni biliyordu. Ve hepsi doğrudu.

“Şimdi de bu! New York'taki Üniversite Kulübü'nde yapılan bu basın toplantısı da neyin nesi, Theomund? Klon bebek ölmedi mi?”

Evet, yerinde bir cevap olurdu. Ama Theomund'un Katolik Kilisesi'nin en sevdiği oğlu karşısında nüfuzunu riske etmeye hiç niyeti yoktu.

Brown, “Emin değilim,” dedi.

Kardinal Salati iç çekti. “Tanrı bunun doğru olmasını umduğum için beni affetsin. Emin olmayışının nedenini sorabilir miyim?”

“Ayrıntıları mı istiyorsunuz, Ekselansları?”

Salati ofladı. “Hayır, istemiyorum. Fransız Basın Ajansı, Torino Kefeni'nden parça alınırken çekilen fotoğrafı yayınlayınca, Vatikan kaosa sürüklendi. Bilim insanları ve rahiplerle dolu bir odada bu nasıl olabilir?”

“Rossi, zeki biridir.”

“Neden bir basın toplantısı düzenliyor?”

“Yakında anlarız.”

“İşlerine yaptığımız yardımın devam etmesini istiyorsan, bu işin icabına bak, Theomund!”

“Klonu onaylamayanın Papa mı yoksa Mafia Emiliana mı olduğunu sorabilir miyim?” dedi Brown.

“Eğer bu saçma klon yaşar ve uzaktan da olsa İsa’ya benzerse, tüm Hristiyan dünyası bir krize sürüklenir.”

“Peki, başladığım işi bitireceğim.”

“Mille grazie,” dedi Salati ve telefonu kapattı.

Theomund Brown telefonu kapatıp babasının, üzerinde Bwana kıyafetiyle, tozlu bir Afrika yolunda ceketinin üzerine kabilesini simgeleyen bir atkı giymiş olan Uukwambi Kralı Iipumbu Ya Tsilongo’nun yanında dururken çekilmiş fotoğrafına baktı ve gülümsedi. Arkalarında Tsumeb madeninin iskelesi yükseliyordu. Burası, sadece kurşun, çinko, bakır ve germanyumla milyarlarca dolar kazandırmakla kalmamış, buradan aynı zamanda iki yüz kırk yedi farklı türde mineral de çıkarılmıştı—hem de bilinen en iyi kalitedeki örnekleriyle. Madenin emsalsiz damarı, yeraltına doğru 1716 metre derinliğe kadar uzanıyordu. Babasının tutkusu başka bir Tsumeb bulmaktı—bu bir hayaldi, gereklilik değil. Babasının başlattığı mineral keşfi işi, çoktan dünyanın en zengin özel teşebbüsü haline gelmiş, neredeyse Katolik Kilisesi kadar zengin olmuştu.

Salati’yi, kendisini korkutan bu klondan kurtarma karşılığında, Brown’ın şirketi Algonquin Inc.’nin vergi yükü Roma tarafından el altından desteklenerek dünya çapında azaltılacaktı.

Brown masanın üstündeki eşi benzeri olmayan kümeye hayranlıkla baktı—bu içi muhteşem kristallerle doldurulmuş ışık saçan koyu mavi azuritti. Bekarlığın Katolik rahipler arasında Roma’nın olmasını önerdiği kadar yaygın olmaması çok kötüydü ama Kilise’nin yeni ortaya çıkan şehvet düşkünü imajı, bunun yararlı olduğunu ortaya koymuştu. Theomund

önemli cemaatleri korumak için yüklü meblağlar ödemişti. Vatikan halihazırda ona borçluydu ve bu klon meselesi de bu borcun derecesini arttıracaktı.

Theomund televizyonun sesini açtı.

Rossi konferans salonuna yeni gelmişti. Düz siyah saçları yüzüne ciddi bir ifade verecek şekilde arkaya doğru taranmıştı. Aristokratik duruşunda çekingen bir hava vardı, bir münzeviye yakışmayan fiziksel çekiciliği için özür diler gibiydi. Rossi, kız kardeşi ve nişanlısıyla birlikte ön sıradaki yerlerine doğru yürürken, kamera onları izlemek için aynı yönde hareket etti. Dokuz ay öncesine kadar Rossi'ler, Theomund Brown'ın apartmanında, onun bir kat altında sakin bir halde varlıklarını sürdürüyorlardı. Sonra birden inzivaya çekilmişlerdi.

Üç gün önce Rossi'nin eylemleri ortaya çıkmıştı. Paparazziler, açık açık bütün dünyada onları aramıştı, tıpkı Brown için çalışan adamların gizlice yaptığı gibi.

Şimdi ise Rossi, bütün bunlara rağmen geri dönmüş ve bir basın toplantısı düzenlemek üzereydi.

Televizyon kamerası salonu taradı. Soluk renkli yüksek duvarların üzerinde kapitone paneller vardı. Uzun masalarda, beyaz ceketli garsonlar şampanya ve kanepelerle dolu tabaklar servis ediyorlardı. Salonun ortasındaki altın avizenin altında, New York basınının üst tabakasının üyeleri beş sıra halinde yerleştirilmiş kadife iskemlelerde oturuyorlardı. Yalnızca elit ya da çok varlıklı üyeler dünyanın bu birinci sınıf kulübünde basın toplantısı yapabilme ayrıcalığına sahipti. Rossi, her iki tanıma da uyuyordu.

Rossi kürsüye çıktığında basın mensupları sessizliğe bürünürken, Theomund Brown da kütüphanesinde parmak uçlarını birleştirip ekranı izlemeye koyuldu.

Rossi kısık gözlerle kamera ışıklarına bakarak, “İyi günler,” dedi. Ağzından dökülen sözcükler var olan bütün yayınlama yöntemleriyle, uyuyla ya da radyo yoluyla umutla bekleyen kalabalıklara ulaşıyordu. Üç gündür bütün dünya sadece onu konuşuyordu.

“Birçoğunuz beni zaten tanıyorsunuz,” dedi muhabirlere. “Ben Dr. Felix Rossi, mikrobiyolog ve fizikçiyim.”

“Harvard mezunuydunuz, değil mi, Dr. Rossi?” diye bir muhabir kaba bir şekilde sordu.

Rossi’nin yüzü kızardı, açıkça seçkin eğitiminin buna, bir skandala neden olmasından dolayı utanmıştı. Sesi fısıltıya benzer bir tona büründü. “Evet, doğru, Harvard. Uzun zaman oldu elbette. Daha yakın bir zamanda ise, Torino Kefeni üzerine yapılan üçüncü araştırmayı organize ettim.”

“Daha yüksek sesle lütfen.”

Çatı katındaki Brown, birinin kütüphaneye girdiğini duydu ama gözlerini ekrandan ayırmadı.

“Buyurun efendim.”

Gelen uşağıydı. Brown’ın masasına gelince durdu, içinde iki kadeh ve bir şarap sürahesi bulunan tepsiyi masaya koydu. “Az önce Coral geldi, efendim.”

“Burada olduğumu söyle,” dedi Brown.

Basın toplantısındaysa Rossi, sözlerini sürdürüyordu. “Torino Kefeni’nden iplikler çaldığımı söyleyen yazılar okudunuz,” dedikten sonra duraksadı.

Brown’ın sol tarafından kararlı bir kadın sesi televizyona yanıt verdi, “Bu ne kadar yetersiz bir ifade böyle tatlım. Hepimiz duyduk olanları.”

Brown o yöne baktı. Coral, kütüphanenin kapısında durmuş, muhteşem kestane rengi saçları, omuzlarına ve vücudunun Venüs’ü bile kıskandıracak güzellikteki kıvrımlarına doğru dökülüyordu.

“Dinleyelim şunu,” dedi Brown ve ona bir koltuğa oturmasını işaret etti.

Coral, farkında olmadan ama herhangi bir erkeğin tüm dikkatini üzerine çekecek kadar seksi bir biçimde kendini bir koltuğun üzerine bıraktı. İstediginde erkekler üzerinde bırakabildiği etki, onu Brown’ın en değerli varlıklarından biri haline getirmişti.

“Bunu yapanın Rossi olduğuna inanamıyorum,” dedi. “Alt katımızda adeta bir aziz gibi yaşayan münzevi.”

“Şşş,” diye fısıldadı Brown.

Basın toplantısında Rossi, kameralara doğru baktı. “Yazılanlar doğru.”

“Vay canına,” diye mırıldandı Coral, büzülmüş dudaklarının arasından.

Rossi devam etti, “Geçtiğimiz Ocak ayında Kefen’den iki adet kanlı iplik çaldım. Güvenlerine karşı yapmış olduğum bu ihlal için Katolik Kilisesi’nden özür diliyorum ve yapacakları her türlü kınamayı da beraberinde getireceği cezalarla birlikte kabul ediyorum.”

“İnanılmaz,” dedi Theomund Brown, kanunun ona vereceği cezalara engel olmaya karar vererek. Çünkü Rossi hapis-teyken onun işine yaramazdı.

Rossi duraksadı, yutkundu ve hızla devam etti. “Çalınan ipliklerden büyük bir küme nötrofil—yeni bir yarada bulunan akyuvarlar— çıkardım. Bu nötrofillerden bir erkek DNA’sı elde ettim.”

Basın toplantısı sükunetini kaybetti.

Fotoğrafçılar kürsüye doğru atıldılar. İnsanı kör edecek bir ışık saldırısıyla fotoğraf çekiyorlardı. Bir TV kanalının kamerası Rossi’nin yüzüne doğru yakınlaştı.

“Hz. İsa’nın DNA’sından mı söz ediyorsunuz?” diye bağırdı biri.

“Kontrolü ele alıyorlar, Theo,” dedi Coral.

Rossi devam etti. “Nükleer Transfer yoluyla, DNA’yı bir donör yumurtasına aktardım ve yumurtanın çoğalmasını—”

“Bu bir insanın klonlaması demek!” diye araya girdi bir muhabir. “Dr. Rossi, bunu başardığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Ben—yani, evet.”

“Siz bu alanda uzman mısınız?”

“Hayır, ben... aslında birkaç yıldır özel olarak bu konuda, çeşitli memeliler üzerinde çalışıyordum ve yüzde ellilik bir başarı oranı yakaladım—”

“Tek bir yaşayabilir embriyo elde etmek için yüzlercesini üretmek gerekmiyor mu?”

“Evet, bir zamanlar öyleydi. Ben bazı gelişmeler kaydettim. Hepsi yayınlamayı düşündüğüm kişisel günlüklerimde kayıtlı bulunuyor. Denemelerimin yarısında yaşayabilir embriyolar elde ettim.”

Muhabirler bunları yazarken hepsinin başları öne eğildi.

“Kefen’den aldığım DNA’yı içeren bir embriyoyu, yumurtasını bağışlayan kadına aktardım—” Rossi aşağı doğru baktı, dua eder gibi bir şeyler fısıldadı, ardından yeniden kameraya ve Brown’ın görmediği gözlerine baktı. “Bu kadın 6 Eylül’de, gece yarısına doğru bir erkek çocuğu dünyaya getirdi.”

“Aman Tanrım!” dedi Coral.

Basın toplantısında, halihazırda oturmakta olanların hepsi ayağa fırladı.

“Neredeler?”

“Doğum ne zaman oldu?”

“Çocuğu kim dünyaya getirdi, Dr. Rossi?”

Rossi ellerini kaldırdı. “Lütfen, lütfen. Hepinizi aynı anda duymam mümkün değil. Adı, Maggie Johnson.”

“O kim peki?”

“Bakire miydi bari?” dedi biri alaycı bir şekilde.

“Evet... o... Maggie Johnson otuz beş yaşında, Afro-Amerikalı bir kadındı. Beş yıldır benim hizmetçimdi. Evet, klonu yerleştirdiğim sırada kendisi, doğduğu günden bakireydi, fakat—”

Konferans salonu bağırışlarla cınladı.

Rossi ellerini ıstırap çeker gibi sıktı. “Fakat kendisi öldü.”

O kargaşada onu sadece birkaç kişi duymuş gibi görünüyordu. Herkes kendi yanındakine sessiz olması için bağırıyordu. Sonunda bu gürültü, ayrıntılara duyulan iştah sayesinde yerini sessizliğe bıraktı.

“Çocuk erken doğmuştu.”

“Yani, İsa’nın doğum kusurları olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye cınladı aynı alaycı ses. Diğerleri koro halinde onu susturdu.

Rossi kameraya doğru baktı. “Onları kurtarmaya çalıştım ama bebek iki ay erken doğmuştu. Akciğerleri gelişmemişti. Plasentası ayrılmıştı. Hastaneye yetişemedik. Anne doğum sırasında kan kaybından öldü.”

“Vay vayvay. Cesetler nerede acaba?” dedi Coral.

“Bir basın bülteni hazırladım,” diye yanıtladı Rossi, sanki onu duymuş gibi. “Ayrıntılar orada mevcut, fakat size kanıt sunmaktan ve tüm sorularınızı yanıtlamaktan memnun—”

İngiliz aksanlı bir muhabir sordu, “Diyorsunuz ki, bütün bu... olanlardan sonra”

“İsa’nın klonu öldü,” dedi Rossi.

Dünyanın önde gelen kulüplerinden biri olan bu özel kulübün konferans salonunda düzinelerce cep telefonu hızla açıldı. Anlatılan hikaye başkalarına iletmeye başlandı. Bazı muhabirler dışarıdaki telefonlara koştu. Ayakta duran az sayıda muhabirden bazıları sessizce oturdu, bazıları başlarını eğerken bazıları da kumaş kaplı duvarların önüne çöktüler.

“Bana biraz müsaade eder misin, Coral?” diyen Brown, onun kadınsı hareketlerle ayağa kalkıp odadan çıkışını izledi.

Brown yalnız kalınca, kumandayla Rossi’nin yüzü ekrandayken görüntüyü dondurup onu incelemeye başladı. Rossi, uykusunu alamamış, suçluluk duyan, küçük düşmüş ve derinden acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Deli miydi? Becerikli bir yalancı mı? Yalan söylerken yüzde oluşan ifadeyi nasıl gizleyeceğini biliyor muydu?

Yüzünde az önce kendi kendini mahvetmiş birinin hüznü bakışı vardı. Bundan sonra ne dini ne de bilimsel bir grup onu aralarına alacaktı.

Bu duyuruyu yapmakla eline ne geçmişti? Eğer hayatı için endişeleniyorsa, bu suiistimalleri halka açıklamanın ona yararı olmazdı. Belki de aptalca bir şekilde hayatının normale dönmesini umuyordu. İtiraf edecek—zaten herkes ondan şüpheleniyordu—uslu bir çocuk gibi ilaçlarını içecek ve affedilecek miydi? Bundan daha iyisini düşünmüş olmalıydı.

Bu basın toplantısı onu tarih kitaplarına şu şekilde sokacaktı: *Hız. İsa’yı klonlamaya çalışan çılgın bilim adamı.* Belki de Rossi sadece medya çılgınlığını sona erdirmeyi umuyordu. Gülünç. Paparazziler sonsuza kadar yakasını bırakmayacaktı.

Hayır, Rossi’nin aklının başında olduğunu varsayarsak, bu basın toplantısının tek bir nedeni vardı.

Klon hayattaydı.

Theomund Brown televizyonu kapattı, telefonu eline aldı ve bir tuşa bastı. “Hâlâ izliyor musun?” diye sordu. “Güzel. Hikayesini kontrol et, ölüm belgelerine odaklan. Cesetlere ne olduğunu öğren. Adamın izlendiğinden emin ol.”

Brown ayağa kalktı ve terasa çıktı.

Tıpkı çatı katı gibi teras da binanın uzunluğundaydı. Küçük masalar ve minderli ferforje koltuklar, çizgili kanepeler

terasta saksıdaki ağaçların arasına dağılmıştı. Bitkiler ve çiçekler ise dışa karşı kısmen kapalı bir alan oluşturuyordu.

Coral bir şezlonga uzanmış, saçları yastıkların üzerine dağılmıştı. Bir bacağının üzerine eğildi ve mükemmelliğine aldırış etmeden, bir yandan düşünürken, bir yandan da onu ileri geri sallamaya başladı. Theomund, olup biteni öğrenmek niyetindeydi. Kadın ela gözleriyle ona baktı, etkisinin bilinciyle—onu etkilemese bile onun dışındaki bütün erkekleri kesinlikle etkilerdi.

Theomund onu denemek zorunda olmaktan pişmanlık duyarak, kadının boğazındaki çukurluğa bakıp nabzının ritmini ölçtü.

“Sam Duffy’nin öldüğünü duydum,” dedi.

Bir göz kırpması gördü, bir nefes, kalp ritminde bir anlık duraklama ve sonra normale dönme. Bu durum ilgisizlikten miydi, yoksa eşsiz bir kontrol mekanizması mıydı?

“Yazık. Nasıl olmuş?”

“Central Park’ta vurulmuş. Klonun doğduğu yerde. Sam, Rossi’ye yardım ediyormuş.”

“Ah.” Sesinde hafif bir hayal kırıklığı vardı ama düşünüyor gibi görünüyordu, hatırlamaya çalışıyordu.

“Sam’i en son ne zaman gördün, Coral?”

Önce bir *yapma ama* bakışı, ardından, “Sen bana söylediğin zaman, Theo.”

“Ondan hoşlandın mı?”

Kadın gerildi. “Sam eğlenceli biriydi. Yaptığımız seks de iyiydi. Tabii ki ondan hoşlandım. Ölmüş olması çok yazık. Tam bir aygırdı.” Esnerken ayağa kalktı ve gerindi, sonra elbisesini etek ucundan çekip çıkardı. Çıplak vaziyette şezlonga uzandı ve Nora Roberts romanlarından birini eline aldı.

Brown kadının yanına otururken usak geldi. Çıplak ka-

dınlar, yıllardır uşağın manzarasının bir parçası olmuştu ama bodur bir ağaç Brown ve Coral'ın önlerini kapatıyordu. Uşak, gözlerini başka yöne çevirerek yanlarından geçti ve terasın ortasına geldi. Tuğla duvarda bulunan bir mandalı açtı ve oradan kayan bir paravanı çekerek terası ikiye böldü.

“Teşekkür ederim,” dedi Brown.

Uşak, yanlarındaki bodur ağacın yanından geçerken hafifçe ve şüpheli bir şekilde selam verdi ve “Hürmetler,” dedi.

“Theo, neden onu kapatıyorsun?”

Brown ona sabitlenmiş gözlerini kırpmadan bakıyordu.

Bunun üzerine, kadın bölmenin diğer tarafında ne varsa ya da ne olacaksa, bunu bilmemesi gerektiğini anladı ve Brown, onun hafifçe ürperdiğini hissetti.

Brown, Coral'ın saçlarını önce boğazındaki çukurluğa doğru, sonra da ters yönde okşadı. Düzenli atan nabzını hissetmesi onu memnun etti. Sam Duffy'nin farazi ölümünü şimdiden unutmuştu. Onun Sam'e yardım ettiğinden şüphelenmekle hata mı etmişti?

Ellerini kadının muazzam göğüslerinin üzerinde dolaştırdı. Kadın geriye doğru uzanmıştı. Ağız açık, gözleri ise kapalıydı.

“Bana ihanet etseydin ne yapardım, biliyor musun?” dedi.

Gözlerini açmadan, şirin bir ifadeyle cevap verdi, “Evet, Theo. Kızgın demirle gözlerimi oyar, sonra beni öldürtürdün.”

Kadının yüzünü okşadı. “İlk söylediğinde yanılıyorsun.”

Coral gözlerini açtı ve gökyüzüne dikti, “Tanrıya şükür,” dedi ve adamın ellerini tekrar göğüslerine yerleştirdi.

Theomund gülümsedi. İkisi de seks konusunda zayıf değillerdi ama Coral isterse buna çok düşkün olabiliyordu.

“Pardon efendim,” dedi uşak. “Sanırım terastan aşağı bakmak isteyebilirsiniz.”

Coral bunu protesto eder gibi homurdandı ama Brown ayağa kalktı, kenara gitti ve Dr. Felix Rossi, kız kardeşi ve nişanlısı taksiden inip binanın kırmızı halısına adım atarken aşağıya baktı. Rossi'ler inanılmaz biçimde, hiçbir şey olmamış gibi dairelerine geri dönüyorlardı. Burada başlarına neler geleceğini bilmiyorlar mıydı?"

Bir gazeteci sürüsü de onları takip eden taksilerden ve arabalardan indiler.

Bir kafa sallama hareketiyle Coral'dan özür dileyen Brown, kütüphanesine dönüp Honduras maunundan, çivi kullanılmadan birleştirilmiş el yapımı kitap raflarının arasından geçti. Boş zamanlarında sanat ve bilim konusunda, bilinen tüm toplumların inanç ve felsefeleri hakkında araştırmalar yapardı.

Koltuğunun yumuşak derisine yerleşti ve bir monitörü açtı. On bir yıl boyunca, Sam Duffy kapıcı rolünü oynarken, Theomund'un sadık güvenlik amiri de olmuştu. Neyse ki yeni kapıcı Rave'in, Sam gibi gereksiz bir vicdanı yoktu. Rave, gözetleme kameralarını açıp görüntü çıkışını buraya yönlendirmişti.

Ekranı görüntü geldiğinde Brown, Rossi ve beraberindeki kadınların binanın güvenlik görevlilerinin yardımıyla, basın mensuplarından kurtularak sekizinci kattaki dairelerine girdiklerini gördü. Rossi, evin duvarlarında tablolar asılı holünde yürüdü ve gümüş bir krüsifinin altındaki abanoz duvar kürsüsünün önünde diz çöktü. Sam Duffy, klonun annesi Maggie ve klonun ölümleri hakkında keder ve pişmanlık dolu sözler söyledi.

Brown bunların tek kelimesine inanmadı. Rossi dinlendiğini bildiği ya da bundan şüphelendiği için yalanları sayıp döküyor olmalıydı. Klon hayattaydı, Brown bundan emindi.

Rossi'lerin tek tek odalarına gidişlerini, sevgili kız kardeş Frances ve kıymetli nişanlı Adeline'in soyunmaya başlamalarını izledi. Rossi de soyunmuştu.

Theomund'un kaşları çatıldı. Sam onlara gizli kameralardan söz etmiş olsa bunu yaparlar mıydı?

Başından geçen zorlu sınavın şoku Rossi'ye şehvet olarak yansımış olmalıydı çünkü o ve nişanlısı sevişmeye başladılar. Brown, gözetlendiklerinin farkında olmayan birçok adamın yasak sevişmelerini izlemişti. Bu tür olayların kayıt altına alınması gerekli bir önlemdi.

Ama bu sevişme de harikuladeydi doğrusu.

Theomund, buna daha önce de şahit olmuştu—umutsuz, coşkulu bir üreme ayini. İnsanlar bunu birisi öldüğünde yaparlardı—ölüme karşı kendi aslanlarıyla savaşırlardı.

Rossi, kadının narin bedenini sanki o bir çıra, kendisi de çakmak taşıymış ve ikisi adeta gözyaşlarının söndüremeyeceği bir ateşmiş gibi çılgınca okşuyordu. Kadının yüzü gözyaşlarıyla yıkanmıştı. Rossi, kadının içine girdiğinde tutkuları alev aldı, adeta bunu daha önce hiç yapmamışlar gibi. Rodin, içinde bulundukları ıstırap dolu karışıklığın heykelini yapmış olabiliirdi, bedenlerinin her zerresi dokunma ve dokunulma arzusuyla kasılıyordu. Rossi orgazma ulaştığında, nişanlısı henüz o noktaya gelmemişti. Yalnızca erkeğin son titremesinde o da kıvrandı, kıymetli sıvıyı rahminin içine çekti. Eğer kadının vücudu üremeye uygun ve Rossi de boş mermi atmıyorsa, kesinlikle bir çocuk olacaktı.

Theomund, onlar için üzüldü, ölümün ne olduğunu kavrayarak. Bu, yaşamın bir parçasıydı. Her gün oluyordu. Her zaman meydana gelen toplu ölümleri ve doğumları düşündü—ilk nefes alışlar, ilk ağlamalar, son sözler, son iç çekişler; dünyaya açılan ve kapanan gözler, bir daha asla görmeyecek

gözler. Ölümden korkmuyordu. Bu çok sıradan olurdu. Ölüm ona üstünlük sağlayana kadar, o ölüme hükmedecekti.

Monitörü kapatırken içinde güvende olduğuna dair bir his vardı. Görünüşe bakılırsa Rossi'ler üst kat komşuları Theomund Brown hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı, bu da Rossi'nin basın toplantısında doğruyu söylemiş olabileceği anlamına geliyordu. Klon ve annesi gerçekten de ölmüş olabilirdi. Eğer öyleyse Salati buna çok memnun olacaktı.

Brown, emin olmak için Rossi'leri gözetleyecekti.

Brown'ın uşağı kütüphaneye geldi. "Ambulans geldi, efendim."

"Benim garajıma girip oradan özel asansörümle mi geliyorlar?"

"Öyle olmasını sağladım, efendim."

Brown, giriş salonuna gitmek için ayağa kalktığı anda terastan gelen kahkahaları duydu, sürgülü kapıya gidip onu geçici olarak kilitledi ve perdeleri kapattı. Coral'ın yeni gelenleri görmesini istemiyordu. Onun okuduğu kitaptaki bir şeyi çok komik bulduğunu ve gözlerinden yaşlar gelene kadar güldüğünü gördü. Ona el salladı ve tam da asansörün kapıları açılırken giriş salonuna geldi.

Gelen, güvenilir dostu Chuck'tı ve kendisine söyleneni yapıyordu. Brown onu bulduktan sonra seçkin bir doktor haline gelmişti. Korkmuş, beş parasız, hiçbir varlığı olmayan ama eğitim yetenek testinden yüksek puan almış bir ergendi—çok genç yaşta evlenmişti ve çocuğu doğmak üzereydi. Doktor olmaya can atıyordu. Brown'ın cömertliği onu kurtarmıştı.

"İyi akşamlar, efendim," dedi Chuck, hem kızgın hem de korkan bir ifadeyle.

Brown onu cevap vermedi. Onun yerine Sam Duffy'nin yattığı sedyeye doğru gitti ve ona baktı. Sam'in ağzı açık, göz-

leri yukarı dönük ve belli bir noktaya odaklanmamıştı. Tıpkı Chuck'ın söylediği gibi Sam, uyanacakmış gibi görünmüyordu. Ama olur da uyanırsa, Brown ondan klon hakkındaki tüm gerçekleri öğrenecekti.

Brown iç çekti. Yaklaşık bir yıl önce Sam'e İsa'yı klonlamaya çalışan bilim insanını bulma görevini vermişti. Sam de bunu yapmıştı ama ona bilgi vermek yerine, gizlice Rossi'ye yardım etmişti.

Neden?

Brown, son üç gündür buna kafa yoruyordu. Burada kapıcı kisvesi altında çalıştığı sırada Rossi'nin hizmetçisiyle tanışmış olmalıydı. Eğer Rossi'nin söylediği doğruysa ve klonun annesi oysa belki de Sam onu korumak istemişti. Yine de Sam Rossi'ye klonu yok etmek isteyen Brown olduğunu söylememişti.

Sadakat.

Brown, başıyla Chuck'a ve baygın haldeki Sam'e yolu gösteren uşağa onlar için hazırlamış olduğu ses geçirmez odayı işaret etti.

Brown kütüphaneye dönerken dalgın bir halde babasının, içine Harrapan Uygarlığı öncesi Indus sembolleri kazınmış altın yüzüğüne dokundu. Bilinen ilk yazıydı bu. *İlavarte vara* yazıyordu: İlavrita'yı, krallığını çevreleyen kutsal nehir. Brown için bu, okyanusların ta kendisi demekti. Balkon kapılarının kilitlerini açıp perdeleri kenara çekti, başıyla Coral'ı selamlayıp tekrar haberleri açtı, başparmağı azurit kristalin üzerinde dolaştı.

Rossi'nin basın toplantısına zıtlık teşkil eder biçimde bir anne ortaya çıkmış, bahsedilen klonun kendi çocuğu olduğunu iddia ediyordu. Yeni doğum yapmış, ikinci kez Kuzey Merkez Bronx Hastanesi'ndeki odasından röportaj veriyordu.

Brown ona inanmadı ama o, her taşı kaldırıp altına bakan türden bir adamdı.

Saatine baktı. Bir saat içinde o kadının çocuğu ölmüş olacaktı.

3. bölüm

10 yıl sonra Arona, İtalya

Orada yaşayanlar için *La Mamma Negra* dedikleri Amerika-lı bir kadının, yani siyah annenin, oğluyla birlikte kasabanın dışında, Sempione üzerinde yaşadığı bir sır değildi. Bu yol, Maggiore Gölü'nün muazzam kıyısı boyunca uzanıyordu.

Burada balayı geçiren Yahudi çiftin, kasabadaki fırıncı-nın Nazilerin geldiğini ihbar etmesi sayesinde kaçıp gittikleri 1940'lardan bu yana boş olan küçük villada yaşıyorlardı. Villa-nın sarı tuğlalı duvarları, bir bahçesi, bir göl evi ve tekne bağ-lamak için bir iskelesi vardı.

Sarı duvarların ardındaki Maggie Johnson, endişeliydi.

Luka İncil'ini açıp ikinci bölüme geldi. İsa'nın çocuklu-ğundan bahsedilen tek bölümdü bu. 46 ve 47'yi okudu: "Ve üç gün sonra onu tapınakta buldular. Doktorların ortasında oturuyordu, hem onları dinliyor hem de sorular soruyordu. Onu duyan herkes anlama yetisi ve verdiği cevaplar karşısın-da afillamışlardı."

O sırada İsa sadece on iki yaşındaydı.

Maggie, Jess'in boş dinlenme koltuğunun yanında alt ta-raftaki dokunulmamış kitap yığınına baktı. Çoğunu Felix Ros-si göndermişti ve akla gelebilecek her konuda bir kitap vardı. Jess'in sinagog derslerine vermesi gereken dikkatini dağıt-

masından endişeleniyordu. Haham Diena'nın verdiği *Neviim Rishonim*, İlk Peygamberler kitabının bir cildi de bu sabah beş dakika bakıldıktan sonra bir kenara bırakılmıştı.

Göl evinin balkonundaki iskemlesinden Maggie, Jess'in suda sallanan salkım söğüdün dallarının arasına çökmüş, aradan uzattığı elindeki ekmekle, kuğu arkadaşı Sessiz Kral'ı beslediğini gördü.

Maggie her tarafta büyük kuşlar görmeye alışmıştı—sabahları Jess kalktığında villanın kapısında, Jess'i göldeki diğerlerinin yanına götürmek için özel görevliler gibi bekleyenler, göl kenarında Jess oynarken peşinde paytak paytak yürüyenler. Avrupa'ya özgü Sessiz Kuğu'lardı bunlar. Felix, Jess'in onlarla fazla vakit geçirdiğini düşünüyordu. Maggie aynı fikirde değildi. Bir çocuk nasıl olur da bir kuğuyla gereğinden fazla zaman geçirebilirdi ki?

Jess ve Sessiz Kral, birbirlerinden birkaç gün arayla doğmuşlardı. On yıl önce Maggie bu balkonda ilk kez Jess'i emzirdiğinde, bu zavallı kuğunun anne-babasının arkasına sığındığını ve o minik sırtında büyüyen perdeli bir ayak olduğunu görmüştü. Karaya çıkamamasına, dişilere kur yapamamasına ve bir yuva kurup onu koruyamamasına neden olan bu deformasyonu ona bir eşe mal olmuştu. Buna rağmen Sessiz Kral kuğuların lideriydi. Nereye gitse diğerleri onu izliyordu.

Kuş, gölün üzerindeki güneşin gözlerinde, saçlarında ve kusursuz vücudunu saran cildinde parıldadığı Jess'e yaklaştı, zarif boynunu uzattı ve turuncu-siyah gagasını araladı. Jess'in yüzü ait olduğu halka özgü özellikler taşıyordu, birinci yüzyıl Yahudilerine—kahverengi gözler, bronz bir ten, koyu kahverengi, gür, kıvrıkcık saçlar.

Maggie, "Unutma, haham bugün geliyor Jess," diye seslendi.

Jess, dönüp ona baktı, kahverengi gözleri kısıldı, yüzü Maggie’de hemen merhamet etme isteği uyandıran bir kedere büründü. “Ah, hayır!”

“Hep oynamak olmaz, hayatım. Ders çalışman gerek.”

Gülümsedi. “Eski ders çalışma şeklimizi seviyordum.”

Beş yaşındayken, Maggie onu kucağına alır, sayfadaki harfleri her söylediğinde onu ödüllendirirdi—bir öpücükle, bir zeytinle, bir kaşık dolusu dondurmayla—ta ki alfabeyi öğrenene kadar. Uykudan önce okudukları masallar okuma derslerine dönüşmüştü. Jess kelimeleri hecelerken kucağında uyu-yakalıyordu. Bunun dışında Jess kitaplara karşı hiçbir merak belirtisi göstermiyordu.

Jess aniden durdu ve göldeki sürat motoruna baktı. “Anne! Anne!” diye bağırarak ona doğru koşup suyu işaret etti. Maggie, teknenin oluşturduğu beyaz köpükte, parlayan bir kırmızılık gördü. Tekne, sürüdeki kuğu yavrularından birini öldürmüştü.

Kollarını Jess’e doğru uzattı ve çocuk kucağına yığıldı. Körpe bedeni bir yaprak gibi titriyor, gözyaşları yüzünün sol yanını tümüyle ıslatıyordu. Maggie onu dizinde sallarken gölden gelen bir esinti usulca üzerlerinden geçti. Her zaman olduğu gibi yüreği sevgiyle dolup taşmıştı.

“Ti voglio bene,” dedi Jess.

Birbirlerine olan bağlılıklarını bu şekilde ifade ediyorlardı. İtalyan anne-babalar çocuklarına ya da çocuklar anne-babalarına *Ti amo*, “seni seviyorum” demiyorlardı. Birbirlerine olan sevgilerini “Sana güzel şeyler diliyorum” diyerek ifade ediyorlardı.

Maggie onun ne kadar özel bir çocuk olduğunun bilinciyle ona sarıldı. “Ti voglio tanto bene, Jess.”

Çocuk ayağa kalkıp kederle suya, kuğu yavrusunun öldü-

ğü yere doğru baktı. “Haham gelmeden önce hacca gidebilir miyiz?”

Maggie, evet demek istedi ama demedi. “Geçen sefer Haham Diena, haftalık Tevrat Bölümü çalışmanı bile yapmadığını söyledi.” Saçlarının buklelerini okşadı. “Bu sefer yaptın mı?”

Jess ayağa kalkıp suya bir taş attı. “Ama bu haftaki hikaye çok hüznü! Neden onu öğrenmemi istiyorsun? Hahamın hikayelerinin birçoğu hüznü.” Beklenti içinde bir ifadeyle ona doğru döndü. “Felix Amca’nın bunları öğrenmememi umursayacağını sanmıyorum. O, kendisinin gönderdiği kitapları okumamı istiyor.”

Bu doğrudu. Felix Amcası, Jess’in dini bir eğitimden çok, dünyevi bir eğitim almasını istiyordu. İsteksizce Maggie’nin tercihine saygı duymuştu.

“Haham, bu haftaki hikayenin derin bir hikaye olduğunu söyledi, Jess. Önce üzerinde çalışacaksın, sonra onunla konuşacaksın, ondan sonra anlayacaksın.”

Jess kitabı aldı. İbranice yazılmıştı. Kendisi aynı zamanda Antonella sayesinde İtalyanca, annesi sayesinde de İngilizce okumayı biliyordu. Okumadı. Kitabı bıraktı ve başka bir kitap aldı.

“Onlar sadece hayatı taklit ediyorlar,” dedi.

Maggie iç çekti. “Biraz dışarı çıkarsak döndüğümüzde çalışacağına söz veriyor musun?”

“Signora, posta!” diye bir ses duydu Maggie, villa arazisinin ötesinden gelen postacının sesini tanıyarak.

“Evet, söz. Söz veriyorum!” dedi Jess.

“Grazie signor,” diye seslendi Maggie postacıya. Maggie ahşap balkonda ayağa kalktı. “Pekala. Gidelim o halde, Jess.” Çocuğun çamurlu ayaklarına baktı. “Bana birkaç dakika ver,

sonra temizlen ve ayağına ayakkabı giy. Ben içerde olacağım.”

Jess, olduğu yerde zıpladı ve heyecanla, aslında daha büyük bir tekne için yapılmış olan iskeleyle bağlı duran Optimist yelkenlisine doğru koştu. Felix, gizlice yaptığı ziyaretlerden birinde Jess’e nasıl yelken yapılacağını öğretmiş, sonra da *Optimist Yelkencilikte Kazanma Rehberi*’nin bir kopyasını bırakmıştı—Jess’in kendi başına okuyup bitirdiği tek okuma çalışmasını.

Maggie bu büyük gölde meydana gelen ani fırtınaları düşündü. “Benimle birlikte kasabaya yürüyerek gelmeni ve feribota binmeyi tercih ederim tatlım.”

Jess başıyla onaylayınca Maggie balkondan indi. Pembe ve lavanta renkli ortancalardan neredeyse görünmeyen kıyıda ki taş basamakları çıktı. En üst basamağa gelince geri dönüp göle doğru baktı ve Sessiz Kral’ın yavru köpek havlaması gibi bir ses çıkararak açığa doğru yüzdüğünü gördü. Kasabaya doğru yüzeceğini biliyordu, belki iki saatliğine diğer kuğuları ziyaret edecek, sonra da hepsini buraya geri getirecekti. Göldeki kuğuların hepsi Jess’in evcil hayvanları haline gelmişti.

Villanın kısa çimenlerinin üzerinden ve giriş yolundan geçip uzun zaman önce Felix’in anne-babasının balayları sırasında dikmiş oldukları güllerin oluşturduğu çardağın altına gitti. İlkbahar sonu tomurcuklarıyla ağırlaşmıştı. On yıl önce Felix ve kız kardeşi villayı ona Jess’i gözlerden uzak bir şekilde büyütebilmesi için vermişlerdi.

Posta, *il postino*’nun bıraktığı yerde, villanın verandasındaki karşılıklı spiral sütunlardan birinin dibindeydi. Maggie postayı alıp içeri girdi ve mavi seramik merdivenlerden çıkıp, elindeki büyük zarfı inceleyerek yatak odasına gitti. Mektup şaşırmasına neden oldu, çünkü Felix’ten geliyordu. Dünkü uçuşundan önce Milano’da göndermiş olmalıydı.

Maggie odasına girdi. Sade, somon-renkli duvarda, ferfor-je demirden yapılmış tipik İtalyan tarzı karyola başının süslü kıvrımlarının üzerinde, Meryem'in cennete yükselişini resmeden bir tablo asılıydı. İkiz yatağının üzerine eskiden kalma bir pike örtülmüş, yanında da ahşap bir tuvalet masası ve çiçekli bir iskemle konulmuştu.

Felix'ten gelen mektupları koyduğu çekmeceyi usulca açtı, her biri cesaretlendirme ve iyi niyetli suçluluk içeren öğütlerle doluydu. Bunca yıl onları burada yalnız bırakmış olmasını telafi etmeye çalışıyordu. Onun mektuplarını genellikle akşam okumak üzere saklardı, fakat gayri ihtiyari oturdu ve mektubu açtı. Kucağına bir broşür düştü: *Kraliçe Mary 2, "Dünyanın en büyük, en uzun, en yüksek, en ihtişamlı okyanus yolcu gemisi."* Bu Maggie'ye batmak üzere olan Titanik'i çağrıştırmıştı. Felix neden böyle bir şey göndermişti ki?

Broşürü açtı ve nefesini tuttu. Felix, o ve Jess'in sahte pasaportlarındaki isimleri kullanarak bu yaz için dubleks bir süit tutmuştu: Hetta ve Jess Price.

Maggie buna inanamadı. Felix'in aklına Jess için bir yaz kampıyla başlangıç yapmak gelmemiş miydi? Hayır, Dr. Felix Rossi—her şeyi birinci sınıf yapmaya alışkın biri—siyah bir anne ve açık bir şekilde Semitik olduğu belli olan oğluna KM2'de yer ayırtmıştı. Bitişikteki süit de isimsiz üçüncü bir yetişkin için ayrılmıştı.

Bir gemi turu. Felix dünyanın onları unuttuğunu düşünmüş olmalıydı ama bunu neden riske atıyordu? Ve isimsiz üçüncü kişi kimdi? Felix olmadığı kesindi. Bu kadar uzun zamandan sonra bile olsa on yaşında bir erkek çocuğuyla birlikte yolculuğa çıkarsa, basın parçaları bir araya getirebilirdi. Felix, broşürün üzerine bir şeyler karalamıştı: *Jess'in ufkunu genişletmek için. Başka bir pot aradı ve buldu.*

Sevgili Maggie,

*Sana bunları mektupla söylediğim için üzgünüm ama itiraf etmelisin ki yaptığım ziyaretlerde seninle Jess hakkın-
da konuşmak hiç kolay olmadı. Ne zaman seni kaygılandı-
ran bir konuyu açmaya kalksam sözümü kesiyor ve ondan
sonra da ağzımı açmama fırsat vermiyordun.*

Maggie, gözlerini devirdi ve beyaz pikenin üzerine oturdu.

*Sen ve Jess için çok endişeliyim. Jess, çok zeki bir çocuk
ama hiçbir kitaba dokunmuyor, dış dünyaya karşı bir ilgi
göstermiyor, senden ve hizmetçi Antonella'dan başka arka-
daşı da yok. Sen hâlâ oldukça genç bir kadın sayılırsın ama
yine de hayatında Jess'den başka kimse yok.*

*Açıkçası bu konuda kendimi büyük ölçüde sorumlu his-
sediyorum ve bu durumu düzeltmek istiyorum artık. Bir
gemi yolculuğunun ikinize de iyi geleceğini düşünüyorum.
Ben gelemem elbette ama bir sürpriz olarak size eşlik etmesi
için yıllardır görmediğin değerli bir dostunu gönderiyorum.
Umarım bu yolculuğu sadece düşünmez, kabul de edersin.
Eğer gitmemeye karar verirsen senin rezervasyonunu iptal
ederim ve Jess de sen olmadan gidebilir. Jess'in kendi başına
bir yaz geçirmesinin ona yararı olabileceğini düşünüyorum.*

“Kendi başına mı? Hiç tanımadığı bir yabancıyla mı?”
dedi Maggie, yüksek sesle. “Sen delirdin mi?” Kızgın bir halde
okumaya devam etti.

*Ayrıca lütfen Jess'in Haham Diena'nın verdiği ve sınır-
lı konuları işlediğini düşündüğüm kitaplara ek olarak, ona
gönderdiğim kitapların okuması için ikna et. Eğer ısrar eder-*

sen Jess'in senin her dediğini yapacağına eminim. Eğer onu okuma konusunda ikna edemezsen korkarım onu okula yazdırma konusunun üzerinde durmak zorunda kalacağım.

Jess'i dünyaya getirirken çektiğin acılara ve ona karşı gösterdiğin sevgi dolu ilgiye sonsuza dek minnettar olacağım. Fakat senin ve onun gereğinden fazla zarar görmeyi engellemek için elimden gelenin en iyisini yapmam gerektiğini hissediyorum. Özellikle de Jess'in normal bir çocuk olabilme olasılığını göz önüne alarak.

*En derin sevgi ve şükranlarımla,
Felix.*

Maggie cennete yükselen Meryem tablosunun altında, gözlerinde yaşlarla dizlerinin üzerine oturdu. Felix, kendi oğlunu tanıdığı için onu takdir edeceği yerde, ona zengin bir ailenin bodrumda kapalı tuttuğu deli teyze muamelesi yapıyordu. Dua etmeye fırsat bulamadan Jess geldi, eşikte dolaşırken lüle saçları ve parlak gözleri görülebiliyordu. Maggie birden bildik bir suçluluk hissine kapıldı. Oğlu, aslında kim olduğunu bilmiyordu.

“Affedersin anne,” dedi.

Maggie, Jess'i onu geri dönemeyeceği bir okyanusun ortasında hayal etti. “Önemli değil hayatım.”

Rahatlayan Jess, annesinin sağlam yatağının üzerine tramboline atlar gibi atlayıp, hâlâ elinde duran tehditkar mektuba rağmen onu güldürdü. Sonra da karnının üzerinde siyah Meryem Ana heykeli bulunan komodine doğru yuvarlandı—12. yüzyıl Fransa'sında meşhur *Notre Dame de Rocamadour* 'un bir kopyası. Peder Bartolo—Jess'in varlığından haberdar olan tek rahip—bu heykeli Torino'dan göndermiş,

bu sırrı gerekirse ölene kadar saklamaya söz vermişti. Maggie, oğlu on iki yaşına geldiğinde onu Hıristiyan dünyasına tanıtmak için Peder Bartolo'dan yardım istemeyi planlamıştı. Eğer bulabilirse bir tane de Baptist rahip çağırmayı planlıyordu. O zamana kadar Jess'in tıpkı İsa'nın yaptığı gibi sıradan bir hayat yaşamasını ve çocukken İsa'ya ne öğretildiyse onları öğrenmesini istiyordu. Felix'in mektubu onun bütün planlarına karşı bir tehdit oluşturunuyordu.

Jess küçük parmağıyla Bakire'nin ve bebek İsa'nın taçlarına dokunurken, "Sanırım küçük kuğu yavrusu artık cennettir," dedi.

"Evet Jess," dedi annesi de.

Ayaklarının üstünde zıplayıp şifonyeri ve çiçekli iskemleyi incelemesini, lavanta şişesinin kapağını açıp kapamasını, düğme küpelerini alıp klipslerini çıtlatmasını izledi. Her zaman oğlunun eşyalarını karıştırmasını görmemiş gibi yapardı ve Jess de bu önemsiz bir şeymiş gibi davranırdı ama aslında bu ikisinin de değer verdiği bir merasimdi—somon renkli oda-ya kişiye özel erişim izni.

Oğlu o olmadan bir gün bile duramazdı. En azından şimdilik. O da oğlundan ayrı kalamazdı.

Maggie, Felix'in mektubunu ve broşürü çekmeceye tıktırdı ama bunu dikkatlice yaptı ve aslında içinden geldiği halde çekmeceyi kapatırken çarpmadı. *Armadio*'sundan bir çift sağlam yürüyüş ayakkabısı ve yüzünü güneşten korumak için bir de hasır şapka aldı.

Oval aynasının önünde durup şapkasını takarken Jess gülmüseddi ve "Belissima, Mamma," dedi.

Maggie görünüşünde dile getirmeye değer bir özellik olmadığını farkındaydı: Kısa saçlar, koyu sienna rengi ten, ona göre çok kalın burun ve dudaklar. Tek lütfedilmiş tarafı

zeytuni benekleri olan kahverengi gözleriydi. Kırkbeş yaşına göre oldukça iyi görünüyordu. Gençliğinde çekici bir kız olsaydı muhtemelen hâlâ öyle olurdu ama Maggie, gösterişsiz biri olduğunun her zaman farkındaydı. Her şeye rağmen Felix'in ısrarıyla aldığı pahalı elbiselerini giyiyor ve oğlu için güzel biriymiş gibi davranıyordu.

"Hadi acele et hayatım," dedi.

Jess onu öptü ve hemen dışarı çıktı. Verandada annesini bekledi, sonra da gölün diğer tarafındaki Angera'yı işaret etti. Angera, karlı bir tepenin üstünde yükselen, etrafı yeşilliklerle çevrili taştan bir kaleydi. "Hadi oraya gidelim anne, Angera Kalesi'ne."

Maggie sadece iki kilometre ötedeki beyaz renkli anıtsal binaya şöyle bir baktı. Ona göre gölün karşı kıyısı sadece bakılacak bir manzaraya sahip bir kartpostal gibiydi. Gidilecek bir yer değildi. "Ona uzun zamandır bakıyorduk, galiba artık zamanı geldi."

Bahçe kapısında çıkınca ilk mücadele Sempione'le idi, kaldırım olmadığından tek sıra halinde yürüdüler. Sürekli olarak kendine İtalyanların, asfaltlanmış ama hâlâ kaldırım olmayan bu 14. yüzyıl yapımı yolda, yürüyenlere çarpmamak için manevra yapmaya alışık olduklarını söylerdi. Jess'in bu yoldaki yalnız yürüyüşlerine rağmen, ki her iki seferde de Maggie'nin neredeyse kalbi duracaktı, Maggie trafik akarken önde, karşıya geçecekleri zaman da arkada yürürdü.

Az sonra modern görünümlü, göle bakan yüksek kayalık bir uçuruma karşı yükselen Hotel Concorde'a ulaştılar.

Kasaba halkı bu uçuruma *La Rocca* diyordu ve tepesindeki kale harabesinden söz ederken de *La Rocca* ifadesini kullanıyorlardı. Charles Borromeo adındaki ünlü bir piskopos, 1500'li yıllarda burada doğmuştu. O zamandan beri bu aile

neredeyse buradaki her şeyin sahibiydi. 1698 yılında buraya Borromeo'nun kocaman bir heykelini diktiler. Özgürlük anıtı dikilene kadar dünyanın en büyük heykeliydi bu. Maggie'ye göre İtalyanlar buradaki bütün uçurumlara ve üzerindeki surlara La Rocca diyorlardı. Hangisinin hangisi olduğuna karar vermek dinleyene düşüyordu. Borromeo'nun *La Rocca di Arona*'sı başlarının üzerinde ya da gitmekte oldukları, gölün karşısındaki *La Rocca di Angera*'daydı.

"Jess," diye seslendi, Maggie, "Kayaya yakın dur. Yanımdan ayrılma." Maggie bu arada arka taraftaki dönemeçten hızla gelen arabaları gözlemeye devam etti, herhangi bir kaza meydana gelmeden La Rocca'nın etrafını dolaştılar.

Arona karşılarında, gölün güney ucu boyunca uzanıyordu. Sular, kordonun beyaz duvarına çarpıyor, martılar güneşin altında miskin miskin süzülüyorlardı. Kırmızı tuğla çatılarsa, burayı bir 14. yüzyıl köyü gibi gösteriyordu, zaten öyleydi de.

Yoldan karşıya geçip çimenlikteki iki bankın yanına geldiler. Maggie yaşadıkları kapalı hayattan çıkıp dış dünyayla bağlantı kurmak için sık sık burada otururdu. Önlerinde Arona'nın toprak tenis kortlarına ve kayalık halk plajına bakan yeşil bir tırabzan vardı. İtalya'daki tüm plajlar halka açıktı, o ve Jess'in plajı da dahil. Fakat hiç kimse göl kenarındaki villaların plajlarına gelmeye teşebbüs etmemişti.

O otururken, Jess de tırabzana gidip plaja göz attı. Maggie, güneşin ve rahatlatıcı suyun tadını çıkarmak için gayret etse de, Felix'in mektubunu aklından çıkaramıyordu. İlk zamanlar burada, dilini bilmediği ve hâlâ da çok iyi okuyamadığı bu yerde, yabancılar arasında tek başına kaldığında, korku ve belirsizlik yüzünden çok sıkıntı çekmişti. Çocuğu uğruna adeta bir hiçlikten cesaret edinmişti. Neden Felix'in aklından, en iyisini Maggie'nin bilebileceği geçmiyordu? Gözlerini kapatıp

Tanrı'dan, ona ne yapacağını söyleyecek bir işaret göstermesini umdu. Tıpkı İncil'de yazan, Meryem ve Yusuf'a yaptığı gibi.

Kasaba boyunca dolaşan bir gondolu kullanırcasına, kaygısızca *O Sole Mio*'yu söyleyen bir erkek sesi duydu. Maggie onun Adamo olduğunu biliyordu.

"Ciao, Hetta," diye seslendi, "Bugün nasılsın?"

Adamo Morelli karşısındaydı, İtalyan erkekliğinin tasviri ama gür siyah saçları dağınık, güzel bıyıkları düzeltilmemiş ve üzerindeki seksi gömleğin düğmeleri de yanlış iliklenmişti. Yine teknesiyle balığa çıkmak yerine sarhoş bir haldeydi. Ona sahte pasaportundaki isimle sesleniyordu—Hetta Price.

Adamo, ona cana yakın bir şekilde gülümsedi ve ileri doğru sendeledi. Maggie böyle günahkar bir adamın nasıl bu kadar mutlu olabildiğini anlamıyordu.

"İyiym, teşekkür ederim, Adamo," dedi elinden geldiğince resmi bir ifadeyle. "Umarım şu anda tekneye binmeyi düşünmüyorsunuzdur. Biraz kahve mi içsen acaba?"

Adamo, Maggie'nin yanına, çimlerin üzerine diz çöktü. "Jess, Jess" diye seslendi. "Annene söyle benimle evlensin, onu seviyorum!"

Jess, başını çevirip nazıkçe seslendi, "Ciao, Sinyor Morelli."

Maggie, Adamo Morelli'nin buradan geçen her kadına ilan-ı aşk ettiğini görmüştü. Onun aslında yengesine aşık olduğunu söylerlerdi—bu umutsuz bir aşktı elbette, insanlar da bu yüzden sarhoş gezdiğini söylüyordu. Carlo Morelli'yle kardeş olmasına rağmen ona hiç benzemezdi. Adamo, İtalyancanın yanında İngilizce ve İspanyolca da biliyordu; Carlo bilmiyordu ama o da günün ortasında sarhoş olmuyordu. Carlo, belediyede çalışıyor, kasaba için yararlı işler yapıyordu ve aynı zamanda aile lokantasında da çalışıyordu. Maggie'nin fikrine göre, Sinyora Morelli de onu bu yüzden seviyordu.

Adamo Morelli, kollarını açarak haykırdı, “Tahtadan atları yapıştırıcıyla yapmıyorlar—”

Jess döndü ve ifadesiz bir sesle Adamo’ya, “Tahtadan atlar, atlardan elde edilen yapıştırıcılarla yapılıyor,” dedi. Bu Adamo’nun en sevdiği cümleydi. Maggie bunun nedenini bilmiyordu ama Adamo, sarhoş kahkahası atmaya başladı ve Jess de güldü. Adamo, yalnızca nazik olmaya çalışıyordu.

Maggie kalkmaya hazırlandı.

“Hayır, hayır. Otur. Ben giderim; ben giderim,” dedi Adamo. “Kardeşimin karısıyla buluşup onun sağ salim eve gittiğinden emin olmalıyım.” Adamo kalktı ve sallana sallana yürüyerek uzaklaştı, yanlış iliklenmiş gömleği rüzgarda uçuşuyordu. “Ciao Hetta, bella mia. Ciao Jess,” diye haykırdı.

Giden adama bakarlarken Maggie, “Tatlım, Bay Morelli’yi sevdiğini biliyorum ama hahamın derslerini unutma,” dedi.

Jess muzipçe gülümsedi. “Korkma anne. Adamo Morelli kadar sarhoş olmayı düşünmüyorum.” Dönüp, dengesiz biçimde tırabzanlardan aşağı, sahile ve yengesine doğru giden Adamo’ya baktı.

“Signora Morelli yakında doğum yapacak!” dedi Jess.

“Sen bunu nereden biliyorsun, tatlım?”

Jess, gözlerinde şüpheli bir gülümsemeyle ona döndü. “Antonella söyledi. Antonella bana her şeyi anlatıyor.”

“Her şeyi mi? Gerçekten mi?” Maggie, İsa’nın Jess’in yaşadayken bu tür şeyler bilip bilmediğini merak etti. Yaşadığı ev ve hayvanların barınağı genellikle tek büyük bir odadan oluştuğu için muhtemelen biliyordur diye düşündü. Yine de hizmetçi Antonella’yla bir konuşma yapması gerekecekti. Şu an için ise Maggie, Signora Morelli’nin karnı burnunda bir halde, gri mayosuyla güçlkle ama mutlu bir şekilde kumlarda yürüyüşünü izledi.

Jess sordu, “Ben senin karnındayken nasıl hissediyordun anne? Signora Morelli gibi sürekli gülümsüyor muydun? Mutlu muydun?”

Maggie hamilelik anıları gözünün önünde canlanınca aniden korkunç bir keder hissetti. O günler hayatının en mutlu günleriydi. Sam Duffy, Brown’dan kurtulabildiği her an yanındaydı, onun kimliğini gizliyor, onu koruyordu. Sam’in sayesinde Brown, o son güne kadar onları bulamamıştı. Sam’i son gördüğü an aklına gelince titredi—o doğum yapabilsin diye Brown’ın suikastçılara karşı koymak için gitmişti. Adamo’nun söylediği şeyi Sam de söylemişti “Evlen benimle, seni seviyorum.” Tabii Sam sarhoş değildi. Söylediklerinin her kelimesinde ciddiye.

Şimdi ise onun kaybı, kederle geçen o yılların içinden hızla akıp geçmişti.

Tanrı’dan bir işaret istemişti ve bu oydu—Sam’in kaybını hatırlaması ki Jess bu sayede hayatta kalmıştı. Felix’in yaptığı müdahale bununla kıyaslanamazdı bile.

Jess, acısını hissetmiş olmalıydı. Gülümsemeyi bırakıp yanına geldi, sessizce oturdu ve elini tutup fısıldadı, “Ti voglio bene, Mamma.”

Maggie, cevap verebileceğinden emin olamadı. Signora Morelli’nin parlak siyah saçlarına, yanık tenine ve kocaman olmuş karnına bakarken gözlerinde çok fazla yaş birikmişti—onun bacakları güçlüydü ve kumun diğer yanından Adamo’ya doğru yürüyordu.

4. bölüm

Beşinci Cadde

Dr. Lewiston, elinde buruşturulmuş bir kağıtla tek taraflı cam kapının beyaz tülünün arasından baktı. Theomund Brown'ın terasta kahvaltı etmekte olduğunu gördü. Siyah kumaş örtüler, gümüşler, Doğu porselenleri, kırmızı kristal bir vazoda siyah bir gül. Tabakta ise daha önce Lewiston'a servis edilen yemeğin aynısı vardı: Yeşil soğan ve özenle tatlandırılmış bir peynir; kalın, etli bir pastırma ve sıcak Fransız ekmeği; Brown'ın adadaki çiftliğinden uçakla getirilmiş sulu Karayip meyveleri.

Yıllar boyunca Lewiston bu terasta bir güçlüler geçidi izlemişti. Bir petrol krizinin ortasında Suudi kraliyet ailesinin üyeleri; Quebec'te zengin bir mineral kaynağı bulunduğu zaman Quebec'in önde gelenleri, son ekonomik gerileme döneminde, Merkez Bankası'nın Başkan Yardımcısı; son Birleşik Devletler seçimlerinden önce şimdi başkan olan adam.

Lewiston, bazen durduğu yerden her şeyi görebiliyordu. Fakat tek kelime duyamıyordu, çünkü oda ses geçirmezdi.

Arkasında, ölü gibi bir yüze sahip ve köpek yavrusu bakışlı bir hemşire yatağını yapıyordu. On yıldır haftada üç ya da dört gece hastasının yanında kalıyor, gece nöbetlerini bu kadınla dönüşümlü olarak tutuyordu. Bitişikteki bir dolap, kadının kullanımı için değiştirilmişti.

Lewiston, her ne kadar yan yana duran iki yatağa rağmen oda geniş olsa da, buna hiç alışamamıştı.

Zarif örtüleri olan sayvanlı bir karyolada uyuyordu. Elle doldurulmuş ikiz bir yatak, kuş tüyü bir yorgan, komodinde ailesinin resimleri ve bir de altı kademeli okuma ışığı vardı. Hastanın ise, mümkün olan her türlü cihazla donatılmış mekanik bir yatağı vardı. Mahremiyet gerektiğinde çekilebilen pahalı görünümlü perdeler de bulunuyordu. Bir köşede lüks bir kanepeyle, sade iskemleler duruyordu. Duvarlarda, pahalı sanat eserleri asılıydı. Odada televizyon ve radyo vardı ama telefon yoktu. Lewiston'ın cep telefonunu kullanması ise serbestti. Adeta sihir yapılmış gibi, Lewiston'a hastaneden süresiz izin verilmişti. Bu hastanın oradaki kayıtları ise ortadan kaybolmuştu.

İki haftada bir, hafta sonları tam gün buradaydı ve ailesinden uzak kalış nedeni de onlara bir yalanla açıklanmıştı.

O ilk gece, ambulans özel garaja girdikten sonra Brown onları asansörde karşılamış ve sedyedeki adama bakmıştı. Çok güçlü duygular hissediyor gibi görünmüştü; Lewiston bilinçsizce yatan adamı kucaklamak mı, yoksa öldürmek mi istediğini anlayamamıştı.

“Bu sonsuza kadar sürebilir,” diye itiraz etmişti Lewiston, Brown gitmeden önce.

Brown, bir elini Lewiston'ın omzuna koyup sessizce, “O halde sen de sonsuza kadar benim misafirim olursun,” demiş ve gözden kaybolmuştu.

O günden beri Brown hasta odasına girmemişti. Lewiston'a hastasının adı ya da Brown'ın neden onu buraya getirtmeyi seçtiği söylenmemişti. Brown adam uyanana ya da ölene kadar onu elinde tutmaya kararlı görünüyordu. Söz verildiği gibi Lewiston'a bir adamı hayata döndürmek ya da kendisi dönene kadar ona bakmak için ihtiyaç duyacağı her şey temin edilmişti.

Lewiston, tüllerin arasından baktı. Günlerden Cumartesi-ydi ve onun evde olması gereken hafta sonuydu ama hem-şire Betty son anda şehir dışına çıkmasını gerektiren bir son dakika mazeretiyle gelmişti. Birinin kanını emeceğine şüphe yoktu.

Elinde duran buruşmuş kağıdı düşünmemeye çalıştı.

Bu yıllar boyunca zaman zaman adını hâlâ bilmediği bu adamla birlikte burada yaşadığı mahkumiyetiyle ilgili olarak kendini çok çaresiz hissetmişti, öyle ki kendini karanlık dü-şüncelere bile sevk etmişti—nasıl ya da ne zaman hastanın ölmesine göz yumacaktı? Lewiston daha önce böyle bir şeye kafa yormamıştı; birkaç doktor yapmıştı bunu, özellikle de kurtardıkları insanlarla ilgili olarak. Elllerinden gelenin en iyi-sini yapsalar da bir hayat kurtaramayabilirlerdi, fakat bütün doktorlar birini nasıl öldüreceklerini kesinlikle çok iyi bilir-lerdi.

Lewiston'ın denediği her türlü tedaviye karşın teşhis aynı kalmıştı: Retiküler aktivasyon sisteminin uyarılma mekaniz-malarının hasar görmesi. Adam hâlâ komadaydı ve sadece primitif ağrıdan kaçınma belirtileri gösteriyordu—iğne bat-ması, cilde yaklaştırılan bir ısı kaynağı. Küçük dozlardaki an-tikonvülsanlar hâlâ düzenli olarak tatbik edilmeli ve bazen de damar yoluyla verilmeliydi. Onlar olmazsa adam şiddetli bir nöbet geçirirdi—kafatası içi bozukluğu olan bir beynin, umut-suzca çalışma uğraşı.

Ondan gelişme kaydetmesini beklemek saçma olurdu.

Lewiston, hastasının yatağına gitti. Adam sırt üstü yatı-yordu, gözleri açık fakat görmüyor, kaslı kolları kımıldamıyor, bir zamanlar güçlü olan elleri ise yatakta hiçbir işe yaramı-yordu. Onu parkta bulduklarından bu yana kımıldamamıştı.

Zavallı adam. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yakın zamana kadar *kalıcı bitkisel hayat* teşhisi konulabilirdi. Herkül kadar sağlam bile olsa, bu tip koma hastalarının çoğu ölürdü. Ama tıp bilimi artık çok az sayıda kişinin uzun süreli komadan çıkıp uyanabileceğini ve eğer duyuşsal uyarım yeterli yoğunluğa, frekansa ve dayanıklılığa sahipse normal fonksiyonlarını yerine getirebileceğini biliyordu.

Bunu yapmış olanlar, ailelerdi. Başka hiç kimsenin tam bir komadan uyandırma programı için zamanı yoktu. Bu durumdaki bir adamın her gün bezini ve üriner enfeksiyona yol açmaması için de kateterini değiştirecek birine ihtiyacı vardı. Onunla her saat başı gözlerine parlak bir ışık yakabilecek kadar ilgilenecek birine ihtiyacı vardı. Her saat vücudunda buz gezdirecek birine. Gürültü yapacak, adını seslenecek ve geri gelmezse kalplerinin kırılacağını söyleyecek birilerine—Her günün her saati ve ne kadar uzun sürerse. Belki haftalar, aylar, yıllar boyunca.

Önceleri, en sevgi dolu aileler bile inkar yoluna giderler—*bu onların başına gelmiş olamaz*. Lewiston o gece ambulans- ta böyle hissetmişti—bu onun başına gelmiş olamazdı. Ailelerin hayatları parçalanmaya başladığında kızgınlık ve hüsrana belirlir. *Neden doktorlar onu iyileştiremiyorlar? Komadaki hasta orada yatıp bu kadar soruna yol açacağına neden uyanıp onları sevmiyor?* Sonunda gerçek baskın çıktığında, ona depresyon eşlik eder: Uykusuzluk, iştah kaybı, durmadan devam eden ıstırap.

Bu uzun ve normal olan yoldur—biri öldüğü zaman olanlarla aynı şekilde—inkar, kızgınlık, keder ve arkasından gelen kabullenme. Aradaki fark ise, komadaki hastanın mezarda olmamasıdır. Vücudu bir tabutun içinde değildir. Buradadır, ilgiye muhtaçtır, birilerinin bezlerini değiştirmesini bekler, kaslarına masaj yapmasını, beslemesini, adını söylemesini.

Kendi hayatını bırak ve bana benimkini geri ver. Her günün her saati.

On yıl boyunca Lewiston ve hemşire bunları yapmıştı. Hastanın göz kırpmaya, yutkunma ve öğürme reflekslerini geri getirmeyi başarmış, vücudunu eriyip gitmekten korumuşlardı ama hepsi buydu.

Cam kapılarda, Lewiston hemşirenin kirlenmiş çarşaf- larla birlikte gözden kayboluşunun yansımasını gördü. Kendi on sekiz yaşındaki halini düşündü, ailesinin tüm mal varlığı, uzun süren hastalıkları yüzünden tükenmişti. Hayalini kur- duğu o doktor olabilmesinin, bakacak bir karısı ve bir bebe- ği olmasının imkanı yoktu. Anlamsız Harvard başvurusunu ve yetenek testi puanlarını hangi dalkavuğun kendisine hem harcını ödemeyi hem de destek olmayı teklif eden Theomund Brown'a ilettiğini hiçbir zaman öğrenemedi. Şimdi dalkavuk kendisiydi, tıp kariyeri harap olmuştu ve her şeyi amacına ulaşmak için yıldırma yöntemine, hatta çok daha kötülerine başvurabilecek bir adama, borçluydu. Ama en azından Brown ona iyi para ödüyor, ailesinin lüks içinde yaşamasını sağlıyor- du. Şu ana kadar Lewiston'ın kaybettiği tek şey kariyeriydi.

Her şeye en baştan başlaması gerekiyordu—buradan çıka- bildiğini farz ederse—çünkü tek bir hastaya uygulanan on yıl süreli bir tedavi özgeçmişinde pek de etkileyici görünmezdi.

Uşak küçük taşınabilir bir televizyonu terasa, Bay Brown'a götürürken, lezzetli sabah omleti Lewiston'ın hafızasına geri döndü, tıpkı bir zehir gibi.

Elindeki kağıdı acıyla kaldırdı. Bu boşanma davası için bir mahkeme celbiydi.

5. bölüm

Arona, İtalya

Maggie zihninde Sam'i ve kendisini düşünerek, Sinyora Morelli ve Adamo'yu gözden kaybolana dek izledi. Plajdaki banktan ayağa kalktı ve aceleyle doğrudan kasabaya inen Poli'ye doğru giden Jess'i izledi. Jess, hamileliğinin öyküsünü, yaşanan trajediyi ve doğduğu gecenin mucizesini anlamak için çok küçüktü.

O daha bir çocuktü; uzun ince bacaklı, hiçbir zaman dümdüz yürümeyen, yanından geçtiği şeyleri keşfetmek için yönünü değiştiren, onu taşıyabilecek her yere, bahçelerindeki bütün ağaçlara tırmanan ve dokunabileceği her şeye dokunan. Sadece bir çocuk.

Az sonra dar cadde genişledi ve Arona'nın kalbinin attığı yere, Piazza del Popolo'ya vardılar, "İnsanların Meydanı"na. Burası kadim bir yerdi. Maggie burayı çok seviyordu.

Kocaman parke taşı kaldırımını seviyordu, çok karışık biçimde birbirinin üzerine yerleştirilmiş, yükselen kemerlerin tuğlalarını, bir kemerin nerede bitip diğerinin nerede başladığını ayırt edemiyordu.

Maggie toprak tonlarında renklere sahip binalara hayrandı: Soluk kantalup kavunu rengi, fırtına bulutu grisi, nehir kenarı kahverengisi, koyu sarı, günbatımındaki leylak rengi, çiçek sandıkları, ferforje demir balkonlar ve kafeler için kaldırımda bahçeler oluşturan çalılarla dolu kırmızı tuğladan saksılar.

Hotel Florida'ya geldiler, burası tepedeki Concorde kadar büyük değildi ama konforlu ve aileye uygun bir yerdi. Onun karşısında insanların aralarında birbirleriyle karşılaştığı, kırmızı taş duvarların üzerindeki sokak lambaları vardı: Köpeğini gezdiren yaşlı adamlar, moladaki mağaza çalışanları, Sierra Leone'dan gelmiş iki Afrikalı işçi.

Maggie'nin gittiği kilise, Santa Marta burada, meydan daydı. Kendisi Baptist'ti ama bu kilise Katolik'ti. İtalya'daki bütün kiliseler öyleydi ya da öyle görünüyordu. Onun gittiği kilise 1592 yılında yapılmıştı. Sam'i düşündü, yalnızca Noel'de ve Paskalya'da kiliseye giden bir adamın onun için nasıl da küfretmeye, hafifmeşrep kadınlara ve rıhtımdaki kavgalara tövbe ettiğini hatırladı. Sam gençliğinde denizcilik yapmış ve o hayatı içinden atamamış biriydi.

Kiliseyi geçtikten sonra sağ tarafta parke taşlı Corso Cavour vardı, turistlerin alışveriş yaptıkları yürüyüş yolu.

Hafta sonları, meydan ve Arona'nın tamamı onlarla ve evlerinden ve tepelerdeki villalarından göl kenarında gezmek için gelen yerlilerle dolup taşardı.

Jess, gölün kenarında sıralanmış, siyah gövdeli ıhlamur ağaçlarının dibindeki taş avlunun üzerinden atladı, kollarını, annesinin onun hareketleri olduğunu öğrendiği şekilde döndürüyordu. Rüzgar gibiydi, havanın hareketleri gibi, su altında bir balık gibi zarif hareketler yapıyordu. Jess isterse tek ayak üstünde duran bir turna kadar hareketsiz durabilirdi, kımıldadıdaysa hareketleri esinti kadar akıcıydı.

Piazza del Popolo'dan ayrıldılar ve hızlı adımlarla göl kenarındaki kordona doğru ilerlediler. Burada ıhlamur ağaçlarının altında aşıklar, gün boyu ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar dolaşır, Amerikalıların çoğunluğunun halk içinde uygun olmayacağını düşüneceği kadar tutkulu biçimde öpüşüp

koklaşırldı. İtalyanlar için sakıncalı bir durum gibi görünmüyordu bu. Aileler buraya çocuklarını getirir, ihtiyarlar bastonlarıyla gezer ve cüretkar kara gözleriyle güzel İtalyan kızları da, vücutlarını saran kıyafetlerle burada dolaşırdı.

Corso'nun bitimindeki tur teknesi marinasına 10.30'da kalkan deniz otobüsü için tam vaktinde geldiler. Beş dakika sonra gölün karşısına geçip tekneden indiler ve La Rocca di Angera yolculuğu için turist otobüsüne bindiler. Otobüste bir de ergen çift vardı.

Kısa sürede zirveye ulaştılar ve otobüs şoförü iki saat sonra geri geleceğini söyleyerek yolcuları kalenin ana girişinde indirdi. Ergen çift, sarmaş dolaş kapıdan geçip gözden kayboldu. Maggie, Jess'in çimenlerin üzerinde onlarla karşılaşmasını istemiyordu. Onun görmemesi gereken şeyler yapıyor olabiliyordu.

Sarı bir işaretin önünde duraksadı ve düşünüyormuş gibi yaptı.

“Jess, tatlım, ne yazıyor burada?”

Jess kalın taş duvardaki kemerin altında durdu, kabartmalı ikili kapıya bakarak, “Angera'nın Borromeo Surları 27 Mart ile 31 Ekim arası saat 9.30 ile 18.00 saatlerinde açık...”

Bir an göz attıktan sonra, artık tabelaya bakmadan tercüme ediyordu. Okumayı sevmeyen bir çocuk için bu garip bir durumdu.

Parke taşlı yolda hızlanarak adımlarını oğluna uydurdu. Birlikte kalenin avlusuna ve çevre duvarının üzerindeki korunaklı gezinti alanına ulaştılar.

“Bir zamanlar,” dedi Jess, gözleri Angera'yı tararken, “Lortlar ve leydiler burada dolaşır ve krallıklarını gözlerlermiş.”

Maggie, bir çocuğun oyuncakları gibi her yere saçılmış, Ortaçağ'dan kalma kırmızı renkli çatı deryasına doğru onun

bakışlarını takip etti. Beyaz yelkenliler, ortası küçük ağaçlarla kaplı bu adanın huzurlu limanına demir atmışlardı. Karşı kıyıda, Arona, gölün kıyısına sığınmış gibiydi ve çok sayıdaki kilisenin kuleleri de masmavi göğe yükseliyordu.

Jess ona doğru döndü. “Burası dünyanın en güzel yeri olmalı, anne. Evden çok uzak olsa da, beni burada büyüüttüğün için sana teşekkür ederim. Kimin fikriydi bu? Felix Amca’nın mı? Babamın mı? Yoksa senin mi? Her kiminse ona minnettarım.”

Maggie bakışlarını kaçırdı. Jess, babasının Felix’in o dünyaya gelmeden önce ölen kardeşi olduğunu sanıyordu. Maggie, ona yalan söylemekten nefret ediyordu. “Felix’in amcası Simone’nin fikriydi bu,” dedi Maggie, genç çifti fark ederek. Kale duvarının alt tarafındaki bahçedeydiler ve orada tutkulu bir biçimde öpüşüyorlardı.

Jess, onları görmüş ve o tarafa kilitlenmiş görünüyordu. Fısıldadı. “Birbirlerine aşık! Ah anneciğim, birbirlerine aşık! Ve bu tıpkı Haham Diena’nın, Shabbat Chol Hamoded zamanı sinagogda okuduklarını söylediği Kesuvim’deki Süleyman’ın, *Ezgilerin Ezgisi* gibi. Ona göre, kız *vadideki zambak*’tı. Onlara göre *yeryüzünde çiçekler belirince şarkı söyleme zamanı gelmiştir*. Onu *dudaklarından öpüyor*. *Göğüslerinin arasına uzanacak*.”

Maggie, korkuyla çifte doğru bakarak gülümseyen Jess’e odaklandı. “Jess!” dedi. “Haham Diena, *Ezgilerin Ezgisi*’nin Tanrı’nın insanlara olan aşkıyla ilgili bir benzetme olduğunu söylemedi mi?”

“Evet ama bence bundan daha fazlası var, sence de öyle değil mi anne? Kız, *‘Sevdiğim benim, ben de ona aidim,’* diye düşünüyor. Jess ona doğru döndü. “Sen de babama böyle aşık mıydın?”

Bunu neden soruyordu ki?

“Evet, elbette öyleydin,” dedi annesi cevap veremeden. “Bunca yıl sana sevgilim diyen hiç kimsen olmadı. Üzgün müydün?”

“Yani—”

Jess’in gözleri yaşlarla doldu. “Evet, üzgündün! Bunu şimdiye kadar düşünmemiştim. O kadar üzgündün ki, öyle yalnızdın ki seni dudaklarından öpecek kimse yoktu. Ama çok geç değil. Anneciğim, yeniden aşık olmalısın! Haham Diena çok yaşlı. Felix Amca da evli. Adamo Morelli’ye ne dersin?”

Maggie gözlerini kırpı ve boğazını temizledi. “O içki içiyor, Jess ve bence hırsızlık da yapıyor.”

“O dürüst biri anne, ben eminim.”

“Bir keresinde bir elma alıp parasını ödemediğine şahit olmuştum.”

“Ah.” Jess kaşlarını çatı. “Belki de senin için hırsızlığı bırakır.”

“Adamo’yu sevmiyorum.”

“Ah.” Yine kaşlarını çatı. “O zaman ben sana sevgili bulman için yardım ederim, anneciğim; yapabileceğime eminim!”

“Jess, Jess, Jess!”

Söyleyecek söz bulamayan Maggie, ona sarıldı. Jess’in annesine bir erkek bulmanın normal bir şey olduğunu düşünmesi, onu aslında pek de şaşırtmamıştı. Şu anda annesi yalnız olduğu için ağlıyordu. Ama aslında yalnız değildi. Oğlu vardı.

“Hadi bunları bırakalım da gezimize devam edelim, tamam mı? Olur mu?”

Jess, gerçekten mutlu olduğunu gösteren bir emare arar gibi annesinin yüzünü inceledi. Maggie gözyaşlarını sildi. Vazifesi ve mutluluğu adına Sam’le ilgili anlamsız düşünceleri kafasından attı: Bu çocuğun özelliği, gelecekte dünya için yapacakları, onun yeni mesajı.

Maggie sordu, “Önce nereyi görmek istersin? Sanırım bir şarap bağları ve—”

“Mahkemeyi, anneciğim. Sana göstereyim.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Geçen hafta Antonella bana Borromeo Adaları ve bu kaleyle ilgili sanat ve tarih rehberini verdi.”

Şaşırان Maggie, etkileyici görünümlü merdivenden, her santimetresi uzun zaman öncesine ait görüntülerle bezenmiş kubbeli odaya kadar onu izledi. Freskler Arona’daki binalar gibi doğal renkler kullanılarak yapılmıştı. At üstünde şövalyeler, onların yanında yürüyen kalkanlarını savuran, bayrak sallayanlar, at arabalarındaki diğerleri. Bazılarında tuhaf yaratıklar vardı: Yarı-keçi, yarı-balık, boynuzlu bir şey, kanatlı bir şey.

“Tıpkı düşündüğüm gibi,” dedi Jess resimli kemeri işaret ederek. “Bu, Kova’yla Oğlak arasındaki tahtında oturan Sa-türn. Burada da Aslan’la Yengeç arasındaki ay ve güneş var.”

Maggie, kafası karışmış bir halde onlara baktı. “Aslan mı? Yengeç mi?”

Jess, duvara yaklaştı. “12. ve 13. yüzyıllarda astrolojiye yeni ilgi duyuluyordu. Bu odayı o zaman resimlemişler. Öğrenmeyi umduğum şey, astrolojiyi savaşların zamanlarını belirlemek için mi kullanıyorlardı, yoksa sadece—”

Maggie, endişeli bir halde Jess’in elini tuttu. “Bütün bunları nereden öğrendin sen?”

“Antonella’nın verdiği rehberden ve Felix Amca’nın gönderdiği kitapların birinden. Geceleri onları okuyordum. Gündüzleri yapacak çok şey var.”

Maggie, kaşlarını çatı. “Ama sen okumayı sevmezsin.”

“Felix Amca onun gönderdiği kitapları okumamı istiyor.” Jess başını eğdi ve sesi titredi, “Okumazsam beni senden alabilir!”

“Ah hayatım,” diye haykırdı Maggie. “Hayır alamaz. Buna izin vermem!”

O gün üçüncü kez Jess, gözyaşlarına boğuldu. Jess, Felix’in tavrını başından beri biliyordu ve bu kaniya varmıştı.

“Bana güven hayatım,” dedi “Hiç kimse seni benden alamaz!”

“Gerçekten mi?”

Maggie, yine gözyaşlarını sildi. “Söz veriyorum. Ne olursa olsun.”

Jess, hemen gülümsedi. Elini tutup annesinin yanında yürüdü.

Maggie Felix’i, Jess’i böyle korkuttuğu için kalenin zindanlarından birine hapsedme isteği duydu. Ama La Rocca Angera’dan ayrıldıklarına da sevindi, duvarlarında bu resimlerin olduğunu bilse buraya gelmezdi. Astroloji! Bunu Jess’e nasıl açıklayabilirdi?

Kendilerini teknelere götürecek başka bir tur otobüsü buldular ve koyu mavi renkli göle doğru yaptıkları bu kısa yolculukta Maggie, “İnsanlar, daha iyisini öğrenmeden önce bir sürü tuhaf şeye inandılar,” dedi.

Jess, elini cebine attı ve cebinden çıkardığı ekmeği, tek başına gezmekte olan bir kuğuya doğru savurdu. “Evet, bunu ben de anlamaya başlıyorum. Felix Amca’nın kitaplarından dört tanesini okuyup bitirdim. Buna çok şaşırarak.”

Bir martı, çığlık atarak üzerlerinden geçti.

Jess, bir haftadan kısa bir sürede dört kitap mı bitirmişti? Bu mümkün müydü?

Maggie, yüreğine yerleşen ve nereden geldiğini bilemediği kuvvetli bir korku hissiyle söyleyeceği sözcükleri dikkatlice seçti. “Yeşaya 47:13’te—Tevrat’ta ona başka bir isim vermiş olabilirler, eğer orada varsa, Haham Diena sana söy-

leyecektir—Ama İncil’de, astroloji ve astrologlar hakkında söyle der:

*Kesindir ki onlar anızlar gibidir;
ateşin yakıp yok edeceği.
Onlar kendilerini bile koruyamazlar
alevlerin gücünden.
Burada hiç kimseyi ısıtacak kömür yok;
Burada yanına oturulacak bir ateş yok.*

Jess, neşeli bir şekilde gülümsedi. “Ah, anneciğim. Benim yanında oturacağım tek ateş sensin!” Yanağını sesli bir şekilde öptü ve boş teknenin pruvasına atlayıp neşeli, sabit tempolu bir şarkı söyledi, “Ti voglio bene, Mamma. Ti voglio tanto tanto bene.”

Maggie başka bir şey söylemedi.

Tekne rıhtımdan ayrılıp geri dönüş yolculuğu başlayınca, Jess’in gördüğü her adamı dikkatli bir şekilde incelediğini fark etti. Bir tanesinin yanında durup annesine fısıldadı: Onu dudaklarından öpmesine izin verecek kadar yakışıklı bulmuş muydu? Maggie başını hayır anlamında salladı ve o anda bayılmamak için güçlükle dayandı.

Herhangi bir uyarı olmadan Jess, annesinin oturması için La Rocca di Arona’daki bankların önünde durdu. Sonra yine tek sıra halinde Sempione’de yürüdüler ve Jess kapının üstünden atlayarak villaya girdi.

Az sonra Maggie onu göl evinin balkonunda buldu, Felix’in kitaplarından birini okuyordu: *Bhagavad-Gita*’yı; ama Maggie bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Şapkasını çıkardı ve oğlunun yanındaki koltuğa onun söylediği tuhaf şeyleri düşünerek, ani okuma merakını irdeleyerek her an öğle yemeği için onları çağırarak olan Antonella’nın sesini dinleyerek uzandı.

Eliyle alnını okşadı. “Sadece geceleri okumayı sevdiğini söylediğini sanıyordum.”

“Evet ama bu kitap çok özel anneciğim.”

“Verdiğin sözü unutma, hayatım. Eve döndüğümüzde Tevrat ödevini yapacağını söylemiştin.”

Jess, parlayan gözler ve yalvaran bir ifadeyle ona doğru baktı. “Yapacağım ama anneciğim şunu bir dinle.” Sayfayı ıştırıp edip kitabı Maggie’ye verdi ve ayağa kalkıp büyük bir coşkuyla kitapta okuduklarını ezbere söylemeye başladı:

*Krishna, Krishna
Şimdi bakarken ben
Savaş için sıralanmış,
Bu yakınlarıma
Uzuvlarım zayıflamış,
Ağzım kupkuru,
Bedenim titrer,
Saçlarım dikilir,
Cildim yanar,
Gandiva’nın yayı
Elimden düşer,
Beynim karmakarışık
Döner durur
Daha fazla dayanamam:
Krishna, şeytanın
Öyle alametlerini gördüm ki!
Yakınlarımdan katliamından
Ne umabiliriz?*

Maggie uyuşmuş bir şok halinde onu dinledi ama Jess neşeyle güldü.

“Güzel değil mi, anne? Değil mi? Neden Haham Diena bana bunun gibi ilginç şeyler öğretmiyor? Bunlar Prens Arjuna ile onun arabacısı, Krishna hakkında ve kendisi aslında kılık değiştirmiş bir tanrı ve—”

Maggie panikle elindeki kitaba baktı. “Ah, Jess, bu Gita kitabı da neyin nesi?”

“Gita, şarkı demek. Bhagavad da Tanrı. Yani Tanrı’nın Şarkısı. En önemli Hindu kutsal kitabıdır. Bu—”

“Hindu mu?”

“Evet anne. Bu hikayede büyük bir savaş başlamak üzere. Arjuna’nın kafası yapılacak doğru şeyin ne olduğu konusunda çok karışık, çünkü iki tarafta da akrabaları var. Tanrı Krishna, Arjuna’ya cevap verirken Hindu inançlarını açıklıyor. Harika şeyler söylüyor. Mesela şöyle:”

Jess, ellerini birleştirdi.

*Her kim ki yanar saadetle
Ve hisseder her canlının çektiği
Acıyı kendi yüreğinde
Kendi acısı yapar onu
Neşeyi ve kederi:
İşte onu tutarım
En yüksek mertebede...*

Maggie genleri Buda’dan, Muhammed’den ya da Krishna’dan değil, İsa’dan gelen Jess’e baktı.

Belki başkalarının neşesi ve kederiyle yanmak, dostlarını sevdiğin kadar düşmanlarını da sevme konusuyla benzerlik gösteriyordu ama Dağdaki Vaaz’da astrolojiyle, Krishna’yla da anneye bir erkek bulmakla ilgili bir şey yoktu.

Jess'in Yahudiliği öğrenerek başlaması doğrudu ki çoğunlukla Eski Ahit ve İsa'nın öğretilerini temel alıyordu. Sonuçta İsa bir Yahudi'ydi. Ama Hinduizm söz konusu bile değildi. Eğer Jess, kendisinin İsa iken ilham aldığı inanca bağlı kalmazsa bu felaketten başka neye yol açabilirdi?

Bu kitabın ne kadarını okumuştun? Neden Felix, Jess kendi geleneklerini sağlam şekilde öğrenip oturtmadan ona bu kitabı vermişti?

Maggie, Tanrı kendi oğlunu onun ellerine teslim etmişken, bu sabah Sam'i düşünerek vaktini boşa harcadığı için kendi kendini azarladı. Yoksa şimdiden işi batırmış mıydı?

"Gel yanıma," dedi.

Jess, annesinin ona kızgın olup olmadığından emin olmadı ama her zamanki gibi ona doğru koştu ve kollarını boynuna dolayıp onu oturduğu koltukta sıktı. Annesi de onu ileri geri salladı.

"Krishna'nın söylediği şey sence de güzel değil mi, anne?"

"Kendine göre evet. Kendi yöntemine göre." Bir an için, güneşin onları ısıtmasına, esintinin serinletmesine izin verdi. Sadece oğluyla birlikte olmanın bahtiyarlığının tadını çıkardı. Birçok defa hislerini frenlemek istemiş ama bu hiçbir zaman işe yaramamıştı. Tek bildiği, Jess onundu ve o da ona tapıyordu.

"Şimdi, hayatım," diye söze başladı, "Bana bakmanı istiyorum."

Jess, geri çekildi ve annesinin önünde diz çöktü, gözleri güven doluydu. Annesi ne istese yapacak, söylediği her şeye inanacaktı. Maggie bu sorumluluk yüzünden sürekli sıkıntı çekiyordu.

"Doğru diye bir şey vardır ve yanlış diye bir şey vardır."

Kafa salladı. "Evet, biliyorum. Söylemiştin, anne. Bunu

unutmam.” Maggie *Bhagavad Gita*’yı eline aldı. “Konu inanç olduğunda, bu yanlış.”

Oğlunun gözlerinde oluşan kırılganlığı gördü.

Maggie yine aynı ıstırapı duydu ama bu defa şüphesi yoktu. Eğer oğlu onun yüzünden inançsız biri olursa Tanrı onu asla affetmezdi. “Jess, gerçek din bize ilk önce Haham Diena’nın sana öğretmekte olduğu Eski Ahit’ten gelir. Ama Tanrı tam anlamıyla kullarıyla Yeni Ahit’te konuşmuştur. Bunu sana söylemek için birkaç yıl daha bekleyecektim. Gerçek din Hıristiyanlıktır, Jess.”

Jess, şaşırmış görünüyordu. “*Bhagavad-Gita*’nın güzel olduğunu düşünmüyor musun?”

“Bir şeyin güzel olması, onun doğru olduğunu ve senin için iyi olduğunu göstermez.”

Jess kitaba doğru baktı ve alçak bir sesle “Bana bir örnek verir misin?” dedi.

Maggie bir an için gözlerini kapatıp, “Keşke Tanrı bu kadar fazla inanca izin vermeseydi,” diye düşündü. Güzel olan fakat iyi olmayan ne vardı? Yeşil-mavi sudan oluşan açıklığa doğru baktı.

“Göl güzeldir; ama derin yerlerindeysen ve bir teknen yoksa seni öldürebilir, yani o zaman kötü olmuş olur.”

Jess konuşana kadar vermiş olduğu örnekle gurur duydu. “Anne, peki ne yapmalıyım?”

Sorduğu soru onu sıkıntıya sokmuştu ama “Onu okumanı istemiyorum Jess” dedi.

Hızla ayağa kalktı, kitabı aldı ve göle fırlattı.

“Astroloji okumanı da istemiyorum.”

Jess ağırbaşlı bir şekilde, “Peki anne. Ti voglio bene,” dedi.

Bu kadar kısa sürede verdiği vaat Maggie’yi çok heyecanlandırdı. Kitabı istemiş olduğu çok açıktı. Jess hiçbir direnme

ve şikayet belirtisi göstermeden Krishna kitabı derinliklere gömülürken, üzerinde sadece mayosu kalana kadar soyundu ve “Ti voglio tanto bene, Mamma,” dedi.

Başka kim bu kadar sevebilirdi? İsa’dan başka kim?

Jess balkondan atlayıp yere inerken bağıırıyordu, “Ti voglio tanto tanto bene!”

Oğlu buna devam ederse Maggie ağlayacağını düşündü.

“Ti voglio tanto tanto bene, Jess.”

Jess üzerindeki mayosu dışında çıplak bir halde kıyıya ulaştı, can yeleğini giydi, botunu suya doğru itti ve atladı. Küçük yelkeni çekerken, “Mamma, ti voglio proprio bene!” diye bağırdı bir İtalyan çocuğun kaba neşesiyle. Duvarın ardından kasabanın çocuklarını duymuştu ve onları taklit ediyordu—onların sözcükleri ve nasıl konuştukları—*Non rompere*, “kemiklerimi kırma” favorisiydi, ta ki Antonella ona bunun “kendi işine bak” anlamına geldiğini söyleyene kadar ve bu hiç de nazik bir şey değildi. Jess, sanki kaderinin diğer çocuklardan farklı olduğunu biliyormuş gibi, hiçbir zaman duvarların dışına çıkıp oynamak istememişti.

“Ti voglio proprio bene,” diye fısıldadı Maggie ve kendinden şüphe duyma hissi kayboldu.

Bir Baptist olarak Katolik Kilisesi’ne dahil olmaya zorlanmak ve Yahudi bir çocuğu büyütmek yeterince zorken, üstüne bir de Krishna’yla mı uğraşacaktı? Sıradan birinin, bir budalanın bile, insanın yalnızca bir kitaba, doğru olana ihtiyacı olduğunu görebileceğini düşünürken, Tanrı’nın bu kadar çok kitaba müsaade etmekten daha iyisini bileceğini düşünürsünüz. Başkaları hangisi olduğunu merak ediyor olabilirdi ama Maggie etmiyordu. Elinde, oğlu şeklinde bir kanıt vardı. Onun Tanrı’nın Kuzusu olduğundan kim şüphe edebilirdi? Tutkulu bir ruh. Açık bir zihin. Hayırlı bir evlat. Sevgisi doğaüstüydü.

Maggie onu izlerken ayağa kalktı. Göl evinin içine girdi ve telefonu kaldırdı. Antonella'nın numarasını tuşladı ve ayağını yere vurarak cevaplamasını bekledi.

“Pronto?” dedi Antonella.

“Benim Antonella.”

“Mi dispiace, signora. Vengo subito.”

“Sorun yok. Geç kalmadın. Benim için Simone'yi aramanı istiyorum.”

“Sì, C'è un messaggio?”

“Ona Felix'i araması gerektiğini söyle. Bugün, Antonella. Felix'e hemen beni aramasını söylesin.”

6. bölüm

Beşinci Cadde

Terastaki televizyonda CNN açıldı—ekranda İsa klonu dedikodularıyla ilgili periyodik olarak ortaya çıkan hikayelerden birisi vardı. Lewiston, bunu ekran boyunca parlayan logodan anlayabiliyordu: Bulutların arasından güneş yükseliyor ve uzun saçlı, uzun cübbeli, gölgeler içinde bir adam sandaletleriyle İsa'nın Klonlanması yazısının üzerinde duruyordu.

Ne saçmalık!

Kamera, Central Park'ta her zaman var olan uzun insan kuyruklarından birinin önünde duran bir muhabire yakınlaştı. Elinde, üzerinde OLIVE yazan bir döviz bulunan kadına yaklaştı. O çatlakların grubundandı, “Tüpte Yeniden Beliren Tanrımız” (Our Lord In-Vitro Emerging).

Lewiston, muhabirin kadınla yaptığı röportajı duyabilmek için odadaki televizyonu açtı.

On yıl önce OLIVE, gece ibadetleri, yürüyüşler, oturma eylemleri yapmış, İsa'nın klonlanmasını engellemeyi amaçlayan yasaklamayı protesto etmek için kongreye imzalı dilekçeler vermişti. Artık bu eylemlere gerek kalmamıştı. Çünkü söz konusu bilim insanı, bir basın toplantısı düzenleyerek beklenen klonun ve annesinin doğum sırasında öldüğünü açıklamıştı.

Buna rağmen birçok gün, genellikle East Drive'dan büyük kemerlerden birinin önündeki şelaleye doğru uzanan yerde,

en az bir OLIVE fanatığı olurdu. OLIVE'in, klona ve annesine, Central Park'taki doğumdan sonra bilinmeyen bir yere gitmesi için yardım ettiği iddia edilmişti. Aynı gün internet siteleri çökertilmiş ve önemli OLIVE üyelerinin evlerine zorla girilmişti—ya da OLIVE böyle söylemişti.

Elbette bu sadece bir reklam aldatmacasıydı.

Kamera doğrudan kemerin altındaki bir girintiyi gösterdi. Oraya ancak yürüyüş yolundan çıkıp küçük akıntının üzerinden geçerek ulaşılabilirdi. Girintinin içindeki düz bir yerde etrafı çiçeklerle bezenmiş bir 'Bakire ve Çocuğu' heykeli vardı. On yıl önce polisin burada, kanlı ve üzerinde doğum yapıldığı belli olan bir battaniye bulduğu söylentisi yayılmıştı. Belediye başkanı düzenlediği bir basın toplantısında, bunun doğru olmadığını söylemişti. Bu açıklama bir sürü insanın burayı doldurmasına, kenetlenmiş ellerle, ellerinde haçlarla ya da tespihlerle dua etmesine engel olamamıştı.

Central Park'taki İsa'nın yeniden doğduğu varsayılan yer—en azından OLIVE'e göre—nakit paranın döndüğü bir turist çekim alanıydı. İçlerinden hiç kimsenin klonun saçının telini dahi görmemiş olmasının bir önemi yoktu. Roswell, New Mexico'nun UFO fanatiklerini kabullendiği gibi New York da onları kabullenmeyi öğrenmişti.

Lewiston, Brown'ın zaman zaman terastan onları gözlemlediğini fark etmişti. Elinde dürbünle, işçi karıncaları yuvalarına doğru takip eder gibi sırayı tarardı. Onlarla neden ilgileniyordu?

Lewiston, bakıcı hemşirenin geri dönüp kendisine veda ettiğini duydu. Brown, ikisinin bu odada eşit seviyede olduğunu, hemşirenin tıbbi açıdan şüpheli olan herhangi bir durumu rapor etmeyi de kapsayan rolünü açıkça ortaya koymuştu.

“Güle güle madam,” diye cevapladı, izin yapması gereken

hafta sonunu çaldığı için hissettiği kızgınlıkla ki onun kendisinden boşanma ihtimali olan bir kocası da yoktu.

Lewiston saatine baktı, el fenerini alıp mekanik hareketlerle hastanın açık olan gözlerinin üzerinde gezdirdi, hastanın sağ elini eline alıp güçlü, gevşek parmaklarına masaj yaparken, yakın zamanda meydana gelen nöbetlerin zorunlu hale getirdiği, adamın damar yoluna bağlı olan antikonvülsan serumun damlayışını gözledi.

Şıp-şıp-şıp.

Lewiston, gelemeyeceğini söylemek için henüz evini aramamıştı. Oğlu evde uzun süre, küçüklüğünde onun, babasının ayak seslerini dinleyerek, gözleri mahzun ve mahcup bir halde beklediği gibi beklemezdi zaten. *Baba, neden artık eve hiç gelmiyorsun?* Bir keresinde karısı saate bakarak kahvaltıyı sıcak tutmaya çalışmıştı. Sonra vazgeçip arka bahçeye gitmiş ve canlı bitkileri kızgınlıkla söküp yeni tohumlar ekmişti. *Sevgilim, benim yüzümden mi? Başka bir kadın mı var? Neden hiç eve gelmiyorsun?* Uydurduğu yarı-yananlara inanmadığını biliyordu: *Bana burs veren kurum beni çağırdığında, onlar için çalışmam gerekiyor. Kurumun sahibi çağırdı beni, bunu tartışamam; fakat haftada üç ya da dört gece ve iki haftada bir hafta sonu evden uzakta olmak durumundayım. Ona istediği zaman cep telefonundan ulaşabilirdi. “Peki, onu isteyen ziyaret edebilir miydi?” Hayır.*

Onu şimdiye kadar neden terk etmemişti, bunu bilmiyordu. Kendisinin neden bu konuda bir şey yapmadığını ise biliyordu—Brown korkusu. Önceleri Lewiston, sadece ortalarında görünmeyerek kendini bundan kurtarmayı denerdi. Böyle yapınca iki herif evine gelmiş ve karısının ödünü koparmıştı. Bunu bir daha denemedi. Sonra ailesini başka bir ülkeye götürmeyi düşündü ve oğlu için bir pasaport başvurusu yaptı.

Pasaportun geldiği gün, posta bu heriflerden biri tarafından getirildi. Karısı o olaydan sonra daha az soru sormaya başladı.

Boşanma belgelerini cebine koyarken, nasıl yapacağını bildiği bir yolla hayatını geri almak istiyordu. Bunu yapabilir miydi?

Gözleri bulutlanan Dr. Lewiston, gözlerini hastasına dikti. Hiç umut olmasa da o hâlâ direniyordu.

“Kimsin sen?” diye sordu yüksek sesle, düş kırıklığı içinde. Adamın kollarına kuvvetli şekilde bastırarak masaj yapmaya başladı. Bu, komadan çıkarma terapisinin bir parçasıydı. O ve hemşire bunu herhangi bir tepki alabilmek için fonda Mozart ya da Chopin çalarken—ki kadın bundan nefret ediyordu—kendilerine eziyet gibi gelen saatlik periyotlarla yapıyorlardı: Yüzünü buruşturma, gözbebeği küçülmesi, yüksek sese karşı verilecek korkuya benzer tepki.

“Sen kimsin acaba?”

Klasik olmayan tek melodi çalarken, yaptığı masaj adamın bir zamanlar güçlü olan omuzlarına ulaştı: Kumruların Ötüşü. Afrika’ya yaptığı son gezide kaydetmişti bunu ve seslerine bayılmıştı. “Adamın balet olmadığı kesin. Daha çok bir... Nasıl desem? En son neye karar vermiştik? Güreşçi miydi?”

Hastanın belli belirsiz yara izlerinin olduğu boynuna masaj yaptı.

“Bir boksöre ne dersin?” Lewiston, adamın darmadağın olmamış ellerine baktı. Boksör değildi.

Alışkanlık olduğu üzere her zaman yaptıklarını tekrarladı: Hareketsiz baldırlarına dönüşümlü olarak uygulanan ılık ve ellerinin kenarlarıyla sertçe vurarak yaptığı masaj. Yaptıkları, adamı uyandırmamıştı ama Lewiston’ın dayanıklılığı ciddi manada artmıştı.

“Pekala, halterciydin. Eskiden. Çok belirgin değil ama kasların hâlâ duruyor. Sen eskiden halterciydin.”

Duraksadı.

“Evli olmadığın konusunda hemfikiridik. Yüzüğün yok ve evli biri gibi de durmuyorsun. Kadınlar konusunda başarılı olduğun konusunda da anlaşıştık. Böbürlenmene gerek yok, gerekli tüm unsurlara sahipsin. Ben de fena değilimdir. Vücut geliştirdiğin dönemde sana ne diyorlardı? Yakışıklı Jones mu?” Lewiston’ın adama taktığı favori lakaptı bu. “Hayır, Kaya. Yakışıklı halterci, vücut geliştirici Kaya Jones. Dünyayı dolaştığına ve kadınlardan hoşlandığına karar vermiştik, erkeklerden değil. Lewiston, yaptığı ilk fiziksel muayeneyi hatırladı ki bu da vardığı yargıyı destekler nitelikteydi. “Yakışıklı vücut geliştirici Kaya Jones. Tüm dünyadaki kadınların hayran olduğu.”

Masajı bitirdi ve ayağa kalktı.

“Sen busun işte. Bu yüzden seni aramaya hiç kimse gelmedi, dostum. Çok fazla sayıda kadınla birlikte olmak. Bir yere yerleşmemek. Ailen de ölmüştür ya da seninle yaşayamayacak kadar yaşlanmıştır. İşte bu. Annen bir huzur evinde. Alzheimer hastası. Senin adını bile hatırlayamıyor.”

Lewiston durdu ve boşanma belgelerini tekrar okudu. “Ne yapıyorum ben?” İç çekerek elini hareketsiz adamın elinin üzerine koydu, omzuna hafifçe vurdu, Tanrı’dan onu bağışlamasını diledi, akış ayarlayıcıyı çevirdi ve serumun akışını kesti. Adamın esasen ölmüş olduğu göz önüne alınırsa, adamın korkuyla sarsılması onu şaşırtmıştı. Lewiston’ın yaptığı şey sadece teknik bir işlemdi.

Ani kalp durması oluşmasını ummuştı, hızlı ve acısız. Eğer nöbet yeterince uzun sürerse, nöbet sonrası solunum durması ya da akciğer ödemi de olabilirdi. Bunlardan herhangi biri onu öldürebilirdi.

Lewiston, ilacın adamın kan dolaşımını terk etmesi biraz zaman alacak olsa da, dönüp gitmedi. Hastasının elini tuttu ve

dua etmeye devam etti, “Baba Tanrı, Oğul Tanrı, Kutsal Ruh Tanrı,” sonra durdu, bir bölge savcısının onu katil olarak göreceğini düşündü. Birini yaşatması gereken bir doktor başarısız olduğunda, ona verilen isim buydu.

Gözleri, artık damlamayan damar yoluna takıldı.

“Bu dünyada sahip olduğun tek şey Bay Brown’dur. Bu durum pek huzur verici bir şey değil. Ayrıca Brown akrabandan da değil, orası kesin. Seni görmek için buraya adım atmadı, rahat olup olmadığını bile sormadı. Sende onun istediği bir şey var. Öyle olmalı. Sende istediği bir şey var ve seni hayatta tutmasının tek nedeni bu. Sende bir şey var ya da bir şey biliyorsun. Nedir o, Jones? Ne olabilir?”

Lewiston dünyanın gidişatının ardında gizli bir güç olup olmadığını bilmiyordu ama eğer varsa, Brown ya ona bağlıydı, ya onu etkiliyordu ya da bizzat kendisiydi. Bütün bu gücün ortasında bir de Yakışıklı Jones vardı. Ama neden?

Lewiston, duvardaki saate baktı. Sadece saniyeler geçmişti. Eğer bir tuz çözültisi vermiş olsaydı antikonvülsanlar çok daha hızlı akıp giderdi. Katı bir bakış açısıyla bakılırsa, evet ama Lewiston’a göre bu cinayet değildi. O sadece, Brown müdahale etmemiş olsa doğanın çok daha önceden yapacağı şeyi yapmasına müsaade ediyordu.

Lewiston serumu değiştirdi ve hızlı damlamaya ayarladı, herhangi birinin içeri gireceğinden endişesi yoktu. Daha önce hiç kimse gelmemişti.

Arada bir dolaştı. Yemek yemedi. Bir şey okumadı. Zaman ağır ağır geçti.

Tuhaf bir şekilde, *Ebonik* aksanıyla konuşan ve sürekli rap müzik dinleyen siyah hizmetliyi aklından geçirdi. Ortak hiçbir yönleri yoktu ama Lewiston onunla aralarındaki hem hiçbir şey anlatmayan hem de çok şey anlatan gergin dudaklı

gölümsemeleri özleyeceğini biliyordu. Karısını ve oğlunu düşünmeye başladı: Acaba içlerinden biri veya ikisi de ağlıyor olabilir miydi? Herhangi bir değişiklik emaresi görmek için hastaya baktı ve sesleri dinledi.

Aniden bir şey oldu.

Boğazından alçak sesli bir hırıltı duyuldu.

Lewiston pencerenin önünde, Brown'ın televizyonuna bakıyordu, sonra Central Park'ta her daim bulunan insan kuyruğuna baktı. Elllerinde İnciller, pusetlerinde bebekler ve omuzlarında da küçük çocuklar taşıyorlardı.

Sesi duydu.

Korku ve umutla geri döndü. Yakışıklı Jones'un yüzünde herhangi bir ifade yoktu fakat dudakları ayrılmış ve uzuvları sertleşmişti. Ayağında hafif, yavaş bir hareket gördü. Renginin hastalık solgunluğundan çıkarak koyu bir renge dönüşünü izledi. Havaya ihtiyaç duymaya başlayan biri gibiydi.

Monitörlerde ışıklar yanıp sönüyor, biplerler duyuluyordu. Lewiston Mavi Kod diye bağırarak istedi ama kendine bunun gerçekten tehlikede olan bir adam olmadığını hatırlattı; bu kalıcı olarak bilincini kaybetmiş bir bedendi.

Yine de adama renk geldikçe, yatağa doğru koşmamak için kendini tutması zorlaşıyordu. Katılışmanın tüm uzuvları etki-leyene kadar yayılışını, aniden çoğalmasını ve spazmı andıran bir hale gelişini izledi. Hasta bir yandan kendine gelmeye çalışırken, diğer yandan da beyni omuriliğe çakan şimşekler gibi düzensiz sinyaller gönderiyordu. Diyaframı genişledi ve adam kendi vücudundaki fırtınanın oluşturduğu girdapta kayboldu. Ya atriyal fibrilasyon geçiriyordu ki, o zaman hayatta kalabilirdi ya da ventriküler fibrilasyon geçiriyordu ki bu durumda hayatta kalması mümkün değildi. Lewiston, kendinden nefret eder bir halde, ikincisinin olmasını umdu.

Monitörleri kontrol etmedi ama bakışlarını da başka yöne çevirmedi. Yakışıklı Jones'un ölümüne tanıklık etmeliydi. Hastanın boynu kasılıyor, sertçe dönüyor, açık olan gözleri Lewiston'ın daha önce hiç görmediği bir şeyi görmesine müsaade ediyordu.

Bir adam!

Bu imkansız.

Boş, donuk olmayan, idrak ile parlayan gözlerle *Ben buradayım* diye yalvarıyordu.

Dr. Chuck Lewiston çığlık attı, "Aman Tanrım!"

Odanın öbür ucuna doğru hızla gitti, görmezden geldiği hasta monitörü düz bir çizgiyle birlikte yüksek sesle feryat eden bir sinyal veriyordu.

Bir anda Bay Brown kapıda belirdi, üzerinde smokin vardı ve papyonu da bağlanmamış vaziyette boynundan sarkıyordu. Sanki henüz giyiniyor gibiydi. Lewiston onu görmezden geldi ve haykırdı, "Tanrım! Aman Tanrım!"

Bir acil servis doktorunun ani tepkisiyle hastasının göğsünü açtı ve bütün olasılıkların aksine hayata dönen adama şok vermek için şok aletini kullandı. Sinyal sesi sustu. Monitörün sesleri tekrar başladı. Lewiston, bir mucize eseri mezardan geri dönmüş olan Yakışıklı Jones'a bir tam doz antikonvülsan enjekte etti.

7. bölüm

Beşinci Cadde Rossi'nin Dairesi

Felix Rossi, Maggie ve Jess'i ziyaret ettiği İtalya gezisinden henüz dönmüş olduğu için, çalan telefonda rahatsız oldu. Çünkü o sırada o ve sekiz yaşındaki kızı Ariel, evlerinin uzun holündeki İran halısının üzerinde atçılık oynuyorlardı. At rolündeki Felix dizlerinin üzerindeydi, Ariel de elindeki binici sopasıyla hafifçe onun kalçasına vuruyordu.

“Hadi baba, daha hızlı! Ne kadar yavaş bir atsin!”

Felix onu da yere doğru yaklaştıracak şekilde yere uzandı. “Ari, bir tanem,” dedi. Onu kollarının altından kavradı ve gıdıkladı. “Sen ne kadar da zalim bir sahipsin!”

Ariel önce güldü, sonra da yalvardı, “Babacığım, lütfen?”

Kızını alnından öptü ve ayağa kalktı. “Bu kadar yeter. Babacık yoruldu. Hâlâ yaptığı yolculuktan kalma jetlag’ın etkisinde biraz.” Kızı yapmacık hayal kırıklığıyla kendini salınca, Felix onu kucağına aldı. “Ayrıca sen bu oyun için fazla büyük gibisin artık aşkım!”

“Peki, bir daha ne zaman at binmeye gideceğiz?”

Felix onu öptü. “Bu hafta sonu gideriz. Söz veriyorum. Atları alır, hafta sonunu Vermont’ta geçiririz. Sevindin mi?”

Babasının boynuna sarıldı. “Evet! Ama babacığım binici eldivenlerimi kaybettim!”

“Ne yapalım, biz de yenisini alırız o zaman.”

İşte tam bu sırada telefon çalmıştı.

Felix arayan kim olursa olsun telefonu açmamaya karar vermişti ama birkaç dakika sonra Sharmina holde belirdi. Geçen on yılda, Sharmina onları çok rahat ettirmişti. Maggie kadar işine bağlı değildi ama en az onun kadar sıcakkanlı biriydi. Ariel onu çok seviyordu.

“Sharmina!” diye seslendi, Ariel. “Babam bu hafta sonu bizi Vermont’a götürüyor, hem de atlarla birlikte! Sen de bizimle gelir misin? Lütfen?”

Sharmina, güldü. “Ben ata mı bineceğim? Gel bakalım buraya, hamur. Yeni elbisen bu sabah geldi ve annen birazdan odana getirecek.” Ardından Felix’e döndü, “Dr. Rossi, İtalya’daki amcanız telefonda.”

Felix, Simone Amca’nın aramasını bekliyordu ama bir saat sonra. “Söyle ona, hemen geliyorum.”

Ariel başını Felix’in boynuna gömdü ve mırıldandı. “Babacığım, bizi Vermont’a götürdüğün için teşekkür ederim. Twinkle çok sevinecek.”

Twinkle, onun İskoç midillisiydi. Sahip oldukları atların hepsi Central Park’ın karşısındaki ahırda duruyordu: Adeline’in Endülü Atı, *Moonless*, Frances’in Arap Atı, *King*. Felix at binmiyordu. Son zamanlarda dizleri onu biraz zorlasa da, genellikle onları bir bisikletle takip ediyordu. Ama taptığı kadınları at binerken izlemeyi çok seviyordu.

Sharmina holde onları izlerken Felix, Ariel’i yeni elbisesini görmesi için odasına kadar taşıdı. Annesinin, evlenmeden önce kaldığı misafir odası onun odası olmuştu. Maggie ve çocuğunu korumak için katlanmak zorunda kaldıkları şeyleri düşününce Felix’in tüyleri ürperdi—Brown’ı klonun öldüğüne ikna etmek için aylar boyunca gizli kameralarla yapılan gözetlemelere maruz kalmışlardı.

Bir gün her şeyi göze alan Felix ne yapacağına karar verdi: Evi yeniden dekore etmek. O sıralarda Adeline de hamileydi. Bir bebek odası hazırlamaları gerekiyordu ve bu da diğer odaları yeniden dekore etmek için harika bir bahaneydi. İnşaatçılar duvarları ve duvarlardaki diğer parçaları yerinden çıkarınca, mikrofonlar ve dinleme cihazları ortaya çıktı. O kadar küçük ve zararsız görünüyorlardı ki, neredeyse fark edilmeyecek gibiydiler. Kendisini elektrikçi gibi gösteren bir dinleme cihazı uzmanı tutmuştu. Cihazlar, holdekiler hariç, bütün banyolardan sökülmüştü. Brown'ın adamlarının şüphelenmemesi için gönüllü olan Frances'in odası dışındaki bütün yatak odalarındaki cihazlar da çıkarılmıştı. Onlar, yapılan inşaat çalışmalarının cihazları yok ettiğini veya bozduğunu düşüneceklerdi.

Felix, kıymetli Ariel'ini Laura Ashley marka yatağına oturttu—Cumbria tarzı çekmeceli bir yataktı. Ariel bunu biliyordu çünkü yatak geldiğinde gururla babasına bilgi vermişti. Geceleri kızı, üzerindeki ay ve yıldız desenleri kendisinin pastel boyayla yaptığı çizimlerden bastırılmış limon yeşili çarşafların altında uzanıp, üzerinde aynı ay ve yıldızların bulunduğu perdenin arkasında duş alırken, meraklı gözler onu görememişti. Adeline'yle seviştiğinde kimse onları izlememişti. Mutfak, salon, yemek odası, kütüphane ve holdeki cihazlar hâlâ yerlerindeydi, en özel anlarında mahremiyet olmaksızın Felix, bu kadar yıl dayanamazdı.

Taşınma konusunu konuşmuşlar fakat vazgeçmişlerdi. Brown, onları izlemenin bir yolunu bulur, bu defa onlar farkında olmadan cihazları yerleştirirdi. Burada en azından bildikleri bir cehennemdeydiler.

Kız kardeşinin sesini duydu, Frances arkasında, kapıda duruyordu. Tipik Rossi burnu ve İtalya'nın Torino şehrindeki, anne tarafından olan bazı akrabalarıyla aynı kestane rengi

saçları vardı. Felix'te de baba tarafının sahip olduğu karanlık bakışlar vardı. Onun, Adeline'in ve Ariel'in iyiliği için Frances, çıktığı erkeklerden aldığı evlilik tekliflerini reddetmişti. Her ne kadar ortalık sakın gibi görünse de Frances, hâlâ tehlike-de olduklarını biliyordu. Onları bırakamazdı. Kendini izlenme konusunda katılaştırmıştı.

Felix, arada bir onun Jess'in doğduğu Glen Span Kemer'i'ni ziyaret etmek için Central Park'taki kuyruğa girdiğini görmüş-tü. Bunu Felix de yapıyordu bazen. 'Bakire ve Çocuğu' heyke-linin önünde diz çöküp, o kadar insan arasından İsa'yı klonla-maya çalıştığı için af diliyordu. Bunun içinde hem egosunun, hem de Frances ile birlikte öğrendikleri gerçeğe verdiği ani tepkinin rolü olduğunu biliyordu: Yahudi bir anne-baba tara-fından, Katolik olarak yetiştirilmiş olmak. Naziler tarafından işkence görmüş babası bu gerçeği onlardan saklamıştı. Felix bunu, Torino Kefen'i'ni incelemeyen hemen önce öğrenmişti.

O gün Kefen ortaya çıkarıldığında, eğer İsa'yı bir Yahu-di geri getirirse, Yahudilere karşı yapılan haksız eziyetleri de sonlandırabileceği gibi çılgın bir fikre kapılmıştı. Şimdi ise Maggie'nin, Felix'in asla terk edemeyeceği bir oğlu vardı. Ama Felix uzun zaman önce gerçeği öğrenmişti: Jess, İsa'nın gen-lerine sahip değildi.

"Ariel, aşkım, yeni elbisenin geldiğini mi duydum ben?" dedi Frances. "Ne kadar da şanslı bir kızsın sen! Şu arkamda duran şeye gerçekten ihtiyacın olduğunu hiç sanmıyorum."

Ariel, kapıya doğru koşup, Frances'in arkasına uzanmaya çalıştı. "Bana hediye getirdin, Fran Teyze! Biliyorum!"

Frances, Ariel vazgeçene kadar onu savuşturdu; sonra ona üzerinde beyaz ve kırmızı kalplerle birlikte *Moschino* yazısı olan bir kutu verdi. "Paris'ten gelen elbisenle giyeceğin yeni ayakkabılara ihtiyacın vardır diye düşündüm."

Ariel neşeyle çığlık atarken Adeline içeri girdi ve kızı-

nı kapıp kucağına aldı. Açık renkli saçları kızıyla öpüşürlerken onun koyu renk saçlarıyla tam bir tezat oluşturdu. Felix, burada kalıp elbisenin açılışını görmek isterdi ama Simone Amca'nın telefonda beklediğini hatırladı. "Hemen dönerim," dedi ve telefona bakmak üzere mutfığa gitti.

Görüşmelerini halen dinlenmekte olan telefonlar yerine artık dinlenemeyen telefonlardan yapmak alışkanlık halini almıştı. Felix, bu haftalık telefon konuşmalarını dört gözle bekliyordu, çünkü amcası artık sadece aileden biri değil, çok daha fazlasıydı.

Maggiore Gölü'ndeki villayı onlara teklif ederek Maggie ve Jess'i kurtaran Simone Amca'ydı. Orası, Nazilerden kaçmalarından önce Felix ve Frances'in ailesine aitti. Artık Simone'nindi.

Maggie onun sayesinde, kasabalılardan yardım görmüştü: Hizmetçi Antonella; Jess'e dersler veren Haham Diena; New York'tan Arona'ya yapılan para transferlerini sessiz sedasız halleden bankacı. Elbette Simone'nin ricası üzerine onlara yardımcı olan başkaları da vardı. Simone, eğer Katolik İtalyanlar II. Dünya Savaşı'nda Yahudileri sakladıysa, karşılığında o da, çocuğunun Hz. İsa olduğuna inanan bir kadını saklayacağına ant içti. İtalyan Yahudilerinin yüzde doksanının Nazilerden kurtulduğunu söylemişti. "Bu ülkede biz, birinin hayatı nasıl kurtarılır biliriz," demişti.

Felix ahizeyi eline aldı. "Ciao Simone Amca. Beklettiğim için özür dilerim."

"Ciao Felix. Seni şimdiden özleyen karım adına arıyorum seni."

Felix doğruldu. *Seni şimdiden özleyen karım adına arıyorum*, Maggie adına aradığını belirten şifreydi. Felix zorla güldü. "Simone, Silvia'ya artık benim de bir karım ve çocuğum

olduğunu söylemelisin. Sürekli İtalya’da olup beni beslemesine izin veremem.”

“Hah! Evin hepinize yetecek kadar büyük olduğunu söylüyor. Ama herkese bir merhaba diyebilirse, özellikle de küçük yeğenine, belki bu bir süreliğine onu avutmaya yeter.”

Bir süreliğine avutmaya da ilk fırsatta Maggie’yi araması gerektiği anlamına geliyordu.

“Elbette, amca,” dedi Felix ve Ariel’i telefona çağırdı. Ariel, ayağında yeni ayakkabılarıyla, holden koşarak geldi, İtalya’daki *zio ve zia*’sına merhaba deyip, onlara Vermont’a yapacakları geziden söz etti. Ardından Frances ve Adeline de paralel telefondan onlarla konuştular.

“Ciao, Simone,” dedi Felix, herkesin konuşması bitince. “Ne zaman istersen ara.”

Felix, telefonu kapattı. Simone, Maggie’ye Felix’in telefonunu beklemesini söyleyecekti. Şimdi ise evden ayrılmak için bir bahane bulması gerekiyordu—onları izleyen gözleri inandıracak bir bahane. O sırada kızının kayıp binici eldivenlerini hatırladı ve Theomund Brown dışındaki tüm kiracıların ortak kullandığı limuzinlerden birini istemek için aşağıyı aradı.

Az sonra lobide kapıcı Rave, limuzinine kadar Felix’e eşlik etti ve arabanın kapısını açtı. Felix, şoföre gideceği yeri söyledi ki, Rave de duyabilsin, “24. Cadde’deki Miller Harness Şirketi’ne lütfen.” Rave’in arsız köpek yavrusu bakışlarından gidilecek yeri duyduğu anlaşılıyordu. Aynı tuhaf gözlere sahip bir de kız kardeşi vardı—bir hemşire. Felix bir iki kez onu da binada görmüştü.

Araba kaldırımdan uzaklaştı, sağa döndü ve on beş blok boyunca görkemli Park Caddesi üzerinden Grand Central Tren İstasyonu’na doğru gitti ve onun çevresini dolaşıp, ender buunan dünyanın bir numaralı el yazmaları koleksiyonu-

nu bünyesinde barındıran Pierpoint Morgan Kütüphanesi'ne doğru yol aldı. Artık Felix o tür şeyler üzerinde araştırma yapma ayrıcalığına sahip değildi. Diğer bütün küçümsemelerden daha fazla bu canını yakmıştı. Sanki klonlama onu ciddi düşünceye sahip olmayan biri olarak yaftalamış gibiydi.

Limuzin güneye doğru devam etti ve sola, 24. Cadde'ye döndü. Mahalledeki Tarihi Gramercy Park'tan sadece birkaç blok ötedeydiler. Felix limuzine beklememesini, onu arayacağını ya da bir taksiyle geri dönebileceğini söyledi. Miller Harness'ten Ariel'in binici eldivenlerini aldı, oradan Gramercy Park'ı çevreleyen yüksek demir avluya ulaşınca kadar güneye doğru yürüdü. Buranın kapıları kapalıydı ve anahtarlar yalnızca mahalle sakinlerinde bulunurdu fakat etrafında dolaşmak da içeride olmak kadar keyifliydi. Felix, Maggie'yle yapacağı konuşmaların dinlenmesini engellemek için satın aldığı 2.4 GHz dijital spektrumlu telefonunu çıkardı. Brown'ın, telefon kayıtlarını araştırması ihtimalini düşünerek, telefonu kendi adına almamıştı. Telefon Sharmina'nın kiliseden bir arkadaşının adına kayıtlıydı. Dünden bu yana neyin ters gitmiş olabileceğini merak ederek Maggie'nin Arona'daki numarasını tuşladı.

Telefonu "Pronto," diyen Jess açtı.

"Ben Felix Amcan, Jess, nasılsın bakalım?"

"İyiyiz, amca. Yolculuğun iyi geçti mi?"

"Evet, iyiydi. Annenle konuşabilir miyim?"

"Sana bir sürprizim var, amca," dedi Jess.

"Öyle mi? Nedir?"

"Bıraktığın kitapların dört tanesini okudum, hatta neredeyse beş. Artık okuma konusunda daha iyiyim."

"Dört mü? Bu doğru mu?"

"Evet."

“Bu çok güzel, Jess. Bunu da konuşuruz. Şimdi annenle konuşabilir miyim?”

Bir gürültü duydu ardından, “Anneciğim! Felix Amca telefonda!”

Az sonra Maggie telefondaydı. “Felix, aramana sevindim. Dinle, ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor, şey hakkında—” duraksadı. “Jess’in dışarıda olduğunda emin olmak zorundaydım. Felix, tereddütlerin olduğunu biliyorum—”

“Jess’i mi kastediyorsun?”

“Evet.”

Felix iç çekti. “Aşlına bakarsan, tereddütten fazlası var.”

“Bunu nasıl söylersin?” dedi yalvarır gibi bir sesle. “Ke-fen’deki DNA’dan onu meydana getiren sensin. Onu rahmime koyan sensin. Jess doğduğunda oradaydın!”

Felix avludan içeriye, oradaki bir anneye ve bebeğine baktı. Maggie’ye ve oğluna yaptığı şey için sonsuz bir pişmanlık hissetti. Korkaklık etmek yerine, son ziyaretinde ona gerçeği söylemeliydi.

“Maggie, beni dinle. Sana ne öğrendiğimi söylemeliydim—”

“Hayır! Hayır, duymak istemiyorum. Sen beni dinle.”

“Pekala.”

“Her şeyden önce gemi yolculuğuna falan çıkmıyoruz! Sence Afro-Amerikalı bir kadın ve onun Semitik oğlu birilerinin dikkatini çekmez mi? Ayrıca o *diğer* kişi de kim?”

Felix, gemi yolculuğunu en azından düşünmesini ummuştu. “Sharmina. Arkadaşın. Bu bir sürpriz olacaktı.”

“Çok nazıksın, Felix ve evet, Sharmina’yı görmeyi çok isterim ama henüz değil. Şu anda gemi yolculuğuna falan çıkmıyorum ve o da bir yere gitmiyor. Yani biletleri geri verip parasını alabilirsin.”

Yine iç çekti. “Pekala. Gemi yolculuğundan vazgeçtim ama—”

“Teşekkür ederim. Sonra, burada bıraktığın kitaplar var ya?”

“Jess, dört tanesini okuduğunu söyledi. Bunu söylemesini ondan sen mi istedin?”

“Hayır.”

“O zaman belki de onunla bir şeyler uydurmaması konusunda konuşmalısın. Birçok alanda en iyi kaynakları, en iyi romancıları, en üst düzey biyografi yazarlarını ve tarihçilerini seçen bir kitabevim var. Haham Diena’yı soruşturdum. Evet, kendisi esasen iyi bir öğretmen fakat dünyadaki son gelişmelerden haberdar değil. Jess’in kısıtlanamayacak kadar aktif bir zihni var ama kesinlikle dört kitabı bitirmiş olamaz.”

“Jess’in yalan söylediğini mi düşünüyorsun? Bilgin olsun yalan söylemiyor, Felix. Hem de hiç! Yalnız sen o kitap kutusuna hiç baktın mı?”

“Yani, her birine değil, hayır.”

“O kitaplardan birinin astrolojiyle ilgili olduğunu biliyor muydun?”

“Ah. Hayır, bilmiyordum. Kitabevine verdiğim talimatlarda yeterince açık olamadım sanırım. Dini inançlarla ilgili olanları dahil etmeleri gerekiyordu, bütün inançlarla değil. Onlarla konuşmam gerekecek.”

“Öyle ama,” dedi zafer kazanmış bir edayla, “Bunun için biraz geç kalmış olabilirsin. İş işten geçti. Bir tanesinin Gita Kitabı olduğunu biliyor muydun?”

“Gita Kitabı mı?”

“*Baga* diye başlıyor.”

“*Bhagavad-Gita* mı?”

“Evet, işte o.”

“Ne olmuş. Bunları bilmesi—”

“Artık Yahudilikle ilgilenmiyor, Felix. Hıristiyanlıkla da

ilgilenmiyor. Benim oğlum, kendisi Hz. İsa'nın genlerini taşıyor olsa da, Krishna'yla ilgileniyor.”

“Hayır, bu doğru değil.”

İkisi de duraksadılar. Felix, Gramercy Park'ın, Greg Wyatt Çeşmesi'nin olduğu güneydoğu köşesine geldi. Gülümseyen bir ay ve güneşin etrafında dans eden zürafa figürleri vardı burada. Maggie'nin nefes alışını duyabiliyordu. Parktaki bebeğin gülüşünü duyabiliyordu. Zamanı gelmişti.

“Jess'in kim olduğunu biliyorum, Maggie.”

Anında cevap verdi, “Ben de biliyorum.”

“Jess, Max Segre'in klonu.”

“Kimin?”

“Max, ekibime aldığım Yahudi bir bilim insanı. Ben iplikleri koparmadan az önce çıplak elle kefene dokunmuştu. Bir gece önce de parmağını kesmişti. Jess, Semitik görünüyor, çünkü o Max'in klonu.”

“Bu saçmalık!” dedi Maggie. “Nasıl olur da birinin Kefene çıplak elle dokunmasına müsaade ederler?”

“Yüzlerce kişi dokunmuştur ona. Hiçbir zaman steril bir ortamda olmadı.”

“Ama sen demiştin ki—”

“Maggie, İsa'nın yaralarının nütrofillerinden oluşan bir küme o kadar uzun süre hayatta kalmaz.”

“O zaman öyle dememiştin. Yeniden Diriliş'in yarattığı enerjinin kanı koruduğunu söylemiştin.”

“Hayal etmiştim. Hata yaptım. Korkunç bir hata! Peder Bartolo'dan fotoğrafları araştırmasını istedim ve orada gördüm. Max kesik parmağıyla ipliklere dokunmuş.”

“O zamanlarda Felix, DNA'dan benim hayatımı ve kız kardeşinin hayatını tehlikeye atacak kadar emindin! Sam öldü, çünkü sen DNA'dan emindin Felix. Sam öldü!”

“Sam’e bunu borçlu değil miyiz, Maggie? Gerçeği öğrenmeyi. Değil miyiz?”

“Hayır, Felix,” sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu. “Hayır, bana böyle bahaneler uydurma; Jess’in sana ihtiyacı var! Ona inanmanı ve kaderini yaşamasına yardım etmen gerek.”

Felix avluya doğru eğildi ve Gramercy adı verilen yüksek binanın girişindeki Corinthian sütunlara doğru baktı. 1883 yılında yapılmıştı bunlar ve James Cagney de burada yaşamıştı.

“Pekala, o zaman bu işi bir kerede çözelim,” dedi Maggie. “Buraya gel ve bir örnek al. Bir DNA testi yap!”

Felix, bunu yapamazdı. Basın toplantısından ve Felix’in itibarını kaybedişinden sonra Max onun telefonlarına bile cevap vermiyordu. Felix’in isteyeceği bir DNA testine asla razı olmazdı.

“Keşke yapabilseydim,” dedi.

“Dur! Biz neden söz ediyoruz? Bizim teste ihtiyacımız yok, Felix. Biz zaten biliyoruz. Ben biliyorum, sen de öyle. Kanıt burada, vücudumda. Ben hâlâ bakireyim Felix, çocuk yaptığım halde! Bunu biliyorsun! Buraya uçakla gelirken beni kendin muayene ettin.”

Felix, Jess’in Central Park’ta doğduğu geceyi hatırladı. Karanlığın içinde Maggie’nin ölümden dönüşünün yarattığı üzüntü dolu bir hezeyanla, yeniden bakire olduğunu sanmıştı. Anlamsız bir şekilde buna uzun bir süre de inandı.

“Ben öyle bir şey bilmiyorum. Her yerin kan revan içindeydi; gerekli teçhizatım yanımda yoktu ve bir Gulfstream V jet uçağı hastanedeki muayene odasına pek benzemez, Maggie. Eğer öyle bir durum varsa, bu tamamen fizyolojik bir durumdur. Doğum sonrası travması, vulva ve vajinal kanal birçok farklı yoldan iyileşebilir. Eğer seni tekrar muayene etmem izin verirsen—”

“Hayır, teşekkür ederim! Ben bir aynayla kendime baktım. Her neyse,” ağlamaya başladı. “Sen bunu, aptal bir tıbbi terimle açıklarsın!”

“Lütfen ağlama Maggie, Ben—”

“İhanet ettiğin kişi Jess, ben değilim; ama önemli değil. Ben onun annesiyim. Hepsini tek başıma hallederim. Telefonu kapatır kapatmaz Peder Bartolo’yu arayacağım. Sen yardım etmeyebilirsin ama onun edeceğini biliyorum. O, Jess’in İsa olmasını gerçekten umuyor. Jess, yolunu kaybedip de Krishna’ya inanmaya başlamadan önce ona kim olduğunu söyleyeceğim.”

“Hayır, yapmayacaksın!”

“Benimle hâlâ senin çalışanınmışım gibi konuşma, Felix. Jess’in babası kim olursa olsun, ben onun annesiyim ve buna ben karar—”

“Maggie, bu kadar yeter! Jess’in hayatta olduğunu öğrenirse onu öldürecek bir adam olduğunu unutma. Aldığımız bütün o önlemleri yok etmek mi istiyorsun?”

Maggie hıçkırıklara boğuldu. “Unuttuğumu mu sanıyorsun? Bunu nasıl unutabilirim? Bu yüzden dikkatli olmak zorundayız. Acele etmemeli ve ona gerçekleri açıklamalıyız ki aşırı tepki vermesin ya da bunu birine anlatıp kendini tehlikeye atmasın. Bunu—”

“Maggie, kes şunu!”

Felix gözlerini kapadı, bunca yıl sadece kendisinin değil, kız kardeşinin ve Maggie’nin hayatını da yok etmiş olmanın utancını hissetti. Onların koruyucusu olması gerekiyordu. Şimdi ise Frances kendine bir hayat kuramıyordu ve Maggie de kontrolden çıkmak üzereydi.

Söylemek üzere olduğu şey yüzünden kendini aşağılık hissetti ama başka seçeneği yoktu. “Sanırım Jess’le tek başına ilgilendiğin için fazlasıyla stres altındasın. O, zihinsel uyarıl-

maya ve başka çocuklarla arkadaşlık etmeye ihtiyacı olan, zeki bir çocuk. Dil konusundaki yeteneklerine bakılırsa, şimdiye kadar okuduklarından çok daha fazlasını okumalıydı. Ben... Ben sana daha başka broşürler göndereceğim. Bu konuyu oraya bir dahaki gelişimde konuşuruz.”

“Başka broşürler mi? Ne gibi?” Maggie, burnunu çekti.

“Bunu yapmanın güvenli bir yolunu düşündüm. Lütfen sadece bir dakika dinle. Bahsettiğim broşürler... Onlar güzel—yani gerçekten mükemmel, Maggie—yatılı okullar.”

Felix korkmuştu.

Maggie telefonu Felix’in yüzüne kapattı.

...Maggie’ciğim... Maggie’ciğim. Çok karanlık. Neredeyim ben? Seni bulamıyorum.

...Uyan, seni Allahın belası pislik! Uyan dedim sana! Seni öldürmeye çalışıyorlar. Birileri seni gebertmeye çalışıyor... Uyan, onu yakala ve gırtlığını sıkıp gebert! Kahretsin burası çok karanlık. Ne cehennemdeyim ben? ... Yemek yemeliyim. Çok açım. Kahretsin, bana yemek lazım... Işığa ihtiyacım var, dokunmaya ihtiyacım var, dokunmaya, dokunmaya. Isıya, sıcaklığa, ateşe ihtiyacım var. Dünya nereye kayboldu?

Maggie, sen iyi misin? Seni incitmediler değil mi? Yemin ederim eğer canını yaktıysa Brown’ı kendi ellerimle öldürürüm. Lütfen iyi ol!

...Maggie mi? Siktir et onu, seni aptal! Öldürmeye çalıştıkları sensin.

8. bölüm

Beşinci Cadde

“Cinayeti daha önce denemeliydin, Chuck.”

Bir erkek sesiydi bu.

Sabah güneşinin beyaz ışın demetleri odaya dolarken Lewiston doğrularak oturmaya çalıştı. Bitkin bir halde üzerinde kıyafetleriyle uyuyakalmış ve perdeleri çekmeyi de unutmuştu. Dün neredeyse öldürmek üzere olduğu adamı tekrar hayata döndürmeye çalışırken gösterdiği çabaların bir sonucu olarak boynu ve sırtı ağrıyordu.

Yakışıklı Jones’un yatağının ayakucunda Theomund Brown dikiliyordu. Koyu renk keten bir ceket giymiş ve yazlık bir fötr şapka takmıştı. Dün gece tek kelime etmemiş, yalnızca olanları izlemişti. Jones’un hayati değerleri normale dönünce, Brown odadan çıkmıştı. Şu anda da gözleri açık halde ona bakan hastayı izliyordu.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Lewiston korkuyla.

Brown cevap vermedi. Öylece Yakışıklı Jones’a bakıyordu. Jones, dün gece iki kez uyanıp hissiz bir şekilde etrafa bakınmıştı. Şu anda ise uyuyordu.

Hâlâ hafif bir komadaydı ama olayın geçmişine bakınca her ne kadar kavrama fonksiyonlarının geri gelmesiyle ilgili bilimsel olarak tespit edilmiş bir yol olmasa da, bu inanılmaz bir gelişmeydi. Hızlı da gelişebilirdi, yavaş veya ikisinin ortası

bir hızda da olabilirdi. Bazı fonksiyonlar hemen geri gelebilir, diğerlerinin dönüşü daha uzun sürebilir ya da hiç geri gelmeyebilirdi. Böyle durumlarda aile de doktor da sonucu görmek için beklemek zorundaydı.

Hastada oksijen eksikliği kaynaklı beyin hasarı oluşmuştu. Nöbet önleme ilaçları anormal beyin hareketlerini baskı altında tutmuştu. Acaba beyin iyileşme çabalarını da mı bastırmıştı bu ilaçlar? Lewiston, bu problemi araştırmak istiyordu. Yakışıklı Jones'un durumuyla ilgili bir yazı yazmak istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Brown orada dururken Lewiston ses geçirmez odaya göz attı ve en başından beri odanın gözetleniyor olduğunun farkına vardı.

“Kim bu adam?” diye sordu Lewiston ayağa kalkarken.

Brown ona doğru baktığında Lewiston bir insanın böyle bakışları olabilmesini hayretle karşıladı—korkusuz, cin gibi, insanı etkisi altına alan ve taviz vermez. Periyodik olarak teras gelen misafirleri sindirmişti bu bakışlar. İlk tanıştıklarında Lewiston da bu bakışları ürkütücü bulmuştu. Hâlâ aynı fikirdeydi. İlk gençlik yıllarında anne-babası öldükten sonra baş vurabileceği başka herhangi bir yer olsaydı Brown'ın parasını kabul etmezdi. Lewiston, Brown'ın ne kadar tehlikeli biri olduğunu öğrendiğinde ise artık ondan kurtulmak için çok geçti.

“Tekrar yap.”

“Neyi yapayım?” diye sordu, Lewiston.

“Serumu kes yine.”

“Bu defa onu öldürebilir!”

Brown'ın bakışları sertleşti. “Hayır Chuck, bunun olmasına izin vermeyeceksin.” Brown, şapkasını ve kömür karası ceketini çıkardı, köşe koltuğuna oturdu ve oraya iyice yerleşir gibi ayak ayak üstüne attı.

Tartışmanın anlamı yoktu. Yakışıklı Jones'un uyanması

için küçük bir ihtimal ilk defa Brown'ın buraya gelmesine neden olmuştu.

Kapı açıldı ve hemşire Betty konuşarak içeri girdi. "Bugün izin yapabilirsin, ben..." Brown'ı görmeyen şaşkınlığıyla köpek yavrusu gözleri kısıldı. "Ah! Günaydın, efendim."

Brown kapıyı işaret etti. "Artık sana ihtiyaç kalmadı. Giderken uşakla görüş."

Lewiston'a, sanki adam ona ihanet etmiş gibi bir bakış fırlattı. "Ama efendim, eğer siz—"

"Gayet güzel çalıştın. Çıkabilirsin," dedi Brown.

Bakışlarıyla kapıyı işaret etti ve Betty dışarı çıkıp kapıyı kapatmadan önce sadece bir anlığına tereddüt etti.

Kadının gönderilmesi Lewiston'da tatminkar bir his yarattı. Kadın bir gardiyan gibi davranıyor, onu izliyor ve yaptıklarını sorguluyordu.

Lewiston, "Ama yardıma da ihtiyacım olacak biliyorsunuz," dedi Brown'a.

Brown küçük deri bir heybe çıkardı ve içinden bir puro aldı. "Başka biri geliyor." Seruma bakarak kafasını salladı. "Devam et."

Lewiston işi ağırdan alıyordu, endişeliydi. Hastayı daha önce kurtarmıştı ama zar zor yapmıştı bunu. "Burada sigara içmeseniz daha iyi olur efendim."

"Hastayı rahatsız mı edecek?" Brown altın bir çakmak çıkardı. "Bu yüzden değil mi?"

"Artık ümitsiz bir vaka değil, bu yüzden onu riske edemem."

"Gerçekten mi? Bunu bu yüzden mi yaptın? Ümitsiz vaka olduğu için mi? Karın sana boşanma davası açtığı için değil mi?"

Karısından bahsedilmesi Lewiston'ı ürpertti.

Brown gülümseyerek purosunu yaktı. Purosunu pahalı görünüyordu, mutlaka özel seçilmiş tütünlerden onun için özel olarak sarılmıştı. Kaba bir şekilde dumanı Lewiston'ın yüzüne üfledi— tiksindirici şekilde değil ama yakışıksız bir istek görünümüyle. Sanki sadece dumanı değil de yaprağın ait olduğu bitkiyi, onu saran elleri, bitkiyi diken ve toplayan insanların bükülen bellerini ve yetiştiği toprağı da içine çekiyordu. Evet, Brown boşanma belgelerinden haberdardı.

“Ben bir doktorem. İnsanları öldürmem.” Yakışıklı Jones’a yapmaya çalıştığı şeyin tam da bu olduğunu hatırlayınca ekledi, “Demek istediğim—”

Brown kızgınlıkla, “Bütün doktorlar birilerini öldürür,” dedi.

Lewiston'ın aniden aklına gelen, acil servise yeni başladığı zamanlardaki üç ölünün yüzü, onu cevap vermekten alıyordu. Bir tanesine kalp krizi yerine hazımsızlık teşhisi koymuştu— fazlasıyla ağır bir yemek yemiş olan aşırı kilolu bir adamdı. Alerjisi olan bir ergene penisilin enjekte etmişti. Merdivenlerden düşmüş bir çocuğun da iç kanama geçirdiğini gözden kaçırmıştı. Kariyerinin ilk zamanlarında onları öldürmüştü, evet. Birçok doktorun insan hatası içeren ölümcül vakaları olur, fakat onlar kurtardıkları yüzlercesiyle teselli olmaya çalışırlar. Kurtardıkları kişilerin yüzleri bir şekilde silinir ama ölenler asla kaybolmazlar.

“Yaşama ihtimali olan hiç kimseyi öldürmedim—”

Brown, gözleri kapalı vaziyette ağzındaki dumanı yavaşça dışarı bıraktı. “Chuck, bundan sonraki planın nedir?”

“Planım mı?”

“Burada işin bittikten sonrası için.”

“Ben... Bilemiyorum. On yıldır buradayım.”

“Burada yaptıkların yayınlansa nasıl olur? Bunun için bir yol bulunabileceğinden eminim. Burada çığır açıcı bazı işler

yaptın. Ani kalp durması konusundaki araştırmalarının tam bir fon desteğiyle devam etmesine ne dersin? Buradan giderken kariyerinin tekrar eski haline dönmesini istersen, bu halledilebilir.”

Bu esnada kapı açıldı.

Gelen, gümüş bir servis arabası getiren uşaktı. Arabanın üzerinde iki sepette baget ekmek, uçakla getirilmiş taze Karrayip meyveleri, Brown'ın ve Lewiston'ın sevdiği şekilde çılıbr ve sahanda yumurtalar, Lewiston için jambon, Brown için hakiki Kanada Peameal pastırması, kahve, çay ve cam bir sürahide taze sıkılmış meyve suyu vardı.

Araba, Lewiston'ın sayvanlı karyolasının, hastanın hastane yatağının ve Brown'ın oturduğu lüks köşe koltuğunun yanından geçti. Uşak, terasın kapısını açtı, arabanın kenarlıklarını kaldırdı ve arabayı dışarıda kahvaltı edilecek şekilde ayarladı.

“Benim pek iştahım yok,” dedi Lewiston, Brown'ın tekli-finin aklını çelmiş olmasına şaşırarak: Yok olan kariyeri eski haline dönecek; araştırmaları hep hayalini kurduğu gibi *Acil Tıp Tarihi*'nde yayınlanacaktı.

“Peki o halde.” Brown serumu bakarak başını salladı. “Serumu kapat.”

Bu esnada kapı çalındı. Uşak odadan çıkarak kapıyı açtı. Lewiston emin olmak için kapıdaki kadına iki kere bakmak zorunda kaldı. Kapıdaki, tanıdığı ve ara sıra bina girişinde gördüğü o muhteşem kadındı, kestane rengi uzun saçları güzel yüzünün yarısını kapatıyordu. Daha önce onunla aynı odada hiç bulunmamıştı.

Kadın saçlarını yana çekince, son derece pahalı ve bu işin en iyilerinden biri tarafından yapılmış plastik cerrahi operasyonlarını fark etti—birkaç küçük gerdirme—şüphesiz yüzünün

de kusursuz vücuduyla aynı durumda kalabilmesi için yapılmışlardı. Yirmi beş yaşında gibi görünüyordu, en fazla otuzundaydı. Gerçekte ise kırk yaşında olabilirdi. Bundan emin olabilmek imkansızdı. Fakat göz kamaştırıcı—dişiliği en üst düzeyde—erkeklerin hayallerini süsleyen, eşine sadık evli erkeklerin ise hiçbir zaman karşılaşmamayı umduğu türden bir kadındı.

Kadın ona doğru bakıp “Selam,” dediğinde Lewiston kendine rağmen, zayıf düştüğünü hissetti.

“İçeri gel, Coral,” dedi Brown ona ve ardından Lewiston’a dönüp, “Yeni hemşiren bu. Kendisi hastanı da tanıyor,” dedi ve Coral’a bakıp gülümsedi. “Öyle değil mi, Coral?”

Coral, içeri süzülüp Lewiston’ın yanından geçerken ikisinin gözlerinin de onun üzerinde olduğunun farkında gibi görünüyordu, fakat hastanın yatağının yanına geldiğinde şok olmuş bir halde donakaldı.

“Tanrım, bu Sam Duffy!”

Demek adın bu dostum, diye düşündü Lewiston.

Kimse yanıt vermeyince, Brown’ın üzerine doğru eğilerek kendini onun oturduğu kanepeye bıraktı. Brown, kadının elini avucuna alıp öptü, sonra da elini sanki kendine ait kol dayanağıymış gibi kadının kasığına koydu.

Brown, “Kendisi komadaydı ama Doktor Lewiston onu canlandırmanın bir yolunu buldu.”

Lewiston boğazını temizledi. “Bunu yapacaksam, kişilik değişiminden bitkisel hayata kadar olası sonuçlara hazır olmalısınız.”

Doktor konuşurken Coral ona bakıyordu.

Brown elini yukarı doğru, Coral’ın yarısı görünen, enfes göğüslerinden birinin üzerine götürdü. “O zaman biz de ona uyanması için güzel bir neden veririz.”

Lewiston, kadının sadece bir fahişe olduğuna kanaat getirdi, eğer öyleyse de, “Ne fahişe ama!” diye düşündü. Birçok erkek onunla bir gece geçirmek için çok yüklü meblağlar öderdi.

“Coral, Sam’le biraz vakit geçirir misin? Acıkan olursa kahvaltı dışarıda.”

Brown, kapıdaki tülleri araladı, Lewiston’a döndü ve tekrarladı, “Serumu kapat.” Sonra terasa çıktı ve cam kapıları kapattı.

Lewiston serumu kapattı. Hastanın ölmediğinden emin bir halde buradan çıkmaya kararlıydı.

Coral, Sam diye seslendiği adamın yatağının yanına geldi. Kapalı olduklarından emin olmak için tek taraflı cam kapılara doğru baktıktan sonra Lewiston’ın etrafında döndü, ağzını kulağına götürdü ve fısıldadı, “Ne kadar zamandan beri burada?”

Lewiston dudaklarını kadının kulağına yaklaştırdı, “On yıl.”

Derin bir nefes aldı ve ellerini Sam’in yüzüne koydu.

Lewiston uygunsuz bir hareket bekler gibiydi fakat kadın, aksine onu şaşırtacak biçimde sanki daha önce de yaptığı bir hareketmiş gibi burnunu adamın burnuna sürdü. Adamın yanında duruyor. Davranışlarıysa bir fahişeninkilere hiç benzermiyordu. Kadının titrediğini, parlayan yaşların gözlerinden döküldüğünü gördü. Kadın fısıldadı, “Sam, Sam, benim Coral” ve onu defalarca öptü, sevinçten aklını kaçırmış gibiydi.

9. bölüm

Brown'ın Çatı Katı

Sam Duffy, gözleri açık vaziyette yatıyor, Coral da onun elini tutuyordu. Serum kesileli iki saat olmuştu. Aldığı talimat doğrultusunda Dr. Lewiston, Sam'in kan dolaşımındaki ilaçları tuzlu çözelti serumuyla sisteminden temizlemişti. Şu ana kadar da hasta nöbet geçirmemişti.

“Çok zayıflamış,” dedi Coral ve elini hastanın omzunda gezdirdi. Lewiston kadının, Brown'ın perde arkasından onu duymaması için sesini kalınlaştırarak konuştuğunu düşündü. Lewiston, Brown'ın odaya yeniden girişinin ona verdiği rahatsızlık hissini, kadının da paylaştığını hissetti.

“Zayıf mı?” Dr. Lewiston güldü ve Sam'in kulağındaki kızılötesi termometre ucunu oradan aldı. Otuz yedi derece, tam olması gerektiği gibi. “Bu kasları nasıl muhafaza ettiğimi tahmin edebilir misin?” Adamın pazılarını işaret etti. “On yıldır her gün bütün eklemlerine yüz elli kez yaptırılan hareket açıklığı egzersizleriyle. Dönüşümlü olarak kollarına ve bacaklarına günde birkaç kere yapılan detaylı masajlarla. Yatağa bağlı kalmış bir hastaya gerçekte neler olduğunu görmemişsin sen.” Lewiston kafa salladı. “Senin Sam Duffy'in zayıf falan değil.”

Coral ona göz kırptı ve sesini yükseltti, arkasında duran Brown'ı görecekmış gibi perdeye doğru baktı. “Şekerim onun eskiden nasıl biri olduğunu biliyorum. Bütün kaslarını yani. Anladın mı?”

Lewiston yüzünün kızardığını hissetti. Yatağın yanından ayrıldı, sonra elinde bir servis arabasıyla ve gazetesiyle birlikte, köşedeki kanepeye yerleşen Brown'ın yanından geçerek geri döndü.

“Neden bizi tanıımıyormuş gibi davranıyor?” dedi. “Bana bakıyor ama beni görüyormuş gibi değil.”

“Ona zaman tanı. İyiye gidiyor. Bunun ne kadar iyi olduğunu bilemezsin. Şimdi bazı testler yapacağım.”

Lewiston, Sam'e on yıldır yapmakta olduğu aynı duyusal uyarım testlerini yapmaya başladı.

Artık Sam, gözlerine parlak ışıklar geldiğinde göz kırpyordu. Lewiston bakış alanından çıkıp, kulağının dibinde iki tahta parçasını birbirine vurunca ani bir hareket yaptı. Burnuna amonyak tutulunca da yüzü kızardı. Lewiston ayak tabanında bir dil bastırma çubuğu gezdirince ayağını geri çekti.

Aldığı her reaksiyonla Lewiston daha da umutlanıyor, Coral ise heyecanla mırıldanıyordu. Onun Sam Duffy'yi gerçekten de seviyor olmasını umdu, çünkü bu kadar uzun süren doktorluktan sonra bir nebze de olsa bu faydalı olabilirdi—birinin mutluluğunu geri kazanabileceğini bilmek. Karısını düşündü, şu anda üniversitede mühendislik alanında mastır yapan oğlunu ve onların hayatlarındaki bu kadar çok şeyi nasıl kaçırdığını düşündü. Oğlu tıp fakültesine gitmeyi acı bir şekilde reddetmişti. *Senin gibi olmak istemiyorum, Baba*, demişti. Eğer Sam Duffy uyanır ve Lewiston hayatına geri dönebilirse, belki de yeniden mutlu bir aile olabilirlerdi.

“Bu gerçekten şahane,” dedi Lewiston. “Tepki veriyor. Beynine neler olduğunu bir süre daha bilemeyeceğiz ama refleksleri sağlam görünüyor.

“O halde onu kullan,” diye bir ses duydu köşedeki kanepeden.

Lewiston kapalı perdeyi açtı ve gözlerini gazeteden kaldırmış olan Brown'a baktı. "Efendim?"

"Sinir sistemi çalışıyor. Sen de onu uyarmaya çalışıyorsun. Oyalanmayı bırak ve uyar şunu. Hadi bakalım, Coral."

Brown'ın ne demek istediği anlaşılana kadar bir an sessizlik oldu. "Bakın," dedi Lewiston, fıkirden tiksinişmiş bir şekilde. "Bunu söylemek istiyor olamaz—"

"Herhangi bir tehlikesi var mı, Chuck?" diye sordu Brown, sabırsızca.

Lewiston, sinirlenmek yerine düşünmeye çalıştı. Normal şartlarda cam kemik hastalığından korkmaları gerekirdi fakat Lewiston hastasının kemikleriyle ilgili problemler yaşamaması için alınması gereken önlemleri alma zahmetine girmişti. Ona kalsiyum takviyesi yapmış, yatağı bir tilt masası gibi kullanmış, böylece yer çekimi, kemiklerin gücünü korumasına yardımcı olmuştu.

"Vücuduna yönelik bir tehlike olduğunu düşünmüyorum, fakat beyni bu kadar çok ve bu kadar hızlı uyarılma karşısında nöbet geçirebilir."

Brown ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü, kapı kolunu çevirirken ona doğru döndü. "O halde Dr. Lewiston, bu ihtimale karşı en iyisi sizin burada kalmanız olacak." Brown dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Lewiston, Brown'ın önerisinin korkunç olduğu konusunda onunla aynı fikirdeymiş gibi gözleri panikle tavanda dolaşan Coral'a baktı. Bu durum on yıldır içini kemiren soruları sorma konusunda onu cesaretlendirdi. Kadına doğru yaklaştı ve fısıldadı, "Bu adam Brown için ne ifade ediyor? Onu uyardırmayı neden bu kadar istiyor?"

Coral fısıltıyla cevap verdi, "Buralarda birini sorguya çekmek gerçekten çok kötü bir fikir, doktor."

Odanın dinlendiğini bildiği belliydi, çünkü onun için üzü-
lüyor görünüyordu ve sık dişini dercesine dudaklarını büzdü.
Sam'in elini kaldırdı, öptü ve yerine koydu, üzerindeki örtüyü
kaldırdı ve Sam'in anatomisini dikkatle incelemeye başladı.

Lewiston fazlasıyla utanmış bir halde oradan uzaklaştı.
Bir bakışta göğüs dekoltesini, cildinin ay tozu gibi parıldadı-
ğını, kestane rengi saçlarının muhteşemliğini ve altın renkli
yüksek topuklu ayakkabılarından görünen parmaklarının al-
tın gül rengindeki ojelerini fark etti.

Tahrik olmak yerine, korkuyla, Brown'ın planının işe ya-
rayabileceğini fark ederek korkuyla doktor moduna geri dön-
dü.

İlk önce hiçbir şey olmadı ama Coral seviyor gibi göründü-
ğü adamın kulağına ısrarla bir şeyler fısıldamaya devam etti.
Dakikalar geçmesine rağmen hâlâ bir reaksiyon göremedi ki
yeni dikkate alınmış mesleki görüşüne göre bu fazlasıyla kötü-
ye işaretledi. Kadının Sam'e yaptıkları ölüyü bile diriltecek, me-
zarından kaldıracak şeylerdi. Coral ona dokunuşlarıyla, onu
öpüşüyle Sam'i hayata döndürmeye can atıyor gibi görünse de
henüz hiçbir şey olmamıştı.

Tam da Lewiston durmasını söyleyeceği sırada aniden
Coral, "İşte benim bebeğim; işte böyle!" dedi. Kafasını kal-
dırıp Lewiston'a işaret etti, "Bak, bak!" ve Sam'in neredeyse
erekte olduğunu gördü. Lewiston, "Seslen ona, sars onu, adını
söyle" diyerek aceleyle yatağa gitti ve bir enjeksiyon hazırladı.

"Sam! Sam! Uyan bebeğim; benim Coral! Uyanırsan üze-
rine oturup sana öyle şeyler yapacağım ki, inanamayacaksın."

Lewiston, hastası yatağında yatarken onunla deliler gibi
düzüşmeyi teklif eden büyüleyici kadına baktı.

"Ha siktir!"

İkisi de bir anda ürkerek Sam'in, Coral'a doğru açıkça sı-

rıtmakta olan yüzüne baktılar. “Merhaba, bebek,” diye fısıldadı kullanılmamaktan dolayı çatallanmış bir sesle, “Merhaba, bebek—”

“Konuşmaya çalışma,” dedi Lewiston. “Acele etme.”

Sam öksürdü. Gözleri, sanki kontrolü onda değilmiş gibi yuvalarının içinde döndü, sonra yeniden Coral’a odaklandı. “Bebek, sen... her kimsen,” diye fısıldadı. “Getir o a... o amcığını buraya, o... olmaz mı?”

Coral şaşırmış görünüyordu ama hemen neşeyle güldü, ayağa kalktı ve kollarını onun boynuna doladı. “Merhaba, Sam. Tüm azgınlığınla birlikte geri dönmen çok güzel!”

Onu öptü ama Sam nefesi daralınca başını çevirdi. Lewiston hemen Sam’e bir oksijen maskesi taktı, nabzını kontrol etti ve kalbini dinledi. Hastanın iyi olacağını gösteren ve kendisinin yakın zamanda evine dönebileceği anlamına gelen işaretleri görünce mutluluktan havalara uçtu.

“Şimdilik bu kadar heyecan yeter,” dedi Lewiston. “Biraz sakın olman gerekiyor.”

Sam, oksijen maskesini çıkarmak için elini uzattı ama Coral onun eline hafifçe vurdu. “Ağır ol, Sam. İstediyin kadar zamanın var.” Koluyla süpürür gibi bir hareket yaptı. “Bay Brown sana yüreğinin tüm şefkatini verdi. Birkaç gün daha verecektir.”

O konuşurken Sam göğüs dekoltesine bakıyordu.

Maskeyi çıkardı ve rahatsız edici bir sesle konuştu. “Ben ...ben neredeyim?”

Coral ve Lewiston birbirlerine baktılar. “Brown’ın evinde-sin,” dedi Coral.

“Brown da kim?”

Coral kaşlarını çattı. “Hatırlamıyor musun?”

“Hayır.” Sam inledi ve gerinmeye çalıştı. “Tanrım,” dedi öksürerek, “Kendimi çok güçsüz hissediyorum!”

Lewiston, sağlıklı ve canlı tuttuğu bu vücudun hareketlerinin şeklinden beklediğinden daha çok etkilendi. Yakışıklı Jones artık uyanmıştı, iyileşecekti. “Uzun zamandır komadaydın. Vurulmuştun. Sağlık görevlileri seni Central Park’ta buldu,” dedi.

“Ne zaman?” diye sordu, Sam.

Lewiston başını çevirdi.

Coral konuştu. “On yıl oldu, Sam.”

Sam bunu idrak edememiş gibi görünüyordu. Odaya baktı, bakışlarını Lewiston’a çevirdi. “Sen... sen kimsin, hemşirem mi?” diye sordu küçümseyerek.

Bu söz Lewiston’ın içine oturdu.

“Sam!” dedi Coral. “Bu Dr. Lewiston. Bunca zamandır sana o baktı.”

“Öyle mi? Güçlkle soluk alıp verdi, boğazını temizledi ve Coral’a baktı. “Peki... peki ya sen kimsin, meleğim?”

Coral yavaşça taburenin üzerine düşer gibi oturdu, yüzündeki neşe kayboldu. “Coral ben. Eskiden birbirimizi tanırdık, tatlım.”

Sam oturmaya çalışınca Coral ve Lewiston ona yardımcı oldular, başının arkasına yastık koydular. Sonra Lewiston ona bir bardak su ve bir pipet getirdi. Acele etmemesi gerektiğinin, hastasına da zaman vermesi gerektiğinin bilincindeydi ve hissettiği minnet borcu da artık önemsizdi, çünkü nihayet işi bitmek üzereydi.

“Peki, neredeyim ben?” dedi Sam, suyunu bitirdikten sonra güçlü bir sesle.

Lewiston cevapladı, “Beşinci Cadde’de bir çatı katındasın. Burası Theomund Brown’a ait. Görünüşe bakılırsa eskiden onun için çalışıyormuşsun. Benim bütün bildiklerim bu kadar. Coral?” Kadına döndü.

Coral, kafa salladı. “Şekerim, söylediğim gibi ben buraların bilgi kaynağı değilim.”

Sam etrafa bakınıp alçak sesli bir ıslık çaldı. “Pah... pahalı eşyalar.”

“Her şeyin en iyisi,” dedi Coral.

Lewiston kadını anlayamıyordu. Bu adamdan yana mıydı, yoksa Brown’dan mı? Menfaatlerinin farklı olduğunu hissetti.

“Bir soru... bir soru daha,” dedi Sam, sesini kontrol etmeye başlıyor gibiydi.

“Evet?”

“Ben kimim?”

Sorunun ardından gelen sessizlikte, Lewiston yatağın yanına gitti ve çekmeceyi açtı. İçinden bir şey alıp Sam’e verdi.

“Bu senin. Giysilerinin dışında bulduğumuz tek kişisel eşya bu. Senin için saklıyordum.”

Sam çakıyı inceledi, sapı ispermeçet balinası dişinden yapılmıştı.

“Üzerinde İnuit dilinde bir süsleme var,” dedi Lewiston.

Sam, Lewiston’a baktı. “Bir Eskimo bıçağı. Bunun benim için bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?”

Kapı kolunun çevrildiğini duydular. Brown yeniden odaya girerken peşinde binadaki güvenlik görevlilerinden biri vardı. Kapıyı kapatıp arkası kapıya dönük olarak beklemeye başladı. Lewiston binadaki güvenlik görevlilerinin silahlı olduklarını biliyordu. Onların aynı zamanda Brown’ın kontrolünde olduklarını öğrenmek ise hiç de şaşırtıcı değildi.

“Vaay!” diye fısıldadı, Sam. “Bunun görevi insanları dışarıda tutmak mı, yoksa beni içeride tutmak mı?”

Brown cevapladı, “İkisi de.” Geldi ve Coral’ın sırtına hafifçe vurdu. “Aferin. Dışarıda bekle ama bir yere gitme.”

“Evet, meleğim.” Sam bakışlarını silahlı görevliden ayırdı. “Buradan gitmeyi aklından bile geçirme.”

Coral yüzünde boş bir ifadeyle Sam'in eline dokundu ve dışarı çıktı.

"Ben de sizi yalnız bırakayım," dedi Lewiston Brown'a ve kadını izlemeye koyuldu.

"Hayır, buyur otur," dedi Brown.

Lewiston bu işe daha fazla dahil olmak istemiyordu. Henüz herhangi bir test yapmamıştı ama Sam Duffy'nin ayağa kalkması artık kesinlikle uzun zaman almayacaktı. İş bitmek üzere olmalıydı. Brown neden onun bir şeyler duymasını istemişti? Az önce Coral'ın oturduğu tabureye oturdu.

Brown yatağın ayakucundaki kenarlığa yaslandı. Sam Duffy'nin zihnine girmek istercesine dikkatle ona bakıyordu. "Hatırlamıyor olman biraz fazla manidar oldu."

Demek Brown onu bu yüzden elinde tutmuştu.

"Galiba siz Bay Brown oluyorsunuz," dedi Sam, diğerlerine göre daha az korkuyor gibi görünüyordu—şüphesiz bu bilgisizliğinden kaynaklanıyordu.

"Evet."

"Ben sizin için mi çalışıyorum?"

"Evet."

"Bana iyi para veriyor musunuz?"

"Çok iyi hem de."

Brown kendini açığa çıkaracak hiçbir şey yapmamıştı ama Lewiston, Brown'ın beklentisini hâlâ hissediyordu. Sam'in söyleyecekleri onun için son derece önem arz ediyordu.

Sam yeniden pahalı eşyalarla döşenmiş odaya baktı. "Evet, sanırım benim ücretimi karşılamaya gücünüz yeter. Ne iş yaptığımı öğrenmemin sakıncası var mı?"

Brown Sam'e baktı, gözleri bir şeyleri hesaplıyordu. "Yirmi bir yıl önce seninle tanıştığımda sen bir özel dedektiftin. Daha öncesinde de ticari denizciydin. Buraya kapıcı kılığında

gelip bina çalışanlarını yönetmek ve bana daha üst düzey bir güvenlik sağlamak senin fikrindi. Hatırlamıyor musun?”

Sam ona baktı. “Her şey çok bulanık.”

“Bu da ne demek?”

“Sizin kim olduğunuzu ya da bahsettiğiniz çalışanların kimler olduklarını bilmiyorum. Burayı hatırlamıyorum. Doktoru hatırlamıyorum.”

“Bunun hafızanla ilgisi yok,” diye lafa girdi Lewiston. “Seninle yaralanmadan önce tanışmamıştık.”

“Her neyse, az önce buradan çıkan enfes hatunu bile hatırlamıyorum. Kız arkadaşım falan mıydı o?”

“O bir fahişe,” dedi Brown.

“En iyisindenmiş ama.”

“Hiçbir şey hatırlanıyor musun?” Brown güvenlik görevlisine eliyle işaret etti. Brown, güvenlik görevlisinin silahını kılıfından çıkarıp tehditkar bir şekilde ileri geri sallamaya başladı. “Hiçbir şey mi?”

Sam korkmuş görünüyordu, hatırlamaya çalışırcasına tavana baktı. “Hiç. Boş. Hiçbir şey yok. Tüm hatırladığım uyan-dığım ve o meleğin elini, ağzını ya da amcığını hissettiğim.” Brown silahı sallarken Sam sahte bir kahkaha attı. “Siktir be! Umarım ölümüm de böyle olur.”

“Sen eskiden bu kadar kaba konuşmazdın,” dedi Brown ve güvenlik görevlisine silahını geri verip Lewiston’a baktı. “Tıbbi görüşün nedir?”

“Belli ki travma sonrası bellek yitimi. Uyanıp da herhangi bir şey söylediğine dua etmelisiniz.”

“Ben dua etmem,” diye yanıtladı Brown. “Bu hafıza kaybını tıbbi olarak onaylayabilir misin?”

“Bana bak, ulan,” dedi Sam. “Bunun aldatmaca olduğunu mu düşünüyorsun? Ben yalancı mıyım yani?”

Brown etkilenmemiş görünüyordu. Lewiston'a döndü. "Peki ya karakterindeki değişiklik? Önceden daha farklı biriydi."

Onlar konuşurlarken Sam esnedi ve göz kapakları düştü.

"Mümkün," dedi Lewiston. "Oksijen eksikliğine ya da adamın beyninin on yıl boyunca verdiği mücadeleye bağlı, hafif anti-sosyal kişilik bozukluğu olabilir."

Brown, Sam'in ayağını tutup salladı. "Yeterince uzun bir süre uyudun."

Sam açık olan tek gözüyle ona baktı. "Eğer zahmet olmazsa soyadımı da söyler misin?"

"Duffy," dedi Brown.

"Sam Duffy. Ben bu muyum?"

Brown, Lewiston'a şüpheli ve inceleyen bir bakış attı ve onu kenara çekip, "Bu gerçek mi?" dedi.

"Bellek yitimi, zihnin içinde olan bir şeydir ve tıbbi olarak onaylamak mümkün değildir ama evet, bence gerçek. Bu geriye dönük bellek yitimi, travma öncesi olanları hatırlayamama. Hepsi gerçek."

"Hafızasını geri getirmek için ne gerekiyor?"

"Eğer o bunu yapabilirse demek istiyorsunuz. Bu benim alanım değil. Bunun için başka birini bulmalısınız ama eski hayatındaki insanlarla yakın olmasının yararı olabilir, özellikle de aralarında güçlü, duygusal bir bağ varsa."

"Hmm," dedi Brown. "Belki de o kadar hızlı hatırlamasını istemiyordumdur."

Brown, yatağın diğer tarafından Sam'e yaklaştı. Adeta oğluymuş gibi Sam'in omzuna hafifçe vurdu. "Ben, senin hayatını kurtardım, Sam Duffy. Ben olmasam, çoktan ölmüştün."

Sam, onay almak için Lewiston'a döndü ve o da başıyla onayladı.

“Gücün yerine geldiğinde, senden bir iyilik isteyeceğim.”

Sam, şimdilik yorgun görünüyordu, fakat Brown'ın rahatsız edici bakışına cevap verdi.

“Elbette bir iyilik yaparım. Belki iki tane. Ödülüne bağlı olarak daha fazlasını da yapabilirim.”

Brown güldü. “Ne istersen.”

Sam ofladı. “Hangi çapta bir şeyden söz ediyoruz? Yüzler, binler, yüz binler?”

“Biraz daha çık.”

“Bir milyon?”

“Evet.”

Sam'in başı yorgunlukla yastığa gömüldü, Lewiston yatağa doğru hareketlendi ama Brown onu durdurdu.

“Ciddi misin sen?” diye fısıldadı Sam, sanki gözünü cennette açmış gibi yüzü mutlulukla dolmuştu.

“Her zaman.”

Sam, başını kapıdaki güvenlik görevlisine çevirdi. “Hayır dersem ateş edecek mi?”

Brown, sakın bir şekilde, “Buradan izinsiz ayrılmanı zor kullanarak durdurma yetkisi var ama seni öldürme yetkisi yok,” dedi.

Göz kapakları kapanırken Sam, yatakta kıpırdandı, tekrar esnedi ve gülümsedi. “Bir milyona Hz. İsa'yı bile bulur getiririm anasını satayım.”

“İyi söyledin,” dedi Brown. “Çok iyi söyledin. Yeni halini sevmeye başladım, Sam.” Yatağın yanından uzaklaşırken Lewiston'a başıyla hastasıyla ilgilenmeye devam etmesini işaret etti.

10. bölüm

Arona, İtalya

Maggie, Felix'ten gelen yeni broşürleri villanın mutfak masasının vernikli ağaç yüzeyine yaydı. Broşürler yalnızca bir ay önce gelmişler, fakat Maggie onları o kadar çok incelemişti ki kenarları yıpranmıştı. Artık Felix neredeyse her gün arıyordu. Jess için hangi yatılı okulu seçmişti?

Hiçbirini.

Felix, aralarındaki sözleşme gereği Jess'in eğitimi ile ilgili konularda karar verme yetkisinin kendisinde olduğunu belirterek Maggie'yi korkutmuştu. Ona danışması tamamen nezaket gereği idi. Maggie'de sözleşme örneği yoktu artık ve işin aslı sözleşmeyi tam olarak okumamıştı da, fakat onun doğru söylediğinden emindi. Zaman kazanmak için de, bunu düşünüyormuş gibi yapmalıydı.

Yeniden her bir broşürü açıp fotoğraflarına baktı: Eton, Gordonstoun, Harrow, Winchester. Görünüşe bakılırsa Britanya'daki özel okullarda çocuklar uzun çorap, kısa pantolon, uzun kollu gömlek, kravat ve bunlara uygun bir şapkayla ceket giiyorlardı. Bir tanesinde cübbe ve komik şapkalar giiyorlardı. Bir diğesinde sadece ceket ve siyah işlemeli beyaz kazak giiyorlardı. Bazıları sınıflara sıra halinde gidiyorlardı. Hepsinde ortak olan şey, kravat gibi görünüyordu. Amerikan okulları ise farklıydı: Thomas Jefferson, St. Andrews, Philips

Exeter, Groton. Buralarda çocuklar, daha çok istedikleri şeyleri giyiyor gibi görünüyorlardı, mesela bir tanesindeki bütün çocukların üzerinde, incecik bacaklarına geçirdikleri aşırı bol pantolonlar ve dizlerine kadar uzanan kazaklar vardı. Eton'un broşürü dışında hiçbirinde ne bir kuğu vardı ne de dinle ilgili yapılan özel bir vurgu.

Jess hayatının tek amacıyken, ona karşı olan vazifesini başkasına bırakamazdı. Başka hangi nedenle Tanrı, Felix İsa'nın klonunu ona nakledene kadar onun bekaretini korumuş olabilirdi? Hangi nedenle doğumdan hemen sonra bekaretini tekrar yerine gelmiş olabilirdi? Neden Jess'i kurtarmak için hayatını feda eden Sam'le tanışana kadar kimseye aşık olmamıştı?

Broşürleri topladı ve mutfak bahçesinden ön avluya doğru inen arka merdivenlere gitti. Jess'in Haham Diena'yla birlikte olduğunu gördü, Haham ona ders anlatıyordu. Antonella ise çamaşırlarla meşguldü.

Maggie altından geçtiği gül çardağından bir gül kopardı, çimenliği geçti ve göl kıyısına indi.

Gölde, üzerinde küçük bir kabin olan, neşeli biçimde süslenmiş kırmızı renkli, ahşap bir motorlu tekne vardı, kıyıya açılan özel iskelelerinin hemen dışındaydı. Ayrıca, Jess'in teknesiyle göle açılırken ve geri dönerken aralarından geçtiği karga yuvaları dışında kalan bölümler orta yükseklikteki beton duvarlarla çevrilmişti. Duvarların üzerinde uzanan beyaz tırabzanlar ise aralarında yürüyenlerin tutunabilmesini sağlıyordu.

Maggie duvara çıktı ve motorlu teknenin bağlı olduğu karga yuvasına doğru yürüdü. Tekneye doğru bakınca kalbi sıkıştı. Adamo Morelli teknede ölü gibi uyuyordu.

Bunu tahmin etmeliydi.

“Ciao, Hetta!” dedi birden, kahkaha atarak.

Adamo, her zaman şakalar yapardı. İçki içtiği kadar yemek yemediği için incelmış gövdesiyle dimdik oturdu ve kollarını esnetti. “Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım,” dedi.

Maggie’nin ise bununla ilgili şüpheleri vardı.

Maggie’nin binebilmesi için tekneyi kıyıya yaklaştırdı. O binince de tekneyi iskelenin uzak ucuna doğru, villanın pencerelerinden bakınca görülemeyecek bir yere doğru yöneltti.

Sadece birkaç hafta önce Maggie kasabanın sarhoşuyla bu şekilde buluşacağını tahmin edemezdi. “Geldiğin için teşekkür ederim, Adamo,” dedi ve burada olmaktan utanmış bir halde elindeki broşürlere baktı.

“Jess’in amcasının onu bunlardan birine göndereceğinden emin misin?”

“Evet, eminim.”

“Ama bu nasıl olabilir; sen onun annesisin?”

Maggie’nin gözlerinden aniden yaşlar boşaldı, tıpkı üç hafta önce Adamo yanından teknesiyle ilk kez geçtiği zaman olduğu gibi.

Maggie, göl evinin balkonunda oturmuş, telefonu sürekli kapattığı için Felix’in ona yazmış olduğu uzun mektubu okuyordu. Yazmak yerine konuşmayı tercih ettiğinden söz ediyordu fakat Maggie ona başka seçenek bırakmamıştı. Mektupta Felix’in, meslektaşı Max Segre hakkında Kefen’i incelemeden önceki akşam, kızının ad verme töreninde elini kesmesiyle ilgili şeyler yazıyordu. Ertesi gün Max, Felix’in iplikleri çaldığı bölgeye dokunmuştu. Felix, emin olmak için Kefen araştırma sürecine dahil olan Peder Bartolo’yla temasa geçmişti. Bartolo’dan Kefen ekibinin yaptığı çalışmanın fotoğraf kayıtlarını incelemesini istemişti. Cevaben, Max’ın Kefene do-

kunurken çekilmiş bir fotoğrafı gelmişti. Maggie o fotoğrafı incelemişti, ekte de Max Segre'in bir vesikalık fotoğrafı bulunuyordu.

Evet, bir ya da iki benzerlik vardı. Max de, Jess de aynı gür saçlara ve benzer kışlara sahipti, fakat gözler, ağız ve yüz hatları farklıydı.

Felix yalnızca benzerlikleri görmüş ve Jess'in Hz. İsa'nın değil, Max Segre'nin klonu olduğuna kanaat getirmişti. Jess'in de normal bir çocuk olarak, sıradan bir hayat sürmesi gerektiği sonucuna varmıştı. Theomund Brown'ı klonun öldüğüne ikna ettiklerine göre, Jess sahte ismini kullandığı sürece yatılı okul onun için herhangi bir tehlike teşkil etmiyordu. Prensler bile güvenle yatılı okullara gönderilebiliyorsa, Jess de gidebilir diyordu mektupta. Uzaktaki okullara giden çocukların bazen kişisel korumaları oluyordu ve eğer ısrar ederse, o da Jess için bir tane tutabilirdi.

Maggie, balkonda tek başına gözyaşlarına boğulmuştu. İşte tam o anda Adamo teknesiyle gelmişti. Tekneyi bağlayıp kıyıya çıkmış, sarhoş bir halde sallanarak ona doğru gelmiş ve teselli edilemeyecek gibi olduğunu anlayınca yanına oturup omzuna dokunmuştu. Adamo ertesi gün ve ondan sonraki gün de teknesiyle oraya gelmişti fakat önceki kadar sarhoş değildi. Sonunda Maggie'yi sorunun ne olduğunu anlatmaya ikna etmiş ve Maggie de çaresizlikle ona anlatmıştı—Jess'in gerçekte kim olduğuyla ilgili ayrıntılar dışında.

Ve şimdi bir kez daha Adamo'nun teknesinde otururken Maggie, broşürlerin neye delalet olduğundan emin bir halde ürperdiğini hissetti. Hiç kimse onu bulmasa yahut incitmese bile, Jess tehlikede olacaktı çünkü o okulda kalamazdı. Maggie onu kasabadaki okula göndermeye çalıştığında olanın aynısı olacaktı. Eve gelecekti. Tehlikeli yolları aşacak, hatta gerekirse

okyanusları geçecekti. Eğer kalmaya zorlanırsa da, ya yemek yemeyecek, ya da uyumayacaktı. Annesinden ve kuğularında ayrı yaşayamazdı. Henüz buna hazır değildi. Jess olmadan Maggie de yaşayamazdı.

“Eğer ağlamaya devam edersen *Cara Mia*, yeni bir gölümüz daha olacak.”

Bu, bütün üzüntüsüne rağmen Maggie’yi güldürdü.

Adamo, nazıkçe Maggie’nin elinde tuttuğu broşürleri aldı ve onları incelerken “O, Yüce Meryem!” dedi. İtalyanlar, Amerikalıların kullandığı “Aman Tanrım!” yerine bunu kullanıyorlardı. Bu da Maggie’nin bu ülkeyle ilgili sevdiği şeylerden biriydi.

“Doğrusunu söylemek gerekirse,” dedi Adamo ve kafa salladı, “Şu Amerikalıları ve İngilizleri hiç anlamıyorum. Çocukları annelerinin koynundan alıp yabancıların yanına gönderiyorlar. İtalyanlar böyle yapmaz.”

“Yapmaz mı?”

“Bana bak mesela,” dedi. “Annem hâlâ her gün makarna yapar bana.”

“Peki, sen her zaman yiyor musun?” Maggie, sıska göğsünü işaret etti.

“Her ne kadar tıpkı annem gibi konuşmuş olsan da, konu bu değil. Demek istediğim şu: İtalya’da, evlenene kadar hiç kimse evinden ayrılmaz. Üniversiteye bile gitsek, eve geri döneriz. *Cazzata!*”

“Küfür etme.”

“Si, affedersin, Hetta. Sadece sana yardım etmek istiyorum. Sevdiğin birini kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim.” Adamo *gola*’ya, Maggiore Gölü’nün daraldığı yere doğru baktı ve Maggie kardeşinin karısını düşünüp düşünmediğini merak etti. “Ama bu kadar küçük bir çocuğu kaybetmenin ne demek olduğunu hayal edemiyorum.”

Maggie'nin sesi titredi. "Ben de öyle."

"Arona'da senin villa hakkında ne düşünüyoruz biliyor musun?"

"Hayır, ne düşünüyorsunuz?"

"O yeni evli Yahudi çift kaçtığından beri boş durmasının sebebinin özel bir aşkın geri dönüşünü beklemesi olduğunu düşünüyoruz."

"Ah, ne kadar hoş."

"Bazen sırf sizin neşeli seslerinizi duymak için—Jess ve senin—teknemle buradan geçiyorum ve bunu yapan tek kişi de ben değilim."

Maggie Adamo'ya baktı. Derin bir nefes aldı. "Belki de vilanın yeniden sessizliğe bürünme zamanı gelmiştir. Başka bir tane almaya yetecek kadar param var. Buradan çok çok uzakta bir yerde olmalı. Gecenin bir yarısında taşınmama yardım edecek birine de ihtiyacım olacak."

Maggie'nin gerçekten de yüklü miktarda parası vardı. On yıl boyunca Felix, sadece bütün masrafları karşılamakla kalmamış, sözleşmede yazan rakamları da ödemişti. Maggie o paradan tek kuruş harcamamıştı.

Adamo gülümsedi. "Bu birisi, biraz sinsî olmalı, değil mi?"

Maggie başıyla onayladı.

"Ve hep sarhoş olduğu için hiç kimse ondan şüphelenmemeli."

Bunu da aynı şekilde onayladı.

Adamo tekneyi karga yuvasına doğru döndürdü. Maggie tekneden ayrılırken Adamo, "Bakalım sevgili Hetta'mız için böyle birini bulabilecek miyim, hem belki o kişi böyle bir yer de bulabilir. Elbette bundan kardeşime, daima *la autorità*'dan yana olan kardeşim Carlo'ya söz etmemeliyiz. Ben ise her zaman kadından ve aşktan yanayım."

Maggie onu yanaklarından öptü ve elini şükranla sıktı.

“Üzülme, Hetta. Mamma Nera (Siyah Anne) mızı tahtadan bir anne yapacak yapıştırıcı için eritmelerine izin vermediğim— tahtadan atları yapıştıracak yapıştırıcıyı yapmak için gerçek atları erittikleri gibi.

Maggie “Teşekkür ederim,” demek dışında ne diyeceğini bilemedi. Adamo her zaman böyle garip şeyler söylerdi.

Birinin onu görüp görmediğine bakarak villadaki odasına döndü ve eski yatağının önünde diz çöktü, yapmaya karar verdiği şey onu dehşete düşürmüştü ama kararlıydı.

Günlük duasından sonra gelen şeyleri tekrarladı. “Tanrım, eğer Adamo’nun görevi bize yardım etmekse, eğer onu bu yüzden teknesiyle buraya gönderdiysen, lütfen ona isteğini yerine getirebilecek kadar, içkinin iblisleriyle savaşılabilecek kuvveti ver.”

II. bölüm

Perşembe Sabahı Brown'ın Çatı Katı

Sam Duffy, bugün Dr. Lewiston'ın yardımı olmadan onlara doğru yürüyebilmek üzere yatağın kenarındaki perdelere odaklandı. Geçen ay boyunca yürümenin aşamalarını çalışmıştı: Adım, ağırlık aktarımı, ileriye hamle, ayak kaldırma, ağırlık aktarımı, ayağı indirme. İşin zor olan kısmı, her seferinde bunların hepsini birlikte yapabilmektir.

Sam'in aklından bir şey geçti: *O perdeler olmak*. Bu saçmalığı nereden duyduğunu bilmiyordu ama denemeye karar verdi. İhtişamlı perdeleri inceledi, perdeler sanki bir prens için yapılmış gibi, altın işlemeliydi. *O prens benim ve bunlar de benim kahrolası perdelerim*. Onları hızla çekip indirdiğini ve onlara sarındığını hayal etti, gün ışığında eğilip bükülen altın iplikleri, bir daha asla karanlığı yaşamayacaktı.

Lewiston'ın elini bıraktı. "Ben deneyeyim."

"Yorgunsun."

"Bırak da deneyeyim!"

"Pekala ama dikkatli ol," dedi Lewiston, Sam'i rahatsız eden, yüce-doktor-vaaz veren-hoyrat-gıcık bir sesle.

Sam, onu duymazdan gelerek hareketlendi. Adım, ağırlık aktarımı, ileri hamle. *Perde ol*.

Dengesini kaybetmeye başladı. *Perde ol*.

Ayağını kaldırdı. Sendeledi. Ağırlık aktarma. Düşmeye başladı. *Kahrolası perde ol.*

Ayak aşağı, ayak aşağı, ayak aşağı diye kendine komut verdi. Adım. Ağırlığı aktar, hamle.

Sam yürüyordu.

Ayağı kaldır, ağırlığı aktar, düşme, Duffy, kahrolası ayaklarının üzerinde dur! Ayak aşağı, aşağı, aşağı.

Perde ol. Perde ol.

Yürüyordu.

Perdelerdeki altın iplikler, ufkundaki şafak gibi parılıyordu. Artık karanlık yıllar yoktu. Ne canlı ne de ölü olan bir bedeninin içinde mezara hapsolmek yoktu.

Sam, zaferle perdeler uzandı ve yatağına düşerken perdeler de onunla birlikte geldi.

Lewiston da oradaydı. “İyi misin?”

“Tabii,” dedi Sam perdeleri üzerine bir toga gibi dolayarak, “Ben kahrolası bir prensim.”

Kalktı ve kazandığı zaferi tekrarlayarak art arda odayı bir uçtan bir uca dolaştı, ta ki ayağının üzerine sağlam basana, yürüyebildiğini, koşabildiğini, depar atabildiğini, hafif koşu yapabildiğini, sonsuza dek yeryüzünde gezinebileceğini görene kadar, sadece o ve bu muhteşem ayaklar. Uzun adımlarla terasın cam kapılarına geldiğinde durup başparmaklarını oynattı. Yorulmuştu ama bu umurunda değildi. Yürüyebiliyordu.

Arkasında duran Lewiston’ın, gösterdiği gelişmeyi alkışladığını ve Brown’ın gurur duyacağını söylediğini duydu. Bu çok mühim bir şey de değildi. Neredeyse her öğleden sonra Brown buraya geliyor, Sam’in kafasını gizemli gerçeklerle dolduruyor, sonra da Sam’i onlar hakkında sorguya çekiyordu. Elbette Brown onun yürüyebiliyor olmasından gurur duyacaktı. Sam

neredeysse Brown gibi biri olmuştu. Onunla işbirliği yaparsan cömert ve toleranslıydı. Ama onu karşına alırsan sorgusuz sualsiz canına okurdu.

Sam, Lewiston'dan hoşlanmamıştı. Doktor kendinden fazla emindi. Sam ise şu andan başka hiçbir şeyden emin değildi. Bu nefes, bu kalp atışı.

İşin kötüsü, Lewiston kahretsin ki çok iyi görünüyordu. Gözlüklerini ve sıkıcı hazırlık sınıfı öğrencisi gibi duran kıyafetlerini saymazsak, Lewiston—eğer isterse—etraftaki kadınlar için Sam'i solda sıfır bırakırdı. Bu da hiç iyi değildi, çünkü Sam'in en çok sevdiği şey kadınlardı. İçindeki korkunç hasreti, sürekli hissettiği boşluk duygusunu gidermek için buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Telafi etmesi gereken on yıllık yaşanmamış bir boşluk vardı hayatında. Bu doktordan ne kadar çabuk kurtulursa her şeye o kadar erken başlayabilirdi.

Sam'in dikkati şu anda terastaki kadında olduğundan, Lewiston'ın varlığı onu iki kat rahatsız ediyordu—bu kadın onu hayata döndürmüş olan kadındı. Onu dışarıda Brown'la birlikte görmek ender rastlanan bir durumdu, çünkü terasta biri olduğunda terasın o bölümü kapalı olurdu. Bir keresinde paravan, bir şey ona çarpmış gibi kapanmış ve Sam yaprakların arkasında pahalı bir takım giymiş bir Japon erkek görmüştü, hayatının en iyi oral seksini yaşıyormuş gibi gözleri yuvalarından çıkmış, aşağı doğru bakıyordu. Sam kadını görememişti. Acaba o kadın Coral mıydı? Tanrım, onu çok istiyordu.

Bir ay önce Sam'in saçlarında beyazlar vardı. Şimdi ise, baş belası Lewiston'ın ve bir Yunan formülünün sayesinde artık yoktu. Sam, olmak istediği haline göre daha zayıftı, daha az kashydy ama yine de vücudu erkeksiydi. İlk gün, ona ağırlık getirmişler ama işi ağırdan almasını söylemişlerdi. Gece gündüz çalışıp kaslarını şişirmek istemiş ama kendini doğru

şekilde çalışmaya zorlamıştı, bu hatuna iyi görünmek için can atıyordu.

İşte oradaydı, Brown'ın hemen yanında, kahvaltısını ediyordu. Üzerinde bir şort, onun üzerinde tül gibi ince altın renkli bir gecelik, onun üzerinde de aynı derecede ince, altın renkli bir sabahlık vardı. İncecik kumaşta belirginleşen göğüs uçlarını daha iyi görebilmek için cam kapıları açmak istedi. Bu görüntü onu çılgına çeviriyordu. Brown'ın gazetesinin arkasından elini uzatıp kadının baldırlarını okşaması da ona hiç yardımcı olmadı. Sam, onunla olabilmek için ne yapması gerektiğini merak ediyordu. Brown'ın emri mi gerekiyordu, kendisi mi gelecekti, yoksa bunun için para mı ödemeliydi?

Onu izlerken öyle tahrik oldu ki, Lewiston'a seslendi, "Her dakika burada olmak zorunda mısın sen?"

"Hayır," dedi Lewiston kızgın bir sesle. "Yatağa tek başına dönebilirsen, ben de diğerleriyle birlikte kahvaltı edeceğim."

"Evet, dönebilirim," dedi Sam, Lewiston'ın camdaki yansımalarına bakarak. "O dediğini yap sen."

Sam, kapının kapandığını duyunca aşağı doğru pijamasını kabartan sertliğe baktı, şükür ki nihayet korumayı kapının dışına almışlardı. Tanrım, o kadını istiyordu. Kadın çok ateşliydi. Onun yüzünden Sam'i de ateş basmıştı. Onu nasıl elde edecekti? Kadın oracıktaayken, çavuşu tokatlamak istemiyordu—oracıktaaydı!

Coral, sanki onu duymuş gibi Sam'in olduğu yöne baktı. Acaba tüllerin arasından, sertleşmiş aletini görmüş müydü? Kadının Brown'a, onun duyamadığı bir şeyler söylediğini gördü, çünkü bu odanın ses geçirmez olduğunun artık farkına varmıştı. Ayağa kalktı. Sonunda ona mı geliyordu yoksa? Yetersiz biçimde kontrol edebildiği tutku, bir şehvet çılgınlığına dönüşmüştü.

Sam, umduğu şeylerden başı dönerek, kapıya doğru gitti. Onun yaklaşan ayak seslerini hayal etti, o şehvetle kaya gibi sertleşmişti. Geçen on uzun yıl boyunca özlediği şeyi ona o kadın verebilirdi.

Coral, kapıyı açıp gülümseyerek içeri girerken, “Arkadaş ister misin?” dedi.

Sam cevap vermedi. Kadının enfes memelerine bakıyordu. Daha önce daha iyisini görüp görmediğini hatırlayamadı ama bunu da umursamadı. En güzel meme, sana gelendir. Üzerlerinde adının yazılı olduğu iki neon tabela gibiydiler. Sağ tarafta *Sam*, solda *Duffy* yazıyordu. Baldırlarının arasında görebildiği V şeklindeki gölgede ise *gel* yazıyordu.

Kadın ona yaklaştı, ağzını kulağına götürdü ve aceleyle bir şey fısıldadı. Ne dediğini anlamadı Sam. Brown’la ilgili bir şeydi, sanki Sam’in çok da bir tarafındaydı şu an!

Sam uzandı ve Coral’ın birbirlerine bitişik duran göğüslerini kavradı, başparmaklarını göğüs uçlarının üzerinde gezdirdi.

“Ah!” dedi. “O kadar sert olma, bebeğim. Onlar gerçek.”

Sendeleyerek, kadının sabahlığının önünü açıp, omuzlarının üzerinden yere bıraktı. Geceliğinin etek ucuna uzandı ve yukarı doğru çekip başının üzerinden geceliği çıkardı, biraz daha sendeledi.

“Bugün konuşmuyor muyuz?” dedi Coral. “Tamam, Sam. Devam et. Sanırım uzun zaman oldu.”

Coral’ın göğsünün ağzına sığdırabildiği kadarını ağzına alıp emmeye başladı, tadını aldıkça inliyordu. Kadın kokusu, bu his, yine de bir şekilde daha da fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Kadının neden çılgık attığını bilmiyordu, çünkü kendisi alev alev yanıyor, her ne kadar başı daha fazla dönüyor ve Coral’ın söylediği sözcükleri anlayamıyor olsa da kendini iyi hissediy-

yordu. Coral'ın söyledikleri sormak, vurmak ya da durmakla ilgili bir şeydi. Sonra yerde olduklarını fark etti ama bunun nasıl olduğunu hiç anlamamıştı. O göğüsleri kavıyor ve onları hayata tutunur gibi tutuyordu ki elinden kaçıp onu yeniden karanlıkta bırakmasınlar. Göğüs uçlarını sıktı, onları daha iyi emebilmek için biraz daha dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

Bir an için görüntü algısı netleşti ve kadının yüzünün ıslak olduğunu gördü. Ağlıyordu. Sessizdi ve dişlerini gıcırdatıyordu, o halde bu iyi bir şey olmalıydı. Eli ne zaman kadının bacaklarının arasına girmiş ve ıslanmıştı? Bütün parmakları ıslaktı. Kadın kendini kaybedip onun üzerine mi işlemişti? Bunun bir önemi yoktu çünkü artık onun sıcacık vajinasının içindeydi ve şehvet çılgınlığının sonucuna ulaşmıştı. Kadını sert darbelerle beceriyor, onu kavıyor ve bütün gücüyle altında tutuyordu. Sonsuza kadar devam edebilirmiş gibi geliyordu, üzerlerinde adının yanıp söndüğü o neon tabelaları kavıyor, kıcını avuçluyor, saçlarını eline doluyor, diğer elini ağzına sokuyor, parmaklarıyla gırtlakını beceriyor bir yandan da hızla vurmaya devam ediyordu, ta ki ateş gibi yanan o uçurumdan sallanana kadar. Ancak Sam, o uçurumu aşmayacak sadece harareti ışığında orada süzülecekti.

Lüks'e benzer bir şey dediğini duyar gibi oldu. Lüks, Lüksemburg. Lütfen dur. Nereden geldiğini bilmiyordu. Umurun da da değildi. O uçurumun kenarında, bir kuş gibi süzülüyordu, onu cesaretlendiren güzel şeytanların yüzüne bakıyordu. Gel, diye fısıldadılar. Kadını bize doğru sür, dediler.

Aldığı nefesi, titreyen hırıltılarla verirken, şeytanlar şarkı söylüyorlar, çılgık atmıyorlardı. Nedenini anlamak için durmıyordu. Vurmalıydı, vurmalıydı, köklemeliydi, nemli göğüs uçlarını ısırmalıydı, yumuşak tenini yoğurmalı, aletini her yere, her yerine sokmalıydı, içini onunla doldurmalıydı, bir

yandan da onu sabit tutmalıydı ki o ateş gibi yanan uçurumu aşmasına yardım etmek için aletini ısırabilsin, onu içine alabilsin, emebilsin.

Onun yerine, birinin çığlık attığını duydu, o da soluğunu ayarlayamıyordu. Uçurum birden kayboldu ve dünyası acı dalgalarıyla sarsıldı.

Sam kendine geldiğinde, artık başı dönmüyor fakat ağrıyordu. Yatağının ayak ucunda birileri dikiliyordu. Bay Brown ve Dr. Lewiston.

“Selam,” dedi Sam, korkusunu gizleyerek. Konuştuğunda, ağrısı daha da kötüleşti. Ne kadar süredir baygındı? “Yine mi uykuya daldım? Bu sefer ne kadar sürdü? Umarım on yıl değildir.” Gülmeyi başardı. “Aspirini olan var mı?”

İkisi de ona baktılar.

“Pekala, bana aspirin *satar* mısınız?”

Lewiston, hiç konuşmadan ona iki aspirin ve bir bardak su getirdi.

Hapları yutar yutmaz sordu, “Eee, ne var ne yok?”

“Sanırım düzeldi,” dedi Lewiston, Brown’a. “Onu yeniden—”

Brown sesini yükseltti. “İçeri gelir misin?” Orada olmayan birine seslenmişti.

Kapıdan içeri giren koruma, silahını çıkarıp mermiyi namluya vererek Sam’in şakağına dayayınca, Sam’in hissettiği tedirginlik dehşetli bir korkuya dönüştü.

“Benim için çalıştığın sürece,” dedi Brown sert bir sesle ve Sam’e küçümseyici bir şekilde bakarak, “Bunu bir daha yapmayacaksın. Anlaşıldı mı?”

Sam’in adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama doğru cevap basitti. “Kesinlikle. Tamamdır. Hey, kusura bakma dostum.”

“Brown’ın bakışları daha da soğudu. “Tabii ben emretmediğim sürece.”

Dr. Lewiston fenalaşacakmış gibi karnını tuttu.

“Tabii, siz emretmediğiniz sürece.”

Brown başıyla onayladı.

Koruma, silahın horozunu indirip odadan çıkınca Sam rahatladı. Tabii Lewiston da. Sam, Brown’a neyi yapmamasını emrettiğini sormaya cesaret edemedi ama başka bir teşebbüste bulundu. “Ne kadar süredir kendimde olmadığımı söyleyecek misiniz?”

“Çok olmadı.” Brown’ın buz gibi bakışları aniden bir gülümsemeye dönüştü. “Dargınlık olmadığını göstermek için...” Kafasını çevirdi ve seslendi, “Coral?”

Coral, yerlerine asılmış yatak perdelerinin arasında, üzerinde altın renkli gecelik ve sabahlığıyla belirdi. Boynu morarmıştı; kolunda da uzun bir çizik vardı. Onun canını kim yakmıştı? O değildi. Yoksa o muydu?

Çaresizce, işleri berbat etmemiş olmayı umdu, çünkü ondan daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

“Hey, eğer bunu ben yaptıysam, çok özür dilerim, meleggim.”

Brown konuştu, “Coral, senden istemiş olması gereken şeyi ver ona.”

Duyduklarına inanamıyormuş gibi Brown’a baktı, Brown da ona baktı, bakışlarında herhangi bir tereddüt yoktu. Buna rağmen Brown Coral’ın yanına gitti, elini Coral’ın sırtına götürdü ve Sam’e döndü, “Onun istemediği bir şey daha yaparsan, ölene kadar pişman olursun.”

“Doğru söylüyor,” dedi Coral gergin bir sesle.

Sam de zaten öyle düşünüyordu. “Tamam, anladım.”

Brown odadan çıktı ancak Coral odada kaldı. Gergin görünüyor, kırmızıya dönmüş morlukları ay gibi parlayan cildinde

çok belli oluyordu. Bu halde bile harikuladeydi. Sam gerçekten kendini kaybetmiş olmalıydı.

“Neler olduğunu bilmiyorum,” diye üsteledi. “Hatırlamıyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

Coral iç çekip, suratını astı ve yatağa yaklaşıp tereddütlü bir halde Sam’in yanına uzandı. Sam ona doğru dönmeyince o da donuk bir tonda konuştu. “Ne yaptığını bilmediğinin farkındaydım.”

“Oh! Çok rahatladım.” Coral’ın kalçalarının mükemmelliğini ve onların arasında olduğunu hatırladığı şeyi düşününce adeta büyülenmişti. “Sana dokunabilir miyim?”

İhtiyatlı görünüyordu.

“Lütfen. Buna ihtiyacım var.”

Coral’ın dudağı titredi ama gözlerini kapattı ve Sam bunu onaylama olarak algıladı.

Sam kolunu onun ipeksi kolundan aşağı indirdi ve ona izin verdiğini görünce rahatladı. “Hey, özür dilerim. Gerçekten üzgünüm.”

“Sen farklıydın, Sam,” dedi ve bir parmağı çenesinde, si-tem dolu kocaman ela gözlerini açtı. “Sen eskiden harika bir adamdın, biliyor musun? Hiç kimseyi incitmezdin, Sam. Asla incitmezdin.”

Güçlkle duyulabilen bir fısıltıyla konuşuyordu. Sam, ne cevap vereceğini bilemedi ama aleti cevap veriyordu. Uyanmıştı ve ilgi için yalvarıyordu. Coral bunu gördü ve “Pekala, sana arkadaş vereceğim. Bu, eski günlerin hatırına, tamam mı? Bundan sonra bir daha yok, ta ki beni hatırlayana kadar.”

Sam, Coral’ın göğüslerinin arasına bakıyordu. “Anladım.”

Yanlış bir şey yapmaktan duyduğu korkuyla, her şeyi kadına bıraktı ve Coral canı yanmasına rağmen verdiği sözü tuttu. Onu, inleye inleye becerdi, gerçekten de son defa yapıyor-

muş gibi. Yine de Sam, o uçuruma geri döndü ve uzun süre orada kaldı, nihayet Coral da oradaydı ve keyifli ama üzgün görünüyordu. Sonra Sam ona ardı ardına son darbeleri vurdu ve kilit altında tutulmuş bir çocuk gibi çığlıklar atarak boşaldı. Coral, diğerleri sesini duymasın diye elini Sam'in ağzına götürdü, çünkü odanın ses geçirmez olduğunu bilmiyordu ya da unutmuştu. Sam kadının üzerine yığıldı ve derin, çok derin bir uykuya daldı. Sam uyandığında tek başınaydı. Sürekli gördüğü rüyaya panik halinde yeniden daldı.

Bir şelale. Miskin yaz günleri.

Bir adam. Garip bir adam.

Aptal tipli, gerçek bir hayırsever ... başka bir şelale. Tehlike her yerde. Bu adam gecenin bir yarısında, birine yardım ederken bir köpek gibi ölüyor. KİMDİ bu adam? Pisliğin teki.

Sam uyanıp, rüyadan sıyrıldı. Coral'ın gitmiş olduğunu ve odada bir kahvaltı tepsisi bulunduğunu görünce şaşırdı. Tepsie gitti, adeta bir yumurta kabuğu kalınlığındaki siyah, porselen bir tabağın üzerindeki gümüş kapağı kaldırdı—burada, Brown'ın mekanında her şeyin yalnızca en iyisi vardı. Tabaktan pastırmanın kokusu yükseldi, öylesine mest ediciydi ki, kendinden geçmiş bir halde gözlerini kapadı ve nefesini içine çekti, sonra da bütün bir dilimi ağzına atıp, tadını çıkarmak için ağır ağır çiğnedi. Mantık olarak, daha önce pastırma yemiş olmalıydı, yumurta, tereyağı, şeker, tuz ama Sam'in duyuları hâlâ çok yeniymiş gibi algılıyordu. Coral'da olduğu gibi.

Ağzındaki dilimi yuttu ve ikinci bir dilim almak için tabağa uzandı, o sırada çiçek vazosunun yanında bir cüzdan olduğunu fark etti. Yerde, tepsinin yanında bir çanta gördü. Açtı ve kıyafetlerin en üstünde, ona ait olduğunu söyledikleri ama

ne zaman ve nereden aldığını hatırlayamadığı, sapı balina dişinden yapılmış çakıyı gördü. Kocaman kahrolası bir silahın yanında duruyordu.

Sam silahı alıp kontrol etti, bu sırada silahı nasıl kullanılacağını bildiğini fark etti. Silah doluydu. Emniyeti ise kapalıydı. Cüzdanı açınca, içinin para dolu olduğunu gördü fakat içinde kimlik yoktu. On bin dolar saydı ve iliştirilmiş bir not gördü, *masraflar için*. Bazı masraflar için. Bu kadar büyük banknotlar basmayı 60'lı yıllarda bırakmışlardı. Sam bunu hatırlayıp da kendi adını nasıl hatırlayamadığını merak etti.

Şu anki görünümünün ne kadar iyi olduğunun bir önemi var mıydı? Yeniden hayattaydı. Sadece beyni biraz hırpalanmıştı. Elinde para vardı. Bu parayı dünyanın zevklerini yeniden keşfetmek için harcamayı planladı.

Kanepenin üzerinde kıyafetler, onların altında da ayakkabılar gördü ve inceledi. Ayakkabıların hipermarketlerde satılan türden olduğunu görünce somurttu; takım da pazardan alınmış gibi duruyordu; saatte ise *Timex* yazıyordu. Pamuklu iç çamaşırlarındaki yazı da şuydu: *Fruit of the Loom*. İç çamaşırlarına iliştirilmiş bir not gördü:

Başlama zamanı geldi. Kutlamak için, bir arkadaşınla öğle yemeği yiyeceksin. Sonraki sayfada yazanları ezberle.

Kahvaltı et, duş al, tıraş ol, giyin. Öğle vakti evden çık ve oraya gitmek için bir taksi tut. Dinle. Bak. Tanıştığın kadınları becermeye çalışma. Kafanı kullan. Sana söylediklerimi hatırla. Bu numarayı ezberle ve rapor edecek bir şey olduğunda, uygun bir yerden beni ara. Sadakatinde bir yanlış olursa bu, hoş olmayan sonuçlar doğuracaktır.

888 672 7696

Not: Notu burada bırak. Çantayı al ve ben gelebileceğini söylemeden buraya dönme.

Bu, gizli görevinin başlangıcı mıydı? Sam güldü, zamanında çok iyi bir özel dedektif olmalıydı. Bunu telefon numarasını incelerken fark etti. Telefon tuş takımında alan kodu dışındaki rakamlar, Bay Brown'ın adının yazılışıyla aynıydı. Hatırlaması kolaydı. Anlaması zordu. Tıpkı telefonun sahibi gibi.

Kendisinden istendiği gibi ikinci sayfayı incelerken, işler bu kadar kolay olacaksa hafıza kaybının o kadar da kötü bir şey olmadığına kanaat getirdi. Öğle yemeğinden sonra kendine düzgün kıyafetler alabilir, şehirdeki en güzel otelde bir oda tutabilir ve Brown'ın ondan istediği şeyi yapmaya konforlu bir ortamda devam edebilirdi.

Sam, elini kapı koluna attı ve kilidinin açılmış olduğunu gördü. İçleri kristaller ve değerli taşlarla dolu, cam kaselerin sıralandığı giriş salonuna doğru gitti. Beklemekte olan asansöre bindi ve elinde çanta ve içinde başlamak için duyduğu iştahla Brown'ın özel garajı olduğunu düşündüğü yere geldi. Biri ona taksi çağırmıştı, araba onu beklemekteydi. Sam'in hatırladığı hiçbir arabaya benzemiyordu bu—arabanın hiç köşesi yoktu; aerodinamik olarak yuvarlatılmış gibiydi. Görünen o ki, on yılda tarzlar çok değişmişti.

Sam arabaya bindi ama bir süre araba yerinden kıpırdamamıştı. Trafik çok yavaş aktığından, caddeye çıkmak mümkün değildi.

Beklerlerken, Brown'ın asansöründen çıkan bir kadın gördü ve şu halde bile, Rolls olarak hatırladığı bir arabaya doğru gitti. Özel bir şoförle bir yere gitmek üzere gibi görünüyordu. Kadını tanıyınca kafası karıştı. Coral'dı ama bir şekilde ona hiç benzemiyordu. Yürüyüşündeki salınma yoktu. Gözlerindeki ışıltı sönmüştü. Bunu yapan o muydu?

Kadın da onu gördü ve bakışları onu ağırlığıyla adeta ezdi.

Sam pencereyi açtı, belki yeniden onunla olabilme ihtimali üzerine özür dilemeye niyetlendi.

“Eğer bayılmasaydın, beni öldürebilirdin,” dedi.

“Ben mi?”

“Evet.”

Bu kadın çılgındı. Bir yanardağ kadar ateşliydi ve aklını kaçırmıştı. Sam taksinin koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapatıp pastırmanın kokusunu düşündü.

12. bölüm

Beşinci Cadde

Theomund Brown, çatı katının lobisinde, asansörün gelmesini beklerken sabırsızlığını gizlemeye çalışan Dr. Chuck Lewiston'a gülümsedi.

“Açıkçası, bu son on yıldan keyif aldığımı söyleyemem, Theomund,” dedi Lewiston, “Fakat ailemle ilgilendiğin için minnettarım.”

Chuck, uzun zaman önce, ona hizmet ettiği son gün, ona ilk adıyla hitap etmeye karar vermişti.

“Benim için zevkti,” dedi Brown, “Layıkıyla yapılmış bir iş var ortada. Senden istediğim şeyi yaptın. Artık özgürsün, Chuck. Çalıştığın hastaneden telefon bekle. Kariyerini eski haline getireceğim.”

“Teşekkürler. Bunu kendi başıma yapmayı tercih ederim. Sakıncası yoksa torpil istemiyorum. Yine de teklif için teşekkür ederim.”

Brown, hafifçe omzuna vurdu. “Şaşırmadım. Peki o halde.”

Lewiston, onun huzurundayken bunu hissetmek zor olsa da Brown'ın da sadece bir insan olduğunu kendine hatırlatmaya çalışarak kafa salladı.

Asansör geldi. Lewiston kabine girdi, dostça bir yarı-selam verdi ve lobinin kodunu tuşladı. Brown'ı tanıyor, güvenlik

konusundaki paranoyasını biliyordu. O ayrılır ayrılmaz asansör şifrelerini değiştirecekti.

Nihayet kapılar kapandığında Dr. Chuck Lewiston, şatafatlı asansörün duvarının önüne çöktü, üzerindeki on yıllık yükün aniden kalkmasıyla yorgun düşmüştü. Sevinçten haykırmak istedi ama kendini tuttu.

Brown'ın şahsi garajından dışarı çıkmak yerine, lobiye doğru gitti. Kapıcı Rave hırıltılı bir gülümsemeyle ona limuzin isteyip istemediğini sordu.

“Hayır, teşekkür ederim, Rave,” dedi Lewiston ve hızla onun önüne geçip yürüdü. “Ben halledebilirim.”

Dışarıda, Beşinci Cadde’de Lewiston, sabah havasını içine çekti. 96. Cadde’ye doğru yürüdü ve köşeyi döner dönmez, havaya sıçrayıp yumruğunu salladı. Artık özgürdü.

Yumrukları sıkılı halde Madison’a doğru hafif hafif koştu ve caddeyi geçti, oradan Park Caddesi’ne gitti ve onu da geçti, her adımda daha da hızlanarak adeta yarışircasına koşmaya başladı, attığı uzun adımlarla kaldırımları yiyip bitiren bir aslan gibiydi. Lexington’a gelince metroya girdi, basamakları ikişer ikişer indi. Metro ilerlerken, tekerleklerinin yarattığı ritim, düşüncelerini yansıtıyor gibiydi: İşte bitti! Artık Theomund Brown yok! Artık yok!

23. ve 8. Cadde’nin köşesinde, Chelsea’deki mahallesinde, metrodan indi ve yaşadığı sokağa gelene kadar birkaç bloğu neredeyse atlayarak geçti. Bu sokak, kırmızı tuğlalı evler, demir ızgara avlular ve tırabzanlar, tuğla ve kumtaşı merdivenlerle çevriliydi. Evinin önünde, genelde karısının Volvo’sunu park ettiği yerde açık yeşil bir Porsche ve gümüş renkli bir Aston Martin duruyordu. Şüphesiz bu tarihi evlerden birinin olası alıcılarına aittiler.

Chuck Lewiston, merdivenleri sıçrayarak çıkıp dairesinin kapısına geldi ve anahtarını kullandı. Kapı açıldı. Durdu. Ka-

rısı ve oğlu evin girişinde duruyor, meraklı gözlerle ona bakıyorlardı. Geldiğini görmüş müydüler?

Bir an için onları inceledi: Karısı tarz sahibi bir Afro modelde kısa kesilmiş, kırlaşmaya başlamış saçlarıyla güzel görünüyordu, kulaklarında onun için Namibya'dan aldığı altın halka küpeler vardı. Oğlu da uzun boyluydu ve seçkin görünüyordu, üzerinde işi için giydiği biçimli bir takım vardı.

"Bitti!" diye haykırdı. "Özgürüm artık! Hayatlarımızı geri aldık! Özgürüm!"

Sonra da ellerinde duran anahtarları gördü.

"Chuck," dedi karısı, "Bunca yıldır olanları hemen öylece, pahalı bir arabayla affettireceğini sanıyorsan—"

"Ne?"

"Arabayı kabul ediyorum, baba," dedi oğlu, "Ama bu benim için bir şeyi değiştirmez."

"Ne arabası? Siz neden söz ediyorsunuz?"

"Bu sabah satıcı ona verdiği talimat doğrultusunda bizi aradı. Arabaların ne zaman teslim edileceğini söyledi."

"Ne satıcısı?"

"Ah Chuck!" Karısı döndü ve Afrika gezilerinden aldıkları eşyalarla dekore edilmiş salona gitti. Abanoz ağacından bir maske. Kabile reislerinin oturduğu bir koltuk.

Üzeri deri kaplı küçük sehpanın üzerinden iki tane not kartı aldı ve ona verdi. "Ve bunların da pek hoş olduklarını düşünmüyorum."

Notları kadının elinden aldı ve okudu. *Uçurumdan aşağı sürme. Sevgiler, Chuck. Sevgiler, Baban.*

Bunları o göndermemişti. Arabaları o almamıştı.

Uçurumdan aşağı sürme. Senatörün karısının yaptığı gibi mi? Senatörün karısı hastaneye getirildiğinde, Lewiston acil servisteydi. Kadın ölmeden önce onunla konuşmuştu. Brown,

onun görevde olduğunu biliyordu ve Lewiston, kadının arabasının nerede kaza yapacağını belirleyenin Brown olduğundan emindi.

Chuck Lewiston, kendini kabile reisi koltuğuna bıraktı. Karısı ve oğlu arabalar için teşekkür etmediklerinden dolayı özür dileyene kadar hıçkırarak ağladı. Karısı onu öptü. Oğlu omzuna vurdu. Minnettar olduklarını söylediler; sorun sadece uzun zamandır yanlarında olmamasıydı.

Lewiston, Amerika'da kölelik üzerine çalışmıştı. Kölelerin gemilere bindirilmeden önce tutuldukları zindanları görmüştü. Onların içine girdiğinde hissettiği duygunun aynısı şu anda üzerine çökmüştü.

Lewiston, gözleri görmez bir halde karısına ve oğluna bakmadan oturduğu yerden kalktı. Evden çıkarken kendisini safari turunda gezen turistler gibi davrandığı için azarlıyordu—vahşi hayvanları, sanki hayvanat bahçesinde izler gibi izleyen. Hâlâ Brown tarafından yönetilen besin zincirinin bir parçası olan bir çalılıkta yürümekte olduğunu farkında olmalıydı. Sezgileri tehlikeye karşı tetikte olması gerekirken, gardını düşürmüştü.

Brown'ın binasına döndüğünde gülümsemeyle karışık bir homurtuyla kapıyı açtı. İçeri girince asansör şifrelerinin değiştirilmemiş olduğunu gördü. Çatı katına çıktı ve uşak ona Theomund Brown'ın sabırla beklemekte olduğu kütüphaneye kadar yol gösterdi.

Lewiston, Brown'ın masasının önüne oturdu. Haykırmak istedi: Oğluma ve sevdiğim kadına, uçuruma doğru sürme demekle neyi kastediyorsun?

Böyle yapmak yerine bir aslan gibi gözlerini kaçırmadan Brown'ın gözlerinin içine baktı. "Hayatımı geri almam neye mal olacak?" dedi.

Theomund Brown cevap verirken, Chuck Lewiston yeniden uysal bir şekilde bakmaya başladı ama ürpertici talimatları duyduğunda bile ne gözlerini kaçırdı ne de korktu.

Theomund özel hatlı telefonunu açtı ve Evaristo Salati'nin heyecanlı sesiyle, "Theomund," dediğini duydu.

"Evet, buyurun ekselansları."

"Bir ay önce, rahiplerimizden biri, birdenbire Rossi'nin ve Kefen araştırma ekibinin fotoğraflarına ilgi duydu. Adı Bartolo. Bunu dün öğrendim. Telefon kayıtlarını araştırdım. Fotoğrafları incelemenden önce, Bartolo bir telefon almış."

"Kimden?"

"Birleşik Devletleri'ndeki bir cep telefonundan. Kime kayıtlı olduğunu araştırıyoruz."

"Benim de haberlerim var," dedi Brown. "Sam Duffy uyandı. Gerçeği öğrenmek için ondan yararlanmayı düşünüyorum. Eğer klon hayatta kaldıysa ve şu anda on yaşında bir çocuksa—"

"Daha önce verdiğim talimatlar aynen geçerli, tabii karşılığında alacağın ödül de," dedi Salati. Derin bir soluk alıp verdi ve telefonu kapattı.

Brown, hissettiği tatmin olmuşlukla gülümsedi. On yıl önce sadece finansal nedenlerle klonun öldüğüne kanaat getirmek onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu, Vatikan bankasına ve elinde bulundurduğu birçok aldatmaca ve yanlış yönlendirme fonuna erişim hakkını elde edememesi anlamına geliyordu. Theomund hâlâ çaresizce bu erişimi istiyordu ki bu yüzden, tedbir olarak Sam'i yaşatmıştı.

Namibya'daki Tsumeb Madeni'nin bir benzerini bulama-

mış olması önemli değildi. Boru şeklindeki eşsiz oyuğu, 2,1 milyar yıl önce, Kuaterner çağında oluşmuş kaya zeminini ortaya çıkarıyordu. Brown, Kalahari'deki manganez ocağından ve Afrika ile Amerika'daki ikinci derece madenlerden yeni servetler kazanmıştı. Yaratıcı bankacılığa duyduğu ihtiyaç eskisinden daha da büyüktü.

Gerçi kişisel sebepler açısından Theomund, klonun ölmüş olmasından memnuniyet duyardı.

Ahizeyi yerine koyup, yavaşça bir çekmeceyi açtı. Üzerinde altın harflerle Ölümскоп yazan deri bir dosya çıkardı. Babasının isteği üzerine onlar hakkında kehanette bulunan bir astrolog tarafından uydurulmuş bir isimdi bu. Brown dosyanın ilk sayfasını açtı, sayfada gözlerinden kendiliğinden gelmiş olan damlaların izi vardı—hayatta döktüğü tek gözyaşının izleri—babasının öldüğü gün dökülen gözyaşlarının.

Elinde dosyayla, dışarıda şezlongda uyuyan Coral'a baktı. Sam onu daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde incitmişti. Coral seks sırasında şiddet görmeye alıştı—içlerinde olmayan gücü arayan erkeklere, kendini erkek gibi hissetmek için bir kadına şiddet uygulamaya ihtiyaç duyan korkaklara alıştı. Brown, bu tip erkekleri kullanırken bir yandan da onları küçümsüyordu. Coral onlarla nasıl baş edebileceğini biliyordu. Onların yaptıkları onu incitmemişti. Sam'in yaptıkları incitmişti.

Bu Coral'ı harap edebilirdi—hem kendisi hem de Brown için. Bu yüzden onu, neredeyse öldürecek olan Sam'e geri göndermişti. Acıyı ve şoku tedavi edemeseydi, bu onu mahvedebilirdi.

Şezlonga gitti, boynunda maruz kaldığı şiddetin sonucu oluşmuş morluklara tatlılıkla baktı, uyanana kadar saçlarını okşadı.

Coral uyanıp ona baktığında gözlerinde sadece itaat vardı, ne bir sıcaklık emaresi ne de bir kıvılcım görülebiliyordu. Brown elindeki deri dosyayı ona verdi ve ayakucuna oturdu. “Bunu okur musun?”

“Tabii, Theo.” Seksi mezzo soprano sesiyle ve görev duygusuyla yüksek sesle okumaya başladı. “4. evde bulunan Aslan burcundaki Güneş ve Mars ile: Kendi kalenin mahremiyetine cesurca hükmedecek bir kralısın. Ufkun altında kalan iki tanesi hariç tüm gezegenlerle: Senin yaptıkların dünya tarafından bilinmeyecek.”

Başını kaldırıp ona baktı. “Theo, bu senden mi söz ediyor?”

“Evet. Astroloji kısımlarını geç.”

“Çalışanlarında düşkünlüğe yakın bir rahatlık bulacaksın, adeta onlar senin birer uzantınmış gibi. Onlara adil davranma ve dünyadan yararlanma ihtiyacı hissedeceksin. Ulusal güvenliğe karşı olan bir tehdidi, kişisel bir şeymiş gibi algılayacaksın. Ülkeneye birçok defa yardım edeceksin.”

“Ben olsam Genelkurmay’dan daha fazla derdim,” dedi sadakatle.

“Fakat başkalarıyla gerçek bağlar kurmak sana doğal gelmiyor.”

Coral, sanki Brown’ı gücendirecek bir şey söylemiş gibi duraksadı.

“İkimizin de bildiği gibi bu doğru.”

Coral’ın bakışları kağıda geri döndü. “Theo, bu bölümü okumam gerek. Sen doğduğunda Beytüllahim Yıldızı henüz ufuktan yükselmişti. Bu senin haritadaki Jüpiter/ Satürn birleşmesidir. Doğulu bilgiler, bunu kendi zamanlarında bir kralın doğum sembolü olarak görürdü. Senin için bu Boğa burcunun dünyevi işaretindeydi. Bir bakıma sen, diyebilirim

ki, yeryüzündeki tek Tanrı olmak istiyorsun. Bunda da bir nebze başarılı olacaksın.”

Kaşlarını çatarak ona baktı.

“Okumaya devam et.”

“Bununla birlikte bu bağlantı, senin 8. Ölüm evinden 12. Gizli Şeyler evine kadar olan tüm süreçleri yönetiyor, suikastçılar dahil. Dışarıda bir yerde, kurak bir bölgede ölmen olası. Bir kralın doğumundan güç alan, takdire şayan bir suikastçıya karşı tetikte ol. 12. ev, Balık burcunun doğal evi olduğundan, Yahudilerin işaretine göre, bu suikastçı –gerçekten ya da mecazen– o bilgelerin aradığı kralla birlikte hareket ediyor olabilir.”

“Ne saçmalık ama!” Dosyayı kenara koydu.

“İkinci bir sayfa daha var.” Onu da kadına uzattı. “Bu da babamındı. Son paragrafı oku.”

“Uranüs, heyecan verici ani olayları meydana getiren Uranüs, su işareti içerir ve 8. Ölüm Evini ve 9. Yabancılar ve Yabancı Ülkeler Evini yönetir. Muhtemelen, yabancı bir ülkede, bir fırtınada boğulacaksın.” Coral duraksadı.

“Babamın yatı, Malta açıklarında aniden çıkan bir Akdeniz fırtınasında battı ve babam boğularak öldü.”

Brown, bu olayın, babası Katolik Kilisesi’ne şantaj yapan bankacı Roberto Calvi’ni kurtarmaya çalışırken olduğunu söylemedi.

“Ah, Tanrım,” diye bir soluk attı, “Ama bu demek değildir ki—”

Brown ayağa kalktı.

Coral da onu izledi.

Terasın kenarında, Central Park’a hakim manzaraya bakarak durdular. Brown, kadının kollarının kendisine dolandığını hissetti.

“Küçük bir çocukken rüyalar görürdüm.”

“Anlat bana,” dedi adamı kendine döndürerek.

“Bir çocuk görürdüm. Ağzından yıldızlar dökülüyordu. Onun doğumuyla cennette bayram havası esmişti ama ben karanlığa terk edilmişim.”

“Ah, Theo. Hâlâ o rüyayı görüyor musun?”

“Ara sıra,” dedi.

“Sence ne bu anlama geliyor?”

“Belki de klon hâlâ hayattadır.”

Coral kaşlarını çattı. “Ne klonu? Felix Rossi’nin yaptığı şeyi kastetmiyorsun—”

“Evet. İsa’nın klonunu aradım. Rossi’nin her hareketini izledim. Hepsini izledim. Kız kardeşini, karısını, çocuğunu bile.”

Eğer Rossi onları sakladıysa Brown’a göre birinci sınıf bir iş çıkarmıştı. Rossi’nin girdiği her deliği, her odayı araştırmıştı, Torino’daki akrabaları hariç. Amcası tetikte bekliyordu ve iyi bağlantıları vardı. Onun evini dinlemek imkansızdı. Brown’ın adamları zahmetli olsa da, onları yönlü mikrofonla dışarıdan dinlemişlerdi. Felix oradayken, her kapıyı, her pencereyi izlemişlerdi. Ancak hiçbir şey bulamamışlardı.

“Demek öyle,” diye cevapladı Coral. “O zaman belki de bu orada bir şey olmadığı—”

“Klonun hâlâ hayatta olabileceğine dair hislerim var.”

“Öyle diyorsan, doğrudur.” Düşünceli bir halde gözlerini kıstı. “Theo, bunca zamandır Sam’i burada bu yüzden tuttuğun değil mi? Düşündün ki o—”

“Sana söyledim, Sam, Rossi’ye yardım ediyordu.”

“Şimdi de Sam’in klonu bulmana yardım edeceğini mi düşünüyorsun?”

Theomund bunu cevaplamadı. Bir an için, ona karşı ken-

disini savunmasız bırakmaya yetecek kadar şey paylaşmıştı zaten, daha azını yapsaydı Coral, Sam'in yanında yer alabilirdi.

Coral, kolunu adamın boynuna attı—uzun yara izi olan kolunu. Birlikte konuşmadan, öylece durdular. Aşağıdan New York trafiğinin belli belirsiz gürültüsü gelirken, kadın vücudunu ona yasladı.

13. BÖLÜM

Broadway

Sam'in taksinin içinden gördüğü kadarıyla bina, Broadway Caddesi ile 80. Cadde'nin köşesini kendi başına örtmüş ve bloğun yarısını kaplamıştı. Kocaman camekanları ve kırmızı tuğlalı bir cephesi vardı, üzerinde uzun beyaz bir tabelada değişken yatay harflerle *Zabar's* ve *Wares Fair* yazıyordu. En azından bunu hatırlıyordu.

New York'ta yaşayan herkes bu gurme marketi bilirdi.

Taksimetredeki astronomik 4,40 doları gördü ve buna bir de bahşış ekledi. Yapacağı görüşme için erken gelmiş olduğundan, gitmesi söylenen köşedeki Zabar's Lokantasını es geçti. Yerine, Broadway tarafındaki market girişine yürüdü, bu yürüyüş sırasında da caddeden geçen tuhaf şekilli arabalara ve insanların garip görünüşlerine hayret etti.

Kıvrıkcık ya da uzun saçlı kimse yoktu, vatkalı giysililer de. Belden oturan kıyafetler de yoktu. İnsanların kıyafetleri de, saçları da düzdü, saçlar ya küt kesilmiş ya da uçları girintili çıkıntılıydı. Erkeklerin taktığı ince kravatlar yok olmuştu. Erkekler ortalıkta neredeyse mama önlüğüne benzer renkli tasarımlara sahip şeyler takıyorlardı. Yakalar genişlemişti—çok daha genişlemişti. Bazıları adeta korsan gömleğiyle geziyordu.

Kafasını iki yana sallayarak, markete girdi ve reyonlar arasında bir elinde çantası, peynirlere, asılmış sosislere, zeytinlere, şaraplara bakıp ıslık çalarak dolaştı. Görevli arama-

sına gerek yoktu. Çalışanlar her yerdeydi, dikkat çekisi beyaz giysiler içinde, başlarında da küçük şapkalarıyla yardım etmeye istekli görünüyordular.

Brown'ın aklında her ne varsa, bu belli bir bütçeye bağlı olarak alışveriş yapan biriyle ilgili olmamalıydı.

Marketin her yerinde bulunan küçük kara tahtalardan birinin önünde duraksadı. El yazısıyla ve farklı renkler kullanılarak tütsülenmiş tahtada, balık ve havyarda günün fırsatları yazıyordu.

50 gramlık Rus Osetra Havyarı yetmiş dolardan fazla mı tutuyordu? İnanılmaz.

Sam köşedeki şarküteriye gidip yiyecek bir şeyler almaya karar verdi, çünkü kendini güçsüz hissetmeye başlamıştı. Bir patırtı duydu. Arkasını döndüğünde ona doğru hızla gelen bir kadın gördü. Kadın altın yumurtlayan tavuğun yumurtasını görmüş gibi insanlara çarpa çarpa ilerledi, kollarını açtı, kadın Sam'in arkasında duran bir şeye bakıyordu.

Sam kenara çekildi.

Kadın döndü ve ona çarptı, neredeyse Sam'i yere yıkıyordu. Kolları Sam'in çevresini sardı. Haykırdı, "Sam! Sam! Sam!" ve onu yanağından öptü.

Sam, kadının onunkine dayanmış olan vücudunu hissetti, kestane rengi saçlarındaki orkide kokusunu içine çekti, gözlerinde yaşları ve bunun üstesinden gelişini izledi. Sam, havyar ve somon tabelasının hemen önünde, kadının dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Şaşırmak yerine, kadın da öpücüğe karşılık verdi ama kısa kesti, geriye bir adım attı ve kolları boynunda ona baktı.

"Sam, hâlâ itin tekisin, Tanrı senin o çürümüş ruhuna merhamet etsin! Tanrım, sen olduğuna inanamıyorum! Ölmemişsin! Yaşıyorsun! Ne kadar zayıflamışsın! İyi misin? Bunca zamandır nerelerdeydin?"

Sam ona baktı, ne diyeceğini bilemiyordu. Kıyafetleri, makyajı, kulaklarındaki elmas küpeleri zengin olduğunu gösteriyordu. Yine de görünüşe bakılırsa onu tanıyor, hatta iyi tanıyor olmalıydı. Bilinmeyen öğle yemeği arkadaşı o muydu yoksa?

Kadın onu sarstı. “Sam, benim, Frances!”

Demek bu Frances’ti, Felix’in kardeşi. Hiçbir şeyi tanıdık gelmiyordu. Ne hepsi bir arada saç modeli, ne manikürlü tırnakları, ne şık deri eteği, ne de ona uyumlu bluzu. Bu kıyafetlerin süpermarket raflarından alınmadıkları belliydi. Coral kadar muhteşem değildi ama tam bir dişiydi—Sam’in gününün en güzel anlarını yaşatmasını beklemediği türden.

“Merhaba, Frances,” dedi Sam, ses tonunun onunki kadar hevesli olmasına gayret ederek.

Frances onu bıraktı ve şık giyimli müşterilerin şaşkın bakışları arasında geri çekilip öylece durdu.

“Kim olduğum hakkında en ufak bir fikrin bile yok, değil mi?” Gözleri, içinde filizlenen karmaşayla kısıldı.

“Şey, ben öyle demeşdim.”

“Beni hiç hatırlamıyorsun,” diye ısrar etti, “Peki, sen Sam Duffy değil misin?”

Brown’ın verdiği talimatların arasındaki, *kafanı kullan* bölümünü hatırladı.

“Öyle diyorsan, belki de öyledir.”

Belirgin bir sıkıntıyla kaşlarını çattı. “Emin değil misin?”

“Hafızamı kaybettim, bebeğim. Bir ay öncesine kadar, on yıl süren bir komadaydım.” Kendini tutamamıştı ve şimdi de ona bebeğim demenin doğru olup olmadığını merak ediyordu.

Frances elini ağzına götürdü. Sıkıntılı bakışlarla onu kolumdan tuttu. “Benimle geliyorsun! Gözümün önünden ayrılma. Hadi. Burada seni tanıyan biri daha var.”

Sam kendini dışarıda buldu, kendisine gitmesi söylenen lokantaya doğru sürükleniyordu. Biraz daha fazla bilgi almak için olayı deşmeyi denedi.

“Birbirimize rastlamamız ne büyük tesadüf,” dedi.

“Şaşırtıcı bir tesadüf. Buraya neredeyse hiç gelmem. Bugün Adeline’le öğle yemeği için buluşmaya karar verdik.”

Sam’in kafası karışmıştı. Brown, bu kadınların öğle yemeği planlarını biliyor muydu? Eğer öyleyse, nasıl biliyordu?

“Adeline kim?” dedi ona zaten söylenmiş olmasına rağmen.

Frances, köşedeki lokantanın cam kapısını açtı. Küçük ve kalabalık bir yerdi, içeride *Zabar’s*’ın mükemmel ötesi çorbalarını yudumlayan, sandviçlerini ve tatlılarını yiyen, kahve ve çaylarını içen, sorbelerini yiyen insanların oturdukları iki uzun sıra halinde ince tezgahlar ve iskemleler vardı. Sam, iskemlede oturmuş, sabırsızlıkla kapıya doğru bakmakta olan adamı görünce inanamadı—bu Dr. Lewiston’dı. Brown onu neden göndermişti? Ama Frances başka birine doğru gitti, bir sarışın, o kadar narin görünüyordu ki bir erkek onu kollarına alsa bir yerini incitebilirdi.

Bu ikisi, Brown’ın becermemesini özellikle istediği kadınlardı. Not, Sam’in bu işin profesyonelleri dışındaki herhangi bir kadınla olup olamayacağı konusunda çok açık değildi. İkinci seçeneği itici bulduğundan değil. İşin aslı, bu fikir onu heyecanlandırmış ve acaba daha önce de fahişeleri tercih edip etmediği konusunda merakını uyandırmıştı.

“Sam!” dedi sarışın. İskemlesinden kalkıp ona doğru geldi, gri gözlerinde aniden yaşlar belirdi, tıpkı karşılaştığı ilk kadın gibi. “Sam Duffy!” Sam’in ellerini tuttu, sıktı ve onu yanağından öptü ve Frances de diğer yanağından öperek “Sam! Sen olduğuna inanamıyorum!” derken, o da “Şükürler olsun Tanrım, şükürler olsun!” dedi.

Lewiston yaklaştı, sıkıntılı görünüyordu, aynı anda hem gergin hem de kararlıydı, *Zabar's*'daki herkes de öylece ona bakıyordu.

“Bob! İşte buradasın. Ben de seni bekliyordum.”

Kadınlar dönüp Lewiston'a baktılar. Sam, Frances'in gözlerinde hafif bir parıltı fark etti. Şüpheli bir şey değildi ama Sam—aklı sekste olan—fark etmişti. İçinden Lewiston'a kalla-vi bir küfür salladı.

Sam, “Frances, Adeline, bu—” diyecekken, Lewiston onun konuşmasını böldü. “Merhaba! Ben Dr. Chuck Lewiston. Bob benim hastamdır.”

Frances döndü. “Onun adı Sam Duffy, Bob değil. Sam hasta mı?”

Lewiston iyi bir şaşkınlık taklidi yaptı. “Sadece hafıza kaybı. Kendisi komadaydı. Bir ay önce kendine geldi ve bu ilk dışarı çıkışı. Onu kutluyoruz,” Lewiston ona doğru döndü “ve artık biliyoruz ki adın: Sam Duffy.”

Sam, Lewiston'a doğru baktı. Ondan kurtulmak için can atıyordu. Şimdi de bu çıkmıştı. Yine de Brown, mantıklı olanı yapmasını söylemişti.

“Evet, sanırım Lewiston'a hayatımı borçluyum.”

“Aman Yarabbi! Sen iyi misin? Nasıl hissediyorsun? Zayıflamış görünüyorsun,” dedi Adeline.

“İyiyim. Biraz güçsüz hissediyorum ama iyiyim.”

Frances, Lewiston'a doğru dönerken Sam, gözlerinde temkinli bir bakış gördü. “On yıldır ona mı bakıyorsunuz? Neden?”

Lewiston yanıtladı, “Sam, Central Park'ta bulunmuştu ve ölüme terk edilmişti ama acilde onu hayata döndürmeyi başardık, sonra da ameliyat ettik. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Hastanede uzun süre kalması gerektiği anlaşılnca, onu EverCare'e getirdim. Orası bir yardım kuruluşu,

uzun süreli tedavi merkezi.” Lewiston şirin, yalancı bir şekilde gülümsedi.

Sam, talimatları hatırladı: Bu iki kadının gözdesi olarak kalmaya devam et ve onun Brown’la bir bağlantısı olduğunu öğrenmelerine müsaade etme.

“Ne kadar da harikasınız! Size teşekkür ederiz,” dedi Adeline. “Hep birlikte oturalım, olmaz mı?”

Frances’in gözlerindeki temkinli bakışın kaybolduğunu gördü. Şimdi gözlerinde toy bir bakış vardı, bu da Sam’e göre onun yatağa atabileceği bir erkeğe cana yakın davranacağı anlamına geliyordu. Sam’in kafasında, Lewiston’dan kurtulmak birinci önceliğe yükselmişti.

Oturacakları yere giderlerken *Zabar’s* Lokantası’ndaki insanların arasında sıkıştılar, Sam hepsinin değerlendirmesini yapıyordu: İki Asyalı kadın arkalarına yaslanmış halde yemek yiyor, içerideki herkese göz atıyorlardı, uzun saçları kucaklarına dökülüyordu; ince telli saçlarıyla tombul bir oğlan çocuğu ve pelte görünümlü babası, ikisi de karşısındaki kişilere onlara saygıda kusur etmemelerini, böylece kavga etmek zorunda kalmamalarını salık veren Armani ya da Prada markalı giysiler giiyorlardı; sarı* giymiş bir kadın, diğer insanlardan bihaber halde kitap okuyordu; at kuyruklu siyah bir adamın omzunda fotoğraf makinesi ve üzerindeki tişörtte de *Dünya Hepimizin* yazısı vardı—düşünsel tarzda; kısaltılmış beyaz bıyıklarıyla yaşlıca bir adamın üzerinde de, kırmızı bir rüzgarlık, buruşuk haki bir pantolon ve temiz Dockers botlar vardı, dikkat çekmemeye ve fakir görünmeye çalışıyordu—Lewiston ya da siyah adamın, birilerini soyma ihtimaline karşı dikkatliydi. Sam, içerideki en zengin kişinin bu bıyıklı adam olduğuna her türlü bahse girebilirdi.

Dördü de iskemlelerine oturduklarında Sam, gülmek is-

* Bir çeşit Hint elbisesi. (ç.n.)

tedi. Adeline ve Frances'in burada yemek yemeyi, hayır için fakir semtleri dolaşmak gibi gördüklerine şüphe yoktu. Sam eskiden gördüğü, onların yüzündeki yapma parlaklığı yok edecek, hem burada, hem de başka ülkelerdeki varoşları hatırladı. Onları neden ve ne zaman gördüğünü ise hatırlayamadı.

Adeline, karşısına oturup, onun gerçekte kim olduğunu anlatmaya çalışırken, Frances'in Lewiston'ın karşısına oturup "Demek Sam'i kurtardınız ..." diye söze başladığını gördü. Sam, onların yaşadığı binanın kapıcısı olduğunu biliyordu, sadece bunun ne zaman olduğunu hatırlamıyordu.

Onları dinlerken, Brown'ın binasında yaşadıklarını öğrendi. Brown, bu kadınların öğle yemeğinde burada olacaklarını bu sayede mi biliyordu? Onların yaşadığı daireyi dinliyor muydu? Adeline konuşurken, Sam'in bakışları, arada sırada onun Frances'in orta büyüklükteki yuvarlak göğüslerine orantılı küçük ama dimdik olan göğüslerine kayıyordu. Brown'ın o daireye kamera da yerleştirip yerleştirmediğini ve eğer öyleyse, neler görmüş olabileceğini merak etti.

"İşte sen busun," diyordu Adeline, Sam tekrar bakışlarını onun yüzüne doğru kaldırdığı sırada. Kadının yüz ifadesinden, doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Sam onların dostuydu. Onlara yardım etmişti.

"Ne yapmanıza yardım ettim?" diye sordu, belirgin bir merakla kadının yüzüne bakarken. Brown bu konuda ağzı sıkı davranmıştı.

Adeline'in yüzü kızardı ve cevap vermedi. Frances cebinden telefonunu çıkardı ve hafıza tuşuna basıp, "Ben Felix'i arıyorum," dedikten sonra kalktı, dışarı çıktı ve konuşurken sırtını camekana dayadı.

Sam de hemen döneceğini söyleyerek kalkmak için izin istedi.

Dar tuvalette, çantasında bulduğu cep telefonunu çıkardı ve numarayı tuşladı 1 888 Bay Brown.

14. bölüm

Arona

Maggie, bahçede ya da göl kıyısında olmak yerine bütün öğleden sonrayı yatak odasının penceresinden, rahatsızlık hissiyle Jess'i izleyerek geçirdi. Antonella merdivenlerden bir aşağı bir yukarı ayaklarını sürüye sürüye inip çıkıyor, sanki çamaşırları aşağı yukarı teker teker taşıyordu. Bu ona, Maggie'nin açık olan kapısından her geçişinde içeri bir göz atması için bahane veriyordu.

“Scusi, signora, va tutto bene?” dediğini duydu, Maggie. Kapıda duran Antonella'yı görmek için döndü. Antonella, ufak tefek bir kadındı, saçları kısa ve kendinden dalgahydı. Herhangi bir takı takmaz, sadece koyu renk elbiseler ve onların üzerine de, hatıra eşyası olarak aldığı önlükleri giyerdi. Antonella, gittiği her yerde bunlardan satın alırdı. Bugün üzerinde Roma'daki Colloseum vardı. Elinde bir tane lif vardı. Maggie, bunlardan en azından bir düzine yıkadığından emindi. Bunlar özel sipariş edilmişti, çünkü İtalyanlar banyo yaparken havlu kumaştan yapılmış bezler kullanmıyorlardı.

“Si, Antonella. Bene.”

Maggie, aslında iyi değildi.

Adamo'yla tanıştığı günden bu yana, Jess giderek tuhaflaşmıştı. Maggie istediği için Jess her gün Tevrat cüzünü çalışıyor ama onu öğrenir öğrenmez kitabı kapatıp eline başka bir

tane alıyordu. Artık okumaya karşı isteksiz değildi, kitapları fıstık yer gibi tüketiyordu. Virgil'in yazdığı *Aeneid*. Dört-yüz-kırk-iki sayfa. Jess bitirince, Maggie de okumaya karar verdi. Gecede iki saatini ayırarak iki günde ne kadar ilerleyebilmişti? 240 sayfa. Jess'in kitabı bitirmesi ise iki saat sürmüştü. Antonella, kasaba manastırındaki sağır çocukların bu kadar hızlı okuyabildiklerini, çünkü kelimeleri sözlü olarak dile getirmek zorunda olmadıklarını söyledi.

Maggie, en azından Jess Truva'daki yağmadan bahsedip, sonrasında balkona zıplayarak "Hediye getiren Yunanlılara güvenmem!" diye duyuru yaptığında ne demek istediğini anlamıştı. Geçen hafta daha az şey anladığını söylemişti annesine.

Kuvarklar. Tılsımlı ya da onun gibi şeyler. Neydi bunlar? Fizik diye açıkladı Jess, sanki annesi neden söz ettiğini anlayacakmış gibi. Stephen Wolfram'ın *Yeni Bir Bilim Türü* kitabını bir günde okumuştı. Hücresel otomasyon hakkında, o da her ne anlama geliyorsa, bin sayfadan uzun bir kitaptı. Jess bu kitabın dünyayı değiştireceğini söyledi.

Artık açıkça görülen gerçekle yüzleşince Maggie, bahçede ve göl evinin balkonunda geçirdikleri uzun saatlerden kaçınıyordu. Felix, Jess'e annelik yapması için yanlış kadını seçmişti. Akademik konularda yavaş kalmaktan çok öte, korktuğu gibi, oğlu bir dahiydi. Sahip olduğu özelliklerin hiçbiri Maggie'de bulunmuyordu.

Fiziksel beceri. İskelenin etrafını çevreleyen tırabzanın üzerine uzanıp Sessiz Kral ve diğer kuğulara ekmek verişini izlemişti. İki ayağı da havada, vücudunun orta bölümü üzerinde dengede dururken, düşmesi gibi bir tehlike yoktu.

Merhamet. Duyduğu yahut bizzat karşılaştığı hiçbir şey diğer insanlara karşı olan candan bakışını değiştirmiyordu. Onları seviyordu. Adamo'yu sarhoşken. Komşu çocuk bir gün

duvarın ötesinden taş attığı zaman. Bir adam dulların maaşlarından zimmetine para geçirdiğinde. Amerika'da bir katil idam edileceği sırada. Onların öfkesi, onların düzenbazlığı, ellerinden damlayan kana rağmen, Jess onları seviyordu.

Zeka. Annesinin karşısındaki muazzam üstünlüğü artık çok açıktı. Fakat son günlerde Jess, Haham Diena'ya da geride bırakmaya başlamıştı, ona yaşlı adamın cevap veremediği sorular soruyordu.

Yoksa Felix haklı mıydı? Jess'in buradakilerden çok daha üstün zekaların eğitime mi ihtiyacı vardı? Maggie'yi asıl korkutan şey, bunun çok hızlı bir şekilde olmasıydı. Daima çok becerikliydi ama bugün suyun üstünde yürüse buna şaşırılmazdı—ve kendine buna şaşırmaması gerektiğini hatırlattı. Sonuçta o, Hz. İsa'ydı. Fakat onun, gözlerinin önündeki değişimini görmek yıldırıcıydı.

Olayların hızlı gelişmesinden endişe duyuyor ve bu da Maggie'ye Felix'in söylediği bir şeyi hatırlatıyordu. Hızlı büyüme, çabuk yaşlanma. Bütün gün, Felix'in tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştı. Mitokondriyal DNA'sının hayatının başlangıcında yeni olmak yerine otuz-beş yaşında olacağıyla ilgili bir şeylerdi. Anlayabildiği bu kadardı.

“Signora, yanına gidin,” dediğini duydu ve Antonella'nın elindeki lifle hâlâ orada dikildiğini fark etti. Antonella hapsi-rinca düşünmeden elindeki lifle burnunu sildi, sonra da özür diler gibi baktı.

“Non importa,” dedi Maggie.

“Yanına gidin, Adesso.”

Maggie derin bir nefes verdi. “Bana sorular sorup, ona cevap veremediğimde ne diyeceğim, Antonella? Yakında farkına varacak benim... Benim aptalın biri olduğumun.” Maggie, İtalyanlardan öğrendiği bir el hareketiyle durumu ifade etti. “Stupida! Non interessante! Brutta!”

“Non brutta, signora; non stupida.”

“Ignorante, o zaman!” diye ısrar etti, Maggie.

“Hayır, hayır,”

Maggie ellerini sallamayı bırakıp, yüzüne kapattı ve “Çerçöp kadar aptalım, Antonella, gerçek bu. Ne yapacağım ben?”

Antonella yanına geldi.

Kollarını birbirlerine dolayıp birlikte pencereden ona baktılar, ta ki Maggie Jess’in bütün bu süre zarfında tırabzanın üstünde durduğunu fark edene kadar. Kuğulara sadece ekmek vermiyordu, bir çeşit keder içinde onlarla konuşuyordu.

Aşağı nasıl indiğini hatırlamıyordu ama Maggie kendini dışarıda, iskeleye doğru koşarken buldu. Üzerine çıktı, duvarların arasından geçip Jess’e doğru gitti ve yaklaşıncaya onun söylediklerini duydu, “Lütfen ona git, Sessiz Kral. Bak bakalım Sinyora Morelli iyi mi ve bebeği doğmuş mu?”

Maggie, Jess’e yaklaşırken yavaşladı. “Hayatım, sorun nedir?”

Jess kayarak tırabzandan indi ve Sessiz Kral’ın gidişini izledi. “Signora Morelli için endişeleniyorum.”

“Signora Morelli mi? Ama neden?”

Jess başını yukarı kaldırıp annesine baktı, kahverengi gözleri üzüntüyle kısılmış, yanakları kızarmıştı. Kollarını uzattı ve Maggie de ona doğru eğildi, ona sarıldı, alnını okşadı. Ateşi vardı. Kalbinin hızla attığını hissedebiliyordu.

“Antonella!” diye çığlık attı, Maggie. Jess’i kucağına aldı ve dar duvar boyunca onunla mücadele etti.

“Antonella! Antonella!”

Antonella geldi, iskelenin açık olan ucuna doğru suyun içinde güçlükle yürüyor Jess’e doğru geliyordu. Maggie, Jess’i ona verdi ve o da suya atladı. Birlikte onu kıyıya, oradan eve, sonra da odasına taşıdılar. Antonella battaniye getirip ikisini

de sararken, Maggie çocuğun ıslak giysilerini çıkardı ve onu yatağına yatırdı.

Jess, itiraz etmedi ama sürekli tekrarlayarak, “Anneciğim, Antonella, ben iyiyim,” diyordu, gözleri fazla parlak, yanakları da aşırı sıcaktı.

İyi görünmüyordu. Jess tir tir titriyor, gözleri havayı tarıyordu. Antonella, çocuk aspirini, bir termometre, bir buz torbası getirip doktoru aradı ve odaya seslenerek Amerikan usulü tavuk çorbası yaptığını söyledi.

Maggie, yatakta otururken Jess de, her hastalandığında olduğu şekilde sanki beşikteymiş gibi onun kucağında yatıyordu. Ancak termometreye bakıp da ateşinin o kadar yüksek olmadığını ve hapını da yuttuğunu gördükten sonra bir an durup düşünebildi. Hasta mıydı, yoksa bu başka bir şey miydi?

Onu kucağında tutarken, konuşmuyordu, çünkü konuşmaya çok korkuyordu, hatta dua etmeye bile korkuyordu, odaya göz gezdirdi—sıradan bir oğlan çocuğu odası, Felix’in ona aldığı şeylerle dolu. Bir beysbol sopası ve tutucu eldiveni. Tren setleri. Bina yapma setleri. Bir tanesinden kromozom modeli yaptığı bilim setleri. Uzaktan kumandalı model uçaklar ve gemiler. Çeşitli kahraman oyuncakları, hepsi silahsız. Bilgisayarı da masasında duruyordu, yanında klavyesi ve bilgisayar oyunları için oyun kolu vardı. Evin giriş yolunda hızla kullandığı trotineti* de aşağıdaydı. Kitaplar artık her yerdeydi. Felix ona internetten sipariş verebilmesi için bir hesap ayarlamıştı.

Hiç de sıradan olmayan bir çocuğun, sıradan odası.

“Doktor ne zaman gelecekmiş?” diye sordu Maggie, elinde tavuk çorbasıyla içeri giren Antonella’ya.

“Presto,” dedi. “Sua moglie, Sinyora Morelli’yi görmeye gittiğini ve oradan ona ulaşacağını söyledi.”

* Bir ayakla üzerine binilip öbür ayakla yeri teperek yol alınan ve bir yönetme kolu ile arka arkaya iki tekerleği bulunan çocuk oyuncağı. (ç.n.)

Maggie, bunu duyunca uykuya dalmış olan, cennetten gelen meleğine, Jess'e baktı.

"Signora Morelli'nin ciddi bir rahatsızlığı olduğunu söyleme sakın!"

Aşağıdan kapı zilinin yüksek, madeni sesini duydular. Antonella kapıya bakmak için odadan çıkınca, Maggie, Jess'i daha da sıkıca sararak mırıldandı, *İsa'mın yanımda olmasını istiyorum.*"

Ve doktor odanın kapısında belirdi. Jess, Dr. Cecagallina'nın saçları Romalılar'ın kullandığı başlıklar gibi yüzünü çerçevelediğinden, asilzade saçlarına sahip olduğunu söylüyordu. Doktor nefes nefese kalmış bir haldeydi, çok kötü bir şey olmuş gibi Jess'e bakıyordu.

"Signora Price, size bir şey sorabilir miyim?" dedi doktor. "Jess uzun zamandır burada mıydı?"

Maggie, titreyerek Jess'e daha sıkı sarıldı. "Neden, ne oldu ki?"

"Signora Morelli—"

"Ne olmuş ona?"

"Biz sandık ki... onlar sandılar ki. İngilizcem pek iyi değil. Size söyleyecek İngilizce kelimeler bulmak çok zor benim için. Kendisi çok ama çok hastaydı ama sonra..."

Birden Adamo Morelli odaya girdi, hafifçe yalpalıyordu. Maggie, Jess'in kollarında kıpırdandığını hissetti.

Jess oturdu, gülümsüyordu, ateşi olduğunu gösteren bir iz yoktu, artık yüzü de kızarmıyordu. "Mamma! Krishna beni arabasına bindirip Sinyora Morelli'yi ziyaret etmeye götürdü! O iyileşmiş!"

"Jess, Jess, hayatım!" Maggie onu coşkulu bir kederle öptü. "Hayır! Neler söylüyorsun?"

Doktor, usulca Jess'in masasının kenarına oturdu.

“Anneciğim! Sen de orada olmalıydın! O kadar güzeldi ki. Krishna giysisinin mücevherlerle süslü kolunu Sinyora Morelli’nin alına sürdü ve bana dedi ki:

Ne benim, ne senin, ne de Sinyora Morelli’nin var olmadığı bir zaman yoktu, Jess. Var olmayacağımız bir gelecek de yok.

Ağlama. Bu zayıflık da neyin nesi? Bu senin aşmış olman gereken bir durum.

Dingin bir ruh, neşeyi ve kederi aynı şekilde kabullenir ve ikisinden de etkilenmez.

Maggie yutkundu, hissettiği dehşet, neredeyse ağzını açmasına engel olacaktı. “Neler oldu?” diye sordu doktora. “Tam olarak ne oldu?”

“Kadın çok hasta, Sinyora Morelli. Sonra birden hasta değil. Düşmek... Hayır, kumsalda düşmek. Signor Morelli ve kardeşi onu eve getirdi, iyi olacak. Ama olmadı. Ben geldi. Ben orada. Onu gördüm, ona sarılıyor—” Antonella’ya döndü. “Come dite lo stomaco?”

“Midesi mi?” diye tekrarladı Antonella telaşla.

“Ah! Si, si.”

“Ben çeviri yapayım,” dedi Adamo, Jess’e bakarak.

Dr. Cecagallina anlatmaya başladı.

Adamo, doktorun anlattıklarını çevirdi, “Kadın karnını tuttu ve acıyla çığlık attı. Sonra, presto!” Parmaklarını şaklattı. “Birden çığlığı kesildi. Acısı dinmişti. İyiydi. İyileşmişti. O da, bebeği de iyiydi. Signora Morelli bana dedi ki—” Duraksadı ve kararsız ve söylediği şeyi sorgular bir ifadeyle Dr. Cecagallina’ya baktı.

“Ne oldu, ne var?” dedi Maggie, yalvarırcasına.

Adamo devam etti, “Elbette kadının kendinde olmadığını unutmamalısın, fakat Sinyora Morelli kesinlikle hastalık geçirmediğini söyledi. En başından beri sağlığının yerinde olduğunu açıkladı. Dr. Cecagallina’nın onu bulduğu yerde, yatağında olmadığını iddia etti. Kocasını evet dese de o, hayır dedi.”

“Ayrıca ben de hayır dedim,” diye ekledi Adamo, “çünkü ben de kumsaldıydım. Düşmeden onu yakalamaya çalıştım.” Gözleri kederle kapkara olmuştu.

Adamo, çeviriye devam etti, “Doktora, düşmediğini ve acıyla çılgılık atmadığını söylemiş ama – Sinyora Price bana inanın— o çılgınlıkları kendi kulaklarımla duydum. Yüksek sesle ağladığını duydum; çok büyük acılar çektiğini gördüm. Ama Sinyora Morelli bana, ben geldiğim sırada yatağında olmadığını söyledi.”

Dr. Cecagallina ayağa kalktı ve Jess’in yanına gitti. İtalyanca bir şeyler söyledi. Adamo ve Antonella söylediklerinin tercümesini doğru yapabilmek için kafa kafaya verdiler.

Adamo kaşlarını çattı ama kesin bir şekilde konuştu, “Signora Morelli, kuğularla birlikte gölde olduğunu ve kuğuların yanında da oğlunuzun olduğunu söylemiş.”

15. bölüm

Rossi'nin Dairesi

Felix, İtalya seyahatinin hazırlıklarını tamamladı. Maggie, bir aydır onunla konuşmayı reddediyordu ve artık olayları ele almanın zamanı gelmişti.

Kendisinin yokluğunda Ariel'i eğlendirmesi için hikayeler, şakalar ve bulmacalarla dolu bir mektup yazmak amacıyla yatak odasındaki masaya oturdu. Mektubu bitirdi ve onsuz seyahate çıkmak zorunda kaldığı zamanlarda yaptığı gibi kızının odasında, onun bulabileceği bir yere sakladı. Bu da sadece Arona'ya gittiği zamanlarda oluyordu. Felix, artık uluslararası prestijli konferanslara konuşmacı olarak değil, katılımcı olarak bile davet edilmiyordu. Hastaneler ve özel klinikler artık danışmak için onu aramıyorlardı. Eğer bu kadar zengin olmasaydı, Rossi ismi, New York sosyal hayatının bu saygı duyulan bölgesinden de silinirdi. İçlerinden birkaçı, bu çılgın bilim insanıyla aynı karede yer almak istiyordu.

Adeline ile Frances, hâlâ önemli sosyal ve yardım aktivitelerine kabul ediliyordu—açık bir anlayışla. New York, Felix'in çıldırmış olmasının onların hatası olmadığını kabul etmişti.

Felix, laboratuvarında amaçsızca vakit geçirmenin dışında, kendini tamamen babalığa adanmış ve bunun değerini anlamıştı. Yüce bir plan hayatını boşaltmıştı ve Ariel de bunu doldurabilirdi.

Telefon çaldığı sırada, *Ariel Vermont'ta* yazısının üzerine, at üstünde küçük bir kız resmi ziyordu. Bu yolculukları hari-kulade geçmişti, hayat boyu unutulmayacak pastoral bir dene-yimdi. Hafta sonu kalmak yerine, Ariel'i okula göndermeyip, tüm haftayı orada geçirmişlerdi. On günlük kesintisiz elen-celerinin içindeki tek sıkıntı, Maggie ve Jess'i birbirlerinden ayırmak zorunda kalacağını biliyor olmasıydı.

Bundan artık daha fazla kaçınamazdı. Maggie, Jess'in Hz İsa'nın klonu olduğu fikrini takıntı haline getirmişti. ocuğu yanlış yönlendiriyordu ve eğer Felix müdahale etmezse, onun hayatını mahvedecekti.

Felix, alan telefona cevap verdi. Frances'in heyecan yk-l sesini dinledi ve "geliyorum" deyip telefonu kapattıktan sonra, tökezleyerek holdeki abanoz dua kürsüsüne gitti, işle-diği en büyük günah affedilmişti.

Sam Duffy, yaşıyordu.

Felix, gümüş krsifinin altında dizlerinin üzerine oturdu, dualardan bölümler mırıldanmaya başladı, "Cennetteki baba-mız, adınla kutsanmışız! Bilgeliğin ve anlayışın ruhu, sonsuz huzura ermek için, kainatın sırlarını anlama yolunda zihinle-rimizi aydınlat."

Felix istavroz çıkardı ve başını eğdi, Rave'in gizli kame-ralarda izleme ihtimaline karşı kendini kontrol etmeye çalı-şıyordu. Sam hayattaydı, ldrlmemişti, Jess'i Maggie'nin rahmindeyken öldürmeye çalışanlar tarafından Central Park'ta kanı dökülmüştü. Felix'in İsa'nın klonunun peşindeki uğraşının sonucunda Sam lmemişti.

O geceden sonra Felix birçok kez anlamaya uğraştı. Ne-den Brown gibi zengin ve güçlü biri, bir çocuktan korkuyor-du—hatta o ocuğun Hz İsa'nın genlerini taşıma ihtimali ol-duğu halde.

Jess'in doğduğu gece gerçekleşenler, barındırdığı dehşet ve inanılmaz güzellikle, İncil'deki bir olaya benziyordu. Maggie, Meryem Ana'ydı, Glen Span Kemerinin altında doğum yapıyordu, kendilerini takip edenlerden saklandıkları yerde. Brown da Herod'du, çocuğu öldürmeye çalışıyordu.

Kontrolden çıkıp kendi kendini kandırdığı sırada Felix, Max Segre'in klonunu dünyaya getirmişti. Felix bir limuzin çağırmak için ayağa kalktı, sonra durdu. Arabalar ve şoförler binanın limuzin havuzuna aitti ve burada çalışan herkes de Brown'ın kontrolündeydi. Sam'in yanına buraya ait bir limuzinle gitmek olmazdı. Jess, İsa'nın genlerini taşımıyordu, fakat Brown bunu bilmiyordu. Eğer Brown Sam'in hayatta olduğunu bilseydi, klonun öldüğünden emin olmak için onu mutlaka sorgulardı.

Felix, ince bir ceket ile anahtarlarını aldı ve asansöre binip aşağı, lobiye indi.

Rave binanın kapısını açtı, yüzünde Felix'e sürekli şunu söyleyen, inceden alaycı bir ifade vardı: "Kız kardeşini çıplak gördüm, enayi."

"Sizin için bir limuzin çağırayım mı, efendim?" diye sordu Rave, Felix cam kapıdan dışarı bina girişindeki tentenin altına adımını atarken.

"Hayır, teşekkürler, Rave." Felix caddenin iki tarafına da baktı ve derin bir nefes verdi. "Güzel bir gün. Biraz yürüyeceğim, sonra da bir taksiye atlarım."

Rave, şapkasının ucuna dokunarak selam verdi. "Tabii efendim. İyi yürüyüşler."

Felix, Beşinci Cadde'yi adımlamaya başladı. 90. Cadde'ye gelince sola döndü, Madison'a kadar bir blok boyunca koştu ve bir taksi çevirdi. Az sonra *Zabar's*'ın cam ve kırmızı tuğlalı cephesinin önündeydi.

Taksiden inip, ücretini öderken takma adını duydu, “Flix! Bu o. Gerçekten o!” Frances ve Adeline ona doğru koştular. Biri heyecanla sırtını sıvazlarken, diğeri de kolundan çekiyordu.

Şoföre para üstünün kalmasını söyledi, onlara doğru döndü ve heyecanla birbirlerine sarılırlarken sordu, “Emin misiniz?”

“Kesinlikle Flix, o Sam!” diye ısrar etti Frances.

“Ve bir şey hatırlamıyor mu?”

“Hiçbir şey!” dedi Adeline. Felix’in yüzündeki hayret dolu ifadeden bunun doğruluğuna ikna olduğu anlaşıyordu.

Felix, *Zabar’s* Lokantası’nın kapısını açıp içeri girerken, bir adam oturduğu iskemleden ayağa kalktı. Buna hiç şüphe yoktu. Bu adam Sam’in ta kendisiydi. Daha zayıftı, evet. Daha yaşlı. Hâlâ onlar için imkansızı yapan adamdı—aylarca Maggie’yi koruyan, Felix ve Frances’in yazlık evinde aylarca hepsinin güvenliğini sağlayan, Brown’ı aylarca onlardan uzak tutan. Sam, Felix’in Cliffs Landing’deki evine ilk daldığında, ikisi kavga etmişlerdi.

Şimdi ise Felix, *Zabar’s* lokantasının öğle yemeği müşterilerinin oluşturduğu kalabalığı umursamadan ona doğru yürüyüp kollarını ona doladı ve hafifçe sırtına vurdu, ona sarıldı. Bunca yıldır ölmüş olduğunu düşündükleri bu adama sarılmaktan başka bir şey yapamadı.

Felix geri çekildiğinde, Sam, bundan çok keyif almış gibi görünüyordu. “Sanırım arkadaş olup olmadığımızı sormama gerek yok. Merhaba, Felix. Keşke seni hatırlasaydım, dostum.”

Felix oturdu. “Hiçbir şeyi hatırlamıyor musun, Sam? Şeyi de hatırlamıyor musun—” Felix durdu, neredeyse *Maggie* diyeceğinin farkına vararak. Bunun için henüz çok erkendi. Kendi güvenlikleri için, Maggie ve Jess, dünyanın geri kalanı-

na göre ölü olarak kalmalıydı. Sam'in bunca zamandır nerede olduğunu öğrenene kadar onlardan bahsedemezdi.

Sam, tuhaf bir biçimde sırtıyordu. "Ne diyecektin sen?" diye sordu.

"Hiç, önemli bir şey değil. Bana her şeyi anlat. Sana ne oldu?"

Felix, Dr. Lewiston'la tanıştırıldı ve hemen ondan hoşlandı. Okudukları tıp fakülteleri hakkında birbirlerine bilgi verdiler. Felix, 1976'da Harvard Tıp Fakültesi'ni bitirmiş ve ardından doktora yapmıştı. Lewiston ise 1980'de yine Harvard'da Tıp Fakültesine gitmişti. Felix sağlık görevlilerinin neler yaptığını, acil serviste olanları ve EverCare ile ilgili hikayeyi öğrendiğinde, Lewiston'a karşı minnettarlık hissetti.

"İyi ama neden gazetede ölüm ilanı yayınlandı?" diye sordu, Felix.

Lewiston yanıtladı, "Aynı gece parkta başka bir adam ölü bulundu. Sam'in cüzdanını almış olmalı. Belki de seni vuran oydu Sam, sonra da cüzdanı senden çaldı. Cüzdanda çok para olduğunu duymuştum."

Felix yorum yapmadı. O gece Sam'in üzerinde hiç para yoktu. Felix, Brown onları bulmasın diye, önce yer değiştirmeleri, sonra da ortadan kaybolabilmeleri için yüklü miktarda para çekmişti. Sam'e de sahte kimlikler, minibüs ve benzeri şeyler için biraz para vermişti.

"Kulağa, sanki iki hırsız varmış ve birbirlerini soymuşlar gibi geliyor," diye ekledi, Sam. "Cüzdanıma ne oldu acaba? Biraz param olsa fena olmazdı."

Lewiston, bilmediğini ima edercesine omuz silkti.

Felix, "Para konusunda endişelenmene gerek yok, Sam," dedi.

Her ne kadar masanın etrafında bir grup eski dost gibi

sıkışıp oturmuş olsalar da—Frances ve Lewiston bir tarafta, Adeline, Felix ve Sam diğer tarafta—sohbet garip duraksamalarla bölünüyordu. Şimdi ne yapacaklardı? Sam şimdi ne yapacaktı? Kendisi ne yapacağını bilmediğini söyledi. Kendine yeni geldiği ve bugün dışarıdaki ilk günü olduğu için, hakkın-da konuşabileceği planlar yapamamıştı.

Garip duraksamaları doldurması gereken kişi Felix'ti ama o da bunu yapamıyordu. Tuttuğu kini unutacak birine hiç benzemeyen Brown'ın, kendisine ihanet eden adamı görmesine izin veremeyecekleri için onu eve de götüremezlerdi. Onu Hudson Nehri'nin karşı kıyısında, Cliffs Landing'deki evlerine de götüremezlerdi, çünkü Brown orayı da biliyordu. Felix, Brown'ın Sam'in ölü olduğunu düşünmeye en azından şimdilik devam etmesinin daha iyi olacağına karar verdi.

Sonra Felix, Maggie'yi düşündü. Herkesten önce o, Sam'in hayatta olduğunu bilmeliydi. Sam hayatını onun için tehlikeye atmıştı, diğerleri için değil. Ayrıca Sam'in yeniden ortaya çıkışı Maggie'nin Jess'le ilgili takıntılarını da hafifletebilirdi.

Garip duraksamaların birinde Felix, ayağa kalktı ve cep telefonunu çıkardı, "Ben—Ben hemen dönerim. Bir telefon etmem gerekiyor," dediğinde, diğerleri de kafa sallayarak, söyleyecek bir şey bulduklarına minnettar bir şekilde "elbette", "tabii" dediler. Dışarıda 80. Cadde'yle Broadway'ın köşesinde, şifrelenmiş telefonundan Maggie'nin Arona'daki numarasını tuşlarken, bu sefer de telefonu yüzüne kapatmamasını nasıl sağlayacağını düşünüyordu.

"Pronto."

"Come sta, Antonella?"

"Molto bene, signor Rossi! Grazie."

"Posso parlare a Maggie? È importante."

"Sì, Signore. Un attimo."

“Grazie.”

Kaldırımında dolaşmaya başladı.

“Felix? Yüce Tanrım! Aradığına hiç bu kadar sevinmemiştim.”

“Ne oldu, Maggie?”

“Jess’le ilgili!”

Felix’in adımları durdu.

“Ne oldu, Maggie?”

“Felix, başından beri ben haklıymışım! Daha fazla bekleyemeyiz. İlk mucizesini gerçekleştirdi.”

“Ne?”

“Signora Morelli’yi korkunç, korkunç acılardan kurtardı.”

“Ne? Nasıl?”

“İsa’nın yaptığı şekilde, Felix. Başka nasıl olacak?” Sesi çıldırmış gibi geliyordu.

“Sakin ol, Maggie. Önce biraz sakinleş. Şimdi bana neler olduğunu anlat.”

Onu dinledi, kaşları çatıldı, ne yanından geçenleri gördü, ne de sarı renkli New York taksilerinin geçerken çaldıkları korna seslerini duydu.

“Maggie, önce dikkatlice bir düşün,” dedi. “Signora Morelli daha önce Jess’i kuğuları beslerken görmüş müydü?”

“Evet, galiba gördü. Evet, gördü. Yani onun yalnızca bir rüya gördüğünü ya da onu hayal ettiğini mi söylüyorsun? İyi ama Jess’in onun hasta olduğunu bilmesini nasıl açıklıyorsun?”

“Jess, yüzerek ya da sandalıyla o tarafa gitti mi hiç? Halka açık plajı görecektense kadar yakına gittiyse orada olanları görmüş olabilir bence. Signora Morelli’yi gördüğünde o olduğunu anlayabilecek kadar tanıyor mu?”

“Evet.”

“Onun yere düştüğünü görmüş ve buna üzülmüş olabilir.”

Maggie sessizliğe büründü, sonra, “Sanırım bu mantıklı. Evet, sen haklısın, Felix. Bu şekilde olmuş olabilir. Yine de her ihtimale karşı, Antonella’yı Sinyor Morelli’yle konuşmaya gönderdim, ben de doktorla konuşup bu konudan hiç kimseye, özellikle de yabancılara söz etmemesi için ona yalvardım. Bu, Jess’i gerçekten tehlikeye atabilir. Onlar da kabul ettiler.”

“Yani ikisinin de Jess’in bir mucize gerçekleştirdiğine inandıklarını mı söylüyorsun?”

“Başka ne düşünebilirler ki?”

“Bu Jess için çok tehlikeli.”

“Biliyorum. Ben de bu yüzden onlara söz verdirdim ki—”

“Küçük bir kasabadaki iki kişinin sözüne—”

“Dört kişi. Kadının kendisi, kocası Carlo Morelli, adamın kardeşi Adamo ve doktor. Ben onlara güveniyorum, Felix. Bizi incitebilecek herhangi birine bunu anlatmazlar. Bu insanları çözdüm ben. Beni endişelendiren, Krishna’yla ilgili olan bölüm. Seni uyarmıştım bu konuda.”

Felix, derin bir nefes verdi. “Bunu oraya geldiğim zaman konuşuruz.”

“Peki, sen ne diyecektin?”

“Maggie, sana söylemem gereken bir şey var. Şu anda oturuyor musun?”

“Oturmam mı gerekiyor?”

“Evet.”

Felix, sokağın karşısına geçerken konuşmalarında bir duraksama oldu.

“Evet, Felix, devam et.”

“Pekala.” Felix yutkundu. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken bir trafik ışığının sarıya dönüp, içinde *New York Observer* gazetesi bulunan pembemsi ve bej renkli camlı bölmenin üzerine yansıdığını gördü.

“Maggie, sıkı dur.”

“Ben hazırım Felix, söyle hadi.”

“Sam ölmedi.”

Telefonun yere düştüğünü duydu.

“Maggie? Maggie?”

“Buradayım. Ne dedin sen?”

“Onu az önce gördüm. Sam yaşıyor.”

Ona her şeyi anlattı. Maggie de konuşmasını bölmeden onu dinledi.

Konuşması bitince, mırıldandı, “Onu bana getir.”

“Ah, Maggie. Hayır! O bir şey hatırlamıyor. Fazla umutlanma. Bizi tanımıyor.”

“Onu bana getir, Felix.”

“Üzgünüm, Maggie. Hayır, bunu yapmayacağım. Böyle bir şey yapamam. Henüz çok erken.”

“Onu bana getir, bana getir, bana getir!” dedi Maggie, sesi giderek bir yalvarma haline dönüştü.

“Hayır! Bunu yapmayacağım, o yüzden benden bunu isteme.”

Maggie’nin sesi kızgınlıktı. “Onu buraya, bana getir, Felix Rossi, yoksa nefes aldığım sürece seninle bir daha asla konuşmam. Sam’i bana getir! Getir onu, getir. Beni duydun mu? Daha fazla *eğer, ve ama* duymak istemiyorum. Sanki bunun onunla bir alakası varmış gibi, bana bilimsel şeyler zırvalama anladın mı? Bu bir mucize. Sam artık buraya ait. Sana söylüyorum, Jess bir mucize gerçekleştirdi, şimdi de Sam hayatta, bu da bir başka mucize. Felix, sen istediğin kadar kulaklarını tıkayabilirsin ama Tanrı bizimle konuşuyor. Ben ise ruhumun sahip olduğu kulaklarla onu dinliyorum. Gönül gözümle görüyorum. Sam Duffy’i buraya, bize getir, Felix Rossi. Tanrı aşkına, getir onu. O seni tanımıyor diye bu kapıyı kapatma. Onu buraya getir yeter. Tanrı aşkına, eğer—”

Felix onu dinlerken, kasabadaki insanların dikkati de onun üzerine yönelecekse, yapılacak en akıllıca hareketin, Jess'i acilen bir yatılı okula göndermek olduğunun farkına vardı. Bu süre içinde de Maggie ve Jess'in yanında Antonella dışında biri olmalıydı, Maggie'nin fikirlerini gerçek dünyaya yönlendirecek biri.

Felix kaşlarını kaldırıp sokağın karşısına baktı. *Zabar's*'ın penceresinden Sam'in el salladığını gördü.

16. bölüm

Sam'i getiren taksi Brown'ın şahsi garajına yanaşır yanaşmaz, Sam arabadan inip şoföre beklemesini söyledi ve doğruca asansöre gitti. Sam, *Zabar's*'ın tuvaletinden Brown'ı aradığında, acilen çatı katına geri dönme emrini almıştı.

Uşak onu kütüphaneye götürdü ve bu oda Sam'e bir şekilde tanıdık geldi. Maun kitaplıklar, eski ve az bulunan bir ağaçtan yapılmış oyma masa, üzerindeki büyük kristal, Sam'in birçok kişinin ulaşamayacağı bilgilere erişim imkanı olduğundan şüphelendiği bilgisayarlar.

Masanın üzerinde büyük, siyah bir kitap gördü. Fotoğraf albümüne benziyordu. Sam, deri kanepeye oturmak yerine masaya gitti ve albümü açtı. Gördükleri karşısında da çok şaşırdı. Gazete makaleleri vardı içinde. On yıllıktılar. Amerika'da klonlama ile ilgiliydiler. *London Times* gazetesinden alınmışlardı. Sayfayı çevirdi, bir sayfa daha çevirdi. Burada da Amerikan gazeteleri vardı. Sonra da Avustralya, Kanada, İtalyan ve Fransız gazeteleri. Hepsi de bir İsa klonundan söz ediyorlardı. Bu da neydi böyle?

Sam albümü aldı ve kanepeye oturup okumaya başladı. Hikaye inanılmazdı. Az önce yanından ayrıldığı Felix Rossi, Hz. İsa'yı klonlamaya çalışmıştı. Bu haber, dünyada bomba etkisi yaratmıştı. Sonra bir anda her şey bitmişti. Klon diye bir şey yoktu.

“Eskiden olduğundan daha meraklısın.”

Sam başını kaldırdı.

Brown kitaplıklardan birinin arkasından çıktı. Başından beri oradaydı.

“Bu doğru mu?” dedi Sam albümü işaret ederek. “Sağlam bir hikayeye benziyor.”

“Evet.” Brown masasına geldi ve oturdu. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı. Bir de gri renkli bol bir pantolon giymişti. Parmağındaysa çok garip görünen altın bir yüzük vardı. “Konuşmamızdan bu yana neler oldu?”

“Söylediğim gibi, Felix beni bir seyahate çıkarmak istiyor; nereye olduğunu bilmiyorum.”

“Tam olarak ne söyledi?”

“Bir düşüneyim. Benimle bir yere gelmeni istiyorum. Chuck O’Malley adına kayıtlı eski pasaportun hale bende duruyor.”

Brown’ın kaşları birden kalktı. “Sen ne dedin?”

“Şöyle dedim, ‘Sahte pasaport mu? Neyin peşindesin, Felix?’”

“Başka?”

“Bana daha sonra anlatacakmış ama pasaportu yapan adamın, bugün onu yenileyeceğini söyledi. Bunu halledeceğini ama bu konuda hiç kimseyle konuşmamayı kabul etmem gerektiğini de ekledi. Ben de ‘İzci sözü. Kimseye söylemem,’ dedim. İyi yapmış mıyım?”

“Harfi harfine. Bana planı anlat.”

Sam, saatine baktı. “Üç saat sonra New Jersey’deki Teterboro Havaalanı’nda olmam gerekiyor. Oradan Felix’le birlikte nereye gideceğini bilmediğim özel bir uçağa bineceğiz. Gitmemi istiyor musun?”

“Evet. Rossi’nin de sahte bir isimle seyahat edip etmediğini öğrenmeye çalış.”

Sam albümü kapattı. Brown'ın masasına bıraktı. "Klonun öldüğünü düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Brown. Bunu Sam'in çözmesini istiyor gibi görünüyordu.

"Burada devreye ben giriyorum. Rossi'ye giden yolun bileti bende ve o klon hakkındaki gerçeği biliyor. Eğer yaşıyorsa, on yaşına gelmiş bir çocuk olmalı, muhtemelen de erkek. Dur tahmin edeyim. Çocuğu kaçırıp buraya getirmemi istiyorsun, böylece onun mucizevi güçlerinden yararlanacaksın."

Brown'ın yüzünde, Sam'i ürküten hafif bir gülümseme belirdi. "Eğer çocuk hayattaysa, onu öldürmeni istiyorum."

"Hop!" dedi Sam. "Vay, vay, vay, doğrudan sadede geldin." Kanepeyi kaplayan pahalı deriyi ovuştururken düşündü. "Gördüğüm kadarıyla ruhunu şeytana satmaktan korkmuyorsun."

"Şeytan diye bir şey yok."

Sam ona doğru bakarken ona şarkı söyleyenleri hatırladı. "Bundan emin gibi görünüyorsun."

Brown deri koltuğunun arkasına yaslandı, gözleri Sam'in üzerindeydi. "Charles Manson."

"Kim? Ah, evet şu adam. Helter Skelter'cı*. Ne olmuş ona?"

"Şeytan diye bir şey olmadığının kanıtı o. Ergen bir fahişeden doğmadan önce babası onu terk etmişti. Annesi de ondan kurtulmaya çalışmadığı zamanlarda onu istismar etti. Çocukluğu bakıcı ailelerde, ıslah evlerinde ve hapishanelerde geçti. Fakat Manson'da, bir Gandi'nin ya da Churchill'in zekası ve karizması vardı. Manson'un sahip olduğu özellikleri yanlış yolda kullanmak için şeytana gereksinimi yoktu. İnsana has zaaflar yeterliydi."

* Charles Manson'ın cinayetleri işlediği yere sözlerini yazdığı Beatles şarkısı (ç.n.)

“O halde sanırım Tanrı’ya da inanmıyorsun, oğlunun klonunu öldürmeye hazır olduğuna bakılırsa.”

Brown ne anlama geldiği çözülemeyecek bakışlarla Sam’e baktı. “Tanrı’ya inanıyorum.”

Sam’in ağzı bilinçdışı olarak açıldı. “Şaka ediyor olmalısın.”

“Gerçekten zeki olan herkes bir Tanrı’nın var olduğunu bilir ama camilerde, sinagoglarda ya da kiliselerde tapılan türden bir Tanrı değil elbette. Bu dünyayı belli bir düzende ve olasılıklarla dolu olarak yaratan bir Tanrı. O erkek, dişi ya da cinsiyeti her neyse, fenomenleri yarattı: Zıtlıkları, bilinci, kişiliği, insan zihninin işbirliğiyle ve ona bir tepki olarak gerçeği karıştıran etki tepki prensibini. Bizler, Tanrı’nın makinesinin içindeki yankı imgeleriyiz.”

“Öyle mi diyorsun? O zaman çocuğunun klonunu öldürürsen Tanrı sana kızmaz mı?”

“Bu mümkün, yapacağım şeyin sonunda böyle bir ihtimal var. Sen bana din konusunda tereddütlerin olduğunu mu söylüyorsun?”

Sam kahkahayla güldü. “Yok canım! Benim sadece para konusunda tereddütlerim var dostum. Eğer şeytan olacaksam, zengin de olmam gerekir. Bir milyona daha ihtiyacım olacak.”

Brown ayağa kalktı. “Chase Bankası’nın Manhattan şubesinde sana ait bir banka hesabı var. Şu anda o hesapta bir milyon dolar bulunuyor. Parayı alıp kaçmaya kalkma. Seni bulurum. Nahoş şeyler olur. Çocuğun öldüğünü öğrendiğimde bir milyon daha hesabına aktarılır.”

Sam ayağa kalktı ve elini uzattı. “Anlaştık anasını satayım.”

Brown, “Silah işini ben hallederim. Sen gümrükte sıkıntı yaşarsın.”

“Ya başım belaya girerse?”

“Uçağın indiğinde, beni ara ve nerede olduğunu söyle. Ben sana bir silah gönderirim. 48 saatte bir bana rapor ver. Desteğe ihtiyacın olması ihtimaline karşı ben de yakınlarda olacağım.” Brown bir çekmece açtı ve Sam’e bir kağıt uzattı. “Talimatların geri kalanı burada yazıyor. Sayfayı oku ve burada bırak. Kendini nasıl hissediyorsun?”

Sam ona baktı. Bu ciddi bir soruydu. Brown, elemanının görev için uygun olup olmadığından emin olmak istiyordu. İşin aslı, Sam kendini yorgun hissediyordu ama ortada bunu itiraf edemeyecek kadar çok para vardı. “Geçtiğimiz on yıla kıyasla, sanırım harika hissediyorum.”

“Güzel.”

Brown doğruldu. “Sibirya’da yeni bir mineral yatağı buldum, Sam.”

“Öyle mi?”

“Kolombiya zümrüdünü gölgede bırakacak kadar eski bir yatak, dünyanın en iyisi. Ama senin yaptığın keşif daha önemli olabilir.”

Brown odadan çıktı.

Sam talimatların yazılı olduğu sayfayı okudu, Brown’ın soğukkanlılığına karşın kafa salladı ama bunu umursamamaya karar verdi. Kendisini bekleyen taksiye geri döndü ve Central Park’ın batısına gitmesini istedi. Batıdaki 101. Cadde’de takside indi, Boy’s Gate’ten parka girdi ve Glen Span Kemer’ine uzanan yolda sıraya girmiş İsa fanatiklerinin oluşturduğu sıraya katıldı. Gazetelere bakılırsa, söylentiye göre on yıl önce klon burada doğmuştu. Sam de on yıl önce burada vurulmuştu.

Sıradaki insanlar, yaban ördekleriyle dolu olan *The Pool*’un etrafını dolaşıyordu. Köprü ayağının altında su, de-

vasa kayaların üzerinden çağlıyor ve Glen Span Kemeri'nin altındaki bir akarsuya karışıyordu. Büyük, karamsar taşları, Hz. İsa'nın ikinci doğum yeri olarak görülen bu yerde, doğal bir katedral şekline bürünüyordu.

Bu elbette saçmalıktı ama sıradaki insanlar kemere ulaştığında, Sam'i bir merak duygusu sardı. Kemerin altına indi ve uyduruk bir Bakire Meryem ve mavi gözlü çocuk heykeli gördü. Bu heykeller kayadaki bir oyuga iple asılmıştı. Eğer çocuk burada doğmuşsa, anne buradan bata çıka suyu geçmiş ve bir kayalığa tünemiş olabilirdi. Bulunduğu kaldırımdan aşağı doğru baktı ve eğer o an orada olsaydı, kadını oraya, duvardaki hafif oyuntuya yatıracağını düşündü.

Gerçekten bu işin içinde miydi ve eğer öyleyse, kimin tarafındaydı? Felix'in mi, Brown'ın mı? Felix, Sam'in arkadaşı olduğunu iddia etmişti. Bu doğru muydu? Öyleyse, onu vuran bir haydut muydu yoksa bir başkası mı? Şu anda Brown'dan ona zarar gelmeyeceği açıktı, peki ya on yıl önce?"

Bunun bir önemi yoktu, çünkü Sam, şu an kimin tarafında olduğunu biliyordu. Brown ona iki milyon dolar teklif etmişti. Peki ya Rossi? Tek kuruşun lafını bile etmemiştii.

Yine de kendisini vuranın kim olduğunu merak ediyordu.

Etrafındaki insanlar, diz çöküp, burası kutsal bir yermiş gibi tespih çekip, dualar ettiler. Her ne kadar hesaplara göre bu doğum kesinlikle imkansız olsa da, onlar hâlâ inanıyorlardı. Brown da inanıyordu ama garip bir şekilde. Brown'ın, hepimizin hayaletleri olduğumuzu düşündüğü bu Tanrı makinesinin varoluş sebebi neydi? Brown, zeki biri gibi görünüyordu. Ama neticede bu kafayı sıyırmış kalabalıkla neredeyse aynı şeyleri düşünüyordu.

Sam geri çekildi ve heykelin asılı olduğu yerin karşısındaki duvara dayandı. Burada ona tanıdık gelen hiçbir şey yoktu.

En küçük bir parça, hiçbir hafıza kırıntısı geri dönmemişti. Sol tarafındaki şelaleye, kayalara baktı, sağ tarafındaki ağaçlara baktı, sadece emin olmak için kendi kendine ıslıkla *Too-ra loo-ra-loo-ral* melodisini çaldı. Buranın huzurlu bir yer olduğuna karar verdi, özellikle de şelalenin sesini sevdi. Adeta orada hiç kimse yokmuş gibi yapabilirdi. Bir çift güvercinden başka hiç kimse ona dikkat etmiyordu. Güvercinler sallana sallana yürüdüler, Sam'in üstünde durduğu kaldırımı gagala-dılar ve gelip ayağına kondular.

"Aptal kuşlar," diye fısıldadı.

Sam saatine baktı, parktan çıktı ve Teterboro'a gitmek için başka bir taksi çevirdi. Hudson Nehri'ni geçerken geriye doğru baktı ve New York'un gökyüzünden bir şeylerin eksik olduğunu fark etti.

"Kahrolası Ticaret Merkezi'ne ne oldu?" dedi.

Şoför cevap verdi, "Dalga geçiyorsun, değil mi? Neredeydin sen? Mars'ta mı?"

"Sayılır. Bende hafıza kaybı var."

"Teröristler. İki tane uçağı kaçırıp, kulelere çarptılar ve yüzlerce insanı öldürdüler."

"Kahretsin!" Sam arkasına yaslandı. "Dünya ne hale gelmiş böyle!"

Yukarı Jersey kıyılarının uçurumlarını gördü, araba lastiklerinin köprüünün birleşme yerlerinin üzerinden geçerken yaptığı sesleri duydu ve Ticaret Merkezi'ni unuttu, çünkü suyun üzerinde olmanın keyfini çıkarıyordu. Yoğun şekilde geçmişe bir özlem duyduğunu hissetti, nedenini bilmiyordu ve Jersey rıhtımına doğru baktı, elinde soğuk bir bira olmasını diledi. Brown, Sam'e bir zamanlar ticari denizci olduğunu söylemişti. Belki de bu isteğinin nedeni buydu.

"Hey, baksana," dedi şoföre. "Bu rıhtımda hiç bar var mı?"

“Evet, evet. Bir iki tane biliyorum. Seni götürmemi ister misin?”

“Gidecek kadar zamanım yok ama nerede olduğunu gösterebilirsen ...”

Şoför konsola hafifçe vurdu. “Taksimetre çalıştığı sürece dostum, seni her yere götürürüm.”

Sam, “Teşekkürler,” deyip beklenti içinde arkasına yaslandı. Tam olarak ne beklediğinden emin değildi.

Biraz sonra Jersey kıyısında ilerliyorlardı. Her tarafta depolar, limanlarda üzerlerindeki konteynırları boşaltılmakta olan büyük yük gemileri vardı. Şoför, küçük bir sokağa girdiğinde Sam oradaki barı gördü. Bir fahişe sivri topuklu ayakkabılarıyla, mini eteğini çekiştirerek bara doğru sendeleyerek yürüyordu.

“Ah, yavrum benim,” diye fısıldadı, Sam.

“Durmamı ister misin?”

“Kesinlikle,” dedi Sam.

Taksi kadının yanına yanaştı ve kadın gülümseyerek Sam’in açtığı cama doğru eğildi. Göğüsleri, içleri su dolu iki balon gibi sallanarak arabanın içine girdi.

“Eğlenmek ister misin?” dedi Jersey aksanıyla.

Herhangi bir meme, hiç meme olmamasından iyidir. Sam’in elleri onları sıkarak kadına cevap verdi.

“Tanrı aşkına, burada olmaz!” dedi taksi şoförü. “Çık arabadan. Ben bir yere park eder, beklerim.”

“Olmaz, vaktim yok,” diye tekrarladı Sam, kadın geri çekilirken. “Sadece göstermek için ne kadar istiyorsun, yavrum?”

Sakızını şişirip patlattı, adamı ölçüp biçti, ardından konuştu, “Bir ikili, bir tekli hayatım”

Sam, camdan dışarı otuz dolar uzattı.

Fahişe önce boynundaki askıyı çıkardı, sonra da eteğini kaldırdı. Altı tamamen çıplaktı.

“Hey kahrolası yolda olmaz, şu ara sokağa girin bari!” diye bağırdı şoför.

Sam camdan dışarı uzandı ve elini, vücudunun geri kalanının gidemediği yere koydu.

“Bu kadar yeter, ben gidiyorum!” diye bağırdı şoför onlara.

“Tamam, gidelim.” Araba hareket ederken Sam, gördüğü manzarayı hafızasına kaydetti.

Maggie, başkası görse ne kadar aptalca geleceğini bildiği bir opera karakteri gibi davrandığının farkındaydı. En sevdiği opera olan *Madam Butterfly*’dan, Cio Cio San rolündeydi.

Bütün İtalyanlar, İtalyan operalarını biliyor gibi görünüyordular. Antonella sayesinde Maggie de, en sevdiği opera olan *Un Bel Di*, “Güzel Bir Gün” adlı aryayı ve meşhur mırıldanma şarkısını öğrenmişti. Operanın hikayesi şöyleydi: Cio Cio San, saygın bir Japon ailesinin kızı, Amerikalı bir deniz subayıyla Japon geleneklerine uygun bir törenle evlenir ve kocası görevdeyken onun çocuğunu doğurur. Yıllar boyu sadakatle onun dönüşünü bekler. Sonra güzel bir günde, *un bel di*, gemisini ufukta görür. Geminin adı Abraham Lincoln’dür. Giyinip kuşanır ve bütün gece bekler. Mırıldanma o zaman başlar. Ertesi sabahın ilerleyen saatlerinde, adam yanında Amerikalı bir kadınla çıkagelir. Oğlunu alıp Amerika’ya götürmeyi ve oğlunun orada, gerçek karısı olan o kadın tarafından büyütülmesini ister. Bunu bir hayal edin. Doğal olarak Cio Cio San kendini öldürür ki bu o zamanlar Japonlar için bu gibi durumlarda yapılacak en onurlu şeydir.

Maggie, Cio Cio San ve hizmetçisinin, kocası geldiğinde üstünde yürüsün diye, bahçedeki bütün çiçekleri koparıp eve

saçtıkları bölümü çok seviyordu. Çok hassas ve üzücüydü. Zavalı kız onun için kiraz ağaçlarındaki her tomurcuğu tek tek toplamıştı.

Tanrıya şükür, Maggie bunu yapmayacak kadar mantıklıydı. Ortancalar hâlâ merdivenin yanındaki çalılıkta, güller de hâlâ bahçe duvarının üzerindeki çardaktaydı.

Fakat Maggie, bunun dışında Cio Cio San'ın yaptığı her şeyi yapmıştı. Kadınların yapması gerekenleri. Antonella'yı taze meyvelerden, sebzelerden, balıklardan, en aromatik peynirlerden ve en kaliteli sosislerden almaya göndermişti. Lezzetli şeylerle dolu tepsiler, buzdolabının içinde, fırında ve ızgarada, pişirilmeyi ya da taze olarak yenmeyi bekliyordu. Işıl ışıl sürahiler, sıcakakları taze meyve sularını bekliyordu. Makarna makinesi yumurta ve unu bekliyordu. Antonella'yla birlikte bütün eklem yerleri ağrıyana kadar evin her yanını ovalayarak temizlemişler, bütün yatakların çarşaflarını değiştirmişler, bütün havluları yenilemişler, halıları dövmüş, camları da silmişlerdi.

Bu süre içinde Jess de tamamen iyileşmiş, on yaşındaki normal bir çocuk gibi sorularıyla onları taciz etmeye başlamıştı. "Kim geliyor, anneciğim? Sadece Felix Amca mı? Kim geliyor, Antonella?" Felix geleceği zaman hiç bu kadar hazırlık yapmadıklarını biliyordu.

Maggie, Jess'in peşlerinde dolaşarak onlara yardım etmeye çalışırken aslında engel olduğundan, sorduğu sorulara cevap vermekten kaçındı. Ama sonunda, yatmadan hemen önce ona Felix'in yarın sabah bir arkadaşını buraya getireceğini söyledi. Bu da sadece Jess'in daha fazla soru sormasına neden oldu, çünkü Jess, hiçbir zaman bir yabancıyı konuk etmediklerini biliyordu. Onu yatağa yatırıp ışıkları kapatması sonsuzluk kadar uzun sürdü.

Maggie, onu yatırır yatırmaz, parfümlü banyo tuzlarıyla dolu bir küvete girdi, yüzüne kayısı özlü krem sürdü ve çamur maskesi yaptı. Saçlarını yıkadı, saç maşasıyla bukle yapıp ardından buklelerinin bir dakikadan daha uzun süre kalıcı olmalarını sağlamak için bigudi ile sardı. Yatmadan önce, o kadar da aptal olmayan Antonella, Maggie'nin ellerine bolca vazelin sürdü ve pamuklu eldiven giydirdi. Bu gece boyunca ellerini yumuşatacaktı. Antonella, "Sinyor Duffy, muhtemelen yumuşak ellerden hoşlanıyor," dedi ve gülümsedi. Maggie, Antonella'nın açıkça bildiği şeyi onaylamak için fazlasıyla utangaçtı.

Frances'in bir doğum gününde ona hediye ettiği ipek geceliği yastığının altına koymuştu. On yıldır görmediği bir adam için yakın zamanda giyeceğinden yapmamıştı bunu. Zamanı gelince tıpkı hayatı boyunca her zaman yaptığını yapacak, bir hanımefendi gibi davranacaktı. Akıllı ve prensipleri kontrol altında olacaktı.

Böyle budalaca davranan onun yüreği idi. Bukleler. Parfümlü banyo tuzları. İpek gecelikler. Cio Cio San'ı anlatan operayı dinlemek. Onu sevmiş olan tek adamın geliyordu bu— tam zamanında onu Jess'i kaybetmekten kurtaran Sam, daha önce yaptığı gibi yine Felix'e karşı durabilirdi.

Tıpkı Cio Cio San gibi, Maggie de uyuyamadı. Gece yarısı, elinde bir kaset ve kasetçalarla evden çıkıp sessizce göl kıyısına gitti.

Balkonda oturmak yerine oradan bir sandalyeyi tutup sürükleyerek, dalları göle bir perde gibi dökülen salkım söğüdün altına yerleştirdi. Kıyıda dolaşmadığı zamanlar, Cio Cio San'ın şarkısını burada dinlerdi. Ama bu kez eldivenler yüzünden kasetçaların tuşlarına basmak zor olmuştu.

<i>Un bel di, vedremo</i>	<i>Göreceğiz güzel bir günde</i>
<i>Levarsi un fil di fumo</i>	<i>İnce bir dumanın yükseldiğini</i>
<i>Sull'estremo confin del mare</i>	<i>Ufkun üzerinde</i>
<i>E poi la nave appare</i>	<i>Ve ardından o geminin geldiğini</i>

Antonella ona şarkıyı söyleyenin Leontyne Price adında siyah bir kadın olduğunu anlattığında Maggie çok şaşırmıştı. Antonella, bunu onun için özel olarak seçmiş olmalıydı. Maggie, kendisi gibi bir kadının Cio Cio San'ın şarkısını söylediğini düşününce, kendisini bu müziğe daha da yakın hissetmişti.

Leontyne'in sesi öylesine özlem doluydu ki, *Un Bel Di*'nin ne anlama geldiğini bilmeseniz bile, müzik üzerinden çeviri yapabilir ve kadının gelecekteki bir günün hayalini kurduğunu anlayabilirdiniz.

Bekliyor, bekliyor, bekliyordu.

Maggie de bekliyordu. Salkım söğüdün ardında, kıyı boyunca yürüyor, iskelede karga yuvalarındaki fenerlerin altında, tepelerde kırpışan ışıkları izliyor, kuzeye, Felix ve Sam'in geleceği Gola'ya doğru bakıyor ve mırıldanan şarkıyı dinliyordu. Bu bölümde sadece kemanlar, bir arp ve mırıldanan sesler duyuluyordu.

Hepsi buydu. Şarkı söylenmiyordu. Sadece mırıldanıyorlardı. Cio Cio San'ın bütün gece beklediğini bilmiyorsanız bile müzik size bunu söylüyordu. Maggie'nin duyduğu en unutulmaz, en tatlı sestir bu—Jess'in sesi ve gülüşü dışında—Puccini'nin bu eseri ona, Cio Cio San'ın aşk adına nasıl ayakta kaldığını anlatmak için yazılmıştı.

Bu, Maggie'ye *Ezgiler Ezgisi*'ni ve Jess'in onu nasıl doğru tercüme ettiğini hatırlattı:

Gece boyunca yatağında
Sevgilimi aradım:
Aradım ama bulamadım.
Kalkıp kenti dolaşayım
Arayayım dedim sevgilimi
Sokaklarda, meydanlarda
Aradım ama bulamadım.

Maggie, gece boyunca göl kıyısında şarkıyı çalıp havaya ve geceye şükrederek antika yatağından uzakta kaldı. Sevdiği ne-redeyse yanındaydı artık. Hilal şeklindeki ayın, gökyüzünden yıldızları sürükleyerek, gökyüzünü güneşin gelişi için hazırlayışını izledi.

17. bölüm

Sam, Gulfstream Jet havalanana kadar, konforlu deri koltukta dik bir şekilde oturup Felix'e gülümseyerek baktı ya da gülümsemeye çalıştı. Sadece yorgun değil, tamamen bitkindi. Bunu söyleyerek Felix'e, onu, komadan yeni çıkmış bir hastayı, Brown'ın sahte evraklarla orada kalmış gibi gösterdiği EverCare'e ve Lewiston'a geri götürmesi için bir neden veremezdi.

Felix, Lewiston'ın yolculuk için verdiği tıbbi onayı isteksiz bir biçimde kabul etmişti.

Şimdi de bu uçaktaydılar, ikisinden başka hiç kimse yoktu. Sam'in aklından Felix'in de aşırı derecede zengin olduğu geçti. Ortalıkta Lord Byron gibi dolaşıyordu ve bunun için bir çaba da sarf etmiyordu. Sanki dünya hep onunmuş gibi görünüyordu. Bakımlı uzun saçları, üzerinde hafifçe bol duran *ben çok zenginim ve bir lordum ama bu umurumda değil* tarzına uygun kıyafetleriyle bulunduğu mevkiye uygun görünüyordu.

Uçağı bile bu fotoğrafa tam uyuyordu. Sam 1,90 boyunda olmasına rağmen uçağı bindiğinde eğilmek zorunda kalmamıştı. Uçağı biner binmez koltuğına kendini bırakacağını düşünmüş ama önce uzun bir dolabın ve etrafında dört tane minderli sandalye bulunan bir masanın yanından geçerek bu-
raya, gerçek boyutlu, özel tasarım bir kanepenin olduğu bölüme gelebilmek için Felix'i takip etmek zorunda kalmıştı.

Sam gidip o kanepeye uzanmak için can atıyordu. Ama

bunun yerine Felix'in karşısına, neredeyse konforlu bir koltuk kadar büyük olan mavi deri yolcu koltuğuna oturdu ve Felix'in yaptığı gibi içkisinden bir yudum aldı. Bunu yutarsa, kendinden geçeceğini düşündü.

Felix'e doğru kafa salladı ve bu upuzun kahrolası uçağı baştan aşağı inceledi. On iki tane konforsuz koltuğu vardı—kanepeye sıkışılırsa ön taraf dört kişilik olabilirdi.

Uçağın bulutların üzerine yükselmesini bekledi. Hava durumunu, ticari uçuşların rotalarını ve yeryüzünün yukarıdan görünen şekillerini gördü. Sonra kocaman esnedi ve hissettiği sersemlikten kurtulmak için kendini tokatladı.

“Çok mu yorgunsun?” dedi Felix elindeki gazeteyi bırakıp Sam'e bakarak.

“Evet, galiba öyle.”

Felix ayağa kalktı. “En iyisi uzan da sana bir bakayım.”

“Sen doktor musun?”

“Evet. Hadi gel de seni muayene edeyim.”

Tanrıya şükür! dedi Sam içinden ve minnettar bir ifadeyle oturduğu yerden kalkıp kendini gri kanepenin üzerine bıraktı.

Felix, Sam'in marketten alınmış gibi duran ceketini ve gömleğini çıkarmasına yardım etti, sonra da kocaman bir medikal çanta çıkarıp açtı.

“Vay anasını, ne var onun içinde?” dedi Sam, aşağı doğru bakarak.

Siyah deri bir çantaydı bu. Açılınca hem üstteki iki katlı bölmeye, hem de alttaki ana bölüme ulaşılabilirdi. Felix gülümsedi. “Bugünlerde böyle çantaları sağlık görevlileri ve kırsal alanlarda çalışan doktorlar kullanıyor. Ben de aldım ve içine—”

Sam, Felix'in cümlelerin ortasında durduğunu ve yüzünün kızardığını fark etmemiş gibi davrandı. *Klon için gerekli şey-*

ler koydun, Felix, diye düşündü Sam. O koca çantayı klon için hazırladın. Her seferinde en kötü ihtimale karşı hazırlıklı oluyorsun. Sam, klonların hastalıklarının da normal insanlarla aynı olup olmadığını merak etti ama bunu pek umursamadı.

Felix, boğazını temizledi ve stetoskobunu göğsünde ve sırtında gezdirerek, öksürmesini istediğinde öksüren Sam'i muayene etmeye başladı.

Sam, Felix yeniden oturup, ona iyi görüldüğünü söyleyince rahatladı. Tekrar komaya girmek istemiyordu. Boşlukta geçen yıllar onu korkutmuştu. Hafıza kaybı da korkutuyordu ama bunu herkesten gizlemişti. Felix'ten hoşlandığını da söyleyemezdi; o İsa'yı klonlamaya çalışmış biriydi sonuçta ve bu fazlasıyla garipti ama yine de onu Lewiston'ın ettiği kadar da rahatsız etmemişti.

Sam kanepede uzanırken viskisini yudumladı, yukarıdaki uzaya, aşağıdaki yeryüzüne baktı ve olup biteni çözebilmek için uyanık kalmaya çabaladı.

Eğer Brown haklıysa, ortalıkta koşuşturan ve kendini Tanrı'nı Oğlu sanan bir çocuk vardı. Kendini Meryem Ana sanan bir de kadın. Eğer Brown haklıysa, Felix onu uçağına aldığı için enayinin önde gideni olmalıydı. Sam neredeyse Felix'in bir şeyler çeviriyor olmasını umuyordu, çünkü işlerin bu kadar kolay olması ona doğru gelmiyordu. Sanki beklenmedik bir anda bir darbe yiyeceğini hissediyordu.

Belki de ona güvenmişlerdi. Belki hâlâ güveniyorlardı.

Sam bu düşünceyi aklında ölçüp biçti. Yabancı geliyordu ona. Güven. Bu da neyin nesiydi? Eksik bir bilgi için edebi keklam. Bunu ya bilirsin ya da bilmezsin. Beklenmedik anda darbe yemenin ilk adımı güvenmektir.

Yardımcı pilot / kabin görevlisi tarafından uçağın ön tarafındaki barın üzerinde peynir ve meyvelerden oluşan bir tabak

hazırlanmıştı. Ne iş tanımı ama! Eleman aranıyor: Kanepe hazırlamayı iyi bilen süpersonik jet pilotu. Felix küçük bir tabak hazırlayıp Sam'e getirdi. Sam peynirden bir parça ağzına attığı anda, peynirin misk kokulu aroması genzine doldu ve onu tamamen kendine getirdi. Bir an için aldığı tat, seks kadar iyiydi.

Sam, gördüğü fahişenin hafızasına kaydettiği son görüntüsünü hatırladı. İzin isteyip mastürbasyon için tuvalete gitti. Bunu yapmak zorunda kalmak gücüne gitmişti. İçinden bir ses önceki hayatında her zaman elinin altında canlı amcıklar olduğunu söylüyordu.

Yine de Sam, yere inip de kendini Torino, İtalya'da bulduğunda, makul derecede tatmin olmuş hissediyordu. Felix, bir taksi çevirip onu Brown'ın Po Nehri'nin diğer tarafında olduğunu söylediği, Rossi'lerin aile evine değil de kasabanın merkezindeki küçük Hotel Victoria'ya yerleştirdiğinde, Sam'in ona olan saygısı biraz daha arttı.

Sam, yerini bildirmek için Brown'ı aradıktan sonra şirin odasında bavulunu açtı ve bekledi. Bir saat geçmeden kapısı çalındı. Otel görevlisi ona gönderilmiş bir paket getirdi. Sam görevliye bahşiş verdi ve paketi açtı. Paket kağıdına sarılı iki kutu vardı. Birincisinde ilaç şişeleri vardı. Bir tanesi Sam içindi—A planı. Diğer şişede de A planı başarısız olursa çocuğa verilecek olan ilaç vardı. İkinci kutuda da Brown'ın söz verdiği gibi silah vardı.

Uçuş sırasında Sam, ipuçlarını bir araya getirmiş ve Brown'ın Lewiston'ı neden *Zabar's*'a gönderdiğini çözmüştü—Felix'le yakınlık kuracaktı. Yine de Sam, Lewiston'ın yeniden ortalarda olmasından hoşnut değildi ve başka bir yol bulmayı umuyordu.

Aynı zamanda bir yandan Brown'dan para alırken, diğer taraftan da Felix'ten para koparmak için işleri tersine çevirmeyi umuyordu.

Sam, perdeleri ve ışıkları açık bir aile oteli olan Hotel Victoria'daki sımsıcak odasında uykulu bir halde, dolgun yatağına uzanırken Coral'ı ve o fahişeyi hatırladı.

Felix'i taşıyan taksi revaklı Piazza Vittorio'ya girdiğinde, Gran Madre Di Dio Kilisesi'nin kubbesi ilerideki tepede belli belirsiz göründü. Taksi, Po Nehri'ni geçip kilisenin arka tarafından yukarı doğru giden yola girdi, kendine ait kapısı olan, zümrüt renkli kıyı boyunca konumlanmış evlere giden özel bir yola, Strada Sei Ville'ye.

Bir sanat eserine dönüştürülmüş siyah, demir bir kapının önünde durdu. İnce parmaklıkları eğilmiş ve düzensiz gruplar halinde zarif bir şekilde bükülmüştü, adeta içeri hapsedilmiş bir kuş sürüsü burayı parçalayarak kaçmış ve kanatlarını geride bırakmış gibi görünüyordu.

Felix camdan dışarı uzanıp bir kartı yuvaya yerleştirdi ve kapılar açıldı. Kapıdan içeri giren taksi, kısa bir yoldan sonra, Fubini ailesinin evinin önünde durdu—Felix'in uzun süre önce ölmüş olan ailesinin evinin. Eğer II. Dünya Savaşı ve Naziler olmasaydı, o ve Frances bu devasa villada doğacaklar ve New York'lu Katolikler olarak değil, İtalyan Yahudiler olarak büyütüleceklerdi.

Nazilerin geldiği gece, halası ve anne-babası burada değillerdi. Arona'da şu anda Maggie ile Jess'in yaşadığı küçük villa'daydılar. Kasabadaki fırıncının haber vermesiyle, soğuk ve amansız bir gecede, yaya olarak ormana kaçtılar. Yedi aylık hamile olan annesi çocuğunu kaybetti. Babası, geçirdiği travma neticesinde, kolayca kaçınabilecekleri bir tehlikeden korunmak için bir daha asla ailesiyle ilgili gerçeği kimseye açık-

lamamaya karar verdi. O gece, Yahudi kimliklerini bir yana bıraktılar ve Amerika'ya İtalyan Katolikler olarak göç ettiler.

Kaçmışlardı ama kanatları arkalarında kalmıştı.

Simone ve Silvia, savaş sırasında saklanarak hayatta kalmayı başaran ve sonrasında da sahip olduklarını tekrar elde edebilen şanslılardandı. Bu muhteşem demir kapının ardında, Fubini ailesi, Yahudiliği yaşamaya devam etmişti. Felix, taksiden indi ve Simone Amca'nın yıllar boyu kardeşinin geri dönüşünü beklediği bu gösterişli villaya baktı. O an hiçbir zaman gerçekleşmedi. Anne-babası bir araba kazasında ölmüştü. Simone de babalarının yerine Felix ve Frances'i kucaklamıştı.

Kapılar açıldı ve Silvia yenge dışarı çıktı, kollarını açmış sesleniyordu, "Ah, Felix, mio caro nipote! Demek buradasın!" İkili merdivenin ortasında buluştular. Felix'i yanaklarından öperken Felix, gül ve zeytin kokusunu hissetti.

"Seni görmek ne kadar güzel, Silvia. Simone burada mı?"

Büyük ikili kapının arasında, düzgünce tıraş edilmiş kırcıllı sakalı, yuvarlak, gülümseyen gözleriyle bir adam belirdi. Felix'in babasına o kadar benziyordu ki!

"Burada, kendi evimde değil de başka nerede olabilirim, yeğenim?" Kollarını uzattı ve Felix de ona sarıldı.

Felix'in itirazlarına aldırmayan Silvia, onun bavulunu aldı ve içeri taşıdı. Simone ve Felix de onun arkasından içeri girdiler ve büyük kapılar kapandı.

Kapılar kapanır kapanmaz Felix fısıldadı, "Ne kadar çabuk gidebiliriz, amca?"

"Gitmek mi?" diye fısıldadı cevaben Silvia. "Birazcık malkarna bile yemeden mi gideceksin? *Devi mangiare!*"

Simone'nin yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi, açıkça belli olan bir şeyi ifade etmek üzereymişçesine. "Sevgili karıcı-

ğım. Neden kaygılanıyorsun ki? Maggie'ciğimiz onu yerinden kıpırdıyamayacak hale gelene kadar doyuracaktır!"

Silvia güldü. Felix'in bavulunu ona geri verdi ve yanağına bir veda öpücüğü kondurdu.

Evin bodrum katında Simone Amca, gizli bir kapıyı açtı ve Felix'in önünden, artık tüm aileye tanıdık gelen, Felix, Maggie ile birlikte buraya gelene kadar Nazi işgalinden beri kullanılmamış olan bir koridora girdi.

Üzerinde kayıt cihazı bulunan bir masanın önünde durak-sadılar. Felix, Simone'nin ona verdiği kağıdı aldı, oturdu ve burada yazan konuşmanın kendine ait olan bölümünü okudu. Felix'in yokluğunda Simone ve Silvia, buralarda hâlâ Brown'ın casuslarının olma ihtimalini göz önünde bulundurarak bu kaydı çalacaklardı. Eğer buradaysalar ve dinlemek istiyor-larsa lazer tabanlı yönlendirmeli mikrofonlarını pencerelere çevirerek dışarıdan dinlemeye çalışmaları gerekiyordu, çünkü Simone, eve en küçük bir dinleme aygıtının bile yerleştirilme-mesini sağlamıştı. Bu numara sayesinde Felix'in Maggie'ye yaptığı ziyaretlerde, Theomund Brown'ı atlatmışlardı.

Felix işini bitirince, Simone'nin tahta bir kapıyı çaldığı yere, koridorun öteki ucuna doğru ilerlediler. Kapı açıldı ve Simone, tepedeki evlerden birinde yaşayan bir adamla el sı-kıştı. Adam Felix'in boylarındaydı ve aynı koyu renk saçlara sahipti. Simone'ye üzerinde birkaç tane anahtar bulunan bir anahtarlık verdi, Felix'le kıyafetlerini değiştirdi ve Simone'nin evine doğru giden koridora girdi. Az sonra Felix ve Simone komşularının minibüsünde, Strada Sei Ville'den aşağı iniyor-lardı. Fubini'lerin villasının önünden geçerlerken Felix bir an, Silvia'nın pencerenin diğer tarafında bir adamla konuştuğunu gördü. Nereden bakılırsa bakılsın, sanki Felix hâlâ amcasının evindeydi.

Bir saat geçmeden Arona'ya geldiler. Felix arabadan inip sarı villaya açılan kapıyı açtı ve amcası da arabayı içeri soktu. Felix kapıyı kapatıp, villanın göle doğru bakan ön tarafına kadar yol boyunca arabanın arkasından gitti.

Araba durduğunda, Maggie hemen arabanın yanındaydı.

Felix'e bir bakış attıktan sonra, gözlerinde ışıltılarla arabanın içini inceledi. Eğer Felix yanılmıyorsa, tırnaklarına oje sürmüş, dudaklarını boyamış ve saçlarına da bir şeyler yapmıştı. Ona yaklaştıkça sürdüğü lavanta kokusunu da almaya başladı.

Maggie, arabaya doğru koştu, içeriye baktı ve orada yalnızca Simone'nin olduğunu gördüğünde yüzünde oluşan hayal kırıklığıyla Felix'in kalbini kırdı. Onunla konuşmak, onu hazırlamak ve mantıklı davranmasını sağlamak zorundaydı.

“Merhaba, Simone,” dedi. “Hoş geldin.” Felix'e baktı. “Merhaba, Felix. Seninle konuşmamız gerek. İlk olarak, Sam nerede?”

Simone şaşkın bir halde Felix'e baktı. “Kim bu Sam?”

Felix, yanıtladı, “O gece Maggie'nin hayatını kurtaran adam—”

“Ama ben sanmıştım ki—” diye başladı, Simone.

“Hayır, ölmediği ortaya çıktı. Biz de hemen yanına gittik. Hafızasını kaybetmiş. Bizi tanımıyor.”

“Ah, bu çok kötü,” dedi Simone.

Maggie orada kollarını kavuşturmuş, öylece duruyordu. “Nerede o, Felix?”

“Onu Torino'da bir otelde bıraktım.”

Maggie, arabanın kapısına uzandı. “Peki o zaman. Beni oraya götür.”

“Felix Amca, Simone Amca!” Gelen Jess'ti. Göle uzanan merdivenlerin başında görüldü. Jess, “Felix Amca!” diyerek ona doğru koşmaya başladı.

Felix, kendisine doğru koşan Jess'i kucaklayarak havaya kaldırdı. "Tanrım! Ne kadar da büyümüşsün, Jess! Sadece birkaç haftada ne kadar büyümüşsün!"

Simone güldü ve onlara doğru başını eğdi. "Ben nasıl da unutuldum hemen!"

"Öyle olmalı," dedi Felix, "Sen onu her zaman görebiliyorsun, ben göremiyorum."

"Doğru, doğru," dedi Simone.

"Ciao, Simone Amca," diye seslendi, Jess.

"Ciao, Jess." Simone, Maggie'ye döndü. "Biz içeri geçip, birbirini seven bu ikiliyi bir süre yalnız bırakalım mı? Belki bu yaşlı adamın susuzluğunu giderecek limonatanız vardır."

"Jess," dedi Felix. "İçimde şu anda yepyeni, markalı bir yelkenlinin, belki de bir Mirror Dinghy'nin senin iskelene doğru geldiğine dair bir his var."

"Felix Amca!" diye bağırdı Jess ve onu yanağından sevinçle öptü.

Maggie, ne planladıklarını tahmin ediyormuş gibi önce Felix'e, sonra da Simone'ye baktı. Dudaklarını sıktı, hiçbir şey söylemedi ve gül çardağının altından geçerek Simone'ye eve kadar eşlik etti.

Felix ve Jess, el ele göle doğru gittiler. Gerçekten de bir tekne onlara doğru geliyordu, iki kırmızı yelkeni ve mavi balon yelkeni rüzgarla şişmişti. Jess'in 2,5 metrelik Optimist'ine kıyasla daha uzun, yaklaşık 3,5 metreydi. Güçlü ve batmaz bir tekneydi, yelkenle kullanılabilir, kürekleri çekilebilir ya da kış tarafına takılacak bir motorla çalıştırılabilirdi. Yeni başlayan yelkenciler için ideal bir Dinghy'di, tek kişilik bir yelkenli.

Tekne kıyıya ulaşınca gülümseyen bir adam, kontrolü hemen tekneye atlayan Jess'e bıraktı. Felix de onun ardından tekneye bindi. Jess, herhangi bir bilgi almaya gerek duymadan

hemen Mirror Dinghy'yi Maggiore Gölü'nün ortasına götürdü ve Felix, yüzen kuğularla suya dalıp çıkan martıların arasında, Hindu Tanrısı Krishna'nın Sinyora Morelli'nin hayatını nasıl kurtardığını ilk ağızdan öğrendi.

Jess'in kim olduğuyla ilgili gerçeği bilmese, bu Felix'i rahatsız edebilirdi. Bunun yerine şefkatle Jess'in dürüst yüzüne baktı—kendisinin yarattığı, Max Segre'in ikizine.

Bu teşebbüsünün sonucu olarak Maggie, doğum sırasında neredeyse ölüyordu; Sam—ölümcül biçimde yaralanmış—hem hafızasını, hem de hayatının on yılını kaybetmişti; kız kardeşi, Frances, Brown'ın katillerinden son anda kaçıp kurtulmuştu ve Felix neredeyse taptığı kadının, Adeline'in aşkını kaybedecekti.

Artık, sevdiği insanlara kıyasla Tanrılar, Felix için bir önem arz etmiyorlardı. Ne olursa olsun bu çocuğu yüzüstü bırakmayacaktı.

Felix, Dinghy'nin kontrolünü aldı ve Jess'i göğsüne bastırıp saçlarını karıştırdı. Birlikte bu serin ve güzel gölün dalgalarında sürüklendiler, yemyeşil tepeler etraflarını çevreliyor, beyaz kuğular yanlarında saray eşrafının maiyeti gibi süzülüyorlardı.

“Krishna hakkında ne düşünüyorsun, Jess?” dedi.

“Onun hakkında bir şeyler söylemek çok zor, Felix Amca. O çok büyük bir gizem.”

“Sanırım, bütün Tanrılar öyle.”

“Evet ama özellikle Krishna öyle görünüyor. Biraz da bu yüzden onu seviyorum. Bizi, ışığının gülüşlerimizde parladığı kadar, gözyaşlarımızda da parladığı hakkında uyarıyor ve aslında birinin, diğerinin yaratıcısı olduğunu söylüyor. Kendisinin hem ölüm hem de yaşam olduğundan söz ediyor. O bizim nefretimiz ve karanlığımız aynı zamanda, sadece sevecenliğimiz ve ışığımız değil.”

Ona gönderdiği kitaplar şimdiden Jess'i Maggie'nin inançlarına karşı güçlendirmiş miydi? "Peki ya Hz. İsa? Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Jess oturduğu yerde doğruldu. "Onu çok iyi tanımıyorum. Sanırım çok iyi biriymiş. Yine de, tefeciler onların işlerini bozmasından pek hoşlanmamışlar ve bunun çok iyi bir örnek olduğunu düşünmüyorum. Sence?"

Felix gülünce, Jess'in yüzü kızardı.

"Ben emin değilim galiba. Bir gün İsa üzerinde çalışmalıyım. Bu arada—" Jess duraksadı.

"Evet?"

"Yeterince büyüdüğüm zaman, amca, annemle birlikte Hindistan'a gidip yoga öğrenebilir miyim? Eski Vedaları ve bütün Upanishad'ları öğrenmek istiyorum. Büyük Hindu bilgelerinin izlerini takip etmek istiyorum."

Jess kollarını gökyüzüne kaldırdı, yüzüne güneş vururken Ramakrishna'dan alıntı yaptı, "Tanrı'nın inayetinin rüzgarları durmadan esiyor; bizim için, yelkenlerimizi açmamız için."

Felix sessizdi, sonra sordu, "Annen bunları biliyor mu, Jess?" ve Jess dizlerinin üzerinde durdu, endişeli görünüyordu. "Hayır, Felix Amca. Ona henüz söyleyemem bunu. Krishna'yla arası pek iyi değil! Benim yerime onunla senin konuşmanı umuyordum. O onaylamazsa Hindistan'a gitmem."

Felix, annesi istemezse yatılı okula gitmeyi de reddedip etmeyeceğini merak etti. "Asıl mesele şu, Jess, anne-babalar çocuklarının okula gidişlerini kabullenmekte her zaman zorlanırlar, özellikle de anneler."

Jess arkasına yaslandı, kafası karışmış görünüyordu. "Aileler onların tek başlarına gitmelerine izin veriyorlar mı?"

Felix, endişesiz görünmek için güldü. "Elbette, Jess. Evet, izin veriyorlar."

"Üzülüyorlar mı? Bütün gece ağlamıyorlar mı?"

“Yani, bazıları ağlıyor sanırım ama bu uzun sürmüyor.”

“Felix Amca,” dedi Jess üzüntülü bir sesle. “Ben olsam sonsuza kadar ağlardım.”

“Hayır, ağlamazdın.” Felix, Jess’in saçlarını dağıttı ve konuyu değiştirdi.

Villaya döndüklerinde, Simone aradıkları zaman geri dönmeye söz vererek gitmişti.

Felix ve Maggie oturma odasına geçip çiçekli kanepenin üzerinde önemli bir konuşma yaptılar, fakat bu konuşma Jess’in okulu hakkında değildi. Felix, bu konuyu yarına bırakmanın daha akıllıca olduğuna karar vermişti.

Maggie, ayağa kalktı ve Torino’daki bir numarayı çevirip Peder Bartolo’yla konuşmak istediğini söyledi. Kendisi, yaklaşık on bir yıl önce özel günde, Felix’in ekibi Torino Kefeni’ni incelerken bunu gözlemlemekle görevlendirilmiş olan rahipti. Bartolo sırlarını tahmin etmiş ve Jess’in doğumundan önce Maggie’yi ziyaret etmişti. Eğer şimdi buraya gelirse, Jess’in gerçekte kim olduğu konusunda Maggie’yi ikna edebilirdi.

Felix, Maggie’ye bundan söz etmemiştir. Maggie, Bartolo’yu aramalarının nedeninin, onu Sam’le buluşturup, Sam’e hafıza kaybı konusunda yardım etmesini istemek olduğunu sanıyordu.

Maggie ve Felix, Jess’i Antonella’yla bırakarak, bir taksiyle Sempione üzerinden, La Rocca adlı tepenin etrafını dolaşıp, halk plajını geçtiler ve kasabaya geldiler. Oradan, Torino’ya giden bir trene atladılar ve ikinci bir taksiye binip Hotel Victoria’ya uğradıktan sonra Peder Bartolo’yu almayı planladılar.

10. bölüm

Sam dinlenme salonuna girdiğinde, güneş yüzüne vurdu ve önce onları göremedi. Sadece beyaz tavanı ve direkleri, yeşil duvarları, beyaz perdeleri ve onların arkasındaki güneş ışığının içeriye girdiği kocaman camları ayırt edebildi. Üzerinde soluk ve karışık bir zambak deseni olan koyu yeşil halının üzerinden geçti ve üstü pembe ve sarı çizgili bir kumaşla kaplı bir sandalyenin yanında durdu. Ona bakmakta olduklarını düşündü, fakat hiç kimse konuşmadı.

Bu esnada bir kadın ayağa kalktı ve onu görebileceği şekilde, ışığın yansıdığı yerin dışına çıktı. Siyah bir kadındı. Felix bundan söz etmemişti. Görünüş olarak onu dikkat çekici bulmamıştı. Coral gibi buram buram seks kokan bir kadın değildi ya da Frances ve Adeline'in sahip olduğu, lüks hayatın vermiş olduğu bir güzelliği de yoktu. O fahişe gibi iç gıcıklayıcı bir bayağılığa da sahip değildi.

Felix yanından ayrıldığında, Sam kısa bir yürüyüş yapmış ve bu yürüyüş sırasında İtalyanca bildiğini fark etmişti. Torino, Afrika'nın birçok yerinden gelmiş fahişelerle doluydu. Sebebini bilmiyordu. Maggie'nin ise onlarla hiç alakası yoktu.

Sam için o, boş bir sayfa gibiydi. Ona herhangi bir sıfat atfedemiyordu.

Fakat Brown'ın notunun ikinci sayfasında bahsettiği, kesinlikle becermemesi gereken kadının o olduğunu biliyordu. Bu da çok kötüydü, çünkü yüzünü görür görmez onu yuka-

rı götürme isteği duymuştu. Çok ama çok güzel gözleri vardı. Onun dışındaysa sıradan biriydi. Jersey'deki fahişe bile ondan daha cazibeliydi.

Buna rağmen Sam onu arzulamıştı.

Kadın, yanına geldi ve sanki bir serapmış gibi Sam'in yüzüne dokundu. Bir an için Sam o ana kadar yuva hasreti çekmekte olduğunu ve bir anda bunun bittiğini hissetti—bunun çılgınca bir düşünce olduğunu biliyordu.

Kadın, "Sam," dedi.

"Merhaba," diye yanıtladı.

Ardından hissettiği tek şey, kadının onu, sanki ölmek üzereymiş ve onu kurtaracak olan tek şey bu öpücükmiş gibi öptüğüydü.

Eğer kalabalığın arasında olmasaydılar ve Felix de orada olmasaydı, kadını sımsıkı sarardı. Bunu yapmak yerine Brown'ın yazdıklarını hatırladı ve isteksizce geri çekildi, ellerini cebine sokup kendini içinde bulunduğu durumdan uzaklaştırdı. Bir milyon doları çarçur etmenin gereği yoktu.

Kadın geri çekilmedi. Yerinde durarak, "Beni hatırlamıyor musun, Sam?" dedi.

Uçaktayken Felix ona, eskiden nişanlı olduğu kadını ve oğlunu ziyaret edeceklerini söylemiş, fakat Sam sorunca, çocuğun ona ait olmadığı konusunda onu temin etmişti. Bunu öyle vurgulayarak söylemişti ki, Sam klonun o çocuk olduğunu anlamıştı. Gazetelerde de vardı.

Sam, eğer kadın İsa'nın yeni annesi ise, onunla sevişmenin nasıl olacağını merak etti. Belki de farklı bir şey olmazdı. Kadın onu arzuluyor gibi görünüyordu, artık onun da kadını arzuladığı kadar.

Ama bu arzusunu belli etmedi.

Orada, elleri cebinde, aletinın kabarıklığını gizlemeye çalışarak öylece dikildi.

Kadın ona doğru bir adım atıp, başını onun göğsüne yasladı ve Sam lavantalı parfümünün kokusunu duydu. Kadın, ellerini onun boynuna doladı ve Sam, kadının ellerinin yumuşaklığını hissetti. Pençelerini bu kadından nasıl uzak tutacaktı?

“Maggie,” dedi Felix ve bu Sam’i ürküttü, çünkü onun orada olduğunu unutmuştu. “Maggie, Sam’in zamana ihtiyacı var. Seni hatırlamıyor.”

Bu kimin umurundaydı?

Felix, onu omuzlarından tutunca, Maggie geriye doğru bir adım attı, gözleri yaşlarla doluydu. Bunu telafi etmeliydi. Brown’ın bir numaralı talimatı, kadının güvenini kazanmasıydı.

“Maggie’ydi, değil mi?” dedi. “Keşke seni hatırlasaydım. Yemin ediyorum, bunu çok isterdim.”

Maggie titriyordu. Sam, daha önce bir kadının bayıldığını görüp görmediğini hatırlayamadı ama bir anda kadının gözleri yukarı döndü ve eğer o ve Felix yakalamasalar, yere düşebilirdi.

Maggie’yi taşıyıp koltuğa yatırırken, Sam ne yapmak istediğini biliyordu ama halka açık bir yerdeydiler, Felix oradaydı ve Brown da ona kesin talimatlar vermişti. Yalnız kalır kalmaz Brown’ı aramaya karar verdi. Brown’ı arayıp, bir yanlışlık olup olmadığından emin olacaktı. Bu kadını becerme izni çıkabilir mi diye soracaktı.

Kadının yanına oturup elini tuttu ve her ne kadar bir ışık gibi sönmüş olsa da, dokunuşu St. Elmo ateşi gibi yakıyordu.

Gözlerini açınca, Felix’in duyamayacağı bir sesle fısıldadı, “Sam, biz birbirimize aşık olduk, hatırlamıyor musun?”

O da eğilip fısıldadı, “Hatırlamıyorum ama hissedebiliyorum, Maggie. Eskiden seni sevdiğimi hissedebiliyorum.”

Anlaşılan işe yaramıştı.

Felix'le Maggie, izin isteyip dışarı çıktılar. Otelin önündeki banka oturdular. Sam pencereden, ikisinin tartıştığını, kadının ağladığını, Felix'in kızardığını, çaresizce baktığını sonra da kızdığını gördü. Sonra kadın yine ağladı. Bir an aklından, Felix'in onu beceriyor olabileceği geçti. Eğer öyleyse bu, işleri karıştırabilirdi. Felix, buna devam edebilmek için Sam'den, Maggie'den uzak durmasını isteyebilirdi.

Bir taksi çağırıp, kısa sürede döneceklerini söyleyerek, oradan ayrıldılar. Sam onu özlemeye başladı, geri dönmesini istedi, dönmelerini beklerken lobide dolaşıp durdu. Neyse ki birkaç dakika sonra döndüler, bu defa yanlarında bir de rahip vardı. Sam, neden bir rahip getirdiklerini bilmiyordu ve bu umurunda da değildi. Eğer gerekirse hemen oracıkta Maggie'yle seve seve evlenirdi. O kadın ona her şeyden daha önemliymiş gibi geliyordu. Sebebini ise tam olarak bilemiyordu.

Önce hep birlikte lobide oturdular, ardından kalabalıktan uzaklaşmak için Sam'in odasına çıktılar.

Sam, rahipten hoşlanmadı. Adı, Peder Bartolo'ydu ve Sam'in geçmişi hakkında iyi şeyler kadar, kötü şeyler de biliyor gibi görünüyordu. Ona sorular sordu. *Beni hatırladın mı? Nerelerdeydin? Tanrıya olan inancını hatırlıyor musun?* Sam de bunlara genel cevaplar verdi: Hayır. Hatırlamıyorum. Elbette.

Sonra Peder, Sam'i kutsadı ve hepsi diz çöküp yardım dilediler. Bartolo bir şey gizlediği için Tanrı'dan af diledi, gizlediği şeyin ne olduğunu ise söylemedi. Maggie dışında herkes, kafası karışmış gibi görünüyordu.

Biraz sonra, Maggie ayağa kalktı, yüzünde kararlı bir ifade vardı, bakışları sabitti ve ona zaten bildiği hikayeyi anlattı.

Felix, İsa'nın bir klonunu yaratmıştı. O da bu klonun annesi olmuştu, çünkü o sırada bakireydi ki bu da pek şaşırtıcı bir şey değildi. Üzerinde düşününce, Felix'in bu iş için bir bakireyi seçmiş olması mantıklı gelmişti. Maggie'nin dediğine göre, bir mucize eseri Tanrı ona tıpkı Meryem Ana gibi, bekaretini geri vermişti. Bu ve benzeri şeyler, oğlunun kutsal olduğunu kanıtlamıştı.

Sam, bunlardan sonrasına dikkatini vermekte zorlanıyordu. Aklındaki görüntüler çok kışkırtıcıydı. Ayrıca artık Brown'ın öğrenmesini istediği şeyi öğrenmişti. Klon hâlâ hayattaydı.

Felix, Max adında birinden söz etmeye başladı ve Bartolo da, onun önemli biri olabileceğini kabul ediyor gibi görünüyordu. Bartolo, buraya gizlice gelmek zorunda kaldığını, çünkü Vatikan'ın on yıldır, yani Felix Kefen'i incelediğinden bu yana, inceleme sırasında orada bulunan bütün rahip ve rahibelerin seyahatlerini izlediğini söyledi. Anlaşılan, Kilise içinden birileri klonun ölmüş olduğundan emin değildi.

Maggie ara ara Felix'le tartışıyor, sustukları zamanlarda ise Sam'e bakıyordu. En sonunda, Tanrı'nın Sam'i, oğlunu koruması için ölümden geri döndürdüğünü söyledi.

Sam artık içerideydi. Kadının güvenini kazanmıştı.

Sam eşyalarını toplayıp otelden çıkış yapana kadar beklediler, ardından bir taksiye bindiler ve İtalya Tren İşletmeleri'nin, 17:22'de Arona'ya direkt seferinin kalkacağı Porta Sousa'ya doğru yola koyuldular.

Maggie, trende Sam'in yanına oturdu ve sessizce Tanrı'ya şükranlarını sundu.

Onu hayal edebileceğinden de çok seven adam geri döndüğü için. Kalbi küt küt atıyor, kanı coşkun nehirler gibi hızla akıyordu. Onun o çapkın gülümsemesini, Adem elmasının hareketini izlemek, parmaklarıyla yan tarafındaki saçlarını özensizce düzeltmesini görmek o kadar rahatlatıcıydı ki birkaç dakikada bir fenalaşacağını ya da yeniden bayılacağını hissediyordu.

Ellerinin, onunkilerin üzerine kapandığını hissetti ve ağlamaklı oldu. Eskisine göre oldukça zayıftı ama onun gücünü hâlâ hissedebiliyordu. O da Sam'in elini sıkıca kavradı.

Sam'in onu hatırlamadığının farkındaydı. Aynı espri anlayışına sahip değildi, ona önceden olduğu gibi *Maggie'ciğim* diye hitap etmiyordu ama aralarındaki bağ hâlâ canlıydı. Bunu onun dokunuşunda hissedebiliyordu. Gözlerinde görebiliyordu.

"Seninle nerede tanıştık, Maggie?" diye sordu.

"New York'ta, Felix'in yanında çalışıyordum ben. Onun hizmetçisiydim. Sen de kapıcıydın. O zaman adım Maggie Clarissa Johnson'dı. Burada kasabalılar bana Hetta Price diyorlar."

Sam gözlerini kadının bakışlarından ayırmadı. "Hetta Price. Maggie'yi daha çok sevdim. Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyorduk?"

"Beş yıldır."

"Beş yıldır nişanlı mıydık?"

Maggie'nin gözünden yaşlar döküldü. "Hayır, biz senin ö— öldüğünü sandığımız gün nişanlanmıştık."

"Oğlun da aynı gün mü doğdu?"

"Evet."

"Central Park'ta mı?"

"Evet, Sam."

Sam'ın yüzünün ifadesi değişti ve Maggie, Sam'in kendisini düşünmediğini anladı.

"Seni kimin vurduğunu bilmek istiyorsun, değil mi?" dedi Maggie.

"Aynen öyle."

"Beni ve Jess'i öldürmeye çalışan adamlardı. Jess benim oğlum."

"Kim onlar?"

"Bilmiyorum. Sadece Bay Brown için çalıştıklarını biliyorum. Felix sana ondan söz etti mi?" Sam'in elinin gevşediğini hissetti.

"Brown mı?"

"Çalıştığımız yerin çatı katında yaşıyor. Kötü, çok kötü bir adam olduğu ortaya çıktı. Sen onun için bazı şahsi işler yapıyordun. Sonra işten ayrıldın. Benimle kaldın ve beni korudun. Sen vurulduğuunda ben doğum yapıyordum. Sanırım bunu hatırlamıyorsun."

Sam cevap vermedi. Pencereden dışarı, hareketli manzaraya baktı ve Maggie, onun aklından neler geçtiğini merak etti. Sam, Arona manzarası görünene kadar konuşmadı: Yeşillik, bulutlar, durgun su, büyüleyici göl kıyısı.

"Hayır, hatırlamıyorum," dedi. Bakışları fazlasıyla sıkıntılıydı. Sam dalgın bir şekilde Maggie'ye yaklaşıp ellerini okşadı ve Maggie Antonella'nın pamuk eldivenlerine ve vazeline şükran duydu.

Arona Tren İstasyonu'ndan bir taksiye bindiler. Taksi Sempione'de durduğuunda, Maggie sevinçten uçuyordu. Burada, cennetin elleriyle şekillendirilmiş bu güzel göl kıyısında, Jess ve Sam ile birlikte yaşayabilir, tüm çevresi daha önce hiç sahip olmadığı bir sevgiyle sarılabilirdi. Hayatının her günü ve her gecesi, aşkı tadabilir, görebilir, onu hissedebilir, aşkını

verebilir, ona karşılık alabilir ve aşkın kendisi olabilirdi. Sam ve oğlu aracılığıyla neşe, hayatının ayrılmaz bir parçası haline gelebilirdi.

Sam'in hatırlamak için acele etmesine gerek yoktu. Tam olarak iyileşmek için istediği kadar zamanı vardı. Geçmiş hiçbir zaman hatırlamasa bile bunun bir önemi yoktu, çünkü aşkları hâlâ canlıydı. Yol boyunca el ele tutuşmuşlar, kalplerinin bu kadar hızla çarpmasından hiç korkmamışlardı.

Maggie, onu öpmüş olmasını dilerdi ama Sam, sadece gözlerine bakmış ve ellerini sıkıca tutmuştu.

Maggie, taksi villanın önünde durduğunda, kapının açık olduğunu ve bir arabanın yarısı içeride, yarısı yolda kalmış şekilde park etmiş olduğunu görünce şaşırdı. O kapı hiç açık olmazdı.

Maggie, herkesin önünden koşarak seslendi, "Jess? Antonella?" Ama hiç kimse cevap vermedi.

"Göl kıyısında olmalılar," dedi Felix.

Maggie, Sam ve Felix arkasında, koşarak çimenliği geçerken, Bartolo bahçedeki banklardan birine oturdu.

Pembe ve mor renkli ortanca çiçekleriyle çevrelenmiş taş merdivenlerin en üst basamağına gelince Maggie donakaldı, gördüğü manzara karşısında şaşkına dönmüştü. Antonella ve Jess iskelenin duvarındaydılar. Antonella önde oturmuş, Jess de onun arkasındaydı ve kadının gövdesine sıkıca tutunarak, gözlerini kapamış ağlıyordu.

"Oh Madonna! Oh Dio!" diye bağırdı Antonella, "Padre, Padre! Spirito Santo!"

Adamo Morelli'nin neşeli sandalı iskelenin dışındaydı. O da sandalda ayakta durmuş aklını kaybetmiş gibi hüngür hüngür ağlıyordu, "Oh Madonna! Oh, Madonna!"

Maggie o sırada Carlo Morelli'yi gördü.

Lokantasında ya da belediyede kasaba için çalışıyor olması gerekirken, nehir kenarında duruyordu, hamile karısı da kendinden geçmiş bir halde onun kollarındaydı.

Ne söylediğini anlayana kadar, Carlo'nun ısrarcı sesi basit bir şey istiyormuş gibi geldi. *Fategli radunare i cigni!* "Söyle ona, kuğuları çağırsın." *Lasciate che il ragazzo la tocchi!* "Çocuk ona dokunsun." *Appena una volta! Appena una volta!* Bir kerecik. Bir kerecik."

Maggie çığlık attı, "Ne yapıyor o?" ve Jess'e doğru gitmek için merdivenlerden aşağı doğru yöneldi, fakat Sam'in onu koldan yakaladığını hissetti.

"Oraya gitme," dedi Sam. "Hiç güvenli değil. O geri zekalı, çocuğunun bir çeşit sihirli güce sahip olduğunu ve ölmüş karısını geri getirebileceğini sanıyor!"

"Sam!" diye haykırdı, Maggie, "Sakın onun öldüğünü söyleme!"

"Çoktan ölmüş bence, renginden belli."

Felix, "Gidip çocuğu getir, Sam; ben de rahibi çağırayım."

"Tanrım! Oğlumu getir, Sam! Oğlumu getir!"

Sam bir anlığına öylece baktı, görevin yarısını tamamlamıştı. Brown'ı arayıp klonu bulduğunu söyleyebilirdi.

Ama şu an için, merdivenden aşağı indi ve yüzünde gizlemediği bir tiksintiyle Carlo Morelli'nin yanından geçip hızlı adımlarla kıyıya doğru gitti. O saçma sapan adamı ve karısını dikkate almadı. İskeleye gitti ve Jess'i duvardan adeta koparıp aldı. O da hiç direnmeden geldi ve kollarını sıkıca Sam'in boynuna doladı. Bir tüy kadar hafıftı. Çocuk ona dokunur dokunmaz, Sam kendini iyi hissetti, ta ki onun öldürmesi gereken çocuk olduğunu hatırlayana kadar. Çocuk omzunda, bankın yanından geçip ortancaların ardındaki basamakları çıktı ve onu annesinin kucağına bıraktı.

Felix, rahip ve Antonella adındaki kadın, kıyıda, adamlarla karısının yanında kaldılar.

Sam, bahçe boyunca Maggie'yi ve oğlunu takip etti, çocuk kadının boynuna asılınca beklenmedik bir kıskançlık hissetti. Çocuk hâlâ ağlıyor, pısırtığın biri gibi zangır zangır titriyordu.

Çocuk, yüzünü kadının göğsüne gömdü, Krishna'nın Sin-yora Morelli'yi kurtarmamasıyla ilgili şeyler söylüyor, şöyle saçmalıklar mırıldanıyordu, "Ti voglio bene Mamma."

Sam, asık bir suratla Maggie'nin yumuşacık ellerinin çocuğun başını ve yüzünü okşayışını izledi. O elleri kendi vücudunda hissetmeyi arzuluyordu, fakat beklemesi gerektiğini biliyordu. Yine de onun, çocukla değil, kendisiyle konuşuyor olmasını diledi. Bir meleği andıran sesiyle çocuğa bir şeyler mırıldanıyordu, "Ti voglie bene. Ti voglio tanto bene, Jess. Bu senin suçun değil."

19. bölüm

Maggie, Jess'in odasının dışında ayak sesleri duydu. Oğlunu öptü ve ayağa kalktı. Çocuk uyuyordu. Felix ona hafif bir yatıştırıcı vermişti.

Maggie pencereden dışarı baktığında gelen adamları gördü. Biri önde diğeri arkada, bir sedye taşıyorlardı. Üzerinde Sinyora Morelli yatıyordu. Karnı, içinde ölen çocuk yüzünden iyice şişmişti. Onların arkasında adeta uyurgezer gibi yürüyen Carlo, Dr. Cecagallina, Peder Bartolo, Felix ve hafifçe sendele-yen Adamo vardı.

Antonella aşağıda, mutfaktaydı. Diğerlerinin ağlayacak gücü bulabilmeleri için yemek yapması gerektiğini söylemişti.

Sam, gölden gelmekte olan bu kafileye iştirak etmemiştir. Balkonda duruyor, ön kapıyı koruyordu. Maggie de aşağıya indi ve onun yanında durdu. Saygıdan dolayı, sinyoranın cesedi geçerken orada bulunması gerektiğini hissetmişti.

“İçeride kalman gerek,” diye gürledi, Sam. “Bu geri zekalı-ların ne yapacağı belli olmaz!”

Villanın yanından geçip gittiler. Signora Morelli'yi beklemekte olan ambulansa taşırken başlarını kaldırıp bakmadılar bile. İtalyanlara özgü, ölüm karşısında kendini tutma tavrını sergiliyorlardı. Kadın ölmüştü, dolayısıyla, cesedi ortadan kaldırılmalıydı.

Maggie içeri yöneldi ama aniden Adamo küçük geçit töreninden ayrıldı. Bahçe kapısına koşup kapı girişinde yumru-

ğunu havaya kaldırıp sallamaya başladı. “È un diavolo!” diye bağırdı. “È un diavolo!” *O bir iblis.*

Sam, “Ben şu ucubeyle ilgileneyim,” dedi ve veranda merdivenlerinden inmeye başladı ama Maggie onu kolundan tuttu. “Hayır, yapma.”

Maggie, Sam’in yanından geçerek Adamo Morelli’ye gitti. Adamo, Maggie kendisine yaklaşıırken, “Ah, Hetta, Hetta!” diye haykırdı.

Maggie, Adamo’ya sarıldı. “Sono cosi spiacente.” *Çok üzgünüm.*

Adamo da ona sıkıca sarıldı, mateminin nedeni, Sinyora Morelli’yi öldüğünde bunu düzgün şekilde gizli tutamayacak kadar uzun zamandır ve umutsuzca seviyor olmasıydı.

Adamo ve ambulans gittikten sonra ev, sadece Antonella’nın ağlamalarıyla bölünen, gece boyu süren bir kederde büründü.

Jess uyandığında masaya geldi, hiç kimseye her zaman yaptığı gibi neşeyle sarılmadı. Sadece annesini öptü ve oturdu.

Üzerlerindeki her bir parça kıyafetin, tabaktaki yemeklerin her lokmasının parasını o ödemiş olsa da Felix, hiçbir zaman villa onunmuş gibi masanın baş tarafına oturmazdı. Maggie’nin sağ tarafına, Jess’in hemen yanına otururdu. Maggie ve Peder Bartolo masanın iki başındaydılar.

Ölümden geri dönen Sam, Maggie’nin sol tarafına sıkışmıştı. Mutfığa en yakın yerde oturan, tabaklara yemekleri koymakta olan Antonella’nın yanına. Signora Morelli’nin ölümü, sarı villanın üzerine kasvetli bir örtü örtmüştü. Üstelik tam da Maggie baş döndürücü bir aşk içinde yanıp tutuşurken. Karnında bebeğiyle ölen zavallı kadını görmek, bütün neşeyi alıp götürmüştü.

Bu olay, evin sağında solunda, bahçesinde, göl kıyısında

yapılan sessiz konuşmalara yol açmıştı. Maggie, konuşulanlarla ilgilenmiyordu. Haftalardır Jess ve Felix’le ilgili ne yapacağı konusuna kafa yormuştu. Sonunda bir karar vermişti. Bu akşam olan olaylar sadece kararlılığını etkilemişti.

Bu arada, Antonella’nın bu akşam yaptığı bütün yemeklerin yarısı Morelli’lerin evine götürülmüştü. Hâlâ birbirlerine yemek götürecek kadar cömerttiler.

Soğuk mezeler, her türden marina edilmiş, sotelenmiş, haşlanmış, fırınlanmış yiyecek, büyük çoğunluğu tadını, lezzetli zeytinyağından almış, *extra vergine*. İtalyanlar, zeytinyağına bilimsel yaklaşıyorlardı, tıpkı şaraba olduğu gibi. Maggie, patlıcanın, mantarın, enginarın, ançüezli puf böreğinin ve kalamarın tadına baktı, sonra yemeyi bıraktı.

Maggie, Sam’in bütün yemekleri tattığını fark etti. Genellikle ilk lokmayı ağzında tutuyor, kendinden geçmiş halde gözlerini kapatıyordu.

Antonella da bunu fark etmiş, durmadan Sam’in tabağını dolduruyordu. “Buono?” dedi ve Sam cevap verdi, “Non buono. Eccelente!” Antonella da devam etti, “Mangi! Mangi!” diyerek onu yemeye teşvik ediyordu. Sam’in her şeye aç bir şekilde uyanmış olması Maggie’ye mantıklı gelmişti.

Mezelerden sonra risotto geldi, tereyağlı ve pirinçli bir İtalyan yemeği. Masada biftek, balık, marinara soslu makarna, meyve ve kokulu bir keçi peyniri vardı. Tatlı olarak ise *Dulcia Domestica* –içleri fıstıkla doldurulmuş ve balla tatlandırılmış şarabın içinde pişirilmiş hurmalar – vardı. Bunun ilk kez Antik Roma’da yapılmış bir tatlı olduğunu söyledi, Antonella. Güneşli Piedmont tepelerinde yetişen prestijli Nebbiolo üzümlerinden yapılmış iki şişe *Barbaresco* şarabını bitirdiler. Antonella yıllanmış bir *Marziano Abbona* seçmişti, *Vigna Fasset*, markasının altında bir dalda duran bir sinekkuşu vardı.

Felix, bu şarabın, çok incelikli katmanları ve ağızda uzun süre kalan bir lezzeti olduğunu söyledi. Sam, şişelerden birini sanki gazoz içer gibi bitirmişti. Maggie, Jess'e bile biraz sulandırıp vermişti. Yaptığı yemeğin neden olabileceği herhangi bir mide sorununa karşı Antonella'nın, bir de Abruzzo yapımı hazma yardımcı *Centerbe di Tocco Casauria* adlı bir likörü vardı.

En nihayetinde sessizlik yemek sayesinde bozuldu. Fakat konuşma daha çok Maggie'yi aşır, Maggie'nin hakkında hiçbir şey bilmediği konularda Felix, Peder Bartolo ve hatta Jess arasında geçti.

Sonra Felix duraksadı ve öne eğildi, sanki Abraham Lincoln'ün *Gettysburg Address* adlı o meşhur konuşmasını ezberden okuyacak gibi bakıyordu.

“Jess,” dedi. “Bize biraz izin verir misin?”

“Tabii, amca,” dedi Jess.

Antonella ayağa kalktı ve Jess'i dışarı çıkardı.

Onlar dışarı çıkınca, Felix, Maggie'ye dönüp, “Konuştumuz gibi seni ve Jess'i buradan götürmenin zamanı geldi. Peder Bartolo tüm yardımseverliğiyle, Jess'e bir yer bulana kadar ikinizin de Poor Clare Rahibeleri'nin yanında kalmanızı önerdi—” dedikten sonra Maggie'nin tepkisini görmek istemesine duraksadı.

Maggie söze başladı, “Carlo Morelli bir Hıristiyan, Felix. Akli başına gelecektir. Beni asıl endişelendiren, Adamo. Antonella'yla ikimiz bu yas döneminde ona destek olacağız.”

Felix'in yüzü kızardı. “Ama—”

Maggie, gözlerini devirdi. “Burada güvendeyiz, Felix. Tıpkı hamileliğim sırasında Cliffs Landing'de olduğu gibi.”

Sam, “Bu konuda son sözü söylemesi gereken kişi, Maggie gibi görünüyor. Ayrıca ben de buralarda olurum.”

Felix, Sam'e bakıp kaşlarını çattı. “Eminim Maggie onun

tarafını tutmanı şükranla karşılayacaktır ama sen burada değildin, Sam. Karar verebilecek durumda değilsin. Buradaki güçlükleri bilmiyorsun.”

“Yukarıda, onları koruyabilecek basit bir şey var,” dedi Sam.

“Silahtan mı söz ediyorsun?” diye sordu, Felix, sakın bir sesle. “Hiç değişmedin, değil mi, Sam? Bu ülkede silah için ruhsata ihtiyacın var. Sende olmadığını biliyorum. Silahı gümrükten nasıl geçirdin?”

Sam ağzını buruşturdu ve soruyu yanıtlamadı.

Jess’i karnında taşıdığı aylar boyunca Maggie, Sam’in her zaman silah taşıyor olmasına alışmıştı. Prensip olarak bunu onaylamıyordu ama Sam’in sözlerinden sonra kendinden daha emin bir sesle: “Jess de ben de onun bildiği tek yuvayı terk etmeyeceğiz. Bir manastıra gitmeyeceğiz, Felix,” dedi.

Sam kaşlarını çatarak, “Manastır mı?” dedi “Manastıra gitmek için bir neden göremiyorum.”

“Ben de göremiyorum,” dedi Maggie.

Sam’in bir kaşını zaferle kaldırdığını gördü.

Felix, eski çekişmeleri geri dönmüş gibi, Maggie’ye soğuk bir bakış attı—Felix, Maggie’nin klonu doğurmasını isterken, Sam istememişti. Şu anda ise bunun bir dayanağı yoktu.

Peder Bartolo endişeyle söze girdi. “İtalya koyu Hıristiyan bir ülkedir, Maggie, eminim görmüşsündür. Herhangi bir küçük Katolik kasabasında, Jess’in Krishna adına, ölmüş birine büyü yapması, özellikle de tepedeki La Rocca’nın yanında, devasa San Carlo Heykeli bulunan Arona’da!”

Bartolo, La Rocca’nın üzerinde hayal gibi görünen, buralı bir azize ait 35 metre yüksekliğindeki bakır ve bronzdan yapılmış heykelden söz ediyordu. Borromeo burada, kalede doğmuş bir piskopos ve iyi bir adam olarak yaşamıştı ama Mag-

gie, Jess'i heykeli görmeye götürmemiştir. Jess'in Tanrı'dan korkmasını istemiştir, San Carlo Borromeo'dan değil.

Bartolo, konuşmasını sürdürdü, "Eğer Arona'da kalırsan, Jess kesinlikle Hristiyan olmalı."

"Biliyorum," dedi Maggie.

Antonella ve Jess masaya dönünce, hepsi sessizliğe büründüler ve birbirlerine attıkları kısa bakışlarla yetindiler.

Jess, "Lo perdoni, per favore, Padre Bartolo," dedi. *Affedersiniz, Peder Bartolo*. "Siz bir Katolik rahipsiniz. Din hakkında konuşabilir miyiz? Signora Morelli'nin ölümü bana bu konuyu düşündürüyor."

"Si, elbette," diye yanıtladı, Bartolo.

Felix söze girdi, "Jess, sanırım Hristiyanlıkla ilgili en önemli konu mesajıdır. İsa'nın verdiği mesaj."

"Evet," dedi Bartolo.

Jess, sordu, "Aynı zamanda doğru olanın İsa'nın mesajı olduğuna mı inanıyorsun, amca?"

"Bazıları," dedi Sam. "Bak sonu nasıl oldu. Çarmıha gerdiler."

Felix kızgınlıkla konuşmaya girdi. "Mesaj zaten oydu, Sam. Bizim günahlarımız için öldü. Ama sonuç olarak—umarım kusuruma bakmazsınız Peder Bartolo— bir inancın bir sonrakinden daha doğru olduğundan nasıl emin olabiliriz?"

"Ben, kendini haça çivilenmekten koruyamayan birinin peşinden gitmem," dedi Sam.

"Sam, bu hiç de hoş değil," diye müdahale etti, Maggie.

Felix, Sam'i duymazdan geldi. "Jess, birçok Tanrısı olan Hinduizm'in aksine—"

"O öyle değil!" diyerek sözünü kesti Jess, gözle görünür bir sıkıntıyla. "Hinduizm, birçok farklı şekle bürünebilen tek bir Tanrı olduğunu söyler. Bir Hindu için, Tanrı'nın Krishna,

Shiva, İsa ya da başka bir adla anılmasının bir önemi yoktur. Hinduizm, bütün yolların Tanrı'ya gittiğini söyler. Sadece bazı yollardan daha hızlı gidilir.”

“Sanırım bu doğru,” dedi Felix. Maggie, onun neyin peşinde olduğunu anladı. Jess'i İsa'dan uzaklaştırmak istiyordu.

Sam güldü. “Demek bütün yollar Tanrı'ya gider?”

“Evet, öyle,” dedi Jess ve Maggie'nin daha önce hiç duymadığı mısralardan alıntı yapmaya başladı:

*Ah, Tanrım, senin suretinde bütün tanrıları gördüm;
Her bir derecesinde mahlukatın kalabalığını;
Tanrı Brahma'nın lotusun üzerinde tahtta olduğunu;
Tüm bilgeleri ve iblisleri gördüm.*

*Cihanşümül suret, seni gördüm sınırsız,
Sonsuz sayıda kolların, göz, ağız ve karnın—
Gördüm ama bulamadım ne bir son, ne orta ne de
başlangıç...*

*Ezeli ve ebedi; senin muazzam gücün,
Milyonlarca kolun var, gözlerin hem ay hem güneş,
Parlayan yüzlü, dünyayı küle çevirdin...*

Maggie, “Bu da ne böyle, Jess?” dedi.

“Bahagavad-Gita'dan Teofani”

“Ama bana söz vermiştin—”

“Senin sözünü dinledim, anneciğim. Ama bunu daha önce öğrenmiştim.” Felix'e baktı. “Çünkü Tanrı'nın milyonlarca kolu vardır, Felix Amca, benim için üzülmene gerek yok.” Ayağa kalktı ve Maggie'ye döndü. “Anneciğim, endişelen-

* Tanrı'nın insana görünmesi. (ç.n.)

memelisin. Benim Tanrı'yı kaybetmem mümkün değil, Felix Amca'nın da, Antonella'nın da, Morelli'lerin de, Tanrıyı kaybetmesi mümkün değil," Sam'e döndü ve fısıltıya yakın bir sesle, "Bu hiç kimse için mümkün değil."

Maggie elindeki çatalı bıraktı. Felix ayağa kalktı.

Jess'in gözleri sulandı. "Krishna, Sinyora Morelli'yi kurtarmaz, çünkü o kaybolmadı—"

Maggie, Felix'in Jess'e doğru uzandığını ama onun geri çekildiğini gördü. "Anneciğim, Felix Amca, kafamda sesler var. Gözlerimi kapattığımda hiç tanışmadığım insanları görüyorum. Ama beni tanıdıklarına ve benim de onları tanıdığımıza eminim. Krishna'nın Sinyora Morelli'yi kurtardığını gördüm, sonra da onun vazgeçtiğini ve başka sebeplerden öldüğünü gördüm."

Herkes, Jess'e bakıyordu.

"Kimim ben?" dedi.

Antonella haykırdı, "Misericordia! Sen Jess Price'sin!"

"Evet, Jess Price. Amerikan ismi. Amerikalı mıyım ben?"

Maggie'ye döndü, sesinde keder vardı. "Sen... sen gerçekten benim—"

"Jess!" dedi Antonella.

Maggie kaygıyla titremeye başladı ve Jess gidip ona sarıldı. O da titriyordu. Bu soru ne kadar zamandır aklındaydı?

"Doğum lekelerimiz dışında, sana hiç benzemiyorum, anneciğim. Felix Amca'ya da pek benzemiyorum. Kimim ben?" Sesi dehşetle yüklüydü.

Bu doğrudu. Felix'in DNA testi, genetik olarak aralarında bir bağ olmadığını kanıtladığı halde, açıklanamaz bir şekilde ikisinin de çenelerinin altında hilal şeklinde bir doğum lekesi vardı. Onun dışında Jess, güzel, genç bir Arap'a benziyordu.

Felix, bir baba içgüdüleriyle masanın etrafını dolaştı ve

Jess'i havaya kaldırıp ona sarıldı. Maggie, Felix'in Ariel'i de böyle kucakladığını hissetti. Üzerine oturabilmesi için kollarını yastık gibi yapıyor, kızının bacakları sallanıyor, başı babasının omzunda, kolları da boynunda.

Antonella masayı toplarken, Felix de kucağında Jess ile ileri geri dolanıp durdu. Bu sırada, Maggie de Tanrıya yol göstermesi için dua ederek somon renkli odaya çıktı ve dolabını açtı.

Yarın akşam Milano'daki La Scala'da, Bach'ın *Aziz Mat-ta Pasyonu* Oratoryosu seslendirilecekti. Maggie, bunu Antonella'nın opera dergilerinden birinde okumuştı. Dergide, Bach'ın eserinin zahmetli olduğu, iki koro ve iki orkestra gerektirdiği yazıyordu. Neredeyse üç saat sürüyordu. Nadiren çalınıyordu ve bu genellikle Paskalya'da oluyordu, fakat yarın akşam bir performans vardı.

Maggie, uzun, örgü elbisesini aradı, orada olduğunu umarak ve Tanrı'nın elinin ona rehberlik ettiğinden emin bir şekilde. Biletleri alırken, bu konserin Jess'in ruhunu harekete geçireceğini ve onu, gerçekte kim olduğunu duymaya hazır hale getireceğini hissediyordu.

Felix, Bartolo ya da kim ne derse desin, yarın akşam orada olacaktı. Bu, Jess'e gerçekte kim olduğunu söyleme planının ilk aşamasıydı.

Elbiseyi buldu ve rahatlayarak dolabın kapısına astı.

Maggie kalkıp da bir çocuğa, "Bu arada, daha önce söz etmeliydim ama sen, Tanrı'nın Oğlu'nun klonu olabilirsin. Eğer o değilsen, DNA'nın kime ait olduğunu bilmiyoruz. Hiçbir fikrimiz yok. Max Segre adında bir adama ait olabilir ama emin değiliz," denmeyeceğini biliyordu.

Jess'in, doğumu ile ilgili gerçekleri öğrenmesi açıkça acil bir hale gelmişti.

Elbisesine uygun bir ceket buldu ve—artık kafası rahatlamıştı— aşıya indi.

Sam, Maggie'nin villada kontrolü ele almasını hayranlıkla izliyordu. Maggie, oğluna iyi geceler öpücüğü verdi, ona erken kalkacağını söyledi ve Antonella'ya, Jess'i yatağına yatırması talimatını verdi.

Sonra Felix'e döndü ve yarın akşam dışarı çıkacaklarını söyledi. La Scala'ya gideceklerdi. Felix sebebini sordu. Dışarı çıkacaklarını ve hepsinin o kadar olduğunu söyledi—kendisi, Jess, Felix ve başka her kim gelmek isterse. Bütün locayı ayırtmıştı, yani herkese yer vardı. Yarın kasabaya gidip, Jess'e yeni bir takım alıp alamayacağını sordu.

“La Scala'da ne çalacaklar?” diye sordu, Felix.

“*Aziz Matta Pasyonu*,” diye yanıtladı.

Felix'in yüzü morardı ve ona doğru bakarak sinirle burundan soludu.

Maggie, sakince odadan ayrıldı ve üst kata çıktı.

Bilahare, Felix ve Peder Bartolo odanın diğer ucunda, Sam'i görmezden gelerek alçak bir sesle Jess hakkında konuştular. Başka bir zaman olsa bu davranış, büyük bir kabalık olarak kabul edilirdi.

Sam bunu umursamadı. Kendi aralarında konuşabilirlerdi. Operalarına da gidebilirlerdi. Bu hiçbir şeyi değıştirmezdi. O çoktan Brown'ı arayıp Jess'le ilgili haberleri vermişti.

Sam için işin kötü tarafı herkes odalarına çekildiğinde ortaya çıktı. Antonella'nın geceyi orada geçirmediği anlaşılınca bu, Sam'in umutlarını çoğalttı. Maggie çocuktan ayrılınca nihayet odasında yalnız kalacaktı. Onunla olmak için, gözlerinin ilk karşılaştıkları anki pırıltısını tekrar görmek için can atıyordu.

Bu hayaller, Felix'in Jess'in odasında kalacağını ve Sam'in de Peder Bartolo'yla aynı yatağı paylaşacağını öğrendiği an suya düştü.

Karanlıkta Sam defalarca odadan çıkmayı denedi. Ama başaramadı. Ne kadar sessiz olursa olsun, Bartolo her defasında kalktı ve yarı uykulu bir halde Sam'i çağırıp kutsadı.

20. bölüm

Ertesi gün Felix itaatkar bir şekilde kasabaya gitti ve Jess'e siyah, kaliteli bir takım elbise, bir çift Raffaello marka ayakkabı ve zeytin yeşili, pahalı bir gömlek aldı ki bu gömlek Maggie'nin giyeceği siyah örgü elbise ve zeytin renkli, altın ve gül işlemeli cekete de uygundu.

Maggie, Jess'i o takımı giymiş halde görünce, bu gece Milano'daki tüm kadınların içinde, en yakışıklı kavalenin kendisinin olduğu belirten bir çılgılık attı.

Onları Milano'ya götüren takside oğlunun elini tuttu, çantası mendillerle ve en sevdiği şekerlemelerle doluydu. La Scala'nın önündeki Piazza della Scala Meydanı'na geldiklerinde yan yana yürüdüler ve dünyanın en ünlü opera binasının karşısındaki Leonardo Da Vinci heykeline baktılar.

Dr. Cecagallina, onlara yaptığı her ziyarette La Scala'dan söz ederdi. “*Insuperabile*” olduğunu söylerdi. Orada şarkı söylemeyen, hiç şarkı söylememiş sayılırdı. La Scala, “*magnifica*’ydı.”

İçeri girince, localarına doğru kırmızı bir halıyla kaplı basamaklar üzerinde yürüdüler. Gül şekli verilmiş kırmızı satenle süslenmiş bir kapıdan geçip, kırmızı kadife korkuluğun üzerinde kenarları altın işlemeli kırmızı kadife perdelerin asılı olduğu bir locaya girdiler. Locanın duvarları gül desenli satendendi. Maggie ile Jess, öndeki altın varaklı, kadife koltuklara oturdular. Felix, Bartolo ve Sam de gül desenli kanepeye ve

kadife iskemlelere oturdular. Sam önce, sanki karanlık loca onu korkutuyormuş gibi bir süre dışarıda oyalandı. Maggie, bunun yıllar süren komayla ilgili olduğuna kanaat getirdi. Sam'in bir suçu yoktu. Sonunda Sam, kararlı bir şekilde içeri girdi ve Bartolo'nun yanına oturdu.

Felix de isteksizce onlara katıldı. Herkese program broşürlerini verdi ve Maggie, kendininkini açınca derin bir nefes aldı. Broşürün sol tarafında, Bach'ın ve söz yazarının yazdığı Almanca sözler vardı. Sağ tarafta ise, aynı yazının Maggie'nin pek de iyi okuyamadığı İtalyanca çevirisi bulunuyordu. Seslendirilecek eserin sadece bazı bölümlerini anlayabilecekti.

Jess, öyle heyecanlıydı ki, koltuğunda rahat oturamıyordu. Korkuluğa yaslanıp dördüncü kattan aşağıyı ve yukarıyı inceledi. At nalı şeklindeki salonda, üstlerinde iki galeri daha vardı. İlk üç kattaki sıralı locaların altın varaklı ön bölümleri, görkemli armatürlerle bezenmişti. Üzerlerinde ise muazzam bir avize asılıydı. Dr. Cecagallina, La Scala'nın akustiğiyle ve burada ilk gösterimlerini yapan büyük operalarla ünlü olduğunu söylemişti ki bunlar arasında *Turandot*, *Nabucco*, *La Gioconda* ve Maggie'nin en sevdiği, Puccini'nin *Madam Butterfly* operası da vardı. Leontyne Price'in burada, oğlunun gerçekleri öğrenmeye başlayacağı yerde, şarkı söylemiş olduğunu bilmek onu çok heyecanlandırdı.

Sıralı orkestra koltukları zemini kaplamıştı. Sahne ve devasa orkestra çukuru da salonun diğer ucundaydı.

Felix, elindeki broşürü okudu. "Burası 1778 yılında açılmış. Localar eskiden belirli kişilere aitmiş ve altın varaklı sütunlar ve uzun perdeler dışında da dekore edilebiliyormuş. İlk başlarda, 365 tane ampul varmış burada. Orijinal kristal kapı kollarının ve lambaların çoğu hırsızlarca çalınmış ve—"

"Korkunç bir şey bu," dedi Maggie.

Jess ona döndü, “Anne, ne muhteşem değil mi? La Scala’dayız! Buna inanabiliyor musun? 1778’de yapıldığından bu yana buraya kimlerin geldiğini düşünsene! Mahatma Gandhi bile gelmiş olabilir!”

“Eminim dünyanın her yerinden kral ve kraliçeler de gelmiştir,” dedi Felix.

“Çok sayıda papa da burada bulunmuştur” dedi Bartolo.

“Ve bir sürü küçük çocuk,” diye ekledi, Maggie, Jess’in üzerindeki şık takım elbiseyle, o zarif koltuktaki görüntüsüne karşı hissettiği derin sevgi ve gurur hissiyle.

Felix öne eğildi ve Jess’e, “Bu eser, bir motet* ve sürekli basla başlıyor,” dedi Jess de, Felix’in ne dediğini anlamışçasına kafa salladı.

Maggie, salonun ışıkları kısılıp, perde açılırken yükselen alkış seslerini duydu. Sahnede devasa, soyut bir haç vardı. Haç, çarpıcı şekilde aydınlatılmış ve havada asılı duruyordu. Arka planda, trompetin valfları gibi farklı yönlerde doğru uzanmış, temsili org boruları vardı. İki orkestra, yüzleri birbirlerine dönük vaziyette yerleşmişlerdi, arkalarında da merdivenler vardı, iki koro da yerlerini almıştı. Kemer yerine ip kullanmış, İsa’nın giyinmiş olabileceği şekilde giyinmişlerdi. Orkestra şefi nazik alkışlarla yerine doğru gitti, arkasını döndü, batonunu önündeki nota sehпасına vurdu ve kollarını kaldırdı.

Kollarını indirmesiyle birlikte muazzam müzik havada döne döne dolaşmaya başladı. Flütler... Kemanlara eşlik eden obualar ve fagotlar... Viyolalar, çellolar, ikili bir org... Ses, insanı çabucak yakalıyor, başını döndürüyor ve büyülüyordu. Ardından her gruptan ayrı ayrı havada süzülen vokaller duyuldu. Korolardan biri bir nakaratı söylüyor, diğeri

* Çok sesli müziksiz ilahi. (ç.n.)

onu tekrarlıyordu. O loş ışıktaki, Maggie bu bölümlerin çevirisini yaptı.

Gelin; kızlarım, katılın ağıtlarıma...

Bakın!

Kime?

Damada.

Bakın ona!

Nasıl?

...Bir kuzu gibi.

O Tanrı'nın masum kuzusu

Katledildi o tahta çarmıhta.

Sopranolar hep bir ağızdan gökyüzüne hüznün saçtılar. Baslar hıçkırarak ağlarken, altolar da gözyaşı döktü. Bu kayıtsız güzelliğin havada süzülen sesi, Maggie'nin gözlerinden akan yaşlarda vücut buldu. Ancak bir dahi böyle bir şeyi yazabilirdi. Maggie, trans halinde dinliyordu. Çocukların seslerinin ahengine, iki korodaki tüm sesler uyum içinde eklendi. Bu inanılmaz bir şeydi. Maggie, zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildi. Giriş bölümü sona erdiğinde hiç kimse alkışlamadı. Seyircilerin hepsi sersemlemiş bir haldeydi.

Artık hiç kimse ünlü bir şehirdeki bir opera salonunda değildi. Herkes, şarkıcılar ve orkestralarla birlikte Aziz Matta'nın, "Hz. İsa'nın çarmıha gerilişi" tasvirinin içinde yaşıyorlardı.

Giriş bölümü sırasında Jess, hiç kımıldamadan durmuştu. Sonra koltuğunu Maggie'nin koltuğuna doğru yaklaştırdı, arkasına yaslandı ve gözleri açık halde başını annesinin kucağına koydu.

O da çocuğun alnını okşadı ve fısıldadı, "Nasıl buldun, hayatım? Bu sana kendini nasıl hissettirdi?"

“Bilmiyorum, anneciğim.”

Maggie, müzik yeniden başlayınca bakışlarını sahneye yöneltti. Sırada solistler vardı. Biri İsa’yı seslendiriyordu, diğeri Yehuda’yı, bir diğeri Peter’i, bir başkası da bir Evangelist’i. Sırayla diğer isimsiz solistlerin sesleri duyuldu ve sıra tenorlardan birine geldiğinde Jess oturduğu yerde doğruldu. Fevkalade güzel bir sesi vardı.

İsa ihanete uğrayıp Gethsamene Bahçesi’nden alındıktan sonra ara verildi. Eğer vücudunun belli bölümleri uyuşmuş olmasa Maggie, bu kadar uzun süredir oturmakta olduğunun farkına varamazdı. Şu ana kadar çıt çıkarmamış olan seyirciler, hep birlikte ayağa kalkıp çılgınca alkışlamaya, “Bravo!” diye bağırmaya başladılar. Yakınlardaki bazı localardan duygu boşalmasından kaynaklanan ağlama sesleri işitti.

Salonun ışıkları yandığında Maggie, Sam’in derin bir nefes verdiğini duydu.

Maggie, Felix’e baktı ve ikisinin de buraya neden geldiklerini unutmuş olduklarını fark etti.

Jess alçak bir sesle, “İl gabinetto’ya gitmem gerekiyor,” dedi.

Maggie ona eşlik etmeye hazırlanıyordu ki Felix araya girerek fısıltıyla, “Artık on yaşında, iki değil,” dedi. O sırada Jess de gitmişti.

Jess’in yokluğu sırasında Maggie, oğlunun esere gösterdiği reaksiyonu düşündü. Başka insanlar için çarmıha gerilme uzak bir olay, Hristiyan inancının rutin bir parçasıydı. Jess için öyle olamazdı. Fakat neler olduğunu bilmeli ve bunu yürekten hissetmeliydi.

“Sanırım buraya gelmek kötü bir fikirdi,” dedi Felix.

Sam öne doğru uzandı. “Böldüğüm için kusura bakma Maggie ama bu çocuk İsa’nın genlerini taşıyor olsa bile, onun

gerçekten İsa olduğuna inanıyor olamazsın ya? En fazla ikizi falan olur, değil mi, Felix?” Maggie, Sam’in sesinde bir meydan okuma sezdi, sanki Sam karanlık locadan hâlâ rahatsızlık hissediyordu.

Ona önde oturmasını teklif etmeyi düşündü ama reddedeceğini biliyordu. Arkasını döndü ve eserin librettosunu* inceledi. Seyirciler oyalanıp konserin ikinci bölümünün başlamasını beklerken, Felix de iç geçirerek ayaklarıyla yerde ritim tuttu.

Maggie, Sam’in “Ah, Tanrım,” diye homurdandığını duydu.

Jess geri geldiğinde perde henüz açılmıştı. Orkestralar ve korolar yerlerine dönmüşlerdi. Maggie, sordu, “İyi misin? Devamını da dinlemek istiyor musun?”

“Evet, anneciğim! Kalmak istiyorum. Hikayenin tamamını bilmiyorum. Çok şey öğreniyorum. Ve müzik! O kadar güzel ki! Johann Sebastian Bach, İsa’yı gerçekten sevmiş olmalı. Şarkıcılar da seviyorlar. Bunu seslerinden anlayabiliyorum.”

Maggie, doğru olanı yaptığına karar verdi.

Müzik, ikinci koronun eşlik ettiği bir alto aryayla yeniden başladı. Tekrar tekrar “İsa’m nereye gitti?” sözlerini söylediler. Ardından Evangelist, Peter sessizce olan biteni izlerken keşişlerin ve yaşlıların İsa’ya karşı yaptıkları yalancı şahit arayışlarını betimledi.

Jess, öncesine göre daha tedirgin görünüyordu.

Başını kadife korkuluğa yasladı, Maggie’nin kucağına uzandı, sonra da Felix’e yaslandı. Sonra yere doğru kaykıldı ve sırtını korkuluğa dayayıp ayaklarını yukarı kaldırdı. O, daha küçük bir çocuktı ve sahnelenen eser de çok uzundu. Jess’in

* Opera, operet, oratoryo, bale, müzikal, mask gibi müzikli sahne eserlerinin yazılı olduğu metinlere verilen isim. (ç.n.)

ilk bölümde ilgiyle izlediği tenor şarkı söylemeye başladı. Maggie, ona bunu söylemek için eğildiğinde Jess'in orada olmadığını gördü. Locanın içine bakındı ama onu göremedi. Nereye kaybolmuştu?

“Yine tuvalete gitti,” diye fısıldadı Felix.

Tenor, kendisine katılan orglar eşliğinde şarkısını söylemeye devam ediyordu:

*İsa'm yalanlara karşı sükunetini korudu,
Göstermek için
Bize merhametini
Bizim için acı çekmeye azmetti;*

Tenor, genç, ince yapılı bir adamdı, sarışındı ve takımı ona büyük gelmiş gibiydi. Söylediği şarkı için hafif kalmış gibi duruyordu. Ne olduğunu ilk elden biliyormuş gibi, suçlamalar hakkında şarkı söylüyordu.

Maggie, Jess'in dönüp dönmediğini görmek için tekrar baktı. Dönmemişti. Gözleri salonu tararken, onu arayıp aramayacağını merak etti. Derken onu buldu. Bir şekilde orkestra çukurunun arkasına geçmenin bir yolunu bulup, sahnede, güzel sesli tenorun karşısında oturmuştu. Birileri onun orada oturduğunu fark etmişse de, hiç kimse herhangi bir tepki vermemişti.

Maggie ayağa kalktı. Gerçekleşmesini umduğu mucize bu muydu? “Felix, bak,” diye fısıldadı ama çantası yere düştü ve düzinelerce ses ona “şşş” dedi. Bunlara Jess'in nerede olduğunu görmeyen Felix de dahildi. Maggie, yavaşça yerine otururken, Jess'in sanki kendisi de şarkı söylüyormuş gibi kafa salladığını gördü. Sıradaki soloya bas sesli bir viyola eşlik etti ve Jess de müzisyenin ayağının dibine uzandı, elleri arşenin hareketleriyle uyumlu olarak sallanıyordu.

Hiç kimse rahatsız olmuş görünmüyor ya da onu oradan ayrılmaya zorlamıyordu.

Aksine, arka sıralardaki insanlar usulca oturdukları yerlerden kalkarak daha yakına gelmeye çalışıyorlardı. Daha alçak sıralarda oturanlar da, ön sıralar tamamen dolana kadar yerlerini değiştirerek onlara müsaade ettiler.

Üzerinde yepyeni takım elbisesiyle Jess, kah uzanıyor, kah dizlerinin üzerinde sahnede oradan oraya dolaşıyordu. Bir defasında bir kemancının ayağının dibine çöktü ve kadın başını eğince nota defterinin sayfasını çevirdi. Maggie, “Acaba İtalyanlar çocuklara karşı bu kadar toleranslılar mı, yoksa açıklanamaz bir şeyler mi oluyor?” diye meraklandı.

Ayaklarının dibinde oturan bir çocukla birlikte şef, iki orkestrası ve iki korosu İsa’nın Ölümü’ne kadar müziğe devam ettiler.

Maggie, uzun bir yarışın sonuna yaklaşmış atletler gibi, başladıkları şeyi bitirecek cesareti topladıklarını düşündü—Golgotha’daki herkesin, İsa’nın ölümüne hazırlandıkları gibi.

Maggie’de Golgotha’daydı.

Öyle bir müzikti işte.

Artık elindeki programa bakmıyordu. Evangelist’in sesi dokuzuncu saati duyurdu, ardından “Tanrım, Tanrım, neden benden vazgeçtin?” diye haykırdı, İsa.

Maggie gözlerini sahnede dizlerinin üzerinde durmuş, müziğe göre sallanmakta olan Jess’e dikti. “Ne zaman ölmeliyim, Tanrım, beni bırakma,” sözleri duyuldu korodan. Ardından yeryüzü sarsıldı, kayalar parçalandı, mezarlar açıldı ve insanlar hep bir ağızdan söylediler, “Gerçekten de bu, Tanrı’nın Oğlu’dur!”

Trajik bir güzellikle dolu melodi, havada yaralı kuşlar gibi dolaştı.

Maggie için bütün enstrümanların katıldığı son nakarat çalınırken locadaki herkes, görebildiği herkes, ağaç heykeller gibi, Lut'un karısının tuzdan yapılmış bir sütuna dönüştüğü gibi donup kalmıştı. Flüt, çellolar, fagotlar, kemanlar. Sopranoların sesleri yükselip alçalarak Golgotha'daki kadınların seslerini yansıtıyordu. Aralarında Magdalalı Meryem, Bakire Meryem ve Zebedi'nin çocuklarının annesi de vardı.

İsa'nın mezarının başında yas tutmak istemiş biri için bu gösterinin, ona en yakın deneyim olduğunu düşündü, Maggie. Hayatta duyduğunuz son ses Bach'ın kapanış nakaratı ise, kulaklarınız bayram ederdi.

Seyirci coşkuyla alkışlıyordu. Jess'i arayan Maggie yerinden kalktı ve aşağı inip, insan seline karşı orkestraya doğru yürüdü. Onu koridora bakan bir koltukta, güzel sesli genç tenorun yanında otururken buldu. İnsanlar yanından geçerken Jess'in omzuna dokunuyor, saçlarını okşuyorlardı. Onları daha önce birlikte görmüş olan bir kadın durdu ve Maggie'ye İtalyanca, "Harika bir oğlunuz var," dedi.

Jess ve sarışın tenor, konuşuyorlardı.

"Aslanı düşün mesela," dedi Jess. "Aslan kükremeden durabilir mi, dişiler onun gururuna direnebilir mi, dişi aslan pençeleriyle avlanma içgüdüsüne karşı koyabilir mi? Ayları düşün. Yumurta taşıdıkları için somon yemeyi bırakabilir mi? Arılar sokmaktan vazgeçebilir mi ya da balın tatlı olmasını engelleyebilir mi?" Jess tenorun koluna dokundu. "Senin durumun da en az onlarınki kadar doğal."

Jess sözünü bitirdiğinde, Maggie onun omzuna hafifçe vurdu, söylediği şeylerden gurur duymuş ama bunları neden söylediğini merak etmişti. "Hadi gel, Jess. Geç oldu. Felix bekliyor. Hem onlar da dinlensin. Eve gitme vakti geldi."

Jess ayağa kalktı ve onunla birlikte yürüdü.

“Ona neden öyle şeyler söyledin, tatlım?” diye sordu.

“Eşcinsel olduğu için üzülüyordu.”

Jess bunu ne zaman öğrenmişti ve bu onu neden rahatsız etmişti? O anda hatırladı. İsa da toplumun dışladığı insanlarla arkadaşlık kurmuştu. Tıpkı İsa’nın söyleyeceği gibi zekice, sevgi dolu ve skandal olabilecek sözler.

Jess, annesinin elini tuttu ve fısıldadı, “Anneciğim, sence Krishna’dan mucize istemeye devam edersem beni de çarmıha gererler mi?”

Maggie, elbisesiyle yere çöktü ve onu kendine doğru çekti. “Hayır hayatım, ben varken bunu yapamazlar.” Çantasını açtı ve ona bir şeker verdi.

Maggie o iki koronun, onun hakkında şarkılar söylediğini fark etmediğini anladı. Yeniden La Scala Meydanı’na geldiklerinde Maggie, Jess bir zamanlar çarmıha gerilen o zavallı bedenin ona ait olduğunu öğrenince, Felix’in bilimi ve Bartolo’nun inancından çok daha fazlasına ihtiyacı olacağına karar verdi.

Yalnız kaldıkları zaman bunu ona kendisi söyleyecekti, böylece onu kucağına alabilir ve sıkıca sarabilirdi.

21. bölüm

Maggie, villaya geri dönünce Jess'i somon renkli odaya götürdü. Her zamanki yatak üstünde zıplama merasimini ve annesinin eşyalarıyla oyalanmayı bitirdikten sonra Maggie ona komodinin çekmecesini açmasını söyledi. Çekmecede İncil olduğunu biliyordu ve onu eline alınca Maggie, "Al onu Jess, o artık senin," dedi.

"Anne, bu senin en sevdiğin kitap. Artık okumak istemiyor musun?"

Ona sarıldı ve kulağına fısıldadı. "Ben her kelimesini ezberle biliyorum hayatım. Umarım senin de en sevdiğin kitap o olur."

Jess, kitabı odasına götürdü ve annesi onu içeri sokar sokmaz okumaya başladı. Maggie onun Yeni Ahit'ten başladığını görünce rahatladı. Ortalama bir roman uzunluğundaydı— ki Jess onu bir buçuk saat içinde hızla okuyup bitirirdi. Yakında, genlerini taşıdığı adam hakkında öğrenilebilecek her şeyi biliyor olacaktı.

O, Jess'i yatağına yatırırken, Felix de holde oyalanıyordu. Maggie holde belirince, Sam de misafir odasından çıkıp onların yanına geldi.

"Maggie," dedi Sam. "Ben... şey... acaba diyordum, benimle göl kıyısında bir yürüyüş yapmak ister misin? Yanımıza bir el feneri alıp yolumuzu bulabiliriz. Çok güzel bir gece, sen de öyle değil mi?"

Felix aralarına girdi ve Maggie'yi kolundan tuttu. "Maggie'yle, Jess hakkında konuşmalıyız, Sam. Eminim bunu anlıyorsunuzdur."

Sam'in yüzü kendisiyle savaşa girdi: Maggie'ye bakmakla, Felix'e kaş çatmak arasında kaldı. Maggie, Sam'in eline dokundu.

"Yarın yapalım, Sam, tamam mı?"

"Evet, olur. Yarın. Elbette, sorun değil."

Aşağı inerlerken Maggie, Sam'in Felix'e orta parmak hareketi yaptığını gördü ve gülme isteği duydu. Ne geçen zaman, ne de hafıza kaybı Sam'in sıcak İrlandalı kanını soğutamamıştı. Kolları gidip onu sarmak istedi ve içinden ona söz verdi, *Yarın, benim diğer sevgilim. Yarın, Sam.*

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu, Felix.

Maggie ön kapıya doğru baktı. Hiç konuşmadan birlikte dışarı, verandaya çıktılar, bahçeyi geçip gölün üzerindeki balkon gittiler. On yıl önce buraya ilk geldiklerinde burada ayrılmışlardı. Geleceği de burada planlamak iyi olabilirdi.

Maggie tırabzanın üzerinde kollarını ayırıp Gola'ya doğru baktı. Vakit gece yarısı olsa da sık sık gölün yüzeyinde beliren garip, loş ışıktaki, Alpplerin başlangıcındaki tepeler görülebiliyordu.

"Ona söyleyeceğim, Felix," dedi. "Tek başıma. Başka kimse olmayacak. O benim oğlum."

"Tam olarak ne demeyi düşünüyorsun?" dedi Felix. Maggie, Felix'in sesinin sakın kalmasını sağlamaya çalıştığını biliyordu ama sesi sinirden gerilmişti.

Maggie arkasını döndü. "Ona doğumunun hikayesini anlatacağım. Yalnızca gerçekleri. Bunun ne anlama geldiğine karar verme kısmını ona bırakacağım."

"Peki, fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?"

“Felix, *Aziz Matta Pasyonu* sırasında onun sahnede olduğunun farkına bile varmadın. Ben farkındaydım. Gece gündüz yanında olan da sen değildin, bendim.”

Felix, balkonda biraz dolaştı, sonra durduğu yere geri döndü. “Maggie, bunu gündeme getirmek istemiyordum ama bir anlaşmamız olduğunu unutuyorsun. Başvurabileceğim yasal merciler var. Bu artık bir son bulmalı. Yarın sabah Jess’i buradan götürüyorum.”

Maggie ona nazıkçe gülümsedi. Uyku tutmayan gecelerde, bu günün geleceğini düşünmüş, o zaman ne yapacağını merak etmişti.

“Senin yasal olarak hiçbir hakkın yok, Felix. Tabii Jess’i tehlikeye atmak istemiyorsan. Eğer bir mahkemeye adımını atar ve onunla ilgili bir talepte bulunursan, Theomund Brown bizim hayatta olduğumuzu öğrenir. Jess’in ölümüne neden olabilirsin ve bunu biliyorsun.”

Bu düşünce, bu gece Jess’i La Scala’da sahnede gördüğü sırada aklına gelmişti. Eğer Felix, Jess’i kaçırmayı düşünmüyorsa – ki Sam bunu engellerdi – artık onlar üzerinde herhangi bir hakimiyeti yoktu.

Felix, Maggie’yi şaşırtan bir hareketle tırabzana geldi ve Maggie’nin yanında durdu. Birlikte Sessiz Kral ile iki arkadaşının göl kıyısında uyuyuşlarını izlediler. Felix, “Sanırım artık seni kandıramam,” dedi.

Maggie gülümsedi. Felix de elindeki anlaşmanın bir işe yaramayacağını biliyordu.

“Pekala, Maggie. Bundan vazgeçiyorum. Ama sen de bir şeyden vazgeçmelisin. Jess’le birlikte buradan ayrılmalısınız. Başka bir yer bulana kadar, sizi Poor Clare Rahibeleri’nin manastırına götüreceğim ve bu konuda tartışma istemiyorum. Gerekirse, Simone Amca’ma villayı geri istemesini söylerim. Sebebini söylersen bunu yapacaktır.”

Maggie yutkundu. Felix sanki bariz şeyleri göz ardı ediyor gibiydi. Sam, bir manastırda yaşayamazdı. Felix ondan, oğluyla sevdiği adam arasında bir tercih yapmasını istiyordu. Felix'in düşünemediği şey ise Maggie ve Jess'in gözden kaybolabileceğiydi.

Maggie, saat ikide yatağına giderken, Jess'e bakmak için odasına girdi ve onu Yeni Ahit'i yeniden okurken buldu. Sanki can alıcı noktayı bulmaya çalışıyor gibiydi. Ona artık uyku vaktinin geldiğini söyledi, kitabı elinden aldı, onu öptü ve ışığı kapattı.

Gece rüyasında, Sam'i gördü.

Güneş, La Rocca Angera'nın ardından yüzünü hafifçe gösterip, gölü pırıldayan mücevherler gibi aydınlatırken uyandı. Birazdan gün ışığı panjurların arasından içeri sızacaktı. Kapa-lı gözlerinde o turuncu sıcaklığı hissetmek istedi. Orada, Sam'i düşünerek ve gün ışığını bekleyerek yatmaya devam etti.

Dışarıdan gelen bir sesle yatağından kalktı ve panjurları açtı. Jess bahçedeydi duvarın dibindeki bir şeyin önünde çömelmişti.

"Ne oldu, Jess?" diye seslendi.

Jess cevap vermedi ama bu tutumu Maggie'nin aşağı inmesine ve spiral sütunlu verandaya çıkmasına neden oldu.

Jess ayağa kalktı, elinde ölü bir kuş tutuyordu. Buralar-da yaşayan binlerce serçeden biriydi. Muhtemelen bir ağaçtan düşmüştü. Sonra Maggie, kuşun ayağına telle iliştirilmiş küçük bir not gördü.

Jess kuşu tuttu ve sıkıntılı bir sesle sordu, "Chi sono io? Chi sono io?" *Kimim ben?*

Maggie, gül çardağının altında kuşu onun elinden aldı ve kargacık burgacık bir yazıyla yazılmış İtalyanca kelimeleri

okumaya çalıştı. *Riporta quest'uccello in vita. Hai bisogno di far pratica.*

Yazılanlar kabaca Jess'e ölüyü diriltme konusunda pratik yapması için kuşu kullanmasını öneriyordu. Kim getirmişti bunu? Adamo mu? Hayır, başka biri olmalıydı. Felix haklıydı. Buradan gitmeleri gerekiyordu, hem de en kısa zamanda.

Diz çöktü ve Jess'e sarıldı.

Jess fısıldadı, "Söyle bana, anneciğim. Gerçek her ne olursa olsun, onu bilebilecek kadar büyüdüğümü hissediyorum. Bazen, hep büyük biriymişim gibi geliyor." Geri çekildi ve annesinin yanağını okşadı. "Seni sevmeyeceğimden korktuğunu düşünüyorum. Bu yüzden mi? Sakın korkma. Sen benim gerçek annem olmasan bile, korkmana gerek yok. Sevgi denen şeyi düşündüğümde, aklıma gelen sensin. Sen saf ve öyle güzelsin ki. Aydan nefret edebilirim; yıldızlardan tiksinebilirim, seni sevmekten vazgeçmeden önce. Ti voglio bene, anneciğim. Her zaman. Beni o huzurlu göle götür ve orada söyle bana."

Maggie, endişeyle ve sevgiyle, anne-çocuk yeminlerinin çevirisini yaptı. "Bütün kalbimle, sana en iyi dileklerimi sunuyorum, Jess. Senin için en iyi şeyleri arzuluyorum."

Görünüşe bakılırsa güneş doğuşunu ertelemiş; kuşlar da sabah şarkılarını bekletiyorlardı. Maggie, Jess'e kim olduğunu söylemeye hazırlanırken dağlar bile bulutların yolunu kesmişti. Kızılıcak ağaçlarının zamanıydı, İsa'nın çarmıhının yapıldığı ağacın. Göl evinin balkonu kızılıcak ağacının beyaz tomurcuklarıyla kaplanmıştı, ortalarında taçyaprakları, kenarlarında da kana benzer kahverengi-kırmızı lekeler vardı.

Birlikte Jess'in ilk kez meme emdiği ve hayata tutunduğu yerde, o balkonda oturdular.

"Jess, hayatım, Torino Kefeni'ni duydun mu hiç?"

Jess, düşünürken kaşlarını çattı ve sonra, “Evet. İsa’nın kefeni olduğunu söylüyorlar.”

“Evet, öyle.”

Şaşırmış görünüyordu. “Emin misin?”

“Kesinlikle eminim. Bilim insanları kefenin üzerinde AB grubu erkek kanı buldular.”

“Çok ilginç! Peki ama bunun İsa’nın kanı olduğunu nereden biliyorlar?”

“O zamanlar Felix bundan emindi. Ben de öyle.”

“Bu heyecan verici bir şey anneciğim! Hinduların tıpkı Krishna gibi İsa’nın da Vishnu’nun başka bir reenkarnasyonu olduğuna inandıklarını biliyor muydun? “

Maggie, iç geçirdi. “Bu doğru mu?”

“Evet. Ama sen hikayeni anlatmaya devam et, anneciğim.”

Kolların uzattı. “Gel bana hayatım.”

Jess, geldi ve annesinin kucağına uzandı, başı annesinin kolunun kıvrımında, ona bakıyor, yüzünü okşuyordu. Maggie de parmaklarını onun saçlarının sosise benzeyen buklelerinde dolaştırıyordu.

“Jess, Felix Kefen’den biraz kan çaldı. Onu eve getirdi ve DNA’sını çıkardı. Benim yumurtalarımın birini aldı ve benim DNA’mı, Kefen’deki DNA’yla değiştirdi. Sonra da yumurtayı tekrar bana nakletti.”

Jess, kendisi hakkında bildiği her şey yerle bir olurken hiç kımıldamadı.

“Dokuz ay sonra,” Maggie gözlerini yumdu. “Sen dünyaya geldin.”

Jess’in nefesini içine çektiğini duydu.

Maggie öylesine gergindi ki lafı uzatmaya başladı, açıklamalarına devam ediyor ama Jess’e bakmıyordu. Felix’in New York’taki ve Cliffs Landing’deki laboratuvarlarından, Sam’in onu sevdiği için hayatlarını kurtardığından söz ediyordu.

Maggie konuşurken, göl elmas gibi parlıyordu. Sessiz Kral, sakat kuğu, yanında bir eş olmadan yüzüyor ve tüm sürü tarafından takip ediliyor gibi görünüyordu. Salkım söğüt sabah serinliğinde sallanıyordu. Jess, kızılık ağacının tomurcuklarıyla oynuyor fakat konuşmuyordu.

Maggie durup onu inceledi. Jess kucağından kalktı, kuğuları izlemeye dalmış gibi görünüyordu. Yüzünde boş bir ifade vardı. Maggie, onun aklından geçenleri tahmin edemiyordu. Krishna'nın milyonlarca kolu olan Tanrı'sının yok oluşunun hayal kırıklığını mı gizliyordu? Çarmıha gerilmiş İsa olduğu için korku mu hissediyordu?

"Jessi hayatım?" diyerek bir teşebbüste bulundu. "Annen çıldırmadan önce ona bir şey söyle."

Jess, gülümseyerek ona döndü ve Maggie'yi korkularından kurtardı. "Bu sadece bir hikaye, anneciğim. Her kelimesini duydum ama bu sadece bir hikaye."

Maggie, Jess'in bunu bir masal gibi algılamasını beklemiyordu. "Bu doğru, kelimesi kelimesine."

Jess, güldü. "Aziz Patrick ve kuğular hakkındaki İrlanda söylencesini bilir misin?"

"Hayır, nedir o?"

Jess, dinlenme koltuğuna geri döndü ve gözlerini gökyüzüne dikti. "Lir adında bir şef, Eva'yla evlenir ve dört çocuğu olur. Eva ölür. Lir yeniden evlendiğinde, yeni karısı Aofie, kıskançlık yapar, çünkü Lir çocuklarını çok seviyordur. Onlara büyü yapar ve onları birer kuğuya dönüştürür. Bu olayın üzerinden dokuz yüz yıl geçer. Aziz Patrick, İrlanda'ya gelir ve beraberinde Hristiyanlık inancını getirir. Çocukları ona kuğulardan söz ederler. O da dua ederek onları tüylerinden kurtarır ve ortaya yaşlı bir kadınla üç yaşlı adam çıkar. Öldükleri zaman onları gömer ve mezarlarında dua eder. Aziz onların cennete giden yollarında dört tane beyaz kuğu kanadı görür."

Maggie onun ne anlatmaya çalıştığını bilmiyordu. Tanrı'nın Oğlu yanında oturuyordu, hem içi hem dışı güzeldi, bu ülkede, aynı evde geçirdikleri on yıldan sonra bile onu anlayamıyordu.

Jess ayağa kalktı, bir avuç dolusu kızılılık tomurcuğunu göle savurdu. "Benim arkadaşım bir kuğu mu, yoksa büyülü bir çocuk mu? Bunu nasıl bileceğiz? Hindu inanışına göre, kuğu olmak ruhun kaderi."

Maggie, endişeyle konuştu, "Sen neye inanıyorsun, Jess?"

"Her şeye. İnanmakla inanmamak arasında bir seçim yapmamız gerekiyorsa, ben inanmayı seçiyorum. Gerçeğe daha yakın geliyor."

"Tatlım, sen beni dinlemiyor muydun?" diye sordu, Maggie. "Sana az önce kendinle ilgili çok önemli şeyler söyledim. Felix seni Torino Kefeni'nden aldığı DNA'yla yaptı." Başını eğdi, sonra yeniden kaldırdı, ona her şeyi anlatması gerektiğini biliyordu. "Felix, DNA'nın aslında iş arkadaşlarından birinin kesik elinden geldiğini düşünüyor, Max Segre adında bir Yahudi bilim insanı. Ben DNA'nın İsa'ya ait olduğuna inanıyorum."

Jess, yine güldü. "Ben Max Segre'in klonu değilim, korkma. Ve Felix beni Kefen'deki İsa DNA'sından klonlamadı."

"Tabii ki öyle oldu, hayatım. Ben oradaydım."

"Anne, bu çok saçma. O DNA çok eskidir."

"Elimizdeki iki seçenek bunlar."

Jess, sırtını tırabzana yasladı ve annesine döndü. "Bana İncili verdiğin için çok teşekkür ederim, anneciğim. O bazı şeyleri açıklıyor. Gece uyandım ve Tanrı'yla konuştum. Şimdi senin söylediklerinle de birleştirtince, bazı şeyleri anlamaya başlıyorum."

O anda Maggie'ye, sabah büyüsünden kurtulmuş gibi gö-

ründü. Güneş La Rocca di Angera'nın ardından yükseldi ve ışıklarıyla çocuğu yıkadı.

Oğlunun sesini duydu, "So che sono, Mamma!" *Kim olduğumu biliyorum.*

"Ah, hayatım!"

"Anneciğim, beni yaratan senin yüreğindi. Tabii Felix'in yüreği de. Geldim, çünkü sen beni çağırdın. Başka bir şekilde gelemezdim. Senin için ben, o çarmıhta ölen kişiyim."

"Ne demek istiyorsun, Jess?"

"Hayat, kendi inançlarımızla yazdığımız bir hikayedir." Sonraki sözleri, çevresini saran ışıktan geliyor gibi görünüyordu. "İşte ve o sana verilsin; ara, bulacaksın; kapıyı çal ve senin için açılsın. Herkes için geçerli, isteyen alır, arayan bulur ve her kim kapıyı çalarsa, o kapı açılır."

Bu Matta'dan 7:7-8'di. Jess, İsa'dan alıntı yapıyordu. "Tanrı aşkına, bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

Jess, "Bir keresinde İsa'nın havarileri bir şeytanı kovmaya çalıştılar ama başaramadılar," dedi. İncil'den alıntı yapmaya devam etti. "Sonra havariler geldiler, İsa'ya gizlice dediler ki, *Neden onu kovamıyoruz? İsa da onlara yanıt verdi, İnançsızlığınız yüzünden; sizi temin ederim, size diyorum ki, zerre kadar inancınız varsa, şu dağa derseniz ki, 'Şuradan şuraya git,' o dağ hareket edecektir; ve hiçbir şey imkansız olmayacaktır.*"

Maggie, İsa'nın tüm bunları söylediğini biliyordu ama günümüzde kim bu sözleri harf harfine uyguluyordu ki? Şu anda burada, bu gölde, söylediklerini dünyaya değil sadece ona duyuran Jess'ten başka hiç kimse. Söylediği şeyi demek istiyor olamazdı. Herhangi biri inanç yoluyla istediği her şeyi öyle kolayca meydana getirebilir miydi? Eğer bu doğruysa, böyle bir mesaj dağda başka bir vaaza ihtiyaç duyardı. O anda Maggie, bunun zaten yaşandığını hatırladı. Jess çağlar ötesinden

sözleri tekrar ediyordu ama aklı başında olan hiç kimse bugün buna inanmazdı—yani gerçek anlamıyla. Hayatı boyunca İncil okumuş ama bir kere bile İsa'nın tam olarak söylediği şeyi kast ediyor olabileceğini düşünmemiştir. Yeni mesaj bu muydu? Yani eski mesajın doğru olanı bu muydu?

Jess, “Seni temin ederim, sana diyorum ki, her kim bana inanırsa, yaptıklarımı da yapacak; hatta daha da büyük işler yapacaktır,” dedi.

John 14:12. Maggie oğluna baktı.

“Jess, İsa olduğunu hatırladığını mı söylemeye çalışıyorsun? Bunları söylediğini hatırlıyor musun?”

“Hayır. Tam olarak hatırlamıyorum. Kim olduğum bana gösterildi. Biraz önce biliyordum. Bende İsa'nın karakteri var. Ruhunun bir parçası. Hindular olsa, benim eski hayatlarımdan birinde İsa olduğumu ve şu anda onun reenkarnasyonu olduğumu söylerlerdi.”

“Reenkarnasyon mu?”

“Anneciğim, adının ne olduğunun bir önemi yok. Ben senin hareket ettirdiğin dağım, İsa'nın söz verdiği gibi. Bugüne kadar yaptığın en önemli şeyim. Felix Amca ve sen istediniz, aradınız, kapıyı çaldınız, olabileceğine inandınız. Cevabınızı aldınız, aradığınızı buldunuz, çaldığınız kapı açıldı. Ben geri geldim.”

Maggie, ağlamak istiyordu. Bunu nasıl söyleyebilirdi? O önemli biri değildi ki. Bunu herkes biliyordu, en iyi bilen de Maggie'nin kendisiydi. Böylesine muhteşem bir şeyi başara-cak gücü yoktu. “Hayır, Jess. Biz sadece Tanrı'nın kullandığı araçlardık, aksi halde buna müsaade etmezdi. Sen dünyaya yardım etmek için geldin. Tanrı'nın istediği buydu.”

Jess, son bir kez İncil'den alıntı yaptı, “Aranızdan kim ekmek isteyen oğluna taş verir? Yahut balık istediğinde yılan verir? Sen ve Felix beni istediniz anneciğim, ben de geldim.”

Maggie kafa salladı.

“İste, ara, kapıyı çal ve sonra da inan. İsa’nın bize günlük hayat için verdiği sır işte bu,” dedi Jess. “Yeryüzünde biz kendimiz için ne istersek, Tanrı da bizim için aynı şeyi ister.”

Maggie ayağa kalktı. “Hayır, Jess! İnsanların kafalarında bir sürü şeytanca istek dolaşır. Bu doğru olamaz. Bu, bu... yanlış bir yorumlama. Ayrıca, iki bin yıldır dünyanın yarısı İsa’ya dua ediyor. Felix ve benim ne gibi özel bir durumumuz olabilir ki bir şekilde—”

Jess, eline kızılıcık tomurcuklarından aldı, annesinin avuçlarını açtı ve tohumları oraya koydu. “Dünya benim fiziki dönüşümü istemiyordu,” dedi nazikçe. “Gözlerini açıp da beni ete kemiğe bürünmüş olarak görebileceklerine inanmıyorlardı. Siz inandınız, anneciğim. Sen ve Felix Amca. Ben de sizin için geldim.”

Güneş artık doğmuştu.

Jess güldü, yeniden küçük bir çocuğa dönüşmüştü. Nutku tutulan annesine sarıldı ve Sessiz Kral onu karşılamak için kıyıya doğru yüzerken, balkondan atlayıp koşarak uzaklaştı.

22. bölüm

Sam, Sempione boyunca yürüdü ve Piazza del Popolo'ya gelince Hotel Florida'ya girdi. Otel tutumlu bir ailenin evi gibi dekore edilmişti. Masraftan kaçınmak için, kullanılmayan ortak alanlarda ışık kullanılmamış, holler de loş ışıklarla aydınlatılmıştı. Resepsiyonda hiç kimse olmadığından emin olduktan sonra, üçüncü kata kadar eski ahşap merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıktı, koridorda ilerledi, kapılardan birinin önünde durdu ve kapıyı çaldı. Ayaklarını sürüyerek yürüyen birinin çıkardığı sesleri duydu. Kapı açıldı.

“Demek geldin,” dedi Sam.

Sam içeri girerken Dr. Lewiston esniyordu. “Evet geldim. Rahatına bak.” Banyoya gitti.

Sam yürüyüp iki kişilik yatağın yanından geçti. Yatağın üzerinde birilerinin büyükannesinin kullanacağı türden bir yorgan vardı. Onun yanında da kullanılmamış, tek kişilik bir yatak vardı. Bir de masa. Pencereye gitti, panjurları açtı ve Lewiston'ın odasının Maggiore Gölü manzarasını görebilmek için pencereden sarmak sorunda kaldı.

Sam, çekilen sifonun sesini duydu ve ardından, pijamalarıyla ayaklarını sürüyerek yürüyen Lewiston, “Neler oluyor?” dedi. “Neden işe başlamadın?”

Sam, arkasını dönerken ceketinin cebinden silahını çıkardı. Silahı doğrudan Lewiston'a yöneltti. Lewiston ellerini kaldırırken, Sam aynı anda pijamasının bacağından süzülen ıslaklığı gördü.

“Cevap istiyorum,” dedi Sam.

Lewiston titriyordu. “Beni vuracak mısın? Meydanın ortasındaki bir odada mı? Pencereleler açıkken mi?”

“İçeri girdiğimi gören olmadı. Mecbur kalırsam şansımı denerim.”

Sam neredeyse Lewiston için üzülecekti. Yüzünde, gece gündüz her şeyi takip edilmiş bir adamın bezgin, gergin, kısık bakışları vardı ve takatinin kalmadığını da biliyordu. Yine de Lewiston Sam’le göz göze geldi.

“Tanrı aşkına sana ne söyleyebileceğimi sanıyorsun ki? Ben hiçbir şey bilmiyorum.”

“En son Brown’la bu insanlar arasında kaldığımda vurulmuş ve ölüme terk edilmişim. Brown’ın olmasını istediği şey bu mu? Beni bu çocuğu öldürmek için kullanacak ve sen de benim işimi mi bitireceksin?”

Lewiston ellerini indirdi. “Elbette hayır. Brown’ın dediği gibi ben, B planıyım. Hasta rolü yapacaksın; buradaki doktorları istemeyeceksin; Felix’e beni araması için ısrar edeceksin. Ben geleceğim ve işler ters giderse çocuğu zehirleyeceğim. İki durumda da çocuğu ölü ilan edeceğim. Otopside ve adli tıpta herhangi bir sorun yaşanmadığından emin olacağım. Felix bir şekilde devreden çıkarılacak.”

“Neden? Bunu neden yapıyorsun?”

“Ailemin üzerinde sallanan Demokles kılıcı olmasından hoşlanmıyorum. Onu oradan almak için, evet, ne gerekiyorsa yaparım.”

“Peki, tamam—” diyen Sam, Lewiston’a inanmıştı. Lewiston, yalan söyleyemeyecek kadar çok korkmuştu. Sam silahı indirdi ve pencereye geri döndü.

“Bu çocuğun Brown’a ne yapabileceğini öğrenmeyi çok isterdim,” dedi Lewiston.

“Nefes alıyor olması yeterli gibi görünüyor.”

“Bunu nasıl yapacaksın?” diye sordu, Lewiston.

“Kolay. Onunla yelken açacağım. Kuzeye gidip Gola’yı geçeceğim ve gözden kaybolacağım. Şimdiye kadar tek başıma yapardım ama sürekli bir boklar olup duruyor. Sanırım bugün olur. En geç yarın. Senin gelmene gerek yok.”

“Ya Brown’ın sana söylediğini yapmadığın için bir şeyler ters giderse?”

Sam onu şöyle bir süzdü. “Tabii tabii.”

“Umurunda bile değil. Küçük, masum bir çocuğa bunu yapmaya neden bu kadar isteklisin?”

Sam cüzdanını açtı, bir avuç banknot çıkardı ve salladı, sırtıtarak. “Benim ailem falan yok,” dedi ve kapıya doğru gitti.

Lewiston seslendi, “o çürümüş ruhunu kurtardığım için...” sesi alçaldı.

Sam arkasına bakmadı. Dahice bir planı vardı. Felix’ten para koparacak ve Lewiston’dan da kurtulacaktı. Sam’in, yakışıklı siyah bir adam olan Lewiston’ın villada kalmasına, Maggie’nin etrafında takılmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Sam, Brown’ın istediğini yapacak, geri dönecek, Brown’ın gönderdiği ve onu, Felix’in, yıllardır Sam’in şahsi doktoru olan Lewiston’ı çağırmasına yetecek kadar hasta edecek ilacın ilk şişesini içecekti. Felix, Lewiston’ın zaten burada olduğunu asla öğrenmeyecekti. Ama Lewiston geldiğinde Sam, Felix’i hafızasının bir bölümünün geri geldiğine, Maggie ve çocukla ilgili kritik şeyleri hatırladığına ikna edecekti.

Ama ağzındaki baklayı çıkarırsa, hayatı boyunca saklanmak zorunda kalacağını ve beş parasız olduğunu söyleyecekti. Doğal olarak Felix, istemese de ona tonla para verecekti.

Sonra Sam, Lewiston’ın buraya çocuğu öldürmeye geldiğini söyleyecekti ki bu doğrudu. Onun yerine Sam olayları

tersine çevirerek, eğer Felix ondan önce yapmazsa o ukala Lewiston'ı öldürecek. Artık Lewiston diye biri olmayacaktı. Sam de kahraman olacaktı. Sam işine devam edip çocuğu öldürdüğü zaman da Lewiston'ın ölümü, Brown'ın umurunda olmayacaktı.

Sam daha önce Brown'ın talimatlarına uymadığı için vurulduğunu düşünmeye başladı. Bu sefer, Brown'ın istediği gibi, çocuğun ölümüne kaza süsü verecekti. Brown da Sam'i paraya boğacaktı. Herkes kazanacaktı.

Çağırıldığında villaya geldiği ve iş üzerindeyken Maggie'den uzak durduğu sürece, Lewiston'ın görüşlerinin herhangi bir önemi yoktu.

Maggie'nin yakında teselliye ihtiyacı olacaktı ve Sam bekleyemezdi. Villada geçirdiği iki gün tam bir işkenceydi. Tüm yaptığı onunla ilgili fanteziler kurmaktı. Dün gece Bartolo'nun yanından sıvışmış ve kapısının dışında onu dinlemişti. Nefes seslerini duyup, uyuduğundan emin olunca, parmak uçlarına basarak odasına girmiş, üzerindeki örtüyü açıp görüntünün tadına varmıştı. Çıplak uyumuyordu ama geceliği yeterince inceydi. Tatlı bir seksiliğe sahipti, bal gibi görünüyordu ve el değmemişti—onu beklemişti. Yanına uzanma isteğine karşı koymuştu ama bu çok zor olmuştu.

Eve doğru yürürken Sam, onu düşünüyordu. Jess öldüğünde dökeceği gözyaşlarını düşündü. Çok yazık. İyi bir çocuktur. Ayrıca zekiydi de. Ama Sam'in yapabileceği bir şey yoktu. Brown hedef odaklı bir adamdı. Eğer bunu Sam yapmazsa, başka birine yaptırırdı.

Sam villaya geldiği sırada, Antonella verandaya çıktı. Ufak tefek, keskin bakışlı bir kadındı. Pişirdiği makarnalardan biraz semirmişti ama aşırı kilolu da değildi. Sam, onun hatıra önlüklerini sevmişti. Bugün giydiğinde Venedik ve Ahlar Köprüsü vardı.

“Sizi bekliyordum, Sinyor Duffy.”

“Öyle mi? Ne oldu Antonella?”

Ona İtalyanca Bartolo’nun manastırda bazı ayarlamalar yapmak için Torino’ya gittiğini ve Felix’in içeride telefonla konuştuğunu ama yakında onun da gideceğini söyledi. Jess ve Maggie göldeydiler. Artık Sam geldiğine göre, o da evine gidiyordu.

“Ciao, signor Duffy,” dedi.

Sam gülümsedi. Bir sebepten onu sevmiştii ve o da Sam’i sevmiş gibi görünüyordu. Belki de sadece yemeklerle ilgiliydi. Antonella yemek yapmayı seviyordu, Sam de yemeyi.

“Ciao, Antonella.”

Antonella gittikten sonra Sam, oturma odasının dışındaki koridorda durdu ve Felix’in onun eve geldiğini anlamaması için kapıdaki zilin palangasından uzak durdu.

Sam, Felix’in, “Ben de seni özledim hayatım, yakında eve döneceğim. Söz veriyorum,” dediğini duydu.

Bir duraksama oldu.

“Ağlama, Ariel, Ari, ağlama. Sadece kötü bir rüyaydı. Baban iyi. Burada cinler falan yok, canavarlar da yok. Eğer burada bir canavar görürsem... ona bayıltıcı ilaç veririm ve onu uyuturum. Buna ne dersin?”

Bir duraksama daha.

“Elbette geleceğim. Evet hayatım, geleceğim. Ben de seni seviyorum. Uyumadan önce beni düşün, ben de seni düşüneceğim. Hadi şimdi anneni telefona çağır. Hoşça kal, Ari. Seni seviyorum.”

Sam bu aptalca konuşmayı hiç duymamış olmayı diledi. Felix’in telefonda karısıyla konuşmasını ve Ariel’in kabuslarıyla ilgili verdiği tavsiyeleri dinledi. Sonra da sanki yeni gelmiş gibi kapının dışına çıktı.

Oturma odasına girerken kaşlarını kaldırdı. Felix telefonu kapatırken, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet, yolunda.”

Sam ona bakarken Felix odada dolaştı, derken durdu ve ona döndü. “Dinle, Maggie ve Jess için halletmem gereken bazı işler var. Benim—şey, bir bakalım. Bu arada Jess nasıl dünyaya geldiğini biliyor. Maggie ona söylemiş. Onun tepkisi de garip olmuş gerçi.”

“Ne?” dedi Sam, Felix’in güvensiz görünüşü onu şaşırtmıştı. Aslında, tamamen kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Hiçbir şey yok, sanırım. Yok. Böylesi daha kolay olacak sanırım, ben kasabaya gidip gerekli şeyleri halledeyim. Ne kadar erken gidecekleri yere yerleşirlerse, herkes için o kadar iyi olur. Bir süre daha buralarda mısınız?”

“Onları bugün mü götüreceksin?”

“Hayır, en erken yarın, muhtemelen öbür gün. Nakliyatçı bulmalıyım, halletmem gereken şeyler var.”

Sam, kafasını salladı. “Sen işine bak. Birileri daha duvarın üstünden ölü kuş falan atarsa, vururum onları.”

Felix, bir an dehşetle baktı, sonra iç geçirip, “Bu fena bir fikir olmayabilir,” dedi. Bir şey unutmuş gibi ceplerini yokladı, adeta o pahalı takım elbisenin içinde kaybolmak istermiş gibi, *ben-bir-lordum* görüntüsü kaybolmuştu.

Sam kendinden emin eski Felix’in ortadan kaybolmasına neyin neden olduğunu merak etti.

“Pekala, ben kasabaya yürüyeyim. Biraz egzersiz fena olmaz. Muhtemelen birkaç saat sonra dönmüş olurum. Maggie’ye söylersin, tamam mı?”

Kesinlikle, diye düşündü, Sam. Felix gider gitmez, Sam hızla odasına çıktı ve penceredeki panjurları, gölü görebilecek kadar açtı.

Jess mayosunu giymiş rıhtımda yüzüyordu. Maggie de mayosunu giymişti ve poposunun etrafında tıpkı bir etek gibi, büyük bir pareo sarılıydı. Ara sıra esen rüzgar pareonun kenarını yukarı doğru kaldırıyor ve Sam, onun kalçalarını görabiliyordu. Mantıklı bir bakışla, abartılacak bir görüntü yoktu ama onun gözüne çok güzel görünüyordu.

Neden onu bu kadar istiyordu? Gece-gündüz ondan başka bir şey düşünmüyordu. Jess'i öldürmekle ilgili korktuğu tek şey, onun bunu öğrenmesi ve ondan uzaklaşmasıydı.

Hazır ortada kimseler yokken, şu an bunu yapmak için mükemmel bir zamandı. Dışarı çıkıp, Maggie yüzerken, Jess'i yelken yapmaya götürebilirdi. Ama Brown, önce hasta numarasıyla Lewiston'ı eve çağırmasını söylemişti. Sam, Maggie ve Jess eve döner dönmez, Brown'ın gönderdiği şişedeki ilacı içmeye karar verdi.

Maggie'nin belindeki pareoyu çıkarışını ve parmak uçlarını suya sokuşunu izledi, sonra Maggie, eğilip parmaklarını da suya soktu. Maggie ona göl suyunun çoğu zaman havadan daha sıcak olduğunu ve ilkbaharda bile yüzebildiklerini söylemişti.

Kadının poposunun görüntüsü onu çok heyecanlandırdı, üstü örtülüydü gerçi. Yavaşça suda yürüdü ve sırtı duvara dönük bir şekilde ayağını sallarken kayıp suya düştü. Jess, bir ona doğru yüzüyor, bir uzaklaşıyordu ve Sam yine onun dokunuşlarını, sarılışını, boynunu öpüşünü kıskanmaya başladı. Jess, Maggie'yi avutuyor gibi görünüyordu ama Sam bu durumun uzun sürmeyeceğini kendine hatırlatarak avundu.

Tanrım, Maggie'yi çok arzuluyordu. Ondan uzak durması konusunda onu uyararak iki gündür hiçbir şey yapmadan durmasına neden olduğu için Brown'dan nefret ediyordu.

Aşağı, aletine baktı ki o da bir çıkıntı oluşturmuştu. Pan-

tolonunun fermuarını açıp aletini kavrarken, titreyen bir hırıltı sesi çıkardı. Maggie'nin göğüs hizasına kadar suya girdiğini gördü. Su, sesli bir şekilde göğüslerinin arasına girip çıktıkça, Sam'in de şehvetle başı dönüyor ve nefesi ağırlaşıyordu. İnliyor, evde hiç kimsenin olmamasından memnuniyet duyuyordu. O küçük iskelede, onun yanında olduğunu hayal etti. Aletini göğüslerinin arasında sokup çıkarıyor, büyük ihtimalle bakire amına ulaşıyor ve ona geçiriyor, onu beceriyordu... Hayır, bunu yapamazdı... Aman Tanrım, bu harika olurdu!— ve sonra onu suyun altında becermek, onu aşağıda tutmak, onun kendini siktirmesi. Bu harika, harika, harika olurdu.

Aniden yine ateş gibi yanan uçurumdaydı, güzel bir şeytan onun adını haykırıyordu. O keyifli bir şekilde takılırken, Maggie'nin şarkı söylemeye başladığını duydu. Ama tutunacak bir kadın olmadan asılmaya devam etti. Gözlerini Maggie'den ayırmamaya çalıştı ama, "Siktir be, daha değil," diyerek dizlerinin üzerine düştü ve acınası bir fişkırmayla boşaldı.

Hüsrana uğramış halde, yeniden başlayabilmek için pencereden dışarı baktı ama Maggie, sanki ona ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi eve doğru geliyordu. Bu onu yeniden harekete geçirdi. Brown'ın talimatlarının canı cehennem! Artık dayanamayacaktı. Maggie onu yeniden ateş gibi yanan o uçuruma götürebilecekti.

Maggie, eve yaklaşırken gözyaşlarına hakim olmaya çalışıyordu. Jess az önce bu ay en sevdiği şarkının, "İsa'nın İçinde Arkadaşımı Buldum," olduğunu söylemişti. Bu şarkıyı hayatı boyunca duymamıştı, ta ki bu haftaya kadar. Maggie, bu şarkıyı o karnındayken söylerdi ama Sam'in öldüğü gece söylemeyi

bırakmıştı. Artık Sam dönmüştü—aklı ve bedeni değişmişti ama ruhu aynıydı— ve o da tekrar “İsa’nın İçinde Arkadaşımı Buldum,” şarkısını söylemeye başlamıştı.

Gerçi sesi kederle çıkıyordu, neşeyle değil. Çünkü Maggie, yeni ortaya çıkan bir depresyonla mücadele ediyordu ve aynı mahvedici belirsizliği, Jess’in söylediklerini anlattığında Felix’in gözlerinde de görmüştü.

Eğer Jess gerçekten Max Segre’in oğluysa, Felix neden böyle konuşuyordu? Neden onların Tanrı’nın Oğlu’nu dünyaya getirmek için seçilmediklerini söylüyordu? Hz. İsa’yı dünyaya kendi kuruntuları için, kendi kibirleri için getirdiklerinden söz ediyordu. Jess sadece o ikisi yüzünden mi dünyaya gelmişti? Eğer öyleyse bu yaptıkları ne kadar da korkunç bir şeydi!

İşte oğlu buradaydı, karanlık ve sıkıntılı dünyasında, ölmekte olan hamile kadınlar ve ölü kuşlarla uğraşıyordu. Kim bilir daha neler olacaktı? Ve bütün bunlar ne içindi? Her zaman yarı deli olduğunu bildiği Felix ve kendisi, sıradan, aptal bir kadın için miydi? Tatmin olmamış bir kadın olarak, tatmin olmamış kadınların yaptığı şeyleri yapıyordu. Dünyanın en kutsal yerine hacca gitse, yine de günahkar ruhunu arındırmayacağını hissediyordu.

Bu sabah, Felix’e içini döktüğünde, Felix de ona içini dökmüştü. Jess, Hindistan’da eğitim görmek istiyordu. Jess’e sorduğunda o da bunun doğru olduğunu söylemişti. Evet, İsa’nın da oraya gittiğini gösteren kayıtlar vardı. Fakat Jess’e tekrar dünyayı kurtarmakla ilgili sorular sorduğunda, bunu yapamayacağını, çünkü dünyanın yolunu kaybetmediğini söylemişti. Ne birbiriyle çatışan inançlar, ne de devam etmekte olan savaşlar onu rahatsız etmişti. Dünyanın, insanların mevcut anlama yeteneğinin ötesinde bir amacı olduğunu söylemişti. Birkaçı

bunu hissetmişti ama çoğunluk farkında değildi. Bu sorunlu dünyada yolumuzu bulmak için sadece sevginin rehberliğine başvurmamız gerektiğini söyledi. Hindistan'dan dönünce tek istediğinin günlerini onunla geçirmek, reenkarnasyonunun gereklerini yerine getirmek olduğunu söyledi. Annesinin mutluluğu, Felix'in mutluluğu hayatının yegane amacıydı.

Maggie spiral verandaya tırmandı, karnı düğüm düğüm olsa da spirüel şeyler mırıldanıyordu. Jess'in söylediklerine bakınca, şarkı onu eğlendiriyor gibiydi. Onun hatırı için neşeli kalmaya gayret ediyordu ama aslında tüm istediği içeriye koşup saklanmaktı.

Ön kapıyı açtı ve sanki yaralanmış birinden gelen, tuhaf bir haykırış duydu. Haykırış değildi, biri ona sesleniyordu. "Maggie!"

Bu Sam'dı.

Korkuyla yanıt verdi, "Sam? Ne oldu? Neredesin?"

Sesi takip ederek onu buldu. Onu görünce durdu ve gözlerini inceledi. Maggie'nin antika yatağının üzerinde, yükselen Meryem'in altında yatıyor, somon renkli duvarlar çıplaklığını çevreliyordu. Maggie, Sam'in onu hiç kimsenin görmesini istemeyeceği bir halde olduğunun farkındaydı. İlk anda onu fark etmiş gibi bir hali de yoktu.

"Ah, Tanrım, sorun nedir? Ne oldu sana?" Dolaptaki raftan bir battaniye aldı ve çabucak üzerine örttü.

"Maggie, Maggie?"

Şimdi sesi tıpkı Jess'in ona ihtiyaç duyduğu zaman seslendiği gibiydi. Vücudu sarsıldı ve elleri Maggie'nin yüzüne dokundu, dudaklarını buldu ve Maggie de onu durdurmadı, çünkü Maggie, duyduğu acıma hissiyle kendini kaybetmişti. Ayrıca tüm hayatı paramparça olmaya başladığı için üzüntü doluydu.

Sam'in nesi vardı? Sevdiği o adama ne olmuştu? Acaba bir gün kendine gelip, gözlerinin içine bakarak ona *Maggie'ciğim şöyle, Maggie'ciğim böyle* diyecek ya da şu anda olduğu gibi korktuğunda ona ıslığıyla *Too-ra-loo-ra-loo-ral* melodisini çalacak mıydı?

Ellerinin, ağzını aralamasına izin verdi. Keşfe çıkmış bir bebek gibi parmaklarını Maggie'nin ağzına soktu. Nazikçe onun ellerini uzaklaştırmaya çalıştı ama Sam buna izin vermedi. Parmakları, ağzının içinde belirli hareketler yapıyordu, Maggie telaşla onu iterek uzaklaştırmaya çalıştı ama Sam aniden bütün ağırlığını ona verdi ve onu sırtüstü yatırdı, kendisi de üzerine çıktı. Artık "Maggie!" dediğinde sesi bir çocuğun sesine benzemiyordu.

Maggie, Sam'in sertleşmiş erkekliğini üzerinde hissedince şok oldu, Sam'in davetsiz gözlerinin şehvetle karardığını gördü ve o anda elinin ağzından çıktığını ve omzunu beyaz örtüye doğru bastırdığını, diğer elinin de mayosunun üstünü çektiğini hissetti.

Birden aklında eski bir anı belirdi. Doğduğu yer, Macon, Georgia'ydı. Etrafında üç beyaz erkek vardı. Babası gelmeden önce ona yapmaya çalıştıkları şey buydu.

Çılgılık attı, "Dur, Sam, dur!" fakat Sam mayosunun içinden göğsüne ulaşmıştı.

Maggie haykırdı, "Hayır, hayır! Ah, lütfen yapma!"

Ve o anda Jess odadaydı, adeta annesinin çılgılığı onu gölden buraya bir anda ışınlamış gibi, üzerinden hâlâ sular damlıyordu. Annesine olanları gördüğünde yüzünün aldığı ifadeyi görmek, Maggie'nin içini parçalamıştı—Hem de daha önce ondan başka hiçbir erkeğin girmediği somon renkli bu odada!

Maggie, oğlunun çektiği acıyı, kendi acısından daha derin biçimde hissederek bağırdı, "Git buradan, Jess!"

Jess, annesinin söylediğinin tam tersini yaparak onlara yaklaştı. Jess'in La Rocca di Angera'nın duvarlarındaki şövalyeler gibi sağlam bir duruşu vardı. At arabasındaki Arjuna gibi Sam'e doğru yaklaştı ve ayağından tutup çekti—nihayetinde, birini annesinin üzerinden çekmeye çalışan küçük bir çocuktuktu.

Sam onu ayağından uzaklaştırmaya yetecek kadar kısa bir süre durdu.

“Git buradan, Jess! Lütfen git!” diye haykırdı, Maggie.

Jess, Sam'in ayağını tekrar yakaladı. “Dur! Annemin canını yakıyorsun!” dedi.

“Sana buradan gitmeni söyledim!” diye haykırdı, Maggie. Sonra daha sert bir sesle bağırdı, “Git buradan!”

Jess kapıya doğru koştu. Yüzünde hüznün vardı, geri döndü ve hıçkırarak, “O kadın senin sevgilin! Sevgilin!” Sonra kapıyı arkasından çarparak çıktı.

“İşgüzar velet!” dedi Sam ama aniden Maggie'yi bıraktı ve yatağın diğer yanına yuvarlandı.

Maggie kımıldamadan yatıyor, güçlkle soluk alıyor ve hareket ederse, Sam'in kendisine tekrar saldırmayacağından emin olamıyordu.

Sam onun açılmış göğsüne bakıyordu.

“Ne oldu?” dedi Sam. Akı karışmış görünüyordu. “Bir şey mi oldu?”

Maggie usulca mayosunun üstünü olması gereken yere çekti.

“Ben... mmm... bir şey mi yaptım?” diye sordu Sam. Konuşurken utanmaz bir şekilde ellerini kendi vücudunda gezdirmiyordu. “Demek istediğim... neler oldu?”

Maggie oturdu, kıyıda onu bekleyip durduğu geceyi hatırladı. Beklediği şey bu değildi. Tıpkı Cio Cio San gibi o da ihanete uğramıştı.

“Özür dilerim,” diye ısrar etti. “Eğer bir şey olduysa, özür dilerim. Sana saygı duyuyorum. Sana bunu yapmam. Yani, yaparım da. İnan bana, yaparım ama sadece sen istediğinde.”

O konuşurken Maggie dikkatlice kalktı, Sam’in bakışlarındaki heyecanın arttığını gördü.

“Gitme. Ben ... Ben sana dokunmak istiyorum. Buna ihtiyacım var. Sana dokunmama izin verir misin? Ben... Ben özür diledim ya.”

Konuşurken bocalıyor, dili dolanıyordu.

“Hiç kıpırdamayacağım.” Gösterir gibi dümdüz uzandı. “Seni incitmeyeceğim. Bana sadece dokun, ne istersen yapabilirsin. Sadece birazcık.”

Maggie, “Yapamam,” diye fısıldadı, Tanrı’dan yardım dilemek için dua etme isteği duydu—Hem kendi hem de Sam için— ama kelimeler ağzından çıkmadı. Felix’le birlikte yaptıkları şey yüzünden fazlasıyla utanıyordu.

“Peki, o zaman. Tamam. Anlıyorum. Yani, gördüğün gibi önemsiz bir problemim var ama senden gerçekten hoşlanıyorum, Maggie.”

Gözleri boşalmak üzere olan yaşlarla dolan Maggie, olduğu yerde duruyor, kımıldamaya korkuyor, düşünüyordu; *Sam? Bu benim Sam'im değil. Bu başka biri!*

Sam, ona doğru bir hareket yaptı. “Sen ve ben eskiden birlikteymişiz. Seninle ve çocuğunla ilgilendiğimi söylüyorlar. Öpüşmüş olmalıyız, değil mi? En azından seni öpmeme izin vermişsindir, doğru mu?” Önüne baktı, sonra tekrar ona baktı. “Güzel olacak. Söz veriyorum. Ellerimi iki yanda tutacağım. Sadece bana söyleyeceklerini yapacağım. Ne daha fazlası, ne da azı. Buna ne dersin?”

Maggie, çiçek desenli sandalyesine yaslandı.

Sam, sevdiği adam, nihayet o güzel gölün kıyısındaki ya-

tak odasında idi. On uzun yıl boyunca kurduğu birçok hayalde olduğu gibi çıplak bir halde yatağında idi. Tek sorun, o kişinin Sam olmamasıydı. Tanıdığı adamın, yarı yarıya mahvolmuş bir versiyonu gibiydi: Şehveti iki katına çıkmış, onuru yarıya inmiş. Kaçmak istedi ama ayakları adeta taş kesilmişti.

“Eğer gerçekten bakireysen ve sorun buysa, sonuna kadar gitmek zorunda değiliz. İstersen sadece... sadece ellerini kullanabilirsin. Karşılığında ben senin aşağılarına inip seni memnun ederim. Söz veriyorum.”

Maggie’nin tuttuğu gözyaşları artık dökülüyordu. Bu tıpkı hiç kimseye anlatmadığı kabuslar gibiydi. Jess’in doğduğu o yürek parçalayıcı geceden sonra bu kabusları ara sıra görüyordu—dünya üzerinde ulaştıkları cennet yerine, Felix’le birlikte cehenneme düştüklerini gördüğü korkunç görüntüler. Bekareti, yüzü olmayan iblisler tarafından çalınmış ve onunla alay edilmişti. Bu sade odada uyurken bile kabuslar görmüştü.

Bunun o aşkla dolu rüyalarıyla hiçbir benzerliği yoktu. Onlar, Jess’in dediği gibi, *Ezgilerin Ezgisi*’yle benzerlik taşıyorlardı. Sam onu dudaklarıyla öptükçe öpüyor, İşte, sen ne güzelsin aşkım, benim aşkım, gözlerim tıpkı bir kumru gibi, Aç kendini bana, benim lekelenmemiş sevdiğim, Göbeğin yuvarlak bir kadeh gibi, Memelerinse üzüm salkımları. Gel, sevdiğim. Sen benimsin,” diyordu.

Sam, beyaz yataktan kalktı. Hâlâ kendisiyle oynuyordu, derken kadının kaçmasından korkuyormuşçasına bunu yapmayı bıraktı. “Ağlamayı bırak! Ben ciddi değildim. Kahretsin, evet ciddiydim ama bu benim hatam değil. Sürekli bahsettiğin Tanrı yaptı bunu.” Önce kendini süzdü sonra da Maggie’nin kalçalarını. “Bunun içine gireceği bir yer yapan kişi o, biliyorsun, ben değilim.” Yumruklarını sıktı. “Ağzımda metal tadı varken patlayacağımı biliyorken, bunu nasıl göz ardı edebilirim? Buna engel olamam. Niyetim bu değildi.”

Maggie kaçamadı. Hüngür hüngür ağlıyordu. Tanrı onun aptalca dekorasyonunu cezalandırıyormuş gibi geliyordu—tüm bunlar, o masum Meryem’in tablosunun altında uyuyup, birbirlerine benzediklerini hayal etme kibrini gösterdiği içindi.

Buna karşılık Sam gittikçe çaresizleşiyordu. “Siktir! Tamam, peki. Batırdım. Böyle olacağını biliyordum. Ağlama. Tanrı aşkına, Maggie’ciğim, ağlama!”

Ne demişti? Maggie gözlerini sildi. “Ne dedin sen?”

“Ne? Ah, özür diledim.”

“Hayır, o değil, başka bir şey söyledin.” Birdenbire kendini inanılmaz derecede mutlu hissetti. Sam, *Maggie’ciğim*, demişti. Eğer hatırlamaya başlamadıysa bu nasıl olabilirdi? Sam buradaydı ama kısmen. Bu özlediği, işkence görmüş bedende idi. İçinde bir parçası, Maggie’nin kim olduğunu biliyordu. En son bir plana sadık kalmak için ona yüz çevirdiğinde, gerçek Tanrı, onu şu anda yiyip bitiren on yıllık bir yalnızlık ve suçluluk duygusuyla cezalandırmıştı.

Hissettiği korku tamamen kayboldu. Maggie ona doğru gitti. Parmak uçlarında kalkıp ona uzandı ve büyük bir arzuyla, çılgınca dudaklarından öptü onu ve sakalı yanağını çizdi, tıpkı uzun zaman önceki ilk öpücüklerinde olduğu gibi. Sam, o zamanlar, Cliffs Landing’deki bahçe duvarına tırmanmış, onu Felix’in kobayı olmaktan kurtarmaya çalışmıştı.

Maggie tıpkı o gece yaptığı gibi Sam’in kokusunu içine çekti ve Sam de sözünü tuttu. Maggie, Sam’in içinde yaşadığı çılgınlığı fark edebiliyor olsa da Sam, ona doğru bir milim bile yaklaşmadı. Maggie, eğer Sam deneseydi, bunu anlayabileceğini düşündü. On yıldır bu adama karşı tatmin edilmemiş arzularla yaşıyordu.

Sam, “Maggie, Maggie, Maggie,” diye inledi ve Maggie

geri çekildi. Maggie, güçlükle nefes alıyordu, g zyaşıları kurumuşt . Mayosunun askılarını indirdi, mayoyu aşığı doğru sıyırdı, ayaklarını da çıkarıp onun yanında durdu, zina yapmaya karar vermişti. Neden olmasındı? Sonuçta Tanrı tarafından seçilmiş olan Meryem değildi. Jess bunu açıkça ifade etmişti. Sam'den başka hiçbir erkeğin arzulamadığı sıradan, aptal bir kadındı. Yastığının altındaki güzel, ipek geceliğini giymek istedi, böylece kendini ona hayal ettiği gibi verebilecekti ama o anda bu anlamsız bir şey gibi göründü.

“Oh siktir!” diye bir soluk attı, Sam.

“Canımı yakma, Sam. Sözünü tut.”

Sam, titreyerek sırtüstü uzandı, elleri de altındaydı. Bakışları kadının vücudunda dolaşıyordu, kadının her gölgesinde, her kıvrımında. “Dokun bana, Maggie, nasıl istiyorsan öyle dokun bana.”

Ve Maggie, Sam'in dediğini yaptı.

Onu tutkulu öpücüklerle öptü ve yüzünü göğüslerinin arasına gömmesine izin verdi; dilini onun diline yapıştırdı, tenini öptü, penisini daha önce hiçbir erkek tarafından keşfedilmemiş olan yerine götürdü ve onun da yardımıyla, soluk soluğa onu içine aldı. Aynı anda beyaz renkli yatağına kanlar aktı. Ona göre Sam, dağlarda gezen maral ya da geyikti, tıpkı *Süleyman'ın Ezgisi'*ndeki gibi.

Sanki onu daha önce hiç gitmediği bir yere götürüyormuş gibi erkeğine tutundu. Meleklerin seslerinin duyulduğu sıcak, beyaz, alev alev yanan bir uçuruma. Sam'in oradan ayrılmak istemediğini biliyordu ve bunu o da istemiyordu. O muazzam, ateşten uçurumun üzerinde titreyerek birbirlerine tutundular ve erkeği ona orada nasıl kalacağını ve meleklerin şarkılarını nasıl duyacağını öğretti.

O kadar uzun sürdü ki, Maggie kalbinin tamamen eriyip

yok olacağını sandı, o anda Sam, “Maggie’ciğim, ah, Tanrın!” dedi.

Maggie, göklerde uçuyordu ki orada yalnız olduğunu gördü. Sam onunla değildi. Çılgınlığı geri dönmüştü. Sözünden dönmüş ve onu yatağa yapıştırmıştı. Kadının üzerine kapanmıştı, onu sıkıca tutuyor, onu yoğuruyor, ona vuruyordu. Hissettiği tutku; korku ve keskin bir acı hissiyle yer değiştirmişti.

Ne yapıyordu?

“Sam, dur!”

Sam ona aldırmadı.

Maggie, çılgılık atmaya çalıştı ama Sam eliyle onun ağzını kapattı. Maggie, mücadele etmeye başladı.

Neden durmuyordu ki?

Maggie, onun bedenini istediği gibi hoyratça kullanan Sam’le mücadele edebilecek biri değildi. Bu aşk değildi. Bu onun vücudunun, Maggie’nin vücuduna hükmetmesiydi.

Kusacağını ya da bayılacağını hissedene kadar onun elinin altında çılgılık atmaya çalıştı. Bu an, sanki sonsuza kadar sürmüştü. Ruhu, onun bu işgalinden, ona sanki orada değilmiş gibi tiksindirici bir şekilde sahip oluşundan, sadece etine, vücudunun açık kapılarına girişinden kaçmak istiyordu

Sam en sonunda kadının üzerinde doğruldu, kasıkları kadının kalçalarını dövüyordu. Bakışları, onun yaşlı gözlerine kilitlenmiş, nefesi hırıltılı bir şekilde titriyordu. Hayatında ilk defa Maggie Johnson, bir erkeğin içine boşaldığını hissetti. Aşk ve bağlılıkla ilgili sözler söylememişti. Sam, onun üzerine abandı, o anda gözleri döndü ve bir eliyle sıkıca kadının boğazını sıkıp, diğeriyle de göğsünden şiddetle sarsarken, bas bas bağırdı, “Amınaaaa koyayım, orosspuuu!”

Gökyüzü kararmış, yıldızlar kaybolmuştu. Tek bir ses dışında gece bomboştu. Bir kasetçalardan gelen opera aryası duyuluyordu. Ürkek notaları, gölün üzerindeki durgun geceye doğru yükseldi, ağlayan güzelliği Maggie'nin yaslandığı pencere pervazından geliyordu. Panjurlar açıldı. O güzel geceliği, artık bir anlamı kalmış olmasa da nihayet üzerindeydi. Cio Cio San'ın kapanıştaki aryasını şu ana kadar tam olarak anlayamamıştı ama artık anlıyordu. Leontyne Price'in şarkıyı neden bu şekilde söylediğini biliyordu. Gözyaşlarının ifade edemeyeceği kadar derin bir hüznle söylüyordu. Geceyi örten bu müzikti—kuğuların yüzüşünü durduran, ayı parlamaktan vazgeçiren. Her bir nota öylesine mükemmel biçimde çıkıyordu ki duyan herkes gözlerini yumar, başını eğdi ya da müzik onlara ulaştığında derin bir nefes verirlerdi.

İçeride Sam horluyordu ama hafifçe. Zarif, *Notre Dame de Rocamadour* komodinin üzerindeydi, siyahi Meryem Ana ve çocuğu, yükselen Meryem gibi duvara dönüklerdi. Maggie uyanıp odadan çıkmayı her denediğinde Sam uyanmış ve sanki o bir leşmiş ve onu yemeyi henüz bitirmemiş gibi onu engellemişti. Maggie'nin ne hissettiği Sam'in umurunda değildi, onu tekrar tekrar incitmekten keyif alıyor gibiydi.

Jess, geri dönmemişti. Felix ve Antonella da ama Maggie dönmüş olmaları gerektiğini fark etti. Geri dönmüş ve Sam ile onu duymuş ya da görmüş olmalıydı, sonra da onun günahına tanıklık etmemek için evden ayrılmış olmalıydılar.

Maggie, titreyen eliyle bir çakıyı kavradı—Jess'in en sevdiği çakı—Sam'in onu tekrar günaha sokmasını engellemeye kararlıydı.

Operanın en ürpertici bölümü çalıyordu, Cio Cio San'ın oğlunun odaya geldiği bölüm: *Tu? Tu? Tu? Tu? Tu?* "Sen?

Sen? Sen? Sen? Sen? Küçük mabut! Aşkım, Zambağın ve gülün çiçeği. Bunu hiç öğrenmemen gerekiyor.”

Aşağıya, boş rıhtıma doğru baktı, orada herhangi bir yelkenli yoktu. Jess neredeydi? Oğlu neredeydi? Onun zambak ve gül çiçeği. Bu harap olmuş haliyle onu nasıl arayabilirdi, nasıl görebilirdi, ona nasıl el sürebilirdi? Pazarda, kasabadaki kadınların bakışlarıyla nasıl baş edebilirdi? Namusu ve şerefi iki paralık olmuşken, Santa Martha Kilisesi’ne nasıl gidebilirdi?

Madame Butterfly’ın ölüm ağıtını dinledi—bir zamanlar hayattan daha değerli olan bir aşk için.

Maggie, Cio Cio San’ı anlamıştı.

O da aynı ölümü yaşamıştı.

23. bölüm

Ertesi sabah Felix, Jess ve Antonella'dan önce uyandı. Sarı villadaki Sam ve Maggie'den uzaklaşmış, geceyi Antonella'nın evinde geçirmişlerdi. Felix villaya dönmüş ve Jess'i Maggie'nin penceresinin altında çömelmiş, *Ezgilerin Ezgisi*'ni ezberden okuyup, hıçkırarak ağlarken ve meleklerle, gelmeleri için dua ederken bulmuştu. Felix'in geldiğini gördüğünde bile dua etmeye devam etmiş ve gerçekten İsa olsa, annesine nasıl yardım edebileceğini biliyor olacağını haykırmıştı.

Felix, Sam'in gırtlakını kesmeye hazır bir halde hışımla içeri girmişti. Sonra Maggie'nin odasından gelen sesleri duydu. Jess'i gerçek bir bakire olarak yaptığı doğumla dünyaya getiren kadının, iffetini bu şekilde heba ettiğine inanamamıştı. Onun tutkusunun sesi, Felix'i durdurmuş ve yapacağı şeyden vazgeçirmişti. Dışarı çıktığı gibi Jess'i kapıp Antonella'nın evine götürmüştü.

Jess, gecenin yarısını ağlayarak geçirmişti.

Felix de ona kendini iyi hissettirebilmek için ayakta kalmıştı ama Jess teselli olmuyordu, annesine zarar verildiğine ikna olmuştu bir kere. Felix, daha önce bir çocuğun bu kadar ıstırap çektiğini hiç görmemişti. Bu da Maggie'ye öylesine kızmasına yol açmıştı ki, hiçbir şekilde uyuyamadı.

Şimdi, şafak sökerken ayaktaydı ve onunla yüzleşmeye kararlıydı. Felix'in gözünde Sam, her zaman aşağılık herifin teki olmuştu. Evet, bir süreliğine bir şekilde düzgün davra-

nışlar sergilemişti ama daha önce de Maggie'yi yatağa atmaya çalışmış, onun tarafından reddedilince de şansını Frances'te, Felix'in kız kardeşinde denemişti ki o da Sam'i tam olarak defetmemiştir. Doğru, Maggie takip edilirken Sam onu kurtarmıştı ama yaptığı tek iyi şey de buydu. Sam'in son yaptığı, pek sürpriz sayılmazdı.

Şaşırtıcı olan, Maggie'nin yaptığıydı.

Sam'e karşı hissettiği şehvet duygularını tatmin etmek için Jess'i yalnız ve dehşete düşmüş bir halde bırakmıştı.

Parmak uçlarında merdivenlerden aşağı indi ve evden çıktı, beş dakika sonra da sarı villanın kapısında idi. Kapıyı açtı ve sabah sisinin içinde giriş yolundan yürüyüp bahçeyi geçerek eve geldi. Mutfaktan gelen sesleri duydu, o tarafa doğru gitti ve gördükleri karşısında hem şaşkınlıktan dili tutuldu, hem de çok öfkelenildi. Bir duvara dayanmışlar, Maggie gözleri kapalı bir halde inliyor, Sam ise bir delinin hareketleri gibi obsesif hareketler yapıyordu.

Yoksa Maggie ağlıyor muydu?

Sam çıplaktı, arkası Felix'e dönüktü ama Maggie'nin üzerinde sanki evden çıkmaya hazırlanmış gibi, günlük kıyafetleri vardı. Sam'in bir eli, çılgınca kadının vücudunda dolaşırken, diğeri bileklerini kavramış ve duvara yapıştırmıştı.

Yerde, ayaklarının dibinde kanlı bir çakı, açık bir şekilde duruyordu. Sam'in sol omzundan kan sızıyordu.

Maggie, kontrolsüz bir şekilde hıçkırdı. Sam onu duvara yapıştırdıkça, Maggie hıçkırarak ağlıyordu.

Felix'in aklına, Jess'in, dünyanın kurtarılmaya ihtiyacı olmadığı yönündeki masumane iddiası geldi. O an için bu fikre kızgınlıkla karşı çıktı.

Antonella'nın ödüllü Barbaresco şaraplarından birinin şişesini gördü, Marziano Abbone. İsim, sinekkuşu logosunun

altındaki dalın üzerinde yazıyordu. Dün gece yedikleri yemekten kalmıştı. ‘Keşke bunun yerine daha ucuz ve kokmuş bir şey olsaydı,’ diye düşünerek şişeyi eline aldı ve Sam, Maggie’nin kıyafetlerini parçalayıp, iyice azmış bir halde nefes nefese, “Hadi esmer şekerim. Bırak da sokayım, kahrolası! Bırak da içine gireyim!” diye bağırırken parmak uçlarında yürüyerek onlara yaklaştı.

Felix, içinde prestijli Nebbiolo üzümlerini barındıran şişeyi havaya kaldırdı ve memnuniyetle Sam’in sallanan kafasına indirdi.

Sam, yere düştü ve ölü gibi yana yuvarlandı. Felix bunu hiç umursamadı. Titreyen ve kıyafetlerini çekiştirerek yere doğru kayan Maggie’nin üzerine eğildi, yüzünde birikmiş gözyaşı selini sildi.

“Bana bakma, Felix,” dedi nefes nefese kalmış bir halde. “Jess’i al ve buradan git. Git buradan! Ben artık onun yanında olmaya layık biri değilim. Eğer beni zerre kadar umursuyorsan, onu benden uzaklaştır!”

Felix, Maggie’nin boynunda morluklar, kolunda da bir çizik gördü. Bunu Felix yapmıştı. Bunu, Sam’in tanıdığı olduğu bu en değerli iki insana rahatça ulaşmasına izin vererek yapmıştı.

Felix yutkundu ve fısıldadı, “Tabii ki sana bakacağım. Sana her zaman bakacağım. Ve kesinlikle bir yere gitmeyeceğim. Ben senin dostunum ve seni seviyorum. Sana yardım edeceğim.”

Sam inliyordu ve Felix onu tekrar tekrar tekmelememek için duyduğu kuvvetli istekle savaştı ama Maggie onun kollarında bayıldı. Felix, Sam’in bir süre o halde kalacağına karar vererek ayağa kalktı ve Maggie’yi üst kata, o sade döşenmiş odasına götürdü, kanlı çarşafı çekip aldı ve onu oraya ya-

tırdı—komodinin üzerindeki siyahi Meryem Ana, 12. Yüzyıl Fransa'sından kalma Notre Dame de Rocamadour duvara dönük halde duruyordu.

“Maggie, uyan,” diye fısıldadı, yanağına dokundu ama Maggie kımıldamadı. Sam ona ne yapmıştı? Felix, kontrolünü kaybetti ve kollarını Maggie'ye doladı ve yüzünü kederle onun karnına gömüp, Jess'in doğduğu gece yaptığı gibi, haykırarak “Kutsal Kraliçe'ye Selam”ı söylemeye başladı:

*Selam sana Kutsal Kraliçe, Merhametin Annesi,
Hayatımız, hoşluğumuz ve umudumuz.
Sana ağlayacağız, Havva'nın sürgün edilmiş çocukları;
Sana yollayacağız iç çekişlerimizi, kederlerimizi
Ve ağlayacağız bu gözyaşı vadisinde.*

Maggie'nin gözleri açıldı ve Felix'in yüzüne doğru baktı. Onu teselli etme çabaları nafileydi. Yeniden gözlerini kapadı, yüzünü başka yöne çevirdi, neredeyse görünür biçimde ruhunu o odadan çıkardı. Yüzeysel bir muayene, Sam'in ona neler yaptığını gösteriyordu. Maggie'nin vücudu zarar görmüştü ve kanaması vardı. Hangi koruyucu meleğin, Sam'in ona daha da fazla zarar vermesini önlediğini bilmiyordu.

Felix'in, Maggie'yi tedavi ederken bile, birinin ona bu şekilde zarar vereceğine inanması imkansız görünüyordu—yüreğinde ondan önce sadece kızı, kız kardeşi ve karısı geliyordu. Her ne kadar, tecavüzün ne olduğunu kavrayamayan bir erkek olmasa da Felix, kendi cinsinden utanç duydu. Askerlerin savaşta yaptıkları ilk şey buydu. Maggie'den, gözlerini açmasını istemedi, çünkü kendisi de onları kapatabilmeyi diliyordu.

Yüzünü Maggie'nin yüzüne yaklaştırdı. “Geri geleceğim, Maggie. Sen kımıldamadan yat. Artık güvendesin. Birazdan dönerim.”

Sam'in odasına gitti ve silahını buldu. Silahı alıp aşağı indi ve uzun süre Sam'in başında dikildi. Sam'in testislerindeki kurumuş kan ve bacağına doğru yeni sızmış ıslaklık manzarasının önünde, bir melek ve bir şeytan onun ruhu için mücadele ediyordu. "Canın cehenneme!" diye bağırdı Felix. Silahın emniyetini açtı ve Sam'in önce kafasına, sonra da kalbine nişan aldı, sonra silahı indirdi. Eli aşırı derecede titriyordu. "Lanet olsun sana! Lanet olsun!" diye haykırdı, silahın mermi yuvasını açıp içindeki mermileri boşalttı, dışarı çıktı ve silahı bahçedeki gübre yığınınna sakladı.

Geri geldi, onu içtenlikle karşılayan, onu sonsuza kadar sevebilecek olan insanların evinde, yerde çıplak halde yatan Sam'e öfkeyle baktı. Felix, Antonella'nın bıçaklarından birini alıp, Sam'in bunu bir daha yapmasını cerrahi olarak önlemeyi düşündü ama bunu yapmak yerine onu dışarı, göle doğru sürükledi, onu suda boğmak isteğiyle, göl evine koydu. Eve gidip geri geldi ve Sam'in eşyalarını yere, onun etrafına saçtı, orayı ateşe verip, onu da orada ölüme terk etmek istiyordu. Ama, bir doktorun yapacağı gibi, Sam'in yaşaması gerektiğine kanaat getirdi ve ona, kendisinin yol açtığı felaketlerin neden olduğu hasarı onarmaya çalışırken yeterince uzun süre bilinçsiz kalmasına yetecek miktarda sakinleştirici içeren iğne yaptı.

Sam uyanana kadar, Maggie ve Jess—mahvolmuş bir dünyanın cenneti için ideal yer olan—Torino'daki Poor Clare Rahibeleri'nin manastırında olacaktı. Felix'in yüreği taptığı anne için kanıyordu.

24. bölüm

Dr. Chuck Lewiston, Hotel Florida'da beklemekten çok sıkılmıştı. Sam'in ziyaretinin üstünden yirmi dört saat geçmişti ve Sam hâlâ onu aramamıştı. Gecikme onu tedirgin etmişti. Lewiston, bu korkunç görevi bir an önce ardında bırakmak için sabırsızlanıyordu.

Otelin lobisinden dışarıya, bu küçük kasabanın sakinlerinin akşam ışığında sokak lambalarının altında bir araya geldikleri, büyüleyici Piazza del Popolo'ya baktı. Dışarıdakiler, sıradan hayatlar yaşayan insanlardı—garsonlar, mağaza tezgahtarları, tur teknesi kaptanları, balıkçılar. Önce iki kişiydiler, sonra oradan geçen biri onlara katıldı, ardından bir başkası ve bir başkası daha. Kadınlar etek ve bluz giymişlerdi, saçları kısa ve hafif bukleliydi. Yüzlerinde ne makyaj, ne de İtalya'da Roma İmparatorluğu döneminden beri kullanılan boncuklu halka ya da damla küpelerden başka takı vardı. Erkekler düz pantolon ve kısa kollu, açık yakalı, pamuklu tişörtler giyorlardı. Burada Harvard'da derece yapmış birileri yoktur, diye düşündü; tepelerde havuzlu villalar da yoktu. Hiçbiri kırk yaşın altında da değildi. Kuşkusuz hepsi kasabalarını seviyorlardı, sahip oldukları en değerli şeyler, duvarın ardındaki harikulade göl ve aralarındaki dostluklardı.

Biraz sonra alacakaranlıkta hemen hemen hepsi, sohbe başka bir yerde devam edecekmiş gibi birlikte oradan ayrıldılar. Lewiston, elinde cep telefonu ile parke taşı kaldırırda

onları izlerken, kasabanın barına gidiyor olmalarını umdu. Sonunda oraya gittikleri anlaşıldı.

Ahşap masa ve sandalyelerle döşenmiş bir mekana girdi, beyaz bir tavanı, bej renkli tuğla duvarları ve o duvarların bir ucunda Ortaçağ Arona'sının resmedildiği bir duvar resmi vardı. Onlardan çok da uzak olmayan bir masaya oturdu. Liseden hatırladığı İtalyancası ve uçuş sırasında ve otelde yaşadığı hafif hatırlatmalar sayesinde konuştuklarından bir şeyler kapıyordu.

Konuşulanlar kasaba dedikodularıydı.

Sürekli *morta*, *morte* ve *morire* diyorlardı—alışılmadık kelimeler. Birinin ölümü hakkında konuşuyorlardı.

Kitap İtalyancasıyla bir bira sipariş etti, “Vorrei une birra, per piacere.”

Biranın gelişini fark etmedi, çünkü o sırada kasabalıların söylediklerine odaklanmıştı. Önünde bekleyen garson, boğazını temizledi. “Con permesso, Signore?” Lewiston kolunu küçük ahşap masadan kaldırıncaya, garson bardağı masaya koyabildi.

“Scusi. Grazie,” dedi Lewiston ve biradan bir yudum aldı, pencereden dışarı bakıyormuş gibi yapıyordu.

“La Madonna Nera” sözcüklerini duydu. *Siyahi Meryem Ana*.

Avrupa'daki gizemli siyahi Meryem Ana heykellerini unutmuştu ve bu kasabada da bir tane olduğunu fark etmemişti. Lewiston bunu bulmaya çalışmayı düşündü ama o anda buraya birini öldürmeye gelmiş bir katil olduğunu hatırladı.

Kasabalıların konuşması bir anda kesildi. Kapıda bir adam duruyor, boş gözlerle etrafa bakıyordu.

Onu yüksek sesli, neşeli bir şekilde karşıladılar “Ciao Carlo!” ve içlerinden biri boş bir sandalyeye eliyle vurarak ona

yer gösterdi. Yeni gelen oraya gitti ve oturdu. Lewiston, kasabalıların davranışlarındaki değişiklikten, rahmetliye yakın olan Carlo'ya kusur etmemeye çalıştıklarını anladı. Sevdiği birini yeni kaybetmiş birinin yanında davranılması gerektiği gibi davranıyorlardı. Bir adam yine *morte* dedi ve herkes kafa salladı. Carlo'nun karısının ölümünden dolayı taziyelerini sunuyorlardı.

Adam onlara teşekkür etti, "Grazie, cari amici." *Teşekkür ederim, sevgili dostlarım.*

Ama pek müteşekkîr görünmüyordu. Carlo, buraya gelme sebebinin hayatı boyunca buraya gelmiş olması ve arkadaşlarının adlarını biliyor olmasının nedeninin de, onları sürekli tekrarlıyor olmasıymış gibi görünüyordu. Biri ona yemek söylemeyi teklif etti ama o şaşırmış görünüyordu, sanki yemek teklifi sadece *morta* olandan gelebilirmiş gibi bir hali vardı—karısı sinyora, şüphesiz tanıştıkları günden beri onu beslemişti.

Teklifi reddetti ve ısrar edilince de sinirlenmiş gibi bir hale büründü.

Biri ona bir kadeh şarap doldurdu ve o da bir dikişte içti. Derken kapıda başka bir adam belirdi ama onun bir bardak daha şaraba ihtiyacı olmadığı çok açıktı.

"È Adamo!" dedi birisi.

Carlo kollarını açtı ve Adamo ona doğru sendeledi. Birlikte, ölen kişi için utanıp sıkılmadan ağladılar. Adamo yumruğunu masaya vurdu.

"Eravamo errati! È un diavolo! È un diavolo!" diye ağzında geveledi, Adamo. *Yanılmışız. O bir şeytanmış.*

"Chi?" *Kim?*

"Il ragazzo nella villa gialla vicino a La Rocca." *La Rocca yakınındaki sarı villada yaşayan çocuk.*

Sonra konuşma, sesli tartışmaya dönüştü. Çocuk bir azizdi. Çocuk bir şeytandı. La Mamma Nera'nın çocuğuydu. Birbirlerini öyle seviyorlardı ki, sanki bu dünyaya ait bir sevgi değildi bu.

Adamo, sarhoş bir halde Tanrı'nın çocuğu cezalandıracağını söylüyordu.

Lewiston, hesabı ödedi ve karısı *morta* olan adamı, Adamo'nun kollarında hıçkırır halde bırakıp oradan çıktı.

Dışarı çıkınca bir taksi çevirdi ve şoföre La Rocca yakınlarında, oğluyla birlikte siyahi bir kadının yaşadığı sarı bir villa bilip bilmediğini sordu.

Bir saat sonra Lewiston, üstünde yıkılmış bir kale bulunan uçurumun altında duruyordu. Başvurduğu harita, ona buranın La Rocca di Arona olduğunu söylüyordu. Haritaya bakmak zorunda kalmıştı, çünkü bir taksi şoförü onu önce La Rocca di Angera'ya yönlendirmişti. O, gölün diğer kıyısındaki eski bir kaleydi sadece. Lewiston geri geldiğinde, La Rocca di Angera'nın, Sempione'nin yakınında bir yer olmadığını öğrenmiş ve aynı taksi şoförünü sırada beklerken görmüştü. Lewiston ona şikayette bulununca da, adam kaba bir şekilde çekip gitmiş, ona ne bir bilgi ne de hizmet vermişti. Arona'da oğluyla yaşayan siyah bir kadın olmadığını, eğer bir zamanlar yaşadıysa bile artık burada olmadığını söylemişti.

Lewiston bardaki kasabalılara da sorsa aynı cevabı alacağından kuşkulandı ama o konuşulanları duymuştu. Meraklı yabancılar burada hoş karşılanmazdı. Bu insanlar birbirlerine bağlıydılar.

Lewiston buraya yürüyerek gelmişti. Şimdi de La Rocca di Arona'nın etrafını dolaşıp Sempione'ye çıkacak ve sarı renkli duvarları arayacaktı.

Duvarları gördüğü an tereddüt etti. Küçük villanın kapısının önünde durduğunda yoldan vızır vızır arabalar geçiyordu. Burada, tıpkı onun karısı gibi bir kadın çocuğuyla birlikte yaşamış mıydı? Siyah bir kadın?

Lewiston ürperdi, kapıya dayandı, ağzı kurumuş bir halde açık yeşil Porsche'u, gümüş renkli Aston Martin'i ve birbirinin aynısı olan notları hatırladı: *Sakin uçurumdan aşağı sürmeyin. Sevgiler, Chuck. Sevgiler, Baban.*

Lewiston, sarı duvarın dibindeki bahçe kapısında dikilirken kaybettiği eski hayatının özlemini duydu: Evinin güvenliği, hayat kurtarmanın gururu.

Yaptığı bu işin gurur duyulacak bir tarafı yoktu.

Kilitli olmayan kapıyı iterek açtı ve araç yolunun kenarına geçti, Sam'in neden geciktiğini merak ediyordu. O anda ayağı, iki tekerlekli bir çocuk trotinetine* takıldı. On yıl önce, Lewiston Yakışıklı Jones'a bakmaya başladığı sıralarda yeni yeni popüler olmaya başlamıştı bunlar. Acil servise yağmaya başlayan kırık ve çıkık vakalarını hatırladı—ezilmeler, sıyrıklar, zorlanmalar, burkulmalar. Lewiston, öldürülmesine yardım edeceği çocuğun bunu kullanırken kask, dirseklik ve dizlik kullanıp kullanmadığını merak etti.

Çimenlerin üzerine çöktü, başını dizlerinin arasına koydu ve nefes almaya çalıştı.

“Chi è là fuori?” diyen sert bir erkek sesi duydu ve telaşa birden ayağa kalktı. Felix Rossi'ye doğru bakarken titremeye çalıştı, bugüne kadar sadece bir kez karşılaşmışlar—kısa süren bir karşılaşma— ve birçok ortak noktaları olduğunu öğrenmişlerdi. Rossi açtığı panjurlardan ona doğru bakıyordu, gözleri adeta dünyanın sonunu görmüş birinin gözleri gibi dehşetle gerilmişti.

“Dr. Rossi, benim,” dedi.

* Scooter: İki tekerlekli, kaykaya benzer bir çocuk oyuncağı. (ç.n.)

“Sen de kimsin?”

“Dr. Lewiston. Chuck Lewiston. Sam’e bakan doktor.”

“Arona’ya mı geldiniz?” Rossi yola doğru baktı. “Nasıl? Neden?”

Koltukaltlarındaki teri hisseden Lewiston, konuşmaya başladı, “Sam beni arayıp nerede olduğunu söyledi—”

“Sana nerede olduğunu mu söyledi? İnanılmaz! Peki ama ben buna neden şaşırmadım?”

Lewiston, Sam’in çocuğu şimdiye kadar öldürüp öldürmediğini merak etti. “Sam kendini kötü hissediyordu, tekrar nöbet geçirebileceğinden endişeleniyordu ve ben de seyahate çıkmayı planlıyordum...”

“Nöbet mi? Tanrım, Tanrım! Nöbet geçirdiğini söyleyebilirim.”

Sam’e bir şey mi olmuştu? “Sam iyi mi?” diye sordu.

“İyi mi?” diye tekrarladı, Rossi, sanki Sam’in sağlığından endişe etmek absürt bir durummuş gibi.

Lewiston, Sam’in ya öldüğüne ya da dehşet verici bir şey yaptığına kanaat getirdi. “İçeri gelebilir miyim, Dr. Rossi?”

Rossi, Lewiston’ı baştan aşağı süzdü, sonra da gergin bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi.

“Daha önce tecavüz vakasıyla ilgilendin mi?”

Lewiston bir an gözlerini kapadı. Demek olan buydu. Sam, bu defa kime tecavüz etmişti? “Evet, ilgilendim.”

“Yardımanın işimize yarayabilir,” dedi Rossi ve panjurları kapattı.

Lewiston’ın ayakları onu girişteki yoldan gül çardağına götürdü. Gözleri olağanüstü güzellikteki gölün üzerinde dolaştı. Bahçeye girdi ve spiral sütunları olan verandanın merdivenlerini çıktı. Harvard’dan 1980’de mezun olmuş bir tıp doktoru, 1976’da yine Harvard’dan mezun olmuş başka bir tıp doktoru tarafından minnettarlıkla karşılanmak üzereydi.

Antonella'nın, Arona'daki meydanın ardındaki tepelerde bulunan evinde, merdiven boşluğundaki bir gömme dolapta Jess, karanlıkta neredeyse bilinçsiz bir halde kıvrılmış yatıyordu. Antonella'nın onu aradığını, akşam yemeğine çağırdığını duydu ama yerinden kalkamadı.

Karanlıktan ışığa doğru gidip geliyordu—birbirini şekillendiren iki çok benzer durum. Düşünemiyordu. Bildiği tek şey şuydu:

İsterse başkalarının kalplerini hissedebiliyordu—başka insanlar, hayvanlar, yeryüzünün kalp atışları. Bazen bir şey düşünüyor, bir dilek tutuyor ve o gerçekleşiyordu. Bir gün yuvasından düşen yavru bir kuş görmüştü ve o an onun iyi olmasını diledi. Onun gerçekleşmek üzere olan ölümünü savuşturmuş ve tüyleri bile olmayan yavru kuş uçmuştu.

En yakın arkadaşı Sessiz Kral'a neden yardım edemediğini ise bilmiyordu. Birlikte yüzdükleri zamanlarda Jess onun olmaması gereken yerde çıkmış olan ayağını okşuyor ve bu sırada döktüğü gözyaşları göle karışıyordu. Sessiz Kral, Jess gülmeye başlayınca kadar hoplayıp zıplıyordu. Kuğunun sakatlığı hiç düzelmemişti. Jess dua ederken neden diye soruyordu. Karanlıktan gelen bir ses bunu zaten bildiğini söylüyordu.

Sam'in annesini rahat bırakması için ettiği dualar da boşa gitmişti.

Antonella'nın gömme dolabında Jess, biri gözle görülen, diğeri olası olan iki dünya arasında gidip geliyordu. Sonunda kalktı ve mutfığa Antonella'nın yanına gitti ama yüreği o karanlıkta, annesi ve Sam ile birlikte kalmıştı.

25. bölüm

Sam'in rüyasında dalgalar vardı ve bir daha nefes alınamayacak kadar sonsuz bir yalnızlığın ve keskin bir ihtiyacın kadife korkusunun dalgalarıymış gibi sonsuza kadar devam ettiler. Dalgaların hareketi beş saniye mi, yoksa beş asır mı sürüyor, bunu anlayamıyordu. Orada zaman kavramı yoktu.

Ara sıra bazı sesler duyuyor ya da duyduğunu hayal ediyordu: *Ben kendime aidim, Sam, hiç kimseye ait değilim.*

Ara sıra da, bir bebek ağlaması duyuyordu.

Şu anda da duyuyordu. Ağladıkça ağzından yıldızlar fışkırıyordu.

Ben kendime aidim, Sam, hiç kimseye ait değilim.

Artık dalga, hayatındaki sürekli değişen görüntülerin şeklini alıyordu. Ticari gemilerde çalışan bir denizciydi, denizlerinde dolaştıkça dünyayı inceliyordu, yerel gazeteleri okuyor, yerel televizyonları izliyor, her limanda polislerle sohbet ediyor, bilgi ve deneyim kazanıyordu. Kadınlara bayılan bir denizciydi, özellikle de fahişelere. Sık sık onlar için denizcilerin takıldığı barlara giderdi. Sam Duffy'i görmek onları her zaman mutlu ederdi—Bol keseden para dağıtması, şakaları, kahkahası. Diğerlerinin yaptıklarını telafi edebilir, o gece birlikte olduğu fahişeye, birinin onunla gerçekten ilgilendiğini hissettirirdi. O, bir özel dedektifti ve dünya hakkındaki bilgisini en yüksek rakamı ödeyene satardı. Eğer işin içinde savunmasız birinin canını yakmak yoksa, verilen her görevi yapardı. Coral

adındaki göz kamaştırıcı güzellikteki bir bebekle yatıyor, hayatının en güzel seks deneyimini yaşıyordu. Ondan çok daha fazla sevdiği bir kadını koruyordu. Uğruna ölebileceği bir kadını.

Soğuk ışığı hissetti.

Titrer bir halde kolunu kaldırdı ve gerçekten hareket ettiğini görünce şaşırdı. Gerçek akciğerlerini hissederek, güçlkle bir nefes aldı.

Rüya değişmişti.

Sam, gözlerini açtığında kafasının patlayacağını hissediyordu.

Çıplaktı ve hissettiği ışık güneşten geliyordu. Bir koku, burun deliklerine doldu ve öğürdü. Bir pislik öbeğinde yatıyordu—anlaşılan bu, kendi pisiğiydi.

Bir hayvan sesi duydu. Bir hayvan bağıırıyordu, sesi yetişkin bir köpekten çok, yavru bir köpeğin sesine benziyordu. Sam, kendi vücudunun ürettiği pisiğin içinden sürünerek çıktı, sonra iki geniş kapıdan oluşan duvarın önüne yığıldı. Kapıları iterek açtı ve üzeri kızılık ağacının tomurcuklarıyla kaplı bir balkon gördü. Onun ardındaki inanılmaz göl ve karşı kıyıdaki falezlerle yeşil tepeler gözüne ilişti.

Omzu acıyor, başı zonkluyordu. Akli karışmıştı ve ışık gözlerini acıtıyordu ama Sam burasının kesinlikle Central Park olmadığını biliyordu.

Hangi cehennemdeydi?

Kendini ayağa kalkmaya zorladı, balkonda tökezledi ve yeni bir bulantı gelince tırabzana doğru sendeleyip çakıllarla kaplı göl kıyısına sert bir şekilde düştü.

Düştüğü yere uzandı. Omzunda ve gözlerinin içinde zonklayan bir acıyla, bir kuğunun yüzüne bakmaya başladı.

Kuğu, turuncu-siyah renkli gagası ve 'S' şeklindeki boy-

nuyla öylesine zeki görünüyordu ki, konuşmaya başlasa, bu Sam'i hiç şaşırtmayacaktı. Ama kuğu konuşmak yerine diğer kuğular da oraya toplanana kadar bağırmaya devam etti. Hepsi gölden çıktılar ve yerde yatan Sam'in etrafını sardılar.

Sam, bunun normal bir kuğu davranışı olmadığını biliyordu. Hem karada hem de suda yaşarlardı. Bazen insanlarla dostluklar kurarlardı ama genellikle tavırları düşmanca olurdu, özellikle de çiftleşme mevsimlerinde. Sonra da davetsiz misafirlere agresif bir şekilde saldırırlardı. Su altındaki bitkilerle beslenirlerdi ve etobur da değillerdi ama Sam yine de birdenbire bu kuşlar tarafından etrafının sarılmasından hoşlanmamıştı. Bazıları neredeyse bir buçuk metre boyundaydı. Kanatlarıyla kemik kırabilirlerdi.

Mide bulantısıyla mücadele ederek başını kaldırdı ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Kuğuların hepsi esnemeye karar vermiş gibi boyunlarını uzatıp kanatlarını çırpıldılar. Sam, onlardan uzaklaşıp, suya doğru gitti, neler olduğunu merak ediyordu. Bunu bilmemek onu korkutmuştu.

Kuğulardan biri sudan çıkmamıştı. Sam göle girerken geri çekildi. Öteki kuğular da arkasından geldiler.

Sam yıkanma şansını değerlendirdi ama başının daha fazla dönmemesi için hızlı hareket etmekten kaçındı. Kolunun üst kısmı sanki bıçaklanmış gibi acıyordu. Üzerinde kurumuş spermeler vardı ve kendi üzerine hem kusup, hem de pislemekle kalmayıp bir de orgazm olmayı nasıl becerdiğini merak etti. Yıkandıkça bir korku, hatırlayamadığı hayali bir tutku hissetti ve o hayalde beraber olduğu kadına karşı şiddetli bir arzu duyarken, onun gerçek olmasını, hayallerinin bir ürünü olmasını umdu.

Çok geçmeden kendisine sürtünen bir şey hissetti. Sudan çıkmayan kuğu, kafasını kendi kolunun altına sokup evcil bir hayvan gibi ona sokuluyordu.

O anda Sam kuğunun arkasında çıkmış olan siyah perdeli ayağı gördü ve kuğunun sakat olduğunu anladı. Suyun içinde kalmıştı, çünkü yürüyemiyordu. Büyük, asil ve hatırı sayılır derecede nazik bir hayvandı ve kıyıya çıkamasa da, kuğuların lideri o gibi görünüyordu.

Sam, nerede olduğunu ve onu buraya neyin getirdiğini merak ederek kuğunun boynunu okşadı. Diğer kuğular nöbet-teymiş gibi sekiz çizerek dolaşıyorlardı. Acaba Sam'i ve onla-rın kralı olan topal kuğuyu koruyorlar mıydı?

Belki de Sam cennetteydi.

Doğum yapmakta olan bir kadını korumak için elinde si-lahla basıp gitmişti. Maggie, kadın oydu. Belki de Maggie'yi korurken ölmüştü ve şimdi de bu kuğularla birlikte cennetteydi. Bu mantıklıydı. O bir İrlandalıydı. Aziz Patrick de kuğular-la takılırdı.

Belki de cennetin Hindistan versiyonundaydı. Hindu-lara göre hayattayken gerçeği anlayanlar ki onlara Brahman denirdi, kuğu mertebesine, yani en üst mertebeye erişirdi. Hindistan'ın her köşesinde kutsal kuğu resimleri bulunurdu.

Özellikle o topal kuş onu çok etkilemişti. Olağanüstü bir kuştı. Yine de Tanrı, her zamanki değişkenliğiyle onun sakat olmasına izin vermişti.

Soğuk güneşin altındaki soğuk suyun içinde Sam, o işe yaramayan ayağa doğru uzandı. Onu okşadı ve kuğu sanki utanıyormuş gibi başını eğdi. Sam onun için üzüldü ama üzül-memesi gerektiğini biliyordu. Sonuçta burası cennetti, mut-luluğun hüküm sürdüğü, nur ve aydınlıkla dolu görkemli bir gölün üzerindeki harikulade cennetti.

Sam'in gözleri, sanki bu kuğunun sakathğı, tüm dünya-nın acısıymış ve bir şekilde bundan kendisi sorumluymuş gibi sebepsiz yere yaşlarla doldu. Nazikçe, olmaması gereken bir

yerde çıkmış ve bir kralın topal olmasına neden olmuş o siyah, perdeli ayağı okşadı.

Huzur içinde kuğuyla birlikte suda yüzdü, vücudunun içindeki hastalık iyileşiyordu. Başka şeyleri duymaya, görmeye başladı. Kıyıya vuran suyun sesi. Martıların sesleri. Trafik.

Kıyıya yüzdü ve etrafına bakındı, gölü tekrar görüyordu. Karşı kıyıdaki bir uçurumun üzerinde bir kale vardı. Bir deniz otobüsü gördü, köpükler çıkararak kıyıya doğru ilerliyordu. ‘Keşke bir dürbünüm olsaydı,’ diye düşündü, çünkü deniz otobüsünün yan tarafında *Navigazione Lago Maggiore* yazdığına yemin edebilirdi. Cennette tabelalar İtalyanca mıydı?

Küçük kulübeye geri döndü ve daha önce görmediği bir şeyi fark etti. Kıyafetlerle dolu bir bavul. Para dolu bir cüzdan. Bir ehliyet, bir pasaport. Üzerlerinde onun fotoğrafları ve Chuck O’Malley ismi vardı. Maggie ve Felix’le birlikte New York’tan kaçabilmek için kullandığı sahte pasaporttu bu ama tarihler yanlıştı. Neler oluyordu?

Sam kendini kuruladı, ona kendisini çok iyi hissettiren kadını hayal etmeye çalışıyordu. Onu çok özleyeceğini biliyordu. Nerede olduğunu ve neden burada olduğunu öğrenmesi gerekiyor olmasaydı, bu hissi kaybetmeden burada oyalanabilirdi. Ama bunu yapmak yerine, temiz iç çamaşırları, pantolon, ütülenmiş bir gömlek, çorap ve cilalanmış ayakkabılarını giydi—hazır ve nazırdı—sanki giyinip buradan gitmesi gerekiyor gibiydi.

Üzerleri pembe ve mor çiçeklerle dolu çalıların arkasında bulduğu taş merdivenlere doğru gitti. Merdivenin en üst basamağına gelince kuğulara el sallamak için geri döndü ama sadece liderlerini gördü.

Sam’i suya çekerken, Sam onun sesinin taklidini yaparak haykırsa da kuş hiç ses çıkarmadı. Alçak bir sesle, “Hoşça kal

Sessiz Kral,” dedi ve kuğunun süzülerek gidişini izledi. İsim öylesine aklına gelmişti ve tam da ona uygun gibi görünüyordu.

Felix ayakta dururken Dr. Lewiston, Maggie’nin üzerine doğru eğildi, yüzünde ciddi bir ifade vardı ve sanki aynı manzarayı daha önce de görmüş gibi hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu. İkisinin de ilk yardım çantaları komodinin üzerinde açık vaziyette duruyordu. Lewiston kendi çantasını Sam için getirmişti; Felix’in çantası da her zaman olduğu gibi yanındaydı.

Lewiston, muayenesini tamamlayarak Maggie’nin elini tuttu ama o Lewiston’ın varlığına tepki vermedi. Gözlerini kapalı tutmaya devam etti.

Gün boyunca hiçbir şeye tepki vermemişti.

Felix, Torino’ya, Poor Clare Rahibeleri’nin manastırına gidebilmeleri için onu yatağından çıkarmaya çalışmıştı. Yanı başında dua etmiş, onunla konuşmuş, ona sarılmıştı ama hiçbir işe yaramamıştı. Onu bir battaniyeye sarıp götürmeyi, bekleyen taksiye taşımayı denemişti. Dudaklarından sadece, “Hayır, hayır!” kelimeleri dökülmüştü.

Felix, bu sözleri göz ardı edemedi, özellikle de dilekleri o kadar acımasız bir şekilde görmezden gelindikten sonra.

Lewiston da ona çok nazik davranmıştı. Elini sıkmış ve başıyla Felix’e dışarı çıkmalarını işaret etmişti. Koridora çıkınca Lewiston yorgun bir halde eliyle gözlerini silmişti.

“Şu anda disosiyatif bozukluk yaşıyor, aşırı stresin yol açtığı bir savunma mekanizması ve—” duraksadı.

Felix, Lewiston’ın cümlesini tamamlayabilirdi: *Kırılan bir kalbin neden olduğu aşırı üzüntü.*

“Öyle mi, şaka mı bu?” dedi Felix. “Bunu senin hastan, Sam Duffy yaptı. Beni uyarabilirdin.”

“O zaman bunun olacağından emin değildim,” diye mırıldandı Lewiston.

“Onun rahatsızlığı ne? Bir çeşit parafili* mi?”

“Evet, sanırım öyle. Limbik sistemin hasar görmesi sebebiyle meydana gelmiş. Muhtemelen yoğun ve süreklilik gösteren fanteziler görüyor,” Maggie’ye doğru baktı, “Bunlar isteklerine boyun eğmeyenlere eziyet etmeyi de içeriyor.”

Felix, volta attı. “Önceden böyle biri değildi.”

“Hayır, ben de öyle olmadığını sanıyorum,” dedi Lewiston. “Zaten öyle olsaydı, şimdiye kadar biri onu öldürmüş olurdu diye düşünüyorum.” Yatakta yatan Maggie’ye doğru baktı, kanla lekelenen beyaz çarşafı, hizmetçi tarafından yıkanmış ve yenisiyle değiştirilmiş, demir yatak başlığının zarif sarmallarının üst tarafında, somon renkli duvarda, cennete yükselen Bakire Meryem tablosu asılı duruyordu. Onun bu odada şiddete maruz kaldığını düşünmek olası gelmiyordu.

“Burada, Duffy’le yalnız mıydı?”

Felix içini çekti. “Oğlu buradaydı.”

Lewiston göz kırptı. “Çok kötü. Onunla da ilgilenmek gerek. O nerede?”

Felix, Lewiston’ın devamlı Maggie’nin komodinindeki siyah Meryem Ana heykeline baktığını fark etti. Onun üzerinde, mücevherli bir haç olan o bilgenin dingin yüzü, odaya doğru bakıyordu. Felix, ‘Keşke onu kaldırmış olsaydım,’ diye düşündü ama artık çok geçti. Lewiston heykeli görmüştü. Yine de, Lewiston’ın parçaları birleştirmesi, uzak bir ihtimaldi.

“Oğlu, arkadaşların yanında,” dedi Felix.

* Bir kişinin yoğun fantezi, anormal arzular içinde bulunmasını tanımlayan psikoloji terimi. (ç.n.)

“Onun burada olmasının yardımı dokunabilir,” dedi Lewiston. “İnsanlar kalp kırılması yüzünden ölebilirler de.”

Felix ona öyle demezdi ama o da bunun olduğunu görmüştü—bir hasta, ruhu bu dünyadan gitmek istediği için vücudunu aç bırakmıştı.

“Bunun olmasına izin vermeyeceğim,” dedi Felix ve Maggie’nin başucuna doğru yürüdü. Oturdu ve onun alnını okşadı, bundan rahatsız olmamasını umarak. Maggie, ne iyi ne de kötü bir tepki verdi. Boynundaki morluklar kararmaya başlamıştı ve bu görüntüleri Felix’in içinin öfkeyle dolmasına yol açtı. Ellerini Sam’in gırtlığına dolayıp öldürene kadar sıkıştığını hayal etti.

Felix, derin bir nefes aldı.

Bu, Maggie’nin uykusunda sayıkladığı gibi Tanrı’nın verdiği bir ceza olabilir miydi? Jess, yerinden oynattıkları bir dağ, zihinleriyle yaptıkları en büyük iş miydi?

İstemişler miydi, aramışlar mıydı, kapıyı mı çalmışlardı? Ve cevap olarak Tanrı’nın Oğlu gerçekten gelmiş miydi?

Dün Felix, Maggie’den Jess’in söylediği şeyleri tekrar etmesini istemişti. Jess’in İsa’nın sözlerine yaptığı gerçekçi yorumlar karşısında hayrete düşmüştü. Acaba yazıldığı günde, yani İsa’nın ölümünden yaklaşık elli yıl sonrasında bu yana, herhangi biri Matta İncili’ni hiç bu açıdan görebilmiş miydi diye merak etti. Jess sadece Max’in klonu olmadığını düşünmekle kalmıyor, Kefen’deki DNA’nın önemini ve Felix’in genetik ve klonlama bilimine yaptığı yüz kızartıcı katkıyı da inkar ediyordu. Bir şeyi istemenin, sonra ona inanmanın ve olacağını beklemenin yeterli olduğunu düşünüyordu—adeta gerçek tamamen şekil verilebilir, dualar ve dileklerle değiştirilebilir bir şeymiş gibi.

Ama Jess’in Maggie’nin güvenliği için tuttuğu dilekler

boşa gitmişti. Buna ve Jess'in Krishna takıntısına bakılırsa, Jess'in İsa'nın yeniden doğmuş hali olduğuna inanmak çok zordu. Yine de Matta İncili yorumu çok çarpıcıydı. Öyle ya da böyle Felix'in Maggie ile ilgili olarak hissettiği keder sona ermişti.

"Tıbbi olarak, onu benim edebileceğim kadar tedavi etmişsiniz," dedi Lewiston. "Artık her şey zamana bağlı."

Belli belirsiz bir tangırtı duydular ve Felix, dışarıda biri ya da bir şey olduğunu anlayarak Maggie'nin yanından kalktı. Kapı zili bir sincap, ani bir rüzgar ya da bir insan tarafından sallanmıştı.

"Eğer bu Sam ise," dedi Felix, "Yemin ederim... Yemin ederim onu—" Jess'in boş odasına gitti ve köşede duran beysbol sopasını aldı.

"Durun, Dr. Rossi!" diyerek söze başladı, Lewiston.

Felix onu zar zor duyuyordu. Paldır küldür aşağıya indi ve kapıyı hızla, bağırarak açtı, "Chi è là?" *Kim var orada? Göster kendini!* "Fatevi vedere!"

Lewiston peşinden geldi ve sopayı tutmak için uzandı ama Felix, sopayı çekip kurtardı ve spiral biçimindeki verandaya çıkıp merdivenleri ve bahçeyi kolaçan etti. Çakılların üzerinden gelen ayak sesleri duydu, villanın köşesinde bakınan bir kafa gördü. Bu Sam'dı.

"Felix Rossi?" diye seslendi, Sam. Felix? Bu sen misin? Şu işe bak!" Maggie yukarıda yıkılmış bir halde yatarken, şaşırmış bir masum numarasını nasıl da iyi yapıyordu.

"Gel buraya da seni öldüreyim, Sam!" diye bağırdı, Felix.

Sam'in kaşları havaya kalktı ve kahkahayı patlattı.

Öfkeden deliye dönmüş olan Felix, çılgınca onun üzerine yürüdü, sopayı suratına yapıştırmaya kararlı bir şekilde yerde sürüklüyordu.

Sam'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. Felix ilerleyince o geri çekildi.

“Bir kadına zorbalık etmek kolay değil mi Sam? Bana gel, Sam! Bana gel!”

Sam, yine gülümsedi. “Ne diyorsun sen be?” Felix sopayı savurdu ve Sam bir boksör gibi bu hamleden kaçtı. Gülererek, Felix'i kucaklamaya çalıştı ama tam Felix dengesini kurarken o kendi dengesini kaybetti. Felix sopayı tekrar savurdu. Bu kez sopa Sam'ın kalçasına geldi. Sam uluyarak ayağa kalktı, ileri doğru yuvarlandı, bağıırıyordu, “Sen delirdin mi?”

Lewiston gelip sopayı almaya çalıştı ama Felix sopayı savurarak buna izin vermedi.

“Sam, git buradan!” dedi Lewiston ama Sam, arazideki yüksek bir ağacın yanına gitmiş, ona tırmanmakla meşguldü. Felix'in uzanamayacağı bir dala çıktıktan sonra durdu ve tekrar gülmeye başlayacakmış gibi aşağı baktı.

Lewiston, Felix'le ağaç arasına girdi, Sam'e yaptığı uzun süreli fiziksel terapiden kalan kayda değer mukavemetiyle onu oradan uzak tutmaya çalıştı.

Lewiston bağırdı, “Git buradan dedim, Sam!”

Kalçasını ovalayan Sam'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. Bu kez o bağırdı, “Sen de kimsin?”

İşte o an herkes durdu.

Felix sopayı indirdi. Lewiston, yüzünü ağaca döndü.

“Sam, bu Dr. Lewiston!”

“Dr. Lewiston da kim? Felix senin sorunun ne? Neredeyiz biz? Burası İtalya mı? Buraya nasıl geldik? Maggie nerede? Burada ne haltlar dönüyor?”

Felix rüzgarın yeniden başladığını hissetti. Esintinin etkisiyle göl evinden havalanan kızılık ağacı tomurcukları, bulundukları yere doğru uçup oraya dağıldılar.

Lewiston, Felix'e "Eğer geçmişî hatırlıyorsa, bu yakın geçmişe ait hafıza kaybı histeriktir. Yaptıklarını ve bunların tüm neticelerini zihninden uzaklaştırıyor."

Boğuk bir kırılma sesi duydular. Felix'in ruhu, bunun ne olduğunu biliyordu. Hassas bir şeyin kırılma sesiydi bu, cam gibi ya da güzel bir heykel ya da bir kadının kalbi.

"Ah, Maggie!" diye haykırdı Felix ve can havliyle spiral sütunlu verandaya koştu.

26. bölüm

Sam ağaçtan indi ve Felix'le Lewiston'ın peşlerinden koştu, Felix'in söylediği şey yüzünden kalbi küt küt atıyordu. Maggie burada mıydı? Onun Maggie'si?

Daha dün kollarındaymış gibi geliyordu, ona öyle aşık ki bebek doğmadan onunla sevişmeyi reddetmiş olması umurunda bile değildi. O, Sam Duffy, New York'taki kadınların yarısını elde edebilecek biri, Maggie için aylarca seks yapmadan durmuştu.

Bunun bir önemi yoktu, çünkü ona tapıyordu. İşin aslı, Maggie'nin Felix için çalıştığı beş yıl boyunca onu sevmiştir, o zengin kiracıların arasında ciddiyetle işine gelip gidiyor, onu küçümsemelerine asla izin vermiyordu. Her zaman kibardı. Rossi'nin klonlama projesine dahil olduğunu öğrendiği zaman onu korumak için Brown'a başkaldırmıştı.

Felix ve Maggie doğuma dakikalar kala Glen Span Kemer'i'nin altına gizlendiklerinde Maggie'yi öldürebilecek olan silahlı adamların peşinden kendi isteğiyle gitmişti.

Sam'in aklındaki son hatıra Maggie'nin ona gitmemesi için yalvaran güzel gözleriydi.

Bir anda nasıl buraya gelmişti?

Spiral sütunlu bir verandaya çıkan merdivenleri atlayarak çıktı ve Felix ile Lewiston hızla fayans merdivenleri koşarak çıkarken hissettikleri kaygının farkına vararak onları takip etti. Ne gibi bir sorun olduğunu düşündüklerini merak etti,

eğer Maggie buradaysa her şey yolunda olmalıydı. Gözleri onu gün ışığı gibi içine çekebilirdi. Onu sonsuza kadar öper ve asla bırakmazdı. Bu gece onu yatağına alırsa, onu ay ışığında görebilmek için pencereyi açacaktı. Onlar sevişirken yıldızların da orada olmasını istiyordu.

İkinci kata gelince Felix ve Lewiston'ın bir kapı kolunu çevirmeye çalıştıklarını gördü. Kapı kilitliydi ve onlar kapıya vurdukça Sam korkmaya başladı.

“Maggie! Kapıyı aç!” diye seslendi Felix.

Sam'in midesi düğümlendi. Bu kapıyı daha önce gördüğünü biliyordu. Öyle yoğun bir korku hissine kapıldı ki gözenekleri açıldı ve vücudu ter içinde kaldı. Felix kapıya omuz atarken geri çekildi. Maggie eğer oradaysa, neden cevap vermiyordu? Neden kendisini içeri kilitlemişti?

Ağaç parçalanması sesi duydu ve kapının yerinden ayrıldığını gördü.

Felix de, Lewiston da bağırıyorlardı. Biri dışında Sam'in bütün duyuları kayboldu. Konuşamıyordu. Hissedemiyor, duymıyor, koku ya da tat alamıyordu. O korkutucu manzarayı yalnızca görebiliyordu.

Maggie, üzerinde ipek geceliğiyle yerde yatıyordu, irili ufaklı boş şişeler vücudunun ürettiği pisliğin içindeydi. Bedeni acıdan kıvranıyordu. Göğüs kafesi içine hava çekmeye çalışan bozuk körükler gibi şişip şişip iniyordu. Ağzından salya benzeri iğrenç bir şey akıyordu. Gözleri açıktı ama Sam, o gözlerin bir şey görmediğini biliyordu.

Maggie'nin oda kapısının önünde Sam, dizlerinin üzerine yığıldı, hayali bir korku zihnini dehşetle doldurdu.

Biri onu zorla ele geçirmişti. Onun acısından zevk almıştı. Sam, boynundaki morlukları gördü. Yaşamış olduğu dehşeti düşündü ve bir erkeğin çekeceği en şiddetli acıyı hissetti.

Bunu yapan o değildi.

Lütfen, Tanrım, bunu o yapmamış olsun.

Hayatı boyunca hovardalık yapmıştı, tıpkı Maggie'nin söylediği gibi. Kadınları sevmişti, hem de her birini. Daha önce seks için parayı reddedebilirdi ama bu?

Maggie yerde bir kolu Sam'in durduğu yöne doğru uzanmış halde sırtüstü yatıyordu. Felix ve Lewiston, onun yanında ağzına konsantre olmuşlar, ona siyah renkli koyu kıvamlı bir şey yutturmaya çalışıyorlar, o da her ne ise yanağından aşağı süzülüyordu. Sam ona doğru yavaşça ilerledi, elini uzattı ve tırnaklarının uçları parçalanmış parmaklarına dokundu. Hiçbir zaman Tanrı'ya yönelmemişti ama şimdi içinden ona dua ediyordu.

Ona meleklerini gönder!

İsa, Meryem, göklerdeki Tanrı!

Melekleri gönder!

Karşılığında, bunu ben yaptıysam ruhumu ait olduğu yere, cehenneme gönder.

Lewiston, aktif kömür çözeltilisini Maggie'nin boğazından aşağı göndermeye uğraşırken Felix, etrafa saçılmış boş şişelerin sonuncusunu da sallayıp kontrol ederken bağırmaya başladı. "Neredeyse her şeyi içmiş! Tanrım, Hepsini yutmuş!"

"Gösteri ile gerçek intihar arasındaki fark işte bu," diye homurdandı Lewiston.

Felix ona bir bakış atınca Lewiston devam etti, "Yıllarca acil serviste çalıştım, tamam mı? Orada put gibi durma Rossi, bir hortum getir. Sende vardır. Midesini yıkamamız gerek."

Felix, Lewiston'ın ve kendisinin çantalarının hâlâ açık

vaziyette durduğu komodine doğru gitti. Lewiston'ın çantası küçük bir ilk yardım çantası gibiydi, nöbet geçirmeyi önlemek için yeterli boyuttaydı; Felix'in çantasında ise her şey vardı.

“Neyse ki çantanda aşındırıcı maddeler yok,” dedi Lewiston, Felix'in kocaman çantasına tiksintiyle bakarken.

“Tecavüz konusunda uzman olan sensin,” diye sertçe yanıtladı Felix ikisinin de strese girdiğinin farkına varmadan. Bunun doğrudan hayat kurtarma amaçlı doktor çantasındaki malzemelerle olması bir yana, bir hastanın gördüğü zararda payı olması zaten her doktor için kabus demektir. Doktorlar her zaman Tanrı olmak isterler, olmadıklarını anlasalar da, öyleymiş gibi davranmaya devam ederler—ta ki böyle bir an yaşanana kadar.

Felix, hortumla birlikte geri dönerken ayağı Maggie'nin çiçekli sandalyesinin altındaki bir şeye çarptı. Boş bir kütikül temizleyici şişesi yerde yuvarlandı. “Lewiston!” diye haykırdı.

“Ne?” Ona baktı, sonra bakışları şişeye döndü. “Kahretsin! Ah, Lanet olsun! Potasyum Hidroksit. Bir hastam kendini tıpkı böyle bir kütikül temizleyiciyle öldürmüştü. İçinde ne kadar vardı?”

“Nereden bileyim ben, Tanrı aşkına!”

“Kahretsin! Onu içten içe yiyordur şu anda. Bu yüzden kıvranıyordu. Uyku hapları daha çözünmeden önce onu öldürebilir. Eğer uyanırsa, çekeceği acı korkunç olacak. Yanında hiç opiat var mı? Ya da Morfin?”

“Evet! En azından o var.”

Lewiston kömürü bir kenara bıraktı. İkisi birlikte hortumu Maggie'nin boğazından içeri yerleştirdiler, ardından Felix telefona koştu ve ambulans çağırmak için 113'ü tuşladı.

* Tırnağın dibindeki ölü deri. (ç.n.)

Daha önce bir zehirlenme karşısında hiç bu şekilde davranmamıştı ama Maggie'nin ölmesinden korkuyordu. Aynı korkuyu Lewiston'ın gözlerinde de gördü ama acil servis doktorları her zaman ölmüş hastalara kalp masajı yapar, sihir yapmaya çalışır ve Tanrı gibi davranırlardı.

“Süte ihtiyacımız var!” diye bağırdı, Lewiston. “Sam? Sam?”

Sam cevap vermedi. Sanki başka bir alemdeymiş gibi Maggie'nin elini tutuyordu. Dudakları sessizce kıtıldı. Sam de onun ölmekte olduğunu düşünüyordu. Neden yaşadığı dönüşüm Maggie için iyi bir şeyler yapabileceği bir zamanda olmamıştı?

Felix kapıya fırladı ve önce merdivenlerden gelen hafif ayak seslerini, sonra da Lewiston'ın “Maggie, hayır!” diye bağırdığını duydu. Felix geri dönüp baktı ve Maggie'nin kıvranımlarının birden durduğunu gördü. Kasları gevşeyip canı çekilirken, yüzündeki üzüntü ve acının kaybolduğunu gördüler. Antonella'nın çığlığını duyular, “Signora! Signora!”

“Süt!” diye bağırdı, Lewiston ona bakarak. “Süt getir! Hadi be kadın!”

O aşağı inerken Felix, Maggie'nin yanına, dizlerinin üzerine çökerek seslendi, “Jess nerede, Antonella?”

Non lo so, signor Felix. E' andato via.”

“Kaçtı mı?”

Maggie'nin dudaklarının arasından kan geldi.

“Sütü getirin!” diye haykırdı Lewiston, “Acele edin millet! Onu kaybediyoruz!”

Felix, Lewiston'ın omzuna dokundu. Maggie çoktan ölmüştü ve Felix, kendi hayatının da asla onarılamayacak şekilde harap olduğunu biliyordu.

“Anneciğim! Anneciğim!”

Jess, bir anda ortaya çıktı ve odaya girdi. Hiç kimse onu durduramadan annesinin yanına gitti, kollarını sıkıca ona doladı ve başını onun hareketsiz göğsüne yasladı.

Gaipten sesler duyan küçük bir çocuk olmak zor bir işti. La Scala'ya gitmeden bir gece öncesine kadar Jess bunu kendine saklamıştı, çünkü duyduğu seslerin ne söylediğini açıklayamıyordu.

Şarkıya benzeyen bir ses, sadece onun için şarkı söylemişti. Eğer deneseydi, sesin havayı titreştirdiğini ve bunun tıpkı aşka benzer bir his verdiğini görebilirdi. Bir başka ses de kavgalarının altından geliyordu ve tıpkı bir davul gibi güm-bürdüyordu. Onun da şu anda olduğu gibi dalgalar halinde yayıldığını hissetmişti ve onunla aynı tempoda nefes alıp vermişti. Bu, neşenin gücüydü ve ona baba demişti, çünkü bildiği başka bir babası yoktu.

Bu iki ses sayesinde artık kendini hiç yalnız hissetmiyordu. Üzüldüğünde, şarkı ağlamasına yardım ediyordu. Bazen hava da onunla birlikte gözyaşı dökene kadar titreşiyordu. Kendini mutlu hissettiğinde de davul çalıyor ve yüreğini dolduruyordu.

Bu şarkı ve davul birlikte, ona sık sık tanımadığı insanları gösteriyordu. İki kez, gerçek hayatından sahneler canlandırmışlardı. Milano'ya giden taksideyken, ona La Scala'nın sahnesini ve orada şarkı söyleyen güzel sesli şarkıcıyı göstermişlerdi, bu sayede, o da ne yapacağını ve ne söyleyeceğini biliyordu. Ona Sinyora Morelli'nin sahilde yere düştüğü zamanı göstermişlerdi. Ona, göl evindeki Sam'i göstermişlerdi. Jess, kuğuları göndermiş ve Sam'in zihnini iyileştirmesi için Tanrı'ya başvurmuştu.

Sonra, Antonella'nın mutfağında oturmuş, lezzetli akşam yemeğini yerken şarkı ve davul, ona bu manzarayı göstermiş ve onu ağlamaması yönünde uyarmıştı. Jess makarnasını bitirmiş, limonatasını içmiş ve Antonella'nın eve teslim edilmiş olan *İtalya İtalya* dergisini almasını beklemişti. Bu aslında turistler için hazırlanan bir dergiydi ama Antonella, bir ülkede yaşayan insanların, yaşadıkları ülkeyi hiç tanımadıklarını söylerdi. Ayrıca, *İtalya İtalya*'yı okumak İngilizcesini ilerletmesine de yardımcı oluyordu.

Antonella kucağında dergisiyle uyuklamaya başlayınca Jess, evden kaçıp geceye karışmıştı. Sarı villaya doğru koşarken, dışarıdaki insanlardan uzak durmak onun için kolaydı, şarkı titreşirken göğsünde davul gümbürdüyordu. İnsanların içindeki ışığı zamanında görebiliyor ve onlara görünmeden saklanabiliyordu.

Annesinin bedeninin yanına geldiğindeyse, onun iç ışığı parlamıyordu. "Ti voglio bene, anneciğim," dedi onu duymadığını bildiği halde yalvaran bir sesle. O, çok uzaklardaydı. Şarkıdan çalmasını, davuldan da neşesinin gücünü paylaşmasını istedi. Kalbinin atışını hissetti, tıpkı atacağını bildiği gibi. Nefesini hissetti. Ancak o zaman etrafındaki insanlara baktı ve hissettikleri kederin, acımanın, kızgınlığın ve korkunun renklerini gördü.

Koyu renkli yabancı konuştu, "Yüce Tanrım! Uyuyor! Huzur içinde uyuyor. İnanamıyorum!"

Felix, diz çöktü ve kalp atışlarını dinledi, nabzını kontrol etti. Kolunu Jess'e doladı ve onu alnından öpüp haykırdı, "Ben yanıldım! Onu kurtardın! Tanrım! Jess, sen onun hayatını kurtardın!"

Jess kafasını salladı, onların görmediği şeyleri gördüğünü fark ettiği sırada gözyaşları yanaklarından süzülüyordu—an-

nesinin hasta ruhu, bütün gücüyle ölüme gitmeye kararlıydı. Tıpkı Sinyora Morelli'nin, hayatına hükmeden ruhu gibi. Be-beği ve o, ileride bir gün Adamo'ya aşık olduğunda kocasının işleyeceği bir cinayete kurban gitmek yerine, şimdi ölmeyi tercih etmişlerdi. Jess, annesini tecavüzden koruyamamıştı, çünkü Maggie, günaha girdiğine ve kötü şeyleri hak ettiğine inanıyordu.

O annesinin seçimini sadece geciktirebilmiş, değiştirememişti. Jess zihninde, yardım için ne kadar yalvarsa da, ne Krishna, ne İsa, ne Buda, ne de Musa ya da Tanrı'nın gönderdiği herhangi biri bunu yapabiliyordu.

Onun haykırıışlarına ne onlar, ne şarkı, ne de davul karışılık vermişti. Onların gözyaşları sel olmuş akıyordu. Gök gürültüsü gibi... Onun istediğini, aradığını, kapıyı çaldığını söylüyorlardı. Ona cevaben, cennetin kapıları açılmıştı. Melekler odasını doldurdular: Tavanda, yerde, onun yanında, yatağının üzerindeydiler. Önce Jess'i çok korkuttular ama muhteşem görünüyorlardı ve sonra değiştiler, onun istediği gibi oldular: Kanatları vardı ya da yoktu, mum ışığı gibi parlayan insan şekline büründüler.

Biri onu olduğu yerden aldı ve Jess bunun Felix Amca olduğunu fark etti. Başını amcasının omzuna dayadı, melekleri izledi. Onlar, annesini eve götürmek için bekliyor, bekliyor, bekliyorlardı.

Belli belirsiz, bir yabancının "İyi olduğuna inanamıyorum! Ama öyle görünüyor. Dur, bir de oğlana bakayım. Bütün bu olanlardan sonra sakinleştiriciye ihtiyacı olabilir," dediğini duydu.

Jess, buna dikkatini vermedi, çünkü zihninde meleklerle tartışıyordu. *Evet, öldüğünde gerçekten ölmeyeceğini biliyorum ama içinde bulunduğu bedene çok düşkünüm ben.*

Biliyorum, durmadan ağlayacağım. İçinde bulunduğum bu beden onun sesinde huzur buluyor. Onun tarafından sarmalanmaya çok alıştı. Şu anda onun hayatının daha üstün bir amacı olması umurumda değil. Onun çektiği acının ne anlama geldiği beni ilgilendirmiyor, buna bir son verin! Lütfen, onu eski haline getirin. Eğer onu alırsanız, ben de burada kalmayacağım ve siz de beni buna zorlayamazsınız.

Meleklerin en büyüğüne dilini çıkardı ve içerideki koyu renkli yabancının onu amcasının kollarından almasına izin verdi.

27. bölüm

Sam, Maggie'nin odasının açık kapısının önünde yerde oturuyor, sırtı duvara dayalı bir halde uyuyup uyanıyor, önceki geceyi düşünüyordu. Diğerleri Maggie'yi yatağına yatırırken o kapıda durmuştu. Antonella onu yıkayıp, çarşafı değiştirirken ve yerleri temizlerken de oradaydı. Antonella "Va bene. Giyindi," diyene kadar Jess, yüzü Felix'in omzuna dayalı halde diğer bir yöne bakmıştı. Jess de onunla birlikte geceyi orada geçirdi, çünkü onu annesinin odasından almaya kalktıklarında avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Sam, orada kalmıştı, çünkü onun için başka bir yer yoktu. Görmeli ve hatırlamaya çalışmalıydı. Bunu yapan o muydu? Antonella, Sam'in orada olduğunu ve izlediğini fark edince onu dışarı çıkarıp kapıyı da kapatmıştı ama artık bir önemi kalmamıştı.

Sam gerçeği anlamıştı.

Felix ve Lewiston'ın onu neden dışarı atmadıklarından emin değildi. Belki de onlar doktor olduklarından, Sam'in yaptıklarını suç yerine amnezi, travma-uyarımlı parafili, kök hücre hasarı gibi tıbbi terimlerle adlandırıyorlardı.

Gökyüzüne şafak öncesinin bulanık grisi hakimken, parmak uçlarında yürüyen birinin sesini duydu ve gözlerini açtı. Kapı, yarı açıktı, çünkü gece boyunca Felix ve Lewiston sırayla gelip, kontrol etmek için Maggie'yi uyandırmışlar, ona Nalokson adında bir şey vermişler ve Maggie her uyandırıldığında

uyanana Jess'i sakinleştirmişlerdi. Felix, Maggie'nin yatağının yanındaki dolgu koltukta kendinden geçmişti ama Jess koridora doğru sessizce ilerliyordu.

O yaklaştıkça Sam, utançtan kızarıyordu. Bu Maggie'nin çocuğuydu, Sam'ın kurtardığı çocuk—Maggie'nin, onunla birlikte büyötmeyi planladığı çocuk. Aksine Sam neredeyse çocuğun annesini öldürecekti.

“Uyanık mısın?” diye fısıldadı, Jess.

Sam de fısıltıyla yanıtladı. “Evet evlat. Biraz uyuyabildin mi?”

Jess, yüzünü yana çevirdi ve kolunun üst tarafını ovuşturdu. “Dr. Lewiston uyumama yardımcı olacak bir şey verdi ama pek işe yaramadı.”

Sam çocuğun gür, koyu renkli kıvrırcık saçlarına uzandı ve başını okşadı, kendini öylesine suçlu hissetti ki, ağlayabilen biri olsaydı, ağlardı. Yutkundu. “Dinle evlat, gidip yatmalısın, tamam mı? Annen artık iyi. Geceyi atlatmayı başardı.”

“Yine hastalanacak!”

Sam gülümsedi. “Endişelenme. Ona bakacak iki tane doktoru var.”

“Hayır, Sam Amca!” Jess, ağlamaklı bir halde burnunu çekti. “Dün gece ona, onlar yardım etmediler. Tanrı yardım etti.”

Sam, Felix'le Maggie'nin bu çocuğun ayarını gerçekten bozduklarını düşündü. “Sen iyi bir çocuksun. Eminim annen de böyle olduğuna inanacaktır.”

“Bu gerçek!”

Sam, düşünerek ellerini birleştirdi, sonra “Jess, dinle,” dedi. “İşin aslı, senin annen... kazayla çok zararlı bazı şeyler yutmuş ama şansına, Felix Amca'nın ilk düşündüğü şeyler değilmiş onlar. Hâlâ midesine ve vücuduna sıkıntı veriyor,

mümkün olan her yolla onlardan kurtulmaya çalışıyor. Felix Amcan ve Dr. Lewiston, boğazından içeri bir hortum soktular ve çoğunu dışarı çıkardılar. Geri kalanları da etkisiz hale getirdiler.”

“Hayır, o ö—ölmüştü. Ben de Tanrı’ya onu kurtarması için yalvardım ve o da kurtardı. Ona kendin sorarsın. O, olması gereken kişi olduğu için bunu bilecektir.”

Sam, yanına gelip ona yaslanan çocuğa doğru uzandı. “Bu doğru mu?” dedi. “Demek öyle. Peki, kimmiş o?”

Jess, sessizce Sam’in gözlerinin içine baktı ve “Bakire Meryem,” dedi.

Sam irkildi. Onu feci şekilde azarlayabilirdi ama Jess’e karşı sorumlulukları vardı. İç geçirerek, onu omuzlarından tutup kollarını ileri uzattı. “Jess, sen iyi bir çocuksun. Hayır, sen harika bir çocuksun. Keşke burada olup büyümeni izleyebilseydim ama böyle şeyleri düşünmekten ve özellikle de bunları başkalarına söylemekten vazgeçmelisin, tamam mı?”

Jess ona kaşlarını çattı. “Ben de senden hoşlanıyorum, Sam Amca. Ama sen olayları pek iyi kavrayamıyorsun. Felix Amca ve Dr. Lewiston gibi, gördüklerine inanmıyorsun.”

Sam homurdandı. “Benden hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Seni seviyorum Sam Amca ama bence sen anlamıyorsun.”

Sam başını eğdi. “Demek beni seviyorsun, ha? Haklısın, anlamıyorum.” Ona baktı. “Pekala, dene bakalım anlatmayı.”

Jess, onun yanında dizlerinin üzerinde durdu ve İtalyanlar gibi ellerini de kullanarak konuştu. “Bunu kelimelerle ifade etmek zor ama deneyeceğim. Meryem’in bilinci dünyada ikamet eder. Kendi içinde kendini arar.” Jess beklenti içinde ona baktı.

Sam püfleyerek nefesini verdi. “İyi tamam, peki sen kim olduğunu düşünüyorsun, Jess?”

“Bu biraz karmaşık ama anlatmanın en kolay yolu şu, birçok kişi benim bir reenkarasyon olduğumu düşünecek.”

“Kimin reenkarasyonu? Sakın bana ‘İsa’ deme.”

“Evet, bir şekilde öyle. Annem bana anlattı ve artık bunun gerçek olduğunu biliyorum ama başka hayatlar da yaşadım ben.”

Sam, Jess’in coşkuyla sallanan ellerini yakaladı. “Evlat dinle beni. Ortalıkta dolaşıp böyle şeyler düşünüp bunları söyleyemezsin. Bunu yapamazsın.”

“Senin de bir parçan tıpkı benim gibi,” diye ısrar etti, Jess. “Benim farklı görünmemin tek nedeni, dünyaya gelirken cennetle cehennem arasındaki kapıyı açık bırakmış olmam. İsa’nın bilinci dünyada ikamet eder. Kendi içinde kendini arar.”

Sam, dizlerinin üzerinde durdu, Jess’i kendine doğru çekip ona sarıldı ve sırtını sıvazladı. “Pekala. İlk söylediğinde seni duymuştum.”

Jess, kollarını Sam’in boynuna dolarken o içeri, Maggie’ye baktı. Sanki hiç paramparça olmamış gibi, huzur içinde uyuyordu. Sam, onu incitenin kim olduğunu kesin olarak biliyordu. İstemedenden de olsa bunu hissetmişti, onun yaşadığı korkuyu bile hayal etmişti. Sam, itin teki olduğunu biliyordu. Her zaman öyle biri olmuştu. Kendisi dışında da bir sürü onun gibi adam olduğunu biliyordu. Düzgün adamlar, kendilerini kontrol edebilenlerdi. Kendi kadınlarının yanında erkekler, diğer itleri kadınlarından uzak tutan koruyucular olurlardı.

Sam bir an Maggie’nin komodininin üzerindeki siyah Meryem heykeline, duvardaki cennete yükselen Meryem resmine baktı ve kendini delirecekmiş gibi hissetti. Felix ve Lewiston’ı konuşurlarken duymuştum. Maggie, önceki geceye kadar gerçekten bakire miydi? Onun oğluna sarılmamalıydı.

“Sen iyi bir çocuksun,” dedi ve Jess’in kollarını boynundan aldı. “Annemi sevdiğini biliyorum. Tanrım, keşke geçen bunca zaman yanınızda olsaydım.”

“Buradaydın! Buradaydın!” diye çığlık attı, Jess. “Anlamıyor musun? Senin ruhun da annemde ve bende ikamet etti. Kuğular ruhunu buraya getirdi.”

Sam, topal kuğuyu düşündü, kafa salladı ve ayağa kalktı.

“Pekala evlat. Bu kadar yeter. Yatağına git tamam mı? Biraz uyuman gerekiyor.”

Sam merdivenlerden indi, dışarı çıktı, bahçe kapısından geçti ve göl evine gitti. Güneş yeni doğmaya başlıyordu ama Antonella, orayı da halletmişti. Ortalık tertemizdi. Valizi toplanmış bir vaziyette, köşede duruyordu. Sam yürüyüp balkona çıktı, yeniden kuğularla birlikte yüzmek için içinde bir dürtü hissetti. Bir anlığına da olsa o sırada, orada olduğu için mutluydu.

Gölün kıyısı boyunca iki yöne de baktı. Gölün aynaya benzer yüzeyi, üzerinde gezinen sisten arınarak yeni yeni görünmeye başlıyordu. Sessiz Kral orada değildi, diğer kuğular da yoktu. Sam’e göre bu mantıklıydı. Onun kim olduğu bilgisi, hayvanlar arasında bile biliniyordu. O, kötü adamdı.

Bir çocuk ağlaması duydu.

Sam başını kaldırıp baktı ve Jess’i gördü, tırmandığı kızıl-cık ağacının dalından, kederli bir şekilde ona bakıyordu.

Sam gülümsedi. “Burada da ağlamamı mı dinleyeceğim? Jess, annem iyileşecek. Gerçekten. Sana yalan söylemem.”

Jess cevap vermeyince, Sam devam etti. “Demek iskeledeki şu Optimist’le Mirror Dinghy senin. Yelken yapıyor musun?”

“Evet,” dedi Jess.

“Ne güzel. Gençliğimde ben de yapardım. Mirror’la ne kadar uzağa gittin?”

Jess, sesini yükseltti. “Sen olmadan yaşayamaz!”

Sam’ın yüzündeki gülümseme kayboldu. Jess’e eliyle selam verir gibi bir işaret yaptı. “Üzgünüm ama sen olayı tersten anlamıştın, evlat. Ben Maggie Clarissa Johnson’ın, eem, yani Price’ın başına gelen en iyi şey sayılmam. Ona veda ettiğimi söylersin. Benim gitmem gerekiyor.”

Jess haykırdı, “Senin ruhun Meryem’indir. O seni affedecek!”

“Hay anasını—” diye fısıldadı, Jess’in ne yaptığını bildiği halde ondan kalmasını istediğinin farkına varan Sam. Maggie’nin oğlu, İsa olmayabilirdi, fakat ya beyinsizdi ya da bir aziz olmaya yakındı. Buna karşın Sam, tam bir canavardı. Maggie’nin yüreğini kanatmıştı. Tecavüz olayının tamamını hiçbir zaman hatırlamamayı umdu. Hatırlarsa kesinlikle delirirdi: Vücudu, muhtemelen iyi hissettiğini hatırlarken, zihninde, sevdiği kadının çektiği acıyı görecekti.

“Bir erkek, bazı şeyler için kadından af dileyemez.”

“O senin sevdiğin,” dedi Jess.

Sam, göl evine girdi ve valizini aldı.

Aceleyle göl evinden çıktı, balkondan indi, pembe ve mor renkli ortancaların ardındaki basamakları geçti ve Sempione boyunca yürüdü. Maggiore Gölü’nün muazzam kıyısındaki sarı villadan kaçıp gitmekten başka hiçbir planı yoktu.

28. bölüm

Jess ağaca tırmanıp Sam'le konuşurken, Chuck Lewiston, viladaki bir odadan onları izliyordu. Konuşmalarını duyamadı ama zaten ne konuştuklarıyla da pek ilgilenmiyordu. Sam'in artık bir yardımcı olmayacaktı ama bir tehdit de oluşturmuyordu. Lewiston'ı ya da onun Brown'la olan bağlantısını hatırlamıyordu ve muhtemelen yakın bir gelecekte de hatırlamayacaktı. Eğer bunu hatırlarsa, tecavüzü de hatırlardı ve Sam'in aklı, kendini bundan koruyordu. Artık her şey Lewiston'a bağlıydı, bu da çocuğun bu dünyada fazla zamanı kalmadığı anlamına geliyordu.

Dün akşam Jess'e ana maddesi Afrika'da kendi keşfettiği, bilinmeyen bir bitki olan kan sulandırıcı bir karışım enjekte etmişti. Kan testlerinde görünmeyecekti, çünkü bunu belirleyecek bir örnek yoktu, ayrıca üreteceği trombositler ve bu gibi şeyler belirgin olmayacaktı. Buradan hareketle, Jess ağaçtan düşebilir ve kendini, iç kanama nedeniyle ölecek derecede yaralayabilirdi. Daha büyük ihtimalle, birkaç doz daha alması gerekecekti. Ondan sonra Lewiston'ın tek ihtiyacı Jess'e bir çelme takıp merdivenlerden düşürmek ya da kırık bir camla bir yerini kesmesini beklemek olacaktı. Bu arada, karışımın içindeki diğer maddeler, durumunu Felix Rossi'nin anlamasını sağlayacaktı. Kaldı ki Lewiston zaten o konuda pek de endişelenmiyordu. Rossi asli olarak tıbbi araştırmacıydı. Temel klinik konularında becerikliydi ama karmaşık bir zehir onu aşan bir konuydu. Dün gece bu kadarı belli olmuştu.

Rossi'nin, Maggie Johnson'ın yüksek miktarda potasyum hidroksit içtikten sonra, şu anda da içinde bulunduğu huzurlu uyku haline geçtiğine inanması saçmalıktı.

Rossi, Maggie'yi iyileştirenin çocuk olduğuna inanıyor gibi görünüyordu. Ta ki Lewiston zaten ortada olan gerçeğe işaret edene kadar: Anne, kütikül temizleyiciyi hiç içmemişti. Sadece yere düşmüş boş bir şişeydi gördükleri. Vücudu, kendini kaybettiğinde zehrin çoğunu hemen dışarı atmıştı. Onlar da geri kalanından kurtulmasına yardım etmişlerdi. Kıvrınması histeri yüzündendi. Ağzından gelen kanın nedeni dilini ısırmasıydı. Ölmemiş, sadece bayılmıştı. O anki panikle, zayıf atan nabzını hissedememişlerdi. Gözlerinin önünde, o odanın ortasında herhangi bir mucize olmamıştı, olamazdı da.

Felix de bu sonuca varmış gibi görünüyordu.

Sam ve valizi villadan ayrılır ayrılmaz, Lewiston kendini beklenmedik bir şekilde yalnız hissetti. On yıldır, herkesten fazla Sam'le zaman geçirmişti.

Çocuk ağaçtan indi, iskeleye gitti ve ellerini ağzına götürdü. Görünüşe bakılırsa bir şeye sesleniyordu. Lewiston oraya doğru bakarken kuğular geldi. Çocuk, kıyafetlerini çıkardı ve kuğularla birlikte yılın bu zamanı soğuk olması gereken suya daldı. Kuğulardan biri çocuğun elini sırtına koymasına izin verdi ve birlikte arkadaş gibi yüzdüler. Eğer kuğu onu ısırsaydı Jess ölebilirdi.

Çocuğu ve kuğuları izlerken, Lewiston'ın duygularının etrafına ördüğü duvar sallanmaya başladı. Kendi oğlu da bir zamanlar böyle narındı. Bu tatlı çocuğun hayatına nasıl son verebilirdi? Göle doğru koşmak, çocuğu yanına çağırmak, ona mephyton ve bir enjektör dolusu K vitamini vermek istedi. Jess yirmi dört saat içinde iyileşebilirdi.

Lewiston pencereden uzaklaştı ve odadan çıkıp koridora

gitti. Rossi'nin Maggie Johnson'ın odasında olduğunu gördü. Kapıda durup Rossi'nin, kadının tansiyonunu ve nabzını ölçmesini izledi. Lewiston kendini Maggie'nin nasıl biri olduğunu merak ederken buldu. Acaba o da kendisi gibi, mükemmel bir Rhode Island aksanıyla mı konuşuyordu? Mozart ve Brahms mı dinliyordu? İkisi de bir şekilde gönüllü tutsaklardı. O ve Mozart'ı, Maggie ve *Buku, Mawu-Lisa ya da Ngai* yerine inandığı Hıristiyan Tanrısı. Afrika kabilelerinin ilaçları üzerinde çalışırken, Lewiston kabile tanrılarını da incelemişti. O ve Maggie Johnson atalarının uzun zaman önce kaybettiği şeyleri bulamamışlardı. Ama Lewiston, Maggie'nin de kendisi gibi bunu özleyip özlemediğini merak etmeye başlamıştı.

Anlamsız düşünceler. Gerçek dışı. Maggie Johnson'ın nasıl biri olduğunun bir önemi yoktu. Harika bir oğlu olmasının bir önemi yoktu. Lewiston, asla onun için karısının hayatını feda etmezdi ya da oğlunun hayatını Jess Johnson'ın hayatına değişmezdi. Brown bu yüzden o açık yeşil Porsche ile gümüş renkli Aston Martin'i göndermişti. Lewiston, boşanma belgeleri geldiği zaman Brown'ın çatı katında Sam'i öldürmeye çalışarak Brown'a, ailesi için cinayet işleyebileceğini göstermişti.

Evin telefonu çaldı.

Antonella'nın alt kattan telefona cevap verdiğini duydu. Rossi'ye seslenip Maggie'nin odasındaki telefonu açmasını söyledi. Rossi dijital bir kulak termometresiyle Maggie'nin ateşini ölçüyordu. Bakışlarıyla Lewiston'dan yaptığı işi devralmasını istedi, o da bu istediği yerine getirdi.

Lewiston, Rossi'nin telefona gidişini ve renginin bir anda nasıl solduğunu gördü.

“Aman Tanrım! Ne zaman?” dedi Rossi. Sesi dehşet içindeydi.

Lewiston, normal değerleri gösteren termometreyi çıkar-

dı ve Maggie Johnson gözlerini açtı. Gözleri çok güzeldi. Yeşil benekleri olan kahverengi gözler. Lewiston onlara bakınca, kadının ölmek istediğini gördü.

“Hadi! Tanrım! Adeline, hemen geliyorum. Bulabildiğim ilk uçakla geliyorum. Avukata, telefonun başına geçip FBI’ı, kahrolası belediye başkanını aramasını söyle. Beyaz Saray’ı ara! Korkma, onu bulacağız. Dünyayı yerinden oynatır, yine bulurum onu!”

Lewiston, Maggie’ye doğru eğildi ve fısıldadı, “Merhaba, ben Dr. Lewiston.”

Rossi telefonu kapattı, gözleri Maggie’yi görene kadar çılgın gibi bakıyordu. “Uyandın. Tanrıya şükür!” Yatağının yanına oturdu ve endişeyle saçlarını okşadı. “Nasılsın Maggie?”

Maggie kafasını salladı.

“Ne demeye böyle bir şeye kalkıştın ki?” diye devam etti Felix. “Seni ne kadar çok sevdiğimizi bilmiyor musun? Sana ihtiyacımız olduğunu bilmiyor musun? Sana ihtiyacım olduğunu. Jess’in sana ihtiyacı olduğunu. Sen olmazsan o bir daha nasıl mutlu olabilir? Sam’in yaptığı bir şey, sana leke sürmez. Sen yanlış bir şey yapmadın!” Maggie’nin ölü gibi bakan gözlerine bakıyordu.

Lewiston, Felix’in gördüğü şeyi anladığından şüpheliydi.

Maggie nazıkçe konuştu. “Sorun nedir Felix? Telefondaki kimdi?”

“Hiç kimse. Hiçbir şey. Senin endişelenmeni gerektirecek bir durum yok ama—” Bir an Lewiston’a baktı, sonra Maggie’ye dönüp, “Bize bir dakika ver, Maggie. Hemen döneriz,” dedi.

Odadan çıkıp kapıyı kapattılar.

“Burada kalabilme ihtimalin var mı? Çok acil bir durum söz konusu.”

“Ne oldu?”

“Kızım, evdeki yatağından kaçırılmış!” dedi Felix, sesinde dehşet vardı.

“Kaçırılmış mı?”

“O daha sekiz yaşında!”

“Yüce Tanrım,” dedi Lewiston, tedirgin bir şekilde. “Böyle bir şeyi kim yapar ki?”

“Kaçıran kişi fidyenin nereye bırakılacağını söylemiş, son cümle olarak da *Uçurumdan aşağı sürme* demiş. Ne demek bu? Notta yazanları herkese söyleyebileceğimizi yazmış. Neden?”

Lewiston’ın kalbi yerinden fırladı. Felix’e o fidyeyi kimse-
nin almayacağını söyleyebilirdi. Felix ya da polisler fidyeyi ne-
reye bırakacaklarsa, orada öylece yatacaktı. Lewiston, Sam’in
önce Maggie Johnson’a tecavüz etmekle, sonra da göl evinde
yatmakla meşgul olduğundan, muhtemelen kırk sekiz saatten
daha uzun bir süredir aramamış olduğu telefon numarasını
düşündü: 1 888 Bay Brown.

Brown, Hotel Florida’yı aramış ve Lewiston’ın geceyi ora-
da geçirmediğini öğrenmiş olmalıydı. Şansını Lewiston’ın vil-
lada olması ihtimalinden yana tutarak, tek hamlede Rossi’yi
devre dışı bırakıp Lewiston’a işine devam etmesi mesajını ver-
mişti. Bu, tam da Brown’ın tarzıydı: Beklenmedik ve zekice.

Brown’a mesajının alındığını bildirmeliydi; yoksa başka
yollarla iletilebilirdi. Brown, klonu öldürmeleri için başkala-
rını gönderebilir ve ceza olarak da gümüş renkli Aston Martin
ve açık yeşil Porsche’un nihayete ereceği yer olarak bir duvarı,
Hudson Nehri iskelesinin dibini ya da kireçli New Jersey uç-
rumunun bir ayağını seçebilirdi.

Koridorda Felix, Jess’in merdivenden çıkan ayak seslerini
duydu ve en büyük korkusunun gerçekleştiğinin farkına vardı.

Felix, hiç düşünmeden Ariel'i, Maggie ve Jess'e tercih etmişti. Onları bir yabancıнын eline bırakmaya niyetlenmişti. Felix, kendi yaptığı çocuğa sarılmak için eğildi.

“Annem nasıl?” diye sordu, Jess.

Felix başını yana çevirdi. “Jess, benim gitmem gerekiyor. Elimden geldiğince çabuk döneceğim ama seni ve anneni Torino'daki manastıra götüreceğim. Poor Clare Rahibeleri'yle kalacaksınız. Antonella burada mı?”

“Daha gelmedi. Annem daha iyi oldu mu?”

Felix yüzünde bir gülümseme oluşturmayı başardı. “Evet, onu görebilirsin.”

Lewiston, Felix'in kulağına fısıldadı, “Bu iyi bir fikir mi? Büyük ihtimalle onun bu yaralı halini görmesini—”

“Dinle, onu tanıyorum,” dedi Felix. Jess'e Maggie'nin odasının kapısını açması için işaret verdi. Maggie, Felix'i hayal kırıklığına uğratan bir çıkışla “Hayır! Jess, seni seviyorum! Ti voglio bene ama içeri gelme!!”

“Ti voglio bene, anneciğim. Ti voglio tanto bene,” dedi Jess ve kapıyı sessizce kapattı. Üzgün, kahverengi gözlerle Dr. Lewiston'a baktı ve sonra Felix'e dönüp, “Biz manastıra gitmek istemiyoruz. Dr. Lewiston—” Jess'in yanaklarından gözyaşları süzüldü. “Dr. Lewiston, eğer annem ölürse, bana bakar mısınız?”

“Ah, Jess!” dedi Felix. “Annen ölmeyecek ama sizi bir... bir yabancıyla yalnız bırakamam.”

Jess, Dr. Lewiston'ın elini tuttu ve yanında durdu. “Neler olacağını biliyorum ama biz hiçbir zaman yalnız değiliz ki. Tanrı her zaman yanımızda.”

Felix, Jess'in elini Lewiston'ın elinden aldı. Merdivenlerden inip bahçeye çıktılar. Güllerin altında Jess'i kucağına alıp, sırtına hafifçe vurdu. Gri renkli gökyüzü, villanın güzel man-

zarasına gerçek dışı bir hava veriyordu. Hafif bir rüzgar gölün karşısından eserek köpüklü dalgaları çalkaladı ve saçlarını dağıttı. Felix yüzünü Jess'in omzuna dayadı ve hıçkırıklarını bastırdı.

"Ağlama amca," dedi Jess ve onun boynuna sarıldı. "Güvenmelisin. Tanrı'ya güvenmelisin, şu anda bile. Eğer bir seçim yapman gerekiyorsa, her zaman yürekten değer verdiklerini seç. Böyle yaparsan, cenneti seçmiş olursun çünkü Tanrı sevgi demektir. Ben, Ariel'den daha önemli değilim. O da ben-den daha önemli değil."

"Sen Ariel'i nereden biliyorsun?" diye fısıldadı Felix.

"Ben—Ben, bir şeyler hissettim," dedi Jess.

Felix, Jess'i yere bırakıp önünde diz çöktü. "Artık bana söylemenin zamanı geldi, Jess, gerçekten söylemenin. Gidersem sorun olmayacağını, çünkü kim olduğunu kesinlikle bildiğini mi söylüyorsun?"

Jess, aşağıya baktı ve cevap vermedi. Döndü ve eve, oturma odasına koştu. Felix onu elinde telefonla taksi çağırırken buldu. "La destinazione è la stazione," dedi.

Felix, konuşmasını bölmedi.

Jess telefonu kapattı. "Taksin yolda. Bana bir şey olmaz, Felix Amca. Anneme de, ölümün gölgeli vadisinde yürüsek bile, hatırladın mı?" Merdivenlere doğru baktı. "Ayrıca annemin şu anki durumundan ve bu güzel yerden çok memnunuz."

"Jess, bu şekilde düşünmene gerek yok," dedi Felix. "Eğer kalmakta ısrar ediyorsan, Peder Bartolo yarın burada olacak. Antonella da burada. Simone Amca'mı arayıp ondan da buraya gelmesini isteyeceğim."

Kapı zilini duydular ve Antonella içeri girdi. Sabah erken saatte Maggie için dua etmek üzere gittiği kiliseden dönmüştü.

“Değer verdiklerin neredeyse, yüreğin de oradadır,” dedi Jess cesaretle gülümseyerek. “Ayakların da orada olmalı.” Sonra koştu ve yüzünü Antonella’nın önlüğüne kapattı.

Felix odadan çıktı. Ferforje demir tırabzanı kavrayarak hazırlanmak üzere mavi seramik basamakları ikişer ikişer çıktı.

29. bölüm

Lewiston, Rossi taksiye binerken, Jess ve Antonella ona veda edebilsinler diye geride durdu.

“Onlara iyi bak,” dedi Rossi, birinin olabileceği en kararsız halde. Taksi şoförüne başıyla gitmesini işaret etti.

Taksi Sempione’ye çıktı ve kasabaya doğru gözden kayboldu. Bahçe kapısını kapatan kişi Lewiston’dı.

Eve döndükten sonra Jess ve Lewiston hazırladığı öğle yemeğini yerlerken Antonella yukarı bir tepsi götürdü. Kavun. Osso Buco*, Jess için limonata. Lewiston için yakut kırmızısı şarap.

“Dün gece iyi uyudun mu?” diye sordu Lewiston, aceleyle yemek yerken. Brown’ın şüpheleri alevlenmeden evden çıkıp onunla konuşmalı ve akşam Simone denen adam gelmeden de geri dönmeliydi. Yarın Peder Bartolo adında biri gelecekti ama manastır konusu artık gündemde değildi. Maggie buradan götürülmeye karşı çıkmaya devam edecekti şüphesiz. Eğer o yapmazsa da Lewiston çok hasta olduğunu söyleyecekti.

Jess lafı ağzında geveledi. “Pek iyi uyuyamadım. Bana verdiğiniz ilaç işe yaramadı.”

İlaç kutusu Lewiston’ın ceketinin cebindeydi. “Belki biraz daha fazla verirsem bu gece daha iyi uyursun.”

Jess hemen ayağa kalktı ve yanına geldi. “Peki.”

Lewiston ilaç kutusunu çıkardı, enjektöre bir iğne taktı, iğnenin kapağını alıp şişeye batırdı.

* İtalyan usulü sebzeli ilik. (ç.n.)

Jess'in kolunu temizledi, derisini çimdikledi ve iğneyi batırdı. Lewiston iğneyi zerk ederken Jess de ona bakıyordu. Eğer bu çocuk İsa olsaydı, neler döndüğünü biliyor olurdu. Demek ki değildi.

"Sen iyi bir çocuksun," dedi Lewiston işini bitirdiğinde.

"Evet, herkes öyle olduğumu söylüyor," diye yanıtladı Jess, sonra da sandalyesine döndü, bardağını aldı ve Lewiston'ın ani bir susama olduğunu bildiği hissi bastırmak için limonatasını bir dikişte bitirdi.

Lewiston, yaptığı bu şey yüzünden cehenneme gideceğini biliyordu ama karısı ve oğlu yaşamalıydı. Peçetesini masaya koydu ve "Antonella'ya birazdan döneceğimi söyle. Kasabaya kadar gitmeliyim," dedi.

Jess ayağa kalktı ve bahçe kapısına kadar Lewiston'ı izledi. Acaba Jess, Lewiston'ın nereye gideceğini mi merak ediyordu? Şüphelerinden kimseye söz edecek miydi?

İnce uzun bacaklarıyla orada öylece duran, herkesin kucağına aldığı ve sarıldığı, sürekli insanlara kollarını uzatan, onları sevdiğini söyleyen bu çocuk çok şirin görünüyordu. Lewiston oradan geçen bir taksinin sesini duydu ve attığı her adımın, aldığı her nefesin onu cehennem azabına daha da yaklaştırdığını bilerek taksiyi durdurmak için el kaldırdı.

Jess'e veda etmek için bakışlarını ona çevirdi.

Güneş bir şekilde çocuğun cildinde parlıyordu; gözlerindeki yansıması da ışık saçıyordu. Jess, Lewiston'a sanki yüzündeki en iyi arkadaşı oymuş gibi gülümsedi.

"Nereye gittiğini sormadım çünkü biliyorum," dedi Jess.

"Nereden biliyorsun?"

"Bütün yollar Tanrı'ya gider."

Lewiston döndü ve taksi şoförüne farklı bir yer söyledi. Tanrı'ya değil ama plana göre geçici olarak buranın yirmi beş kilometre kuzeyinde, gösterişli Stresa kasabasının te-

pelerindeki saray yavrusu bir villaya yerleşmiş olan şeytana gidiyordu—o çocuğun ölüm haberini bekleyen şeytana.

Maggie, evin neredeyse boş olduğu hissine kapıldı. Bir süredir panjurlardan ya da anahtar deliğinden içeri sızan fısıltılar koridorda bir ileri bir geri gidip gelen ayak sesleri duymamıştı.

Pazen geceliğini görmek için üzerindeki örtüyü çekti. Uzundu ve ön tarafı boydan boya düğmeli, uzun kollu ve bebe yakalıydı. Beyaz renkliydi ve üzerinde şirin unutmama-beni çiçekleri vardı. Maggie'de aynı geceliğin bir pembe renkli ve bahar yıldızı çiçeği desenli, bir de gök mavisi renkli, ekoseli olanı vardı. Artık ona saçma geliyordu kırk beş yaşında bir kadının böyle çocuksu gecelikleri giymesi.

Onun altında her zaman giydiği beyaz pamuklu külotu vardı. Beli vücudunun ortasına kadar çıkıyordu.

Maggie, ölmüş olması gerektiğini biliyordu. Yaklaşık yirmi kere, ölmüş olması gerekiyordu.

Eski hayatında, Felix'in hizmetçisi olmadan önce hastanelerde ve laboratuvarlarda çalışmıştı. Daha sonra Felix, onu hemşire asistanlığı kursuna göndermişti. Felix'in çantasını açtığında, intihara teşebbüs edenlerin çoğunluğunun yaptığı gibi sadece biraz uyku hapi almaması gerektiğini biliyordu. Hapları belli bir düzende ağzına doldururken, avuç dolusu hap yutmuş, şişeler dolusu ilaç içmiş, sonra da Antonella'nın devamlı odada bulundurduğu sürahiyi alıp, hepsini bol suyla mideye indirmişti. Yine de Felix ve Dr. Lewiston geri dönmekten etki etmemesinden korkmuştu. Bu yüzden de kütikül temizleyicisini eline almıştı. Potasyum hidroksit.

Maggie, ağzını kocaman açmış, başını geriye atmış ve bo-

ğazını da açabildiği kadar açmıştı. Şişenin tamamını boşaltabilmek için elinden geleni yapmış, dudaklarına ve diline değdirmemeye de özen göstermişti çünkü vereceği acı tereddüt etmesine yol açabilirdi.

Yine de ıstırap içinde duraksamamak için bütün kararlılığını kullanması gerekti. Yere yığıldığını biliyordu ama ondan sonrasını hiç hatırlamıyordu.

Boğazı neden parçalanmamıştı, midesi neden yanıp yok olmamıştı, bilmiyordu.

Aldığı ilaçlardan bazılarının hâlâ kan dolaşımında olabileceğini düşündü çünkü dün gece ve bu sabah bazı şeyler görmüştü.

Ne zaman baksa somon renkli duvarlar dönüyor ve alay eden yüzler görünüyordu. Bu sabah ortaya çıkmışlardı. Müstehcen olanları dün gece görmüştü, dillerini çıkarıyor, sallıyorlardı—tavandan, duvarlardan, sevdiğinden başka hiç kimsenin görmemesi gereken yerlere bakmaya çalışıyorlardı, tabii bir sevdiği olsaydı.

On ikinci defa, gözleri Felix'in ona on yıl önce aldığı aynanın kavisli ayaklarına takıldı.

Derin bir nefes aldı ve "Bir, iki, üç," dedi. Bu; kalk, geceliğini çıkar ve kendine aynada bak, anlamına geliyordu. Yaraları acıdı. Kolundaki uzun sıyrığın kabuk yapmaya başladığını hissedebiliyordu.

Maggie, on ikinci kez kalkmadı. Nefes almak çok zor geliyordu, ayağa kalkmaya çalışırsa, bayılacağını hissediyordu. Zorla ve sesli bir şekilde havayı içine çekmek zorunda kaldı, gırtlğından sesler geldi ve bunu kimsenin duymamasına memnun oldu.

El aynası şifonyerdeydi. Alay eden suratları boş verip yatağın kenarına kadar sürünebilirse, onu alabilirdi. Komodinin çekmecesini açar ve orada bulundurduğu el fenerini alabilirdi.

Karanlıkta dantelli yorganlarının altından çıkar, külotunu çıkarır, “bir, iki, üç,” der ve el feneri yardımıyla aynaya bakıp alt taraflarının neden o kadar acıdığını görebilirdi.

Bu, ona neden ölme ihtiyacı hissettiğini de hatırlatabilirdi.

Bir de nefes alabilseydi.

Tanrı ortalama bir erkeği, ortalama bir kadından daha iri ve daha güçlü yapıp, ona o kadar testosteronu verirken tecavüzü öngörmüş müydü? Eğer bu doğal bir şeyse neden bütün erkekler yapmıyordu o zaman? Belli ki hepsi yapabilirdi. Neden bazı kadınlar buna maruz kalmazken, bu onun başına gelmişti?

Tanrı’yı ne kadar gücendirdiğini açıklayabilmesi için bir teoloğa gereksinimi olduğuna karar verdi: Kendini Bakire Meryem’le kıyaslamak, Kutsal Ruhu cezbetmek, ikinci Meryem Ana olmaya çalışmak.

Maggie’ye göre cezası adılaneydi ve işlediği suçta da uygundu.

Bütün gün, bir sonraki intihar teşebbüsü hakkında hayaller kurdu, ruhunun çoktan lanetlendiğini düşünüyordu. Hastanelerdeki çalışma hayatından, tecavüz kurbanlarının genellikle ölmek istediklerini biliyordu. Bir kadın, vücuduna olanları kontrol edemediğinde adeta var olmadığını hissederdi. Bari bunu resmi hale getireyim diye düşünürdü.

Onlarla Maggie arasındaki fark ise, Maggie’nin cesaretsiz olmamasıydı. Sonuna kadar gitmeye niyetliydi.

Yine on ikinci kez, bu gece hava kararana kadar bekleme-yi hayal etti. Yanına Cio Cio San’ın kasetini de alarak gizlice iskeleye gidecekti. Jess’in küçük Optimist’ini alacak ve kuzeye, Gola’ya doğru gidecekti. Hayır, komşusunun sandalını alacaktı. Gölün derin, geriye yüzerek dönülemeyecek kadar uzak yerlerine gidebileceğinden emindi. Sandalın üzerindey-

ken, teybi çalıştırıp sesini kısacaktı. Geceleri ses gölün üzerinde dağılırdı. Bütün güney havzasını uyandırmak istemiyordu. Leontyne Price'ın Cio Cio San'ın son sözlerini söylediği şarkıyı dinleyecekti: *Tu? Tu? Tu? Tu? Tu? "Sen? Sen? Sen? Sen? Sen?" Küçük sevdiğim! Aşkım, zambağım ve gülüm. Bilmemelisin bunu asla, senin o saf gözlerin için değil Butterfly'ın ölümü... Elveda, aşkım. Benim küçük aşkım, elveda!*

Yoksa onu bu düşüncelere sevk eden, o alaycı suratlar mıydı? İşin aslı, Sam'in ona gerçekten tecavüz etmemiş olabileceği de aklından geçmişti. Neticede, mayosunu kendisi çıkarmıştı. Bir mahkeme olsa bu kulağa nasıl gelirdi? Yazıklar olsun ki, başlangıçta seksten zevk almıştı, gerçi en başında çıplak bir halde yatağında yatan adam, aşık olduğu Sam Duffy'le tam olarak aynı kişi değildi. Bir çeşit Jekyll/Hyde değişimine maruz kalmıştı. Maggie, *Maggie'ciğim* ifadesine dayanarak Bay Hyde için gönöl rızasıyla soyunmuştu. Hangi mahkemeye gitse, bunu kendisinin istediğini söylerlerdi.

Yalnız bu kadar canının yanacağını bilmiyordu. Onu kasıtlı olarak aşağılayacağını, onun korkusundan ve acısından zevk alacağını bilmiyordu. Kendini bu kadar kirletilmiş, pis ve mundar hissedeceğini bilmiyordu.

Somon renkli duvardaki alaycı yüzlerden birine baktı ve konuştuğunu duydu, "*Maggie Clarissa Johnson, İsa'nın bakire annesi! Ha-ha-ha!*" Maggie bu gece, dil çıkarıp duran o iğrenç suratları o kadar da kafasına takmadı.

Onları Jess'in ya da iyi kalpli Antonella'nın üzerine yıkamazdı. Ve kesinlikle tertemiz rahibelerle dolu bir manastıra götürerek onların Tanrı'ya olan bağlılıklarına küfür edemezdi.

Jess, onlarla olmalıydı.

Bunu hallettikten sonra, gölün derinlikleriyle ilgili fantezisine geri döndü.

30. bölüm

Sam, Milano'ya giden trenin açık penceresinin önünde otururken, Arona'ya son bir bakış attı. Kasabada pazar kurulmuştu ve tur teknelerinin olduğu iskelenin kenarına sıralanmış, gölün güney havzasını süsleyen tezgahlardaki kalabalığın seslerini duyabiliyordu. Sarı villada yaşananların görüntüleri Sam'in aklından geçiyordu ve çoğu acı verici şeylerdi.

Ama Antonella'yı hatırlayınca gülümsedi, bir de Jess'i. Onun bu sabah koridordaki halini düşündü. Sam'i, kuğular sayesinde ruhunun onca yıldır burada olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Evet, Sam bedensel ve zihinsel olarak kötürüm olmuştu ve Jess de total bir kuğuyla arkadaşlık kurmuştu. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmek bile insanı geriyordu. Birden Sam'in aklına Jess'in söylediği başka bir şey geldi: *Dr. Lewiston, uyumama yardımcı olması için bir ilaç verdi ama pek işe yaramadı.* Kolunu ovuşturmuştu.

Tuhaf.

Hatırladığı şey trende oturmakta olan Sam'in üşümesine neden oldu. Sam bir doktor değildi ama eğer uyku hapları seni uyutuyorsa, koldan yapılan bir enjeksiyonun insanı anında kendinden geçirmesi gerekirdi. Jess neden uyumamıştı?

Kondüktörlerin, valizlerini taşımalarına da yardım ederek, son yolcuları trene bindirdiklerini gördü. Sam, o üşüme hissinden kurtulamıyordu. Valizini kaptı ve tren hareket etmeden apar topar aşağıya indi.

Sonra da peronda tek başına dikilirken kendini budala gibi hissetti.

Sam'in dün gece onları dinleyerek öğrendiğine göre Jess, Harvard mezunu iki doktor tarafından yirmi dört saat gözetim altındaydı. Neden uyku ilacıyla aspirini birbirinden ayırt edemeyen Sam, Jess'e yapılan iğne konusunda endişeleniyordu?

Sam oturdu ve on dakika boyunca Milano'ya giden bir sonraki treni bekledi, gelen trene bindi ve yine trenden indi. İçgüdü.

Bu hissi, dünyayı gezmiş olmasından, özel dedektiflik yapmış olmasından ve on bir yıl boyunca Brown için çalışırken yapmış olduğu işlerden kaynaklanıyordu. Sam, bazen işlerin akla yatkın olmadığını, sadece bu sayede anlıyordu. Endişelenilmesi gereken ise diğer zamanlardı. Jess'in iyi olduğu konusunda kendini ikna etmeliydi.

Chuck Lewiston'ın, Sam'in hayatının son on yılı hakkında her şeyi bildiği ortadaydı. Trendeyken Sam, eski dostu Chuck hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Birbirlerini nasıl bulmuşlardı? Nerede karşılaşmışlardı? Chuck onunla neden on yıl boyunca ilgilenmiş, sonra da kalkıp İtalya'ya kadar gelmişti? Chuck'un ona sanki bir akıl hastası ya da anormal biriymiş gibi bakması hiç hoşuna gitmemişti. Sam, onu arayıp hasta olduğunu söylediğini hatırlamıyordu ama sonra, on yıl önce Central Park'ta olanlarla dün Maggie'nin evinde uyandığı zaman arasında olan hiçbir şeyi tam olarak hatırlayamadığını fark etti.

Kaybını telafi edecek zamanı da olmamıştı. Uyanır uyanmaz, Felix elinde sopayla gelip Sam'i bir ağaca kadar kovalamış, sonra da Maggie'yi yerde kıvrandır halde bulmuşlardı. Sam, Felix ve Lewiston, Maggie'yi kurtarmaya çalışırken yapılması gereken acil şeylerde işbirliği yapmışlar ve gece boyunca ona bakmışlardı. Hepsi buydu.

Sam, bu sabah sarı villada olan bitenlerin tamamını öğrenmeden oradan ayrılmıştı.

Tuğla duvara asılmış olan tarifeye baktı. Bir sonraki trenin gelmesine yirmi dakika vardı. Bir banka oturdu, paranoya yaptığı kesindi ama bunu umursamadı. Valizini aldı, perondan indi, istasyondan çıktı ve bir taksi çevirdi.

Araba Sempione'ye doğru yol alırken, Sam, Jess'e yapılan iğne hakkında Felix'le konuşmaya karar verdi—her şeyi kontrol ettiğinden emin olmak için. O zaman endişelenmeyi bırakıp Milano'ya gidebilirdi. Böylece Jess konusunda içi rahatlayacak, Amerika'ya geri dönerken, hakkında vicdan azabı duyacağı tek kişi Maggie olacaktı. Cüzdanı hâlâ on yıl önce Felix'ten aldığı paralarla doluydu. Bu paralar, yeni bir hayata başlamak için yeterliydi. Aslında, bu cüzdanı hatırlamamıştı ama onun olmalıydı. İçinde onun ehliyeti vardı. Diğer şeylerle birlikte onu da bulmuştu.

Taksi durdu ve Sam arabadan indi, bahçe kapısını geçip giriş yolundan yürüdü. Bahçede durup Maggie'nin odasına ait olduğunu bildiği pencereye doğru baktı.

Sam'in ayakları Maggie'nin evine doğru gitmeyecekti.

Bu da mı içgüdüydü?

Hayır, Maggie'nin onu görmesi riskine girmek istemiyordu. Maggie'nin onu görmemesi gerekiyordu. Onu rahatsız etmeden de merakını giderebilirdi.

Jess'in zamanının çoğunu geçirdiği bilinen göle doğru gitti. Ya oradaydı ya da birazdan gelirdi. Ondaki Felix'i çağırmasını isteyecekti. Göl evinde konuşabilirlerdi. Maggie, Sam'in orada olduğunu bilemezdi.

Ortancaların arkasındaki taş merdivenlerin en üst basamağında durup aşağı baktı ve onları gördü. Jess, Antonella'yı üç buçuk metrelik Mirror-Dinghy'sine bindirmişti, yoksa onu

neşelendirmek için oraya götüren Antonella mıydı? Antonella, üzerinde hatıra önlüğüyle kırmızı yelkenlerin altına tünemiş, rahatsız görünüyordu, Jess yapmasını söyleyince yelkenleri kumanda eden ipleri çekiyordu. Jess, küçük tekneyi tıpkı maddalyalı bir olimpiyat sporcusu gibi kullanıyordu. Ayaklarını ayak tutuculara geçirmemiş, poposu suyun yüzeyindeki şırıltılara neredeyse değiyordu. Sam, kahkahalarını duyabiliyordu. Şu Antonella, ne kadar iyi bir kadındı.

Merdivenlerden indi ve iskeledeki karga yuvalarından birinin yanına geldi. Onlara el salladı. Çok geçmeden Jess ana yelkeni indirdi ve tekneyi sadece flock yelkeniyle kıyıya getirdi. İki karga yuvasının arasındaki boşluktan geçerken Jess tekneden atlayıp tekneyi tamamen kıyıya çekti ve iple birlikte ileri çıkan Sam'e doğru bir halat fırlattı. Sam'in de yardımıyla tekneyi sürükleyerek kıyıya çıkardı. Jess yelkenleri emniyete alırken, Sam de tekneyi sabit tuttu. Böylece Antonella da tekneden inebildi. Bugün önlüğünün üzerinde Floransa ve Giotto'nun Çan Kulesi vardı.

Sam, omzuna vurulana kadar Antonella'nın elinde bir metrelik bir kürek olduğunun farkına varmadı.

"Criminale!" dedi sanki onu lanetlemek ve beynini patlatmak istiyormuş ama bunu yaparken de Maggie'yi uyandırmak istemiyormuş gibi alçak sesli bir haykırıyla. "Come osi most-rare ancora la tua faccia?" *Ne cüretle tekrar buraya gelirsin?*

Kadın İtalyancaya devam ederken, kürek de Sam'in omzuna inmeye devam etti. "Pislik!"

Sam, bunun olacağını biliyormuş gibi, masum gözlerle onları izleyen Jess'e bir bakış attı.

"Şeytanın oğlu!" Sam arkasını döndü ve kürek sırtına geldi.

Sam, küreği elinden almaya çalışmadı ve kesinlikle onun-

la mücadele de etmeyecekti. Antonella şu anki ruh haliyle bunu kazanabilirdi.

“Git buradan!”

Nehir kıyısına doğru koştu, göl evine, kıyının diğer tarafına doğru koştu ama Antonella tekmeden atladı, suda ilerledi ve onu takip edip kolundan yakaladı.

“Bu kutsal çocukla konuşmaya ne hakkın var? Ne cesaretle onun suçsuz annesine yanaşırsın? Seni öldürmeden önce defol buradan!”

“Antonella—” dedi yalvarır bir sesle.

“Kanalizasyondan sızan bir atıksın sen”—bu bir hanımefendinin birine bok herif olduğunu söyleme şekliydi. Sam bunu kabul etti.

Antonella’yı durduran, kollarını ona dolayıp haykıran Jess oldu, “Ferma! Ferma! l’amica del cuore di mia madre” *Dur! Dur! Annemin yürekli arkadaşı.*

Sam, daha fazlasını kaldıramazdı. Zaten kendini pislikten bile değersiz görüyordu.

“Antonella, Jess!” dedi. “Devo parlare con Felix, quindi devo andare.” *Felix’le konuşmam gerekiyor; sonra gideceğim.*

Antonella durdu ve ona baktı. “Sinyor Felix, gitti.”

“Ne zaman dönecek?”

“Non presto.” *Yakında değil.*

“Yani bugün değil de yarın mı dönecek demek istiyorsun?” dedi Sam, yeniden İngilizce konuşarak.

“Yarın da değil, öbür gün de,” dedi Antonella, isteksizce. “Sinyor Felix’in ne zaman döneceğini bilmiyoruz. Signor Simone, akşama burada olacak. Peder Bartolo da yarın gelecek.” Böyle olması onun da canın sıkılmış gibi, kürekle kolunun üst kısmına hafifçe vurdu.

Sam, Jess'e doğru gitti ve önünde diz çöktü. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Jess, göle doğru baktı. "Bazen midem çok kötü oluyor."

"Ne zamandan beri?"

"Dün gecedен beri."

Antonella, Jess'in saçlarını okşadı ve suçlayıcı bakışlarla Sam'e baktı. "Elbette, annesi için endişeleniyor."

Sam kafa salladı ve yüzünü başka yöne çevirdi. Felix'in gitmiş olması ne anlama geliyordu?

Jess, "Felix Amca'nın kızı Ariel kaçırılmış," dedi.

"Kaçırılmış mı?"

Sam villaya doğru baktı, bütün içgüdüleri haykırıyordu, *Onları buradan götür!*

"Antonella," dedi Sam. "Her şeyi bir kenara bırakıp, bana güvenmeni istemek zorundayım. Ödünç alabileceğimiz bir araban var mı?"

Jess ani bir heyecanla olduğu yerde zıplamaya başladı. "Gördün mü Antonella? Bizim için geri geleceğini söylemiştim. Ona yardım etmelisin. Sam, annemi ve beni kurtaracak!"

Antonella ellerini yanaklarına koydu, villaya doğru baktı, sonra da Sam'e dönüp "Misericordia!" *Tanrım*, dedi.

"Lütfen bize yardım et Antonella," dedi Jess. "Lütfen, lütfen!"

Gözleri, ihtiyatlı bir şekilde ışıldadı. "Onları buradan götüreceksin?"

"Evet, öyle düşünüyorum," dedi Sam.

Öfkeyle ona doğru baktı. "Bir daha—" Jess'e baktı, Sam'in kulağına fısıldamak için ona yaklaştı, "ona tecavüz edersen?"

Sam artık kendini tutamadı. Maggie'nin penceresine bakarken gözleri yaşlarla doldu. "Olanları silecekse, beni öldürene kadar o kürekle dövebilirsin Antonella."

“Bak, gördün mü? Sana söylemiştim!” dedi Jess sevinçle. “Tanrı bize acıdı ve bir mucize gerçekleştirdi. Sam artık onun sevdiği.”

“Sia lode al Signore!” diye bağırdı Antonella. *Tanrıya şükür.*

“Araban var mı?” diye tekrar etti Sam.

“Evet, var.”

“Dr. Lewiston nerede?” dedi Sam evi gözden geçirerek.

Antonella omuz silkti ve “Bu Lewiston’dan hoşlanmadım,” dedi ama Jess soruyu yanıtladı, “Bir taksiye binip kuzeye gitti. Sam Amca, acele etmemiz gerekebilir.”

Ve öyle yaptılar. Antonella gitti, on dakika sonra Fiat Punto’suyla geri döndü. Maggie’yi uyandırmadan, o ve Jess için birer çanta hazırlayıp bagaja, Sam’in valizinin yanına yerleştirdi.

Sam, “Antonella, Felix’in silahımı nereye koyduğunu biliyor musun?” dedi.

Jess’le birbirlerine baktılar ve Antonella içeri, Jess de bahçeye doğru gözden kayboldu. Jess geri geldi ve Sam’e silahını verdi, üzerinde biraz gübre vardı. “Ben şiddetten hoşlanmıyorum ama bu sana ait.”

Antonella da Felix’in sakladığı mermilerle birlikte geri döndü.

Geriye tek bir şey kalmıştı.

Maggie’yi uyandırmak, onu oğluyla ve kendisine zarar vermiş olan adamla aynı arabaya binmeye ikna etmek.

31. bölüm

Lewiston İtalya'ya ilk geldiğinde, son arzusunun keyfini çıkararak bir idam mahkumu gibi, Hotel Florida'ya gitmeden önce bir öğleden sonrayı bölgeyi gezerek değerlendirmişti.

Şu anda ise, içinde olduğu taksi üst tabakadan insanların yaşadığı Stresa kasabasının sırtlarındaki yemyeşil tepelerin dar yollarında ilerliyordu. Aşağıda masmavi gölün üzerindeki Borromeo Adaları'nı görebiliyordu: *Isola Bella*, "Güzel Ada;" *Isola Madre*, "Anne Adası"; *Isola Pescatori*, "Balıkçı Adası." Isola Bella'nın çok iyi korunmuş 17. yüzyıla ait sarayı ve içlerinde tavus kuşlarının yaşadığı meşhur teraslı bahçeleri göz önüne alındığında, bu adalar gölün bu bölümünün en çok turist çeken yerleriydi. Bu bir zamanlar, seyahat eden kraliyet ailelerine otel olarak hizmet veren muhteşem saraylardan biriydi. Napolyon ve Josephine burada kalmıştı. Saraydaki görevli, onlar ayrıldıklarında odalarının kötü koktuğunu söylemişti.

Taksi, demir bahçe kapısı olan bir villanın önünde yavaşladı, güneşin sararttığı etkileyici duvarları, 20 dönümlük arazisindeki ağaçların arasından zar zor görünüyordu. Sahip olduğu botanik bahçeleriyle, şüphesiz bu, Stresa'daki en gösterişli villaydı. Brown burayı ya satın almış ya da kiralamıştı. O ve Sam, işler plana uygun gitmezse buraya gelip rapor vereceklerdi.

Lewiston arabadan indi ve yürüyerek çimenliği geçerken beyaz tavus kuşlarını, sülünleri ve diğer kuşları izledi. Brown,

Isola Bella'nın da altında kalamazdı. Villanın beyaz çakıl taşlı terasına geldi ve binanın yanından yürüyerek arkasına geçti. Aşağıdaki çimenlikte, Roma İmparatoru'na layık bir yüzme havuzu vardı. Lewiston hiç kimseyi görmeden, göldeki üç adaya bakan cam duvardaki bir kapıdan villaya girdi.

“Merhaba Lewiston,” dedi bir ses, geniş odanın bir yerinden.

Yerden tavana kadar uzanan bir tablonun yanındaki bir şezlongdaki Theomund Brown, kitabını yere bıraktı. Lewiston tablonun, eserleri dünyanın saygın galerilerinde bulunan Kolombiyalı sanatçı Botero'ya ait olduğunu fark etti. Aşırı derecede şişman bir adam, kendisiyle aynı obezliğe sahip kıızıyla bir masada oturuyordu. Önlerindeki tabaklarda, altları bezlenmiş küçük oyuncak bebekler vardı. Adam ve kızın ellerinde çatalları vardı ve onların ortasında da bir sos şişesi duruyordu. Lewiston, Brown'ın bunun sosyal bir yorum olduğunu farkında olup olmadığını ya da umursayıp umursamadığını merak etti.

“Sam'in hafızası geri geldi,” dedi Lewiston, Brown'ın bilgileri doğrudan almayı sevdiğini bildiğinden.

Brown, sert bir hareketle yakınındaki cam servis arabasına doğru hareketlendi. “Kendine bir içki hazırla ve olanları anlat.”

Lewiston söyleneni yaparken, seramik zeminde yüksek topuklu ayakkabı sesleri duydu ve başını kaldırdı. Üzerinde altın renkli tanga bir bikiniyle, bir ucundan tuttuğu tiril tiril, iç gıcıklayıcı pareonun öteki ucunu yerde sürüyerek yürürken, kestane rengi saçlarının dalgaları arkasına doğru dökülen Coral göründü.

Brown döndü ve ona baktı. O ise ikisini de görmezden gelerek oradan geçti. Baş döndürücülüğün de ötesinde bir hali

vardı ama ilk tanıştıkları zaman şahit olduğu şakacılığından eser kalmamış gibi görünüyordu.

Brown, Coral büyüleyici şekilde kapıdan çıkarken, arkasından değer biçermiş gibi bakarak, “Aşk tanrıçası,” dedi.

Lewiston kendine bir kadeh şarap doldurdu, kavuniçi renkli koltuğa oturdu ve kendisiyle konuşulana kadar sesini çıkarmadı.

“Sam neleri hatırlıyor?”

“Benden ve sizinle geçen on yıldan başka her şeyi hatırlıyor. Çocuğun annesine tecavüz etti. Kadın da kendini öldürmeye çalıştı.”

Brown oturduğu yerde doğruldu, sinirli bir şekilde bakıyordu. “Tam bir embesil! Sen üstüne düşeni yaptın mı?”

“Evet, izi bulunamaz şekilde. Birkaç iğne daha yaptıktan sonra hemofili hastası olduğunu sanacaklar. Kötü bir yarası olduğunda ya da bir yeri kesildiğinde her şey bitecek. Bir soru sorabilir miyim?”

Brown rahatsız olmuş görünüyordu ama “Sor bakalım,” dedi.

“Neden villayı komple halletmeleri için profesyonelleri göndermediniz? Neden bu yolu seçtiniz?”

Brown burnunu çekti. “Sen televizyon izlememelisin, Chuck. Burada dile getirilen en küçük bir övgü bile yok. Rossi gitti mi?”

“Evet, gitti.”

“Evde kim var şu anda?”

“Hizmetçi, anne ve çocuk. Sam hatırlayamadığı rezalet yüzünden çekip gitti. Torino’daki amca akşam, rahip de yarın gelecek. Şimdilik Maggie ve Jess benim sorumluluğumda.”

Brown yüksek sesli bir kahkaha attı. “Kızı kaçırılınca, Tanrı’nın Kuzusu’nu ne kadar önemseydiğini gördük!”

“Çocuk gerçekten çok garip. Rossi’yi, onları bana emanet etmeye ikna etti. Tıpkı İsa gibi konuşuyor.”

Brown’ın rengi, Lewiston’ın daha önce hiç görmediği şekilde soldu. Brown, ayağa kalktı, büyük cama doğru gitti ve Coral’ın yüzüşünü izledi. “Karını özlediysen Chuck, aşk tanrıcısı sana bir iyilik yapabilir.”

Brown ona döndü, gözlerinde inanılmaz bir bakış vardı. Lewiston, aynı korkutucu derecedeki soğukkanlılığı daha önce de görmüştü ama bu defa başka bir şey daha vardı gözlerinde. —biraz korku mu acaba?— Olabilir miydi? Brown sıradan bir çocuktan korkuyor muydu? Lewiston’ın bilmediği bir şey mi biliyordu? Jess’in gerçekten de İsa olduğunu düşünüyor olamazdı. Lewiston, Maggie Johnson’ın komodininin üzerindeki siyah Meryem Ana heykelini düşündü.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Bu, tasavvur edilemez bir şeydi.

“Şimdilik gel de Coral’a katılalım, olmaz mı?” dedi Brown. “Belki daha sonra, sen gitmeden önce sana bir şey gösterebilirim.”

Lewiston bir an, dekore edilmiş havuzda yüzmekte olan Coral’a baktı. Yirmi iki yıllık evliliğinde, bir kere bile karısına ihanet etmemişti. Elbette bunun fantezisini kurmuştu. Hangi erkek bu kadarını yapmamıştır? Brown’ın Coral’la ilgili tek-lifine hemen hayır demeliydi çünkü şu anda karısına ihanet etmeye niyeti yoktu ama aynı zamanda on yaşında bir çocuğu öldürmeyi de planlamamıştı.

Brown bir tuşa dokundu ve Mozart içerideki havayı doldurdu. Lewiston’ın en sevdiği aria çalıyordu: “Se Mi Senti Spirarti Sul Volto.” *Eğer son nefesimi yüzünde hissedersen.* Sam’le ilgilendiği zamanlarda bunu sık sık çalardı. Lewiston kendini, acı acı gülmek için zorladı. Brown öyle olmasını

planlamıştı. *La Clemenza di Tito* operasında, Prenses Vite-lia, imparatoru öldürtüp gücü kendi eline geçirebilmek için Sesto'yu baştan çıkarıyordu. İki arada kalan fakat aşkla mecbur edilmiş olan Sesto, kadının entrikalarıyla sonunda içinden çıkılmaz bir durumda kalıyordu. Son kez acıklı bir aşk şarkısı söyleyip senatoya gidiyor, ölüme mahkum edilmeden önce sevdiği kadına ona ihanet etmeyeceğini söylüyordu.

İşte o Lewiston'dı. Öldürmeye niyetli. Ruhunu çürütmeye istekli.

Opera'da her şey çözüme ulaşmıştı. Lewiston, kendisi için öyle olmayacağını biliyordu.

Brown cam kapıyı açtı ve müzik, dışarıdaki egzotik çalılarının arasına ustalıkla gizlenmiş hoparlörlerden onları izledi. Sesto'nun kahır dolu feryadı çok nazikti, içinde hiç serzeniş barındırmıyordu. Bir kadın bunu her zaman pantolon rolündeyken* söylerdi. Muhteşem Coral sırtüstü yüzerek onların gelişini izlediği Roma stili havuza yaklaşırlarken, Lewiston Mozart'ın kemanlarına eşlik eden Cecilia Bartoli'nin sesini tanıdı: *Eğer son nefesimi yüzünde hissedersen*. Havuza geldiler. Lewiston, sadece bir yerinin kesilmesiyle kan kaybından ölecek olan küçük çocuğu düşündü. Bunun olacağını düşünerek rahatlamak için çok erkendi. Davetkar Coral'a el salladı ve Brown'a dönüp, "İçimde dönmem gerektiğine dair bir his var," dedi.

"Hayhay, dön o halde," dedi Brown. "Ama herhangi bir sorun olursa buraya dön. Artık telefon kullanmak yok."

Lewiston kafasını salladı ve çıkıp gitti.

* Bir kadının erkek rolünde oynaması. (ç.n.)

Maggie, uyurken bazı sözcükler duyduğunu sandı, “Magnificat anima mea, Dominum.” Magnificat. Bu, Luka İncili 1:46-55’ten “Meryem Ana İlahisi”ydi. İlk kelimeleri Latince-den çevrilince şu anlama geliyordu: “Benim ruhum Tanrı’yı över.”

Maggie, bir kadın sesinin Meryem Ana İlahisi’ni söylediğini düşündü.

Gözlerini açtı.

Antonella yatağının yanında duruyor, gözyaşlarını siliyordu. Başında birinin ağlıyor olabileceği Maggie’nin aklına gelmemişti.

“Antonella—” diye söze başladı Maggie ama boğazı acıyordu, ya Sam yüzünden soluğu kesildiği için ya da içtiği şeyler yüzündendi. Kalkıp oturdu ve Antonella’nın kolları aniden onu sardı. İstem dışı olarak ürperdi ve geri çekildi. Bedeni dokunulmak istemiyordu.

“Mi spiace, signora,” dedi Antonella özür dileyerek.

Sonra, sanki daha fazla özür dilemek istemiyormuş gibi ağzını büzdü. Tertemiz çarşafı Maggie’nin üzerinden aldı ve durmaksızın konuşmaya başladı. Sinyoranın kalkması gerekiyordu. Jess üzgündü. Onu bir manastıra göndermek istediğini biliyordu. Annesi ısrar ederse gidecekti ama önce sinyoranın kalkması ve onunla birlikte hacca gitmesi gerekiyordu. Gerçek bir hacca. Eğer sinyora bir kereliğine hacca giderse, Jess manastırda yaşamayı ya da büyüylene kadar bir yatılı okula gitmeyi kabul edecekti.

Maggie uzandı, somon renkli duvardaki yüzlerin bakması ihtimaline karşı pazen geceliğini aşağı çekmeye çalıştı. Düşünemiyordu. Jess’in, onun kararını nereden bildiğini merak etti. Sonra düşündü, Öyle ya, Tanrı’nın Oğlu bilirdi.

Peki ya hac meselesi? Gerçek bir hac? İnançlı ve hasta olanların yaptığı bir yolculuk. Bu her zaman hayalini kurduğu

bir şeydi ama o zaman Jess onu görebilirdi. Morluklarını ve yara kabuklarını görebilirdi. Gidemezdi.

Antonella, Maggie'nin banyosuna gitti ve bir leğen sıcak suyla geri döndü. Maggie'nin, havlu kumaştan yapılmış elbezlerinden birini alıp suya batırdı, morluklarına dikkat ederek, çabucak Maggie'nin yüzünü, kulaklarını ve boğazını temizlemeye başladı.

“Antonella, dur,” diye sızlandı Maggie.

Antonella durmadı. Maggie'nin geceliğinin üzerinde unutmama-beni çiçekleri olan etek ucunu tuttu ve Maggie'yi dehşete düşürerek, başının üstüne kadar yukarı çekip çıkardı. Maggie, bir eliyle üzerini örtmeye çalışırken o, diğer kolunu tutup koltukaltını ovmaya başladı.

“Antonella, dur!”

“Hayır sinyora. Mi spiaci signora.”

Maggie tir tir titriyor, elleriyle üzerini örtmeye çalışıyordu. Antonella ise Maggie'nin önce karnını, sonra son derece dikkatli bir şekilde kolunu, sonra da bacaklarını ve ayaklarını ovuyordu.

Antonella bezi sıktı ve Maggie'nin eline verdi. Kalçalarını işaret etti. “Şimdi sıra sizde!” dedi ve arkasını döndü.

Maggie ürperdi.

Antonella tekrar etti, “Şimdi sıra sizde!”

Maggie, tedirgin bir halde duvardaki yüzleri arayarak örtülerin altına girdi ve kendisine söyleneni en iyi şekilde yaptı, çünkü canı yanıyordu.

“Finita? Finita?” diye sordu Antonella sürekli olarak.

“Evet bitti, finita,” dedi sonunda Maggie, suiistimal edilmişlik hissiyle örtülerin altından çıkarken.

Sonra Antonella onu havluyla kuruladı. Temiz iç çamaşırları getirdi ve Maggie'ye giymesini söyledi. Felix'in yıllar boyunca gönderdiği elbiselerden birini getirdi, sade bir Mondri,

bir çift Gucci slip, on ayakkabı ve Maggie'nin en sevdiği şef-tali renkli şapkası. İzin istemedi ama Maggie'ye bunları giydirmek, tıpkı oyuncak bir bebeği giydirmek gibiydi. Maggie'yi ayağa kaldırdı ve onu kolunda çantasıyla önce koridora, sonra da taş merdivenlerden aşağıya götürdü. Antonella, Maggie'nin nefes nefese kalmasını, tırabzanlara tutunup direnmeye başlamasını, ellerini oradan ayırmak zorunda kalmış olmasını umursamadı.

“Beni geri götür!” diye fısıldadı Maggie, kapıya geldikleri sırada. “Jess’e söyle, yarın gideriz, Antonella!”

Antonella, spiral sütunlu verandanın merdivenlerine gelinceye kadar bıkıp usanmadan onu yatıştırdı, çekıştirdi. Oradan bahçeye, sonra giriş yolunun ön tarafındaki güllerin altına geldiler.

Ancak oraya geldiklerinde Antonella duraksadı ve “Signora, coraggio. *Cesur olun*. Dua edin. Meryem Ana İlahisi'ni söyleyin,” dedi.

Maggie giriş yolunda, güllerin ardında insanlar olduğunu fark etti. Eğer Jess oradaysa, boğazının halini görebilirdi. Ağlayabilirdi. Dil çıkaran suratları görebilir ve korkabilirdi. Bunu geciktirmek için, yeni Kral James İncili'nden Meryem Ana İlahisi'ni ezberden söylemeye başladı:

*Benim ruhum Tanrı'yı yüceltir,
Ruhum kurtarıcım Tanrı sayesinde coşar.
Çünkü o sıradan biri olan kulunu gözetti;*

Durdu, Meryem'in sözlerinin devamını getiremiyordu.

Antonella, İtalyanca olarak ilahiyi tamamladı. “Bundan böyle bütün kuşaklar beni kutsanmış sayacak. Çünkü o yüce varlık benim için büyük işler yaptı. Onun adı kutsaldır—”

Maggie solgun gökyüzündeki incecik bulutlara baktı. “Hiç

kimse beni kutsanmış saymayacak Antonella ama dostum olduğun için sana teşekkür ediyorum.

Antonella ona sarıldı ve bu kez Maggie onu itmemeye çalıştı.

“Va,” dedi Antonella. *Hadi.*

Maggie giriş yoluna adımını attı ve Antonella’nın Fiat Punto’sunu gördü. Etrafına bakındı ama kimseyi göremedi, açık olan ön yolcu kapısına gitti ve arabaya binip kapıyı kapattı. “Tam arkadayım, anneciğim,” diye bir ses duydu arka koltuktan.

Maggie, boynunu kapatmak için kolunu kaldırdı ve yatak odası penceresine, kaybettiği güvenlik hissine baktı. “Hayatım, bu hac meselesi de nedir?”

“Gittiğin en önemli hac bu.”

“Evet, evet.” Düşünemiyordu. “Nereye gidiyoruz?”

“Bu senin için olan bir Hac. Anneciğim, emniyet kemerini taktın mı?”

Maggie kemeri taktı ve Jess’in elini tutmak için arkaya uzandı. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama ona güveniyordu.

Jess, “İşte şoförümüz de geldi,” dedi.

Sam, arabaya geldiğinde hiç duraksamadı. Şoför kapısını açtı, arabaya bindi ve minik Punto’nun motorunu çalıştırdı, ne Maggie’ye ne de Jess’e baktı. Bir an önce harekete geçmek ve ne olacaksa yolda olsun istiyordu. Maggie’nin onu görünce aldığı şiddetli nefesi duydu. Arabayı çabucak vites taktı. Maggie’nin kapıya yönelip, kapı koluna uzanmaya çalıştığını biliyordu. Bir eliyle direksiyonu tutarken, diğeriyle uzandı ve onun kapıyı açmasını engelledi. Jess onu yatıştırmaya çalışır-

ken, zor nefes aldığını fark etti. “Ti voglie bene, Mamma. Her şey yolunda, sorun yok.”

Sam, dikiz aynasından, Jess’in Antonella’ya el salladığını gördü. Araba Sempione’ye çıkarken neredeyse yolda, kapının orada dikilen bir adama çarpacaklardı. Adam onları gördü ve sanki onları durdurmak istermiş gibi ani hareketlerle el salladı. Buralı birine benziyordu.

“Adamo Morelli bu,” dedi Jess. “Geri dönüp onunla konuşabilir miyiz?”

“Sırası değil Jess, sırası değil.”

Akıllarındaki iki kusursuz hedefe yönelip, gölden uzaklaşarak güneye doğru yol aldılar. Buraları Jess bulmuştu. İlki Crea, ikincisi de mistik bir dağın yükseklerindeki Oropa’ydı. Bunlar iki tapınaktı ve geleneğe göre yaklaşık iki bin yıldır Hristiyanlar hacı olmak için buralara gelirdi. Aziz Eusebio’nun M.S. 350 yılında Uzakdoğu’dan getirdiği söylenen üç Siyah Meryem Ana heykelinden ikisine ev sahipliği yapmaktaydı bu tapınaklar. Üçüncüsü ise Sardunya Adası’nda, buranın 350 km. güneyindeki bir adadaydı. Gitmek için fazla uzak bir yerde.

Sam, bütün bunları son iki gündür internetten Avrupa’da bulunan bütün siyah Meryem Ana heykellerinin yerini bulan Jess’ten öğrenmişti. Bir zamanlar dört yüz elli tane olduğu tespit edilmiş, bunların iki yüz yetmiş iki tanesi Fransa’daymış. Hızla kaybolmuşlar ya da değiştirilmişler, fakat burada, İtalya’da yirmi bir farklı kasabada, yirmi yedi tanesi hâlâ duruyormuş. Sam’e göre bunlar gayet mantıklıydı. Eski çağlarda yaşamış bir Sami olan asıl Meryem Ana’nın, mavi gözlü ve Ortadoğu güneşinin altında yaşadığı halde beyaz tenli biri olması ihtimali oldukça saçma görünüyordu.

Jess, annesini siyah Meryem Ana’lara, hacca götürüyordu.

Bu, Sam için de uygundu. Oropa'da hacılar için yedi yüz tane oda vardı. Sam, ne yapacağına karar verene kadar orada kalabilirlerdi. Ama hepsinden önemlisi, Lewiston'ın Jess'e başka bir ilaç vermediğinden emin olmalıydı.

Sam, Maggie ile Jess'in gidişi hakkında Antonella'ya ayrıca açıklamada bulundu. Soran olursa, Maggie'nin ruh halinin düzelmesi için onu oradan uzaklaşmaya ikna etmiş Dr. Cecagallina'ya gittiğini söylemesini istedi. Onlar geri dönene kadar Lewiston evde kalabilirdi. Bu Lewiston'ın gardını düşürür ve onu hemen peşlerine düşmekten alı koyardı.

Otobana doğru giden yolda La Rocca'yı geçerken Sam, Maggie'ye bir bakış atma riskine girdi. Maggie, kapıya dayanmış, gözleri ileri doğru bir noktada sabitlenmiş, sessizce nefes alıp veriyordu. Sam arabaya bindiğinden beri, Jess'e de cevap vermemişti. Eline usulca dokunmak istedi ama böylesi daha iyiydi. Maggie'nin aklının burada olmadığını biliyordu.

Jess arkada huzursuzlandıkça, Sam onun için üzüldü. Sadece birkaç gün içinde Jess'in bütün dünyası değişmişti. Hiç kimse valizlere, yolculuk sırasında onu eğlendirebilecek bir şeyler koymayı akıl etmemişti. Sam, yirmi yıldan daha uzun bir süredir sahip olduğu çakıyı cebinden çıkardı. Valizindeki tek şahsi eşyası buydu. Ticari bir gemiyle Alaska'ya yaptığı bir seyahatte almıştı onu. Sapı, balina dişinden yapılmıştı ve üzerinde de bir süsleme vardı.

“Yanında bir peni var mı, Jess?” dedi Sam.

“Evet Sam Amca, var.” Parayı Sam'e verdi. “Ne yapacaksın onu?”

“Eski bir batıl inanç sadece. Eğer bunu sana hediye olarak veririm, arkadaşlığımızı bozar. Onu satın alman gerekiyor. Al bakalım, artık senin.”

Sam bıçağı arkaya doğru uzattı.

32. bölüm

Sam Serralunda di Crea'ya, Borgomanero, Vercelli ve Casale Monferrato üzerinden ki bunlar aşağı yukarı İtalya'nın dağ eteklerinden Torino'ya doğrudan giden yollardı, bir saatin biraz üzerinde bir sürede ulaştı. İlerledikçe birbirlerinden uzak kasabaları ve risotto yapılan pirinçlerin yetiştirildiği tarlaları geçtiler. Sam, Maggie'ye ne diyeceği konusunda endişelenmek zorunda değildi, çünkü Maggie, derin bir uykuya dalmıştı.

Yolda giderlerken Jess kendi kendine Antonella'nın uydu bağlantısıyla çalışan navigasyonlu yol bilgisayarına gülüyordu. Antonella onu sadece Arona dışındaki kasabaların pazarlarına gittiğinde sürekli olarak kaybolduğu için aldığını söylemişti. Sam gidecekleri yeri ve başlangıç noktalarını girmişti. Bilgisayardaki kadın sesi İtalyanca konuşuyor ve ne zaman bir yöne dönmesi gerektiğini söyleyecek olsa ona, “*per piacere, lütfen*,” diyordu. Eğer Sam dönmezse bilgisayar huysuzlaşıyor, dönmesi için talimatları tekrar ediyordu. Üçüncü kez dönmeyince de kendi zekasını sorguluyordu.

Jess buna gülmekten katılmış, arabanın arka tarafında karnını tutarak bir o tarafa bir bu tarafa yuvarlanmıştı. Sam dönüşlerden birini onu daha da fazla güldürmek için bilerek kaçırmıştı.

Bunu duymak rahatlatıcıydı, çünkü Sam, Maggie'nin halinin bütün ağırlığının farkındaydı. Kendi içine, çok derinlerine çekilmişti ve dışarı çıkmak gibi bir niyeti de yoktu. Antonel-

la ve Jess için olmasaydı, burada olmazdı. Kendini öldürmek için yeni bir plan yapıyor olurdu.

Bu yüzden Crea bir hayal kırıklığıydı.

Tapınağın yeşil bir tepenin üzerinde olduğunu gördü. Rahipler ve krallar Tanrı'ya sıradan kalabalıklardan daha yakın olmak için mücadele etmişlerdi. Sam, Maggie ve Jess'i arabada bırakıp, Crea'yı kontrol etmeye karar verdi. Burada rahatsız edilme ihtimalleri yoktu, çünkü Antonella dahil hiç kimseye nereye gittiklerini söylememişlerdi. Kilisenin içine girdi ama içeride siyah Meryem Ana ve çocuğunu bulamadı. Hediyelik eşya dükkanındaki bir kadın ona bir broşür verdi. Şöyle yazıyordu:

Crea'daki kutsal sayılan heykel üzerinde, 1981 yılında Prof. Gian Luigi Nicola tarafından yapılan restorasyon sırasında deneyler yapılmış ve bunların sonucunda Ezgiler'in Ezgisi'nde tarif edilen <<esmer Meryem Ana>> olarak ün yapmış şiirsel imajını kaybetmiştir. Bu meşhur ilahide şöyle denmektedir; <<Ben tüm güzelliğiyle esmer Meryem Ana'yım>>

Restorasyon beyaz bir Meryem meydana getirmişti, en iyi ihtimalle yumuşak bir bej rengi. Sam aslında kendine kızgın olduğunu fark etmeden önce Crea'daki insanlara sinirlendi. Onlar sadece bir heykeli boyamışlardı. O, çok daha kötü bir şey yapmıştı. Meryem Ana'nın durduğu yerdeki orijinal mermerin üzerinde Latince kabartmalı olarak şunlar yazılıydı: *Nigra sum sed phormosa*. "Siyahım ama alımlıyım."

Evet, doğru.

Üzerindeki tabelada *Ex-Voto corrido* yazan bir kapıdan geçti. *Çıkış yolun sonundadır*.

Adak olarak sunulmuş şeylerle dolu, uzun bir odadaydı. —Ölümünden dönülmüş kazaların, araba kazalarının, at arabalarının, varillerin ya da düşen sandıkların altında ezilmiş insanların, vurulmuş insanların, attan düşmüşlerin, hasta yataklarında yatan veya arabalar tarafından ezilmiş çocukların, çerçevelemiş tasvirleri. Her birinde Crea Meryem'i daima siyah ya da kahverengi olarak havada, gökyüzünde duruyordu. Ev yapımı sanat eserleri hayatlarını kurtaran mucizeler için ona şükranlarını sunmuşlardı. Profesör Nicola onların üzerinde deney yapmamıştı.

Sam hâlâ Maggie'yi buraya getirmenin amacını anlamamıştı. Eğer Meryem'inizin rengi önemliyse, Crea işleri karıştırabilirdi.

Arabaya geri döndü ve Jess'e ne bulduğunu anlattı.

Kuzeye doğru gittiler. Sam bir sonraki istikamet konusunda Jess'le konuşmayı düşündü ama bunu yapmadı.

Sessizdiler. Jess bir daha navigasyon bilgisayarına gülmedi.

Sam, Casale Monferrato ve Vercelli'ye giden rotalarını yeniden belirledi, sonra otobandan çıktılar ve daha küçük bir yoldan batıya yöneldiler. Cavaglia adındaki küçük bir kasabadan hızla geçerlerken, Jess haykırdı, “Dur! Dur!”

Sam geri gittiğinde navigasyon bilgisayarı onu aşağılıyordu. Bu sırada Jess arabadan aşağı atladı ve Maggie'nin kapısını açtı. “Anneciğim! Uyan, anneciğim!”

Maggie gözlerini açtı ve Jess onu caddenin karşısına doğru çekip, mavi bir tel örgünün ardındaki Meryem Ana ve Oğlu heykelini gösterdi. Heykel, binanın duvarındaki bir oyukta duruyordu. Kadının başında altın bir taç, mavi pelerinin altında da altın renkli bir cübbe vardı. Elinde tuttuğu oğlunun da kendi gibi altın renkli saçları vardı. Derileri ise oldukça koyu

bir kahverengiydi. Yüzünde dingin bir ifade vardı. Jess, annesine siyah bir Meryem Ana bulmuştu.

Sam binaya yaklaştı ve tabelayı okudu. *Scuola materna* yazıyordu, *ilkokul*.

Maggie, “Çok güzelmış Jess,” dedi fakat hepsi buydu.

Arabaya geri dönünce Maggie boşlukta bir noktaya bakmaya devam etti. Jess ne yaptıysa işe yaramadı. Oropa’ya doğru yola koyulduklarında navigasyon sistemi Sam’e var olmayan bir yola dönmesini söyledi, dönmeyince de onu azarladı.

Bir kez Cavaglia’da, bir kez de içecek ve *panini** almak için durmak dışında bir buçuk saat kadar gittiler. Maggie torpido gözünde bir eşarp buldu ve boğazına sardı. Sam’e ne baktı, ne de bir şey söyledi. Sam de ona tek kelime etmedi.

Fakat tabelada yazdığı gibi deniz seviyesinden 1159 metre yükseklikteki Oropalı Meryem Ana’nın Kutsal Dağı ve Tapınağı’na ulaştıklarında Sam, Jess’in hac fikrinin iyi bir fikir olduğunu anladı.

Eğer Tanrı diye bir şey varsa, o buradaydı.

Demir kapıları tutan kare şeklindeki devasa sütunların arındaydı; geniş giriş ve sıra sütunlu binalarla, sıra şeklindeki dört devasa iç bahçenin arasındaydı. Çiçeklerle dolu çayırlardaydı, manastır duvarlarındaki krallara layık kapılara doğru giden merdivenlerdeydi. Hacıların merdivenleri çıkıp adeta cennete girdikleri belli belirsiz görünen o dağdaydı. Tanrı buradaydı. Yüzyıllar boyunca bütün hacılar burada ondan bir parça bulmuşlar ve havaya Tanrı’dan izler bırakmışlardı.

Hz. İsa girişteki çayırda ağaç bir haçın üzerindeydi ve Sam, Maggie’nin eski halinin geri geldiğini aklından geçirdi. Yanından geçerlerken Maggie, çarmıhtaki bedenle Jess’in arasına girdi.

* Ekmek arasına peynir, domates, jambon vb. konarak (ısıtarak ya da ısıtmadan) yapılan İtalyan usulü bir sandviç. (ç.n.)

İlk iç bahçenin zemin katında dükkanlar ve bir de eczane vardı. Üst tarafta da hacıların odaları vardı. Yavaşça büyük merdivenden çıktılar, *porta regia* denilen kraliyet kapısından geçtiler ve üst bahçelere çıktılar. Ortada bir fıskiye vardı. Oropa'nın alışılmamış sessizliğinde suyun akışı duyulabiliyordu.

Jess, Oropa'da sanki yer çekimi kemiklerinin üzerindeki etkisini azaltmış gibi büyümüş görünüyordu. Kolları dönüyor, ayakları öyle hızlı hareket ediyordu ki neredeyse dans edecekti. Fıskiyeye doğru koştu, zincirlere asılı duran uzun saplı kepeçlerden birini aldı ve Oropa'nın suyundan içti. Sam'in çakısıyla çayırdan çakıl taşları kazıp çıkardı ve yürüyüşü boyunca hoplaya zıplaya ilerledi. Hiçbir çaba harcamadan yoluna çıkan bir futbol topunu geldiği yere geri gönderdi.

Sam, misafir merkezine geri döndü ve iki tane neşeli, boş ve temiz oda tuttu. Odaların duvarları solgun renklerdeydi, üzerlerinde küçük haçlar, az sayıda da dini yazılar vardı. Zeminleri ahşap, yatakları ferforje ve ağaçtandı ve üzerlerinde mavi ya da sarı çarşaflar seriliydi. Telefon, televizyon ya da radyo yoktu. Sam, Maggie ve Jess için iki kişilik, kendi için de tek kişilik bir oda tuttu ve ödemeyi cüzdanındaki paradan yaptı. Bu para uzun zaman önceden onda kalmış olan Felix'in parasıysa, neden Lewiston ona hayır işi olarak bakmıştı? Eğer Felix'in parası değilse, o zaman Lewiston'ın hikayesi de aynı derecede şüpheliydi. Sam, EverCare'de binlerce doları nasıl kazanmıştı?

Şimdilik Maggie ve Jess'in güvende olması ve Maggie'nin kendini öldürmeden önce düşünecek zamanı olması yeterliydi. Jess'in etrafta olmasının bir sakıncası yoktu.

Üç gün boyunca Oropa'da kaldılar, Oropa'da yemek yediler, Oropa'nın patikalarında yürüdüler ve bir gazeteye bile

bakmadılar. Kayak teleferiğine binip dağa çıktılar, bir fotoğraf makinesi alıp fotoğraf çektiler, kütüphaneyi, iki tane eski adak galerisini, Meryem'in yaptığı günahlardan arınmış doğumun, taç giyme töreninin, İsa'nın doğumu ve benzeri şeyler şerefine yapılmış on iki mabetli Sacro Monte'yi ziyaret ettiler.

Bu süre boyunca Maggie, Sam'e bakmaktan kaçındı. Siyah Meryem'i görmeye gitmeyecekti, Jess de öyle.

Kazara olmuş gibi görünüyordu. Dördüncü gün Jess, devasa kubbeli büyük kilisede dolaşıyordu ve Maggie de peşinde, onu arıyordu. Sam onları geriden izliyor, dört gündür yaptığı gibi onların yoluna çıkmıyordu.

İçeri girince, Oropa'nın bir kadınlık abidesi olduğu ilk kez Sam'in dikkatini çekti. Kilisede kullanılan mermerlerin çoğunluğu gül, krem ve altın rengindeydi. Ayaklarının altındaki mermer zeminde de, yeşil yapraklı, mercan kırmızısı çiçek işlemleri vardı. Duvarlardaki dini temalı resimler pastel renklerde, genellikle de gök mavisi rengindeydi. Evet, lobide bir tane gizlenmiş krusifi vardı ama sert bakışlı, beyaz saçlı Tanrı ve havarilerinin resimleri yoktu. Birkaç erkek aziz görmüştü Oropa'da. Onlar da fon resimlerindeydi.

Mihrabın ardındaki kiliseye hakim olan abidevi siyah Meryem Ana tablosundan, buranın Bakire'nin mabedi olduğu açıkça belliydi. O, ilkokulda gördükleri Meryem Ana'ya benziyordu, teni siyah ama yüzü ve giysileri belirgin biçimde Doğu'ya aitti. Tepedeki devasa kubbenin çevresinde büyük harfler yazılıydı. Yazının bir bölümü Antonella'nın Maggie'ye söyletirken duyduğu Meryem'in İlahisi'ndendi. Jess, Latince'den çevirdi.

...bundan böyle bütün nesiller bana kutsanmış diyecekler/ çünkü kudretli olan bana büyük şeyler etti/ Davud'un

evindeki lekesiz doğumun ulvi annesi/ ebedi bakire/ kurtarıcının yardımcısı/ arabulucu anne.

Soldaki mihrap boyunca yürüdüler, devasa tabloların başkışları altında ve ilk mabette Oropa'nın Hanımı'nın heykelini gördüler. Ayaklarının dibinde güllerle dolup taşmış bir sepet vardı. Adak adamak için yakılan mumlar, koyu renkli anne çocuğunun etrafında ışıldıyordu.

Maggie, kilise sıralarıyla, sütunlarla ve ayaklarının altındaki mermer zeminle ilgileniyor gibi görünüyordu. Heykelden başka her şeyle, buna mihrabın ardındaki devasa tablo da dahil. Üstelik henüz gerçek Meryem Ana'nın olduğu yere gelmemişlerdi. Aziz Eusebio'nun, M.S. 350 yılında, buraya getirdiği heykel, ilk koyulduğu yerde duruyordu: Aziz Eusebio'nun müritleriyle birlikte inşa ettiği eski Sacellum'da*. Burada geçirdiği 1600 yılda hiç bozulmadığı söylenirdi.

Sam eğer bununla ilgili bir sorunu varsa Maggie'yi, asıl mabede nasıl götüreceğini merak etti.

Araya giren Jess oldu.

Maggie'nin elini tuttu, onu heykele götürdü, diz çöktü ve annesi de diz çökene kadar elini bırakmadı. Ama o yukarı bakmıyordu; dua etmiyordu.

Sam için bu daha da vahim bir manzaraydı: Gerçek bir Meryem Ana çocuğuyla birlikte diz çökmüştü, fakat kendini altın kaplamalı bir ağaç parçasına bakamayacak kadar utanç içinde ya da kırgın hissediyordu.

Sam onlara yaklaştı ve arkalarında durdu.

İçgüdü.

Etrafta hiç kimse yoktu. Sanki dans için araya girmiş gibi Jess'in omzuna dokundu.

* Eski Roma'da taş duvar veya tahta perdeyle çevrili ve içinde bir sunak, kapellalar, kutsal ağaçlar bulunan yer. (ç.n.)

Jess huysuzca yukarı doğru baktı.

“O bir tanrıça değil, bir kadın,” dedi Sam.

Maggie’nin, Jess’in elini sıkıca tuttuğunu gördü ama Jess, Sam’e bakmaya devam etti, sonra da fısıldadı, “Ti voglio bene, anneciğim” ve elini annesinin elinden çekti. Sıranın arkasından güç alarak bütün çevikliğiyle oradan zıpladı ve kilisenin diğer tarafına gitti.

Sam, Maggie’nin yanında diz çöktü. Ona değmemeye özen gösterdi.

Boğazını temizlerken ne diyeceğini düşünüyordu. Pazar okulunda öğrendiği günah çıkarma oyunun hatırladı ve başladı:

“Yüce Tanrım, seni gücendirdiğim için yürekten üzgünüm. İşlediğim bütün günahlardan tiksiniyorum, çünkü cennete girememekten ve cehennem azabından korkuyorum.

Ama hepsinden çok, senden Tanrım, sen ki bütün güzellikleri yaratan ve hak edensin, benim bütün... bütün... dualarımı.”

Ya da öyle bir şeydi, neyse.

Maggie döndü ve dört gündür ilk defa ona baktı. Konuşmasına gerek yoktu. Güzel gözleri söyleyeceklerini söylüyordu, *Neden bana ihanet ettin?*

Sam cevapladı, “Maggie, o ben değildim! Tanrı adına yemin ederim ki o ben değildim. Ne yaptığımın farkında değildim!”

Maggie etkilenmemiş görünüyordu.

“Ben değildim, ben yapmadım. Bunu nasıl yapabilirim? Yemin ederim, ben yapmadım. Tanrı’ya yemin ederim, yemin ederim!”

Maggie, hâlâ konuşmuyordu.

“Hafızamı kaybetmiştim. Seni hiç tanıımıyordum. Kendimi bile tanıımıyordum. Bazı sorunlarım vardı ama yine de seni arzuluyordum sanırım. Aklıma takılmış olmalısın ama benim pislik aklım da sekse takılmış olsa gerek! O ben değildim, ben değildim, ben değildim! Felix kafama vurana kadar aklım başımda değildi. Belki de kuğular yüzünden ya da... bilemiyorum. Maggie, o ben değildim!”

Siyah Meryem Ana heykeline baktı, güllerden kokuyu içine çekti, yanan mumları gördü.

Sam, tekrar Maggie'ye baktı ve anladı. Maggie içinde saklandığı dünyanın eşiğine kadar gelmiş, karar vermeye çalışıyordu: Burada kalmak veya dışarı çıkıp küçük düşürülmek, incitilmek, utandırılmak. Sam konuşmaya devam etti; “Maggie Clarissa Johnson, seni tüm kalbimle seviyorum! Seni hep sevdim, Maggie! Hayatım! Sevgilim! Seni seviyorum, sana ihtiyacım var, seni bir daha asla incitmeyeceğim. Tanrı'nın Annesi, Oğlu, Tanrı'nın kendisi ve senin üzerine yemin ediyorum.”

Issız bakışlarında hafif bir değişiklik fark etti. “Ne için özür diliyorsun, Sam?” dedi “Madem neler olduğunu hatırlamıyorsun.”

O anda hatırladı.

Hepsini.

Tüm olanlar çığlık çığlığa, bir kabus gibi nefesini keserek, gözlerini dehşete düşürerek, kalbinin atışını durdurarak aklına geldi. Korkunç görüntüler aklını paramparça ederken soğuk mermer korkuluklara doğru büküldü. Fısıldadı, “Maggie'ciğim! Ah, Tanrım, Maggie, Maggie'ciğim.”

O gerçek siyah Meryem Ana'yı elinden tuttu.

Ağız dehşetle açıldı ama ayağa kalktı ve Maggie'nin öteki

elini de tuttu, ne yaptığını bilir bir halde onu ayağa kaldırmak için çekti. “Benimle gel, Maggie. Gelmen gerek. Lütfen güven bana. Lütfen!”

Jess koşarak kilisenin diğer ucundan yanlarına geldi. “Sam, annemi nereye götürüyorsun?” diye sordu. Sam’i engelleyecek gibi bakıyordu.

Sam hatırladığı şeyler yüzünden güçlkle konuşuyordu. “O yetişkin bir kadın Jess ve ben de bir erkeğim. Odana dön sen. Her şey yolunda.”

Maggie’yi kiliseden çıkardı, dağın üzerindeki bulutlar gri renkli, devasa ve uğursuz görünüyordu. Ön taraftaki uzun bulvardan yürüyüp yönetim kapısından geçtiler ve büyük merdivenlerden inip Sam’in hacı odasına gittiler. Maggie, diğer insanlar kaçırıldığını düşünmesinler diye çok az bir direnç gösterdi. Fakat kapıya yaklaşınca ayaklarını yere sabitledi ve Sam’in kendisini hareket ettirmesine müsaade etmedi.

“Maggie, canını yakmayacağım,” dedi ve Maggie, Sam’e vura vura yüzünde bir yara açarken, onu hemen kucağına aldı.

İçeri girince Sam onu sarı kanepeye koydu ve kendisi de odanın ortasındaki ahşap bir iskemleye oturdu. Maggie korkudan ve öfkeden tir tir titrerken Sam, telefonu alıp yönetim odasını aradı ve rahibelerden birinin bir süreliğine Jess’e göz kulak olup olamayacağını sordu. Sonra da Maggie’ye yaptıklarını anlatmaya başladı, bütün korkunç detayları—elinden geldiğince uygun bir dille ama dürüstçe. Onun çılgınlıklarını tarif etti, canını nasıl yaktığını, bunun nasıl hissettirdiğini ve aklından geçen korkunç düşünceleri. Ama elbette şu anda aklı başında olan, onu seven ve pişmanlıktan kahrolan bir adamın bakış açısından anlatıyordu olayları.

Maggie’nin titremesi azaldı. Sam onun saklandığı yerden çıkmaya başladığını hissetti.

Sam yatağa gitti.

“Maggie, hazır olduğunda ama tamamen hazır olduğunda bana gelmeni istiyorum. Bana gel ve bırak seni sarayım! Yaptığımı telafi etmeme izin ver.”

Maggie, Sam’e, onu öldürecekmiş gibi baktı.

Bir saat sessizlikle geçti.

Maggie, sarı kanepeden kalkmadı, dizleri birleşik, kolları, titreyen göğüs kafesini öfkeyle sarmış, bakışları Sam’in odasının ahşap zeminindeki bir noktaya sabitlenmiş haldeydi. Eğer sadece oraya bakar, başka hiçbir yere bakmazsa bu başına bir şey gelmesini engelleyebilir diye düşünüyordu—ona bir fahişeden daha değersiz biriymiş gibi davranmış olan o adamlar aynı odada tek başınaydı. En azından erkeklerin bir fahişeye, Sam’in ona yaptıklarını yapmadan önce izin istediklerini farz ediyordu. Maggie, kadınlara fahişe denmemesi gerektiğini düşünüyordu ama içinde bulunduğu durumda bu kelimeye ihtiyacı vardı.

Sam’in ona yaptığı saldırıyı tarif etmesi—sanki sadece cümleler olayın kendisiyle kıyaslanabilirmiş gibi—sanki bir kadına güç uygulamak bunun kendisine yapılmasıyla aynıymış gibi, gülünçtü. Tecavüze uğradığı gerçeğini anlamak için onun doğrulamasına ihtiyacı yoktu. O zaten oradaydı. Her anına katlanmıştı.

Kısa bir süre için başını kaldırdı. Burada, Oropa’da en azından duvarlarda suratlar yoktu, o da zaten bu yüzden şikayet etmeden burada kalmayı kabul etmişti. Artık ağızlardan sarkan diller görmüyordu. Uyuyabiliyordu. Ve şu ana kadar da Sam ondan uzak durmuştu.

Bu da insanı çileden çıkaran bir şeydi aslında. Sam kim olduğunu sanıyordu ki bedeninin kendi işlediği suçun etkisi-

ni yok edeceğini ima ediyordu? Çivi çivi mi sökecekti yani? Kendini Tanrı mı sanıyordu, ellerinde sihirli bir güç mü vardı? Maggie'nin tarif edemeyeceği kadar saldırgandı. Eğer Maggie'nin düşünceleri azıcık daha netleşebilse, onun gırtlaklığını nasıl keseceğini planlıyor olurdu.

Bir anlığına yatağın üzerine baktı ve Sam'in sırtüstü yattığını gördü, kollarını göğsünde birleştirmiş, bacak bacak üstüne atmış, tavana bakıyordu. Küstah.

"Bir bardak su ister misin?" diye sordu.

Maggie sinirli bir şekilde surat astı ve tekrar yere bakmaya başladı.

"Başka bir şey içmek ister misin?"

Cevap vermedi.

Sam ayağa kalktı. "Sana bir şeyler getireyim. Jess'e de bakayım," dedi ve odadan çıktı.

Maggie, rahatlayarak derin bir nefes verdi ve kollarını indirdi. Pencereden dışarı, dağa doğru baktı. Sonra da sarı kenepenin üzerinde uykuya daldı.

Gözlerini açtığı anda, ikindi vaktiydi. Bunu, güneşin durumundan anlayabilirdi. Başının altında bir yastık, üzerinde de bir battaniye vardı. Pizza kokusu alıyordu.

Sam'in sesini duydu, "Ben yokken gitmediğine sevindim. Gitseydin, seni suçlamazdım."

Neden gitmemişti? Maggie, bunu hatırlayamıyordu.

"Jess'i buldum. Odasında mutlu bir şekilde kitap okuyordu. *Hac Vazifeleri* olduğunu söyledi. Rahibeler ona yiyecek bir şeyler getirmişler. Bahçede yemiş. Rahatı yerinde yani."

Maggie, pencerenin dışından gelen çocuk seslerini duydu. Kalktı, battaniyeyi etrafına sardı ve dışarı baktı. Jess, bahçede futbol oynuyordu. İlk defa onu başka çocuklarla oynarken görüyordu. Diğer çocuklarla birlikte koşuyor, bağırıp çağırıyordu, çocukların yüzleri mutluluk doluydu.

“Şarap getirdim,” dedi Sam. Chianti marka. Muhtemelen Antonella’nın şarapları kadar iyi değildir ama üzerinde *clasi-co* yazıyor.”

Maggie kanepeye geri döndü. Biraz pizza yedi ama şarabı görmezden geldi.

Akşamüstü olduğunda Sam, yıldızlı gökyüzüne doğru panjurları açtı. Ay ışığı odayı doldururken fısıldadı, “Maggie, seni, rızan olmadan buraya getirmem budalacaydı. Biliyorum. Seni odana geri götüreceğim. Beni affedemeyeceğini biliyorum ve etmemelisin de.”

Maggie ona affedilemez bir şeyi affettiğini söyleyemezdi ama Sam o kelimeleri söylediğinde bir şey oldu. Sade görünümlü kapıya doğru baktı ve o kapının dışında olduğunu hayal etti. Beklediği gibi güvende hissetmek yerine Maggie, yalnızlıktan da kötü bir duyguya kapılacağını fark etti. Kendisi için hayati önem taşıyan bir şeyi kaybetmiş gibi kısıtılmış hissetti. Bu odada geçen uzun günde Maggie değişmişti. Buradan gitmek istediğinden emin değildi artık. Ona göre tek başına bu his bile utanç vericiydi. Bir şekilde duyguları ona, tıpkı Sam’in yaptığı gibi ihanet ediyordu. Onun gardını düşürüyorlardı. Oradan çıkmalıydı.

Kapıya doğru bakarak karar vermeye çalıştı. O kapıdan çıkarsa bunun dönüşü olmadığını biliyordu. Bu hacı odasının gösterişsiz kapısının ardında yatan, bu bilinmez sondan korkmaya başladı. Bu korku düşman olarak Sam’in yerini alıyordu.

Sam konuşmaya devam etti, “Keşke yaptıklarımı geri alabilseydim. Keşke yaşadığım hafıza kaybını sana da yaşatabilseydim. O zaman hatırlamazdın. Bunu unutman için her şeyimi verirdim!”

Sam açık pencerenin önünde hıçkırarak ağlamaya başladı.

Yüzünü ellerinin arasına almış, yere çökmüş ağlıyordu. Maggie onun gerçekten ağladığını hiç görmemişti—o geniş omuzları sarsılıyordu, 1.90'lık gövdesi, küçük bir çocuk gibi kederle çökmüştü. Tuhaflığı yüzünden izlediği ilginç bir görüntüydü. Bu saldırganın gözyaşları ne anlama geliyordu? Sanki yıldızlar kaybolmuş, güneş bir daha asla dağların ardından yüzünü göstermeyecekmiş, zamanın sonu gelmiş gibi ağlıyordu ama Maggie, ayın hâlâ gökyüzünde olduğunu ve dingin bir gece olduğunu görebiliyordu.

“Sam?”

Onu duymamış gibi görünüyordu.

“Sam?”

Ayağa kalktı, göğsü inip kalkıyor, çenesinden gözyaşları damlıyordu.

Maggie döndü ve düşmanına baktı—gösterişsiz hacı kapağı. Titredi, cesaretini topladı ve kararlı bir sesle, “İstersen, şunu kesebilir ve buraya gelebilirsin, Sam.”

Sam söyleneni yaptı.

Önce burnunu çekerek ve yüzünü silerek Maggie'nin yanına oturdu. Uzun bir zaman sonra da onun eline dokundu, sonra da kolunu omzuna attı—savaş meydanında yolları kesişmiş, iki aynı ülke vatandaşı gibi. Dizleri bitişik, kolları da göğsüne sıkıca bastırılmış halde, ihtiyatlı bir şekilde ona doğru yaslandı. Maggie uykuya daldı.

Maggie gece geç bir saatte parmak uçlarındaki öpücük hissiyle uyandı. İki koluyla ona sarılmasına izin verdi, kıpırdamadan, okşamadan, yalnızca onu ne kadar sevdiğini ve nasıl her şeyi yoluna koyacağını fısıldayarak.

Son yıldız da gökyüzünden kayarken Maggie, Sam'in yüzüne, tam da yara açtığı yere dokundu ve ne demek istediğini anladığını söyledi. Belki de yaşanacak güzel bir şey, yaşanan kötü şeylerin etkilerini azaltabilirdi.

Sam ona bundan emin olup olmadığını sordu. O da emin olduğunu söyledi. Sam öylesine nazikti ki bu Maggie'yi ağlattı.

Yeni evliler gibiydiler. Sam, hacıların hayaletlerini sarsıklıklarından emindi. Maggie ise onları kesinlikle rahatsız etmediklerini düşünüyordu. Sam ona sarıldı. Ona o uzun zaman önce dans ettikleri, İrlanda şarkısı “Uykulu Maggie”yi söyledi. Maggie, Jess’e hamileyken ona söylediği, *Too-ra-loo-ra-loo-ral*’ı söyledi. Saatlerce öpüştüler. Onu okşadı, sevdi. Giysileri üzerlerindeydi.

Gün boyunca yataktan çıkmadılar ve Jess, hayatta olduklarını anlayabilmek için kapıyı çalmak zorunda kaldı.

Jess, Maggie Bazilika’daki gerçek siyah Meryem Ana’yı ziyaret ettiğinde, bahçede—annesinin huzurlu yüzünü görek—onun yüreğinin mutluluk ya da hüznün ötesindeki bah-tiyarlığı bulduğunu anladı. *Ti voglio bene, Mamma*, diye fısıldadı. Onun ruhu iyileşmiş ve içsel ışığına yeniden kavuşmuş bir halde bahçeden geçişini izledi.

33. bölüm

Dört günlük bekleyişin ardından Lewiston, sıradaki talimatlar için Brown'a rapor verdi. Kendisine Maggie'nin evine geri dönmesi ve biraz daha beklemesi talimatı verildi. Brown, eğer geri dönmezlerse klonu bulmak için başka kaynaklar kullanacağını söyledi.

Brown, Lewiston'a gülümseyip teklifini yineledi: Eğer karısını özlediyse Coral memnuniyetle bu konuda ona yardımcı olabilirdi.

Lewiston da bunun başka bir tuzak olup olmadığını merak ederek ona gülümsedi. "Neden?" dedi. "Başka bir projede bana şantaj yapabilmek için fotoğraflarımı çekmek mi istiyorsun?"

Brown ona döndü, gözlerinde tuhaf derecede normal bir bakış vardı. "Coral burada bulunan en iyi şey ve sen onu hak ettin, Chuck. Bunda sonra başka proje yok. Bu defa sana söz veriyorum. Daha önce söz vermemiştim."

"Villaya geri dönmemi istemiyor musunuz?" dedi Lewiston. Neredeyse ona inanacaktı.

"Bir saatten bir şey olmaz."

"Ama sanırım—" Lewiston duraksadı, düşünüyordu. "Artık villayı gözlüyorsunuz, değil mi?"

"Dört gündür," diye yanıtladı Brown.

Lewiston kendini yine Roma tarzı havuzun başında, Brown'ın yanında mahcup bir şekilde dikilirken buldu. Yine

aynı müzik havada süzülüyordu: *Eğer son nefesimi yüzünde hissedersen.*

Coral onları gördüğü sırada havuzun kenarına kadar yüz-müştü. Ayaklarını havuzun duvarına vurarak uzaklaştı, kur-bağalama stili yüzüyordu—aç kapa, aç kapa. Brown ve o bir-birlerinin aklını okuyor olmalıydılar.

Brown, Roma tapınağı şeklindeki kabini işaret etti.

“İçeride mayo ve havlu var,” dedi “Tabii eğer çıplak yüz-meyi tercih ediyorsan başka. İşini iyi yapıyorsun, Chuck. Git-meden önce biraz keyfine bak.”

Coral indirmek için altın renkli askılarından birine uzan-dı.

“Hayır.” Lewiston öksürdü. “Gerek yok.”

Coral elini çekti ve gülümsedi, gözlerini kapatıp başını ar-kaya attı ve suda süzölmeye başladı. Güneş bikinisinin üst kıs-mında çok küçük bir yeri örten altın renkli minik üçgenlerin üzerinde ışıldıyordu.

Brown içmekte olduğu vintage* olması muhtemel şarap-tan son bir yudum aldı ve kalanını çimenlere fırlattı. Kadehi hemen yanındaki masaya koydu ve yamaçtan aşağı dökölerek şelale oluşturan iki su akıntısına doğru uzaklaştı. Rengarenk bir papağan tüneğinden havalandı ve onun arkasından uçtu.

İnsanların hayatlarını elinde tutarken nasıl bu kadar ra-hat davranabiliyordu?

Lewiston üzerinde ceketini ve kravatıyla bir şezlonga oturup Coral’ı izlemeye başladı. Hastanelerde çalıştığı yıllar boyunca yüzlerce kadın vücudu görmüştü, çoğu da güzeldi. Bu yüzden bir kadının vücudunu kullanarak onu etkilemesi zordu ama Coral bunu başarmıştı.

* Özel bir senenin üst kalite şarabı. (ç.n.)

Coral yüzdü, sudan dışarı uzandı, küçük bir kız gibi havuzun kenarında duran Lewiston'ın pantolonunun paçasını çekti ve şirin bir şekilde göz kırptı.

“Arkadaş ister misin?” dedi. Gülümsüyordu ama gözleriyle değil.

Lewiston iç çekti. “Emin değilim.”

“Acele etme, ben buradayım,” dedi. Döndü ve havuzda bir tur attı. Havuzun diğer tarafından seslendi, “Daha önce de siyah erkeklerle birlikte oldum.”

Lewiston güldü. Neden bunun bir önemi olduğunu düşünmüştü ki? “Öyle mi? Kiminle?”

“Bir basketbolcuyla. Adını söyleyemem ama onu tanırısın. Ama çoğunluğu Afrikalı diplomatlardı.”

“Keyif aldın mı peki?” diye sordu.

Bir duraksama. “Kesinlikle aldım.”

Lewiston, Mozart'ın *Eğer son nefesimi yüzünde hissedersen*'ini dinledi. Brown yine onu çalıyordu. Başka hiçbir müzik onu, bu şarkı gibi harekete geçirmiyordu. Brown bunu, Sam'in odasını dinleyerek öğrenmişti. Adeta Lewiston kendi hayatının başrolünde oynayan bir aktör, bu şarkı da o filmin fon müziği idi.

“Coral erkeklerle arkadaşlık ettiğinde kendini yalnız hissediyor musun?”

Bu soru onun başını çevirmesine yol açtı. “Sanırım söyleyeceğim şey şu: Ben büyük bir kıyım.”

Hava gittikçe ısınıyordu. Lewiston, ceketini ve kravatını çıkarıp, Coral'a baktı. “Sen büyülü bir şeysin, biliyor musun?”

Coral güldü. “Belki eskiden öyleydim. Artık kalabalıkları memnun etmek için sadece yarısını gördükleri bir kadını. Hadi gel,” dedi ve yeniden havuzun kenarına doğru yüzdü.

Lewiston ayağa kalktı. “Belki de gelirim.”

“Üzerinde giysi kalmasın doktor tamam mı?” Sesi çok ki-bardı.

Lewiston soyundu ve İtalya güneşinin altında dikildi ama hemen havuza girmedi. Aksine havuzun kenarından uzaklaştı ve çimenlerin üzerine basıp onları hissetti, bunu en son Afrika’ da yaptığı zamanı hatırladı. Bir Masai kabilesinin şifacısını ziyaret ediyordu. Bir hafta boyunca orada yaşamış, bu süre zarfında güçlü genç adamlar—kırmızı bol giysiler giymiş, boncuktan yapılmış kolyeler takmış, ellerinde mızrakları ve yürüyüş değnekleri olan ve kırmızı kurdeleleri uçuşan adamlar—ona çimenlerin üstünde nasıl sıçranacağını öğretmişlerdi. Kolları vücutlarının yanlarına bitişik bir halde ne kadar yükseğe sıçradıklarına inanamamıştı. Kısa süre sonra o da onlar gibi sıçramıştı.

Lewiston çimenlerin üstünde ayak parmaklarını oynatmaya başladı, ayaklarını Masai erkekleri gibi nasıl sertleştirmesi gerektiğini hatırladı. Onların ayakları öyle inanılmaz derecede nasırlıydı ki çahıların arasında çıplak ayakla yürüyebiliyorlardı. Olduğu yerden tüm gücüyle sıçradı ve oradan havuza kadar uçarak gidip havuzun dibine daldı. Suyun üstüne çıktığında Coral’ın kendisini alkışladığını duydu. O yüzündeki suları silmeye çalışırken Coral’ın bikinisi suyun üzerinde yüz-meye başlamıştı.

Coral ona doğru yüzdü ve birbirlerine baktılar.

Lewiston başparmağının kenarıyla onun yanağını okşadı. “Senin kendini yalnız hissetmeni istemiyorum.”

Coral bu kez içten bir şekilde gülümsedi, tıpkı Masai kadınlarının yaptığı gibi. “Sen bunu yapamazsın, tatlım. Bu konuda Sam’in eline su dökemezsin.”

Lewiston uyarı amacıyla parmağını kaldırdı. Bu kadın Brown’ın her şeyi dinlediğini unutmuş muydu?

“Konuşabiliriz,” dedi Coral, şeytani bir gülümsemeyle yu-karıyı işaret ederek. “Müzik!”

Lewiston, güldü. Brown bu Mozart aryasını tekrar tekrar çaldırarak onunla alay ediyordu ama müzik aynı zamanda ko-nuşmaların duyulmasını da engelliyordu. Tekrar tekrar o ku-sursuz kemanları ve Cecilia Bartoli’nin güzel sesinden, *Eğer yüzünde son nefesimi hissedersen*’i duyuyorlardı.

“Sam’in sana yaptıkları için çok üzgünüm.”

“Evet, biliyorum. Başıma ilk defa gelmedi gerçi ama en kötüsüydü. Benimle ilgilendiğin için teşekkürler.”

“Önemli değil.”

“Daha fazla nefret ettiğim şey de,” dedi “Brown’ın beni tekrar Sam’in yatağına göndermesiniydi.”

Bir süre kemanları dinleyip kendilerini öylece suya bıraktılar.

“Hadi yüzelim,” dedi Lewiston.

Yan yana, ağızlarına giren suyu yutmamaya çalışarak ve bunu başaramadıkları zaman da gülerek, güneşin altında havuzda tur attılar. Coral ona sualtı balesini yaptı. Lewiston da sırtüstü yüzüşünü ve suyun altında nasıl baş aşağı durduğunu gösterdi. O kadar şiddetli gülüyorlardı ki yüzmeyi bırakmak zorunda kaldılar.

Havuzun kenarına tutundular.

Lewiston, Coral’ın yüzüne baktı, Coral’ın yüzü mutluluğa yakın bir duyguyla parlıyor gibiydi. Eğer yeryüzünden ondan daha tatlı bir kadın varsa bile, Lewiston bunu gözünde canlandıramıyordu. Güzelliği, ırklar arası bir kadınsılıktan geliyordu. Burada Brown’la olması, o kiminle emrederse onunla yatması, insana tam bir trajedi gibi geliyordu. Coral hakkında bir arya söylenmeliydi, yakışıklı Jones’un yaptığı ve Brown’ın her gün kendi tarzında tekrar ettiği şeyler ile ilgili.

Lewiston da ondan çok farklı bir konumda değildi. O da Brown'ın buyruklarını uyguluyordu. Brown'ın, klon çocuğun ölmesini neden istediğini bilmemek Lewiston'a ilkence gibi geliyordu. Eğer onu Lewiston öldürmek zorundaysa, nedenini bilmeye de hakkı vardı.

“Bu dünyada Brown'ı ne korkutabilir ki?” dedi yüksek sesle.

Coral suda geriye yaslandı, yukarı, güneşe bakıyordu, dalgalanan vücudu müziğe eşlik ediyordu. Lewiston onun yanında yürüyordu, Coral'a karşı hissettiği şefkat ve Brown'a duyduğu nefret, içinde birbirleriyle savaşıyordu.

“İnsanlara bunları nasıl yapabiliyor? Bunları neden yapıyor?”

Coral'ın elleri kendi göğüslerine gitti ve onları sıktı, Lewiston da istem dışı bir tepki verdi. Coral suyun içinde döndü, onu okşadı ve inletti ama Lewiston onu durdurdu ve geri çekildi.

“Brown'ın seni incitmek için beni kullanmasına izin vermeyeceğim,” diye ısrar etti.

Nefes alışları normale dönene kadar, birbirlerine bakarak suyun içinde dolaştılar.

“Keşke onu korkutan şeyin ne olduğunu bilebilseydim!”

Eğer son nefesimi yüzünde hissedersen.

Coral hafifçe ondan uzaklaştı, ona bakıyordu. “Gerçekten bilmek istiyor musun?” diye fısıldadı ama Lewiston bunları gürleme gibi duydu.

Lewiston donakalmıştı. “Evet.” Sonra da acıyla iç çekti, “Hayır.”

“Sen bilirsin.”

“Coral, Tanrı aşkına, eğer bana söylediğini öğrenirse sana korkunç şeyler yapabilir.”

Yüzünü İtalya güneşine doğru kaldırdı. “Zaten bana korkunç bir şey yaptı. Ona borçluyum.”

Lewiston’ın kalp atışları hızlandı.

“Sanırım bunun bir kısmının Katolik Kilisesi’yle bir ilgisi var. Sürekli şu Kardinal’le konuşuyor. Ama bence gerçek sebep başka bir şey de olabilir. Deri kaplı bir defter var. Sürekli masasında duruyor. Ön tarafında altın harflerle Ölümскоп yazıyor. Bunu hazırlayan bir astrolog, ismi veren de Brown’ın babası.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır, yapmıyorum. Ölümскоп’ta babasının yabancı bir ülkede boğularak öleceği yazıyor.”

“Öyle mi öldü peki?”

“Kesinlikle. Babasının yatına Malta açıklarında yıldırım düşmüş ve fırtınayla mücadele etmiş. İşte o zaman Brown, Ölümскоп’u ciddiye almaya başlamış.”

“Tanrım!”

“Astrolog bir tane de Brown için yazmış. O da öldürülecekmiş.”

“Vay.”

“Şunu dinle. Beytüllahim Yıldızı’yla bir bağlantısı var. Astrologun dediğine göre yirmi yılda bir gökyüzünde bir dizilim oluşuyormuş ve bu Brown’ın ölüm evinde miymiş neymiş. Astrolojiden pek anlamam.”

“Yani şey mi diyorsun—?”

“Aynen. Şu İsa klonundan acayip korktu. Bunu gizlemeye çalışıyor ama ben biliyorum.”

Eğer son nefesimi yüzünde hissedersen.

Lewiston, az önce onun için hayatını tehlikeye atan kadına baktı. Birbirlerini çok az tanıyorlardı ama birbirlerini çok iyi anlıyorlardı.

Coral onu öptü ve havuzdan çıktı, dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümseme vardı. Topuklularını ayağına geçirdi ve çıırılçiplak, elinde başka bir göz kamaştırıcı pareoyu peşinde sürükleyerek villanın güneşten solmuş duvarlarına doğru gitti. O aşk tanrıçasıydı.

O gözden kaybolunca, Lewiston da havuzdan çıktı. Kıyafetlerini giymek üzere kurulanmaya başladı ama ayaklarının altında çimenleri, üzerinde de güneşi ve güzel havayı hissetmek güzeldi. Gözlerini kısıtı, üstleri düz akasya ağaçlarını, bu ağaçların Masai kulübelerinin etrafına koruma amaçlı yapılan çitlerde kullanılan büyük dikenlerini düşündü. Çayırın yağmurdan sonraki olağanüstü kokusunu hayal etti, sanki hepsi birer uyanışmış gibi—bir koku kombinasyonu ve yaşama övgü.

Sülünlerin ve beyaz tavus kuşlarının arasında, yapmış olduğu ve hâlâ yapacağı şeylere rağmen huzur içinde parkta yürüdü.

Brown oradaydı.

Kenarda durmuş uzaktaki Isola Bella'nın teraslı bahçelerine bakıyor, platin renkli saçları rüzgarda dalgalanıyordu. Kafası öyle büyüktü ki adeta bir put gibi görünüyordu. Boğumlu parmaklarının güçlü bir kavrayışı vardı. Lewiston, Brown'ın yeryüzündeki tek Tanrı olmak istediğinin farkına vardı.

Boğazını temizledi.

Brown döndü ve "Görüyorum ki mayo giymekten vazgeçmişsin."

Lewiston kızardığını hissetti. Üzerinde giysi olmadığını unutmuştu. "Evet, affedersiniz."

Brown gülümsedi. "Bunun içinde olduğunu biliyordum. Seni bu yüzden seçtim. Sen de Coral'ı başbakanların beğendiği kadar beğendin mi?"

"Evet," dedi Lewiston.

“Mükemmel. Güzel.” Brown’ın delici bakışları onunkileri inceledi. “Aklında bir şey olduğunu sanıyorum.”

“Çocukla ilgili—”

“Evet?”

“O sadece bir çocuk. Hiç kimse için tehdit oluşturmuyor.”

Brown ona uzun süren soğuk bir bakış attı ve sonra sordu, “Aklından neler geçiyor, Chuck?”

Lewiston bakışlarını sabitledi. “Siz Tanrı olmak istiyorsunuz.”

Brown kahkahayı patlattı. “Dramatik zekaya sahip eğitilmiş adamlara bayılıyorum. Chuck sana bir şey söyleyeceğim. Astrolojiye inanır mısınız?”

Brown, Coral’ın ona söylediklerini duymamıştı. “Elbette hayır.”

“Mantıklı. Ben de inanmam. Astrologlar bilge adamlardı, Lewiston. Periyodik olarak meydana gelen Jüpiter ve Satürn kesişmesini takip ediyorlardı. Benim horoskopumda bu, ölümü kontrol ediyor. İsa’nın klonu bunu harekete geçirebilir. Buna izin veremem.”

“Başka bir neden yok mu?”

Brown burnunu çekti. “Olsaydı bile sana söylemezdim.”

“Bakın, gerçekten böyle düşünüyor—”

Brown yine ölümü çağrıştıran bir neşeyle kahkaha attı. “Coral’a geri dön Lewiston, tabii onunla işin bitmediyse. Kendi işine bak ve benimkini de bana bırak.”

“Ama o daha bir çocuk.”

Brown’ın gülümsemesi durdu. “Bunun gerekli olmamasını umuyordum.” Bir fotoğraf çıkardı.

Lewiston fotoğrafı aldı. Bu karısının fotoğrafıydı. Oğluna doğum yaptığı sırada sancı odasında çekilmişti. Brown bunu nasıl ele geçirmişti? Ne cüretle bunu elinde gezdirirdi? Lewiston’ın gözleri öfkeden gözyaşlarıyla doldu.

“Sen... sen iğrenç bir insansın!”

“Onlara zarar vermek istemiyorum. Chuck, senden istediğim şeyi yaptın. Buna birkaç gün daha devam et, sonra özgür olacaksın. Şerefim üzerine söz veriyorum. Bir daha benden haber almayacaksın.” Brown ona elini uzattı ve samimi bir muhabbetle baktı. “Gerçek bu.”

Lewiston, hissiz bir şekilde Theomund Brown’ın elini sık-tı.

Brown geriye, Maggiore Gölü’ne hakim manzarasına doğru döndü. Üç Borromeo adası aşağıda zümrüt gibi parlıyordu—büyük tur tekneleri, feribotlar, yelkenliler, yatlar demir atmışlar ya da her iki yöne yolcu götürüp getiriyorlardı.

Birkaç gün daha.

Lewiston zihninde villaya geri döndü.

Sazların arasına gizlenmiş bir merdiven korkuluğunda civcivini tımarlayan dişi bir beyaz tavus kuşu gördü. Kafasında beyaz bir taç vardı. Cıvcivinki henüz büyümemişti.

Lewiston duraksadı ve onları izledi, ayaklarının altında-ki çimeni hissediyor, Maggie’yi düşünüyordu, saklı Meryem Ana’yı. O, çocuğuyla birlikte gizleniyordu.

Sam’in ona yaptıklarını düşündü ve kendini çimenlerin üstünde sıçrarken buldu. Mozart çalmaya devam ederken, Masailer gibi sıçırıyordu. Yüksekçe sıçırıyordu.

“Lewiston!” diye bir ses duydu aniden ve durdu.

Brown eğlenerek onu izliyordu.

Eğer son nefesimi yüzünde hissedersen.

Brown kıkır kıkır güldü ve emsalsiz manzarasının önünde dolaşmaya geri döndü. Şelaleye dönüşen ve zümrüt yeşili bir yamacı süpürüp giden bir akıntının yanında durdu.

Medeni dünya Masai’lerin haklarına tecavüz etmiş, bir erkek olma töreni olarak aslan avlamalarını yasaklamıştı ama

kendileri sığır sürülerinin peşinden geldiği gerekçesiyle aslanları öldürüyorlardı. Lewiston, Brown'a doğru yürüdü, tıpkı bir aslan gibi, ayakları çimenin üstünde hiç ses çıkarmıyordu—onları avlayan Masailer gibi, doğanın emrettiği gibi çevik ve güzel. İyice yaklaştı, bakışları kararlıydı. Yakışıklı Jones'a yaptığı on yıllık fizik tedaviyle iyice güçlenmiş olan kollarıyla Lewiston, Brown'ın nefret uyandıran sırtına vurdu.

Putun kafası geriye döndü, Brown'ın gözleri afallamış bir idrak ve aşağılamayla açıldı—şu anda bile tek Tanrı'nın kendisi olduğu iddiasındaydı.

Brown'ın nefesi kesildi, "Sen!"

Yamacın kenarından Lewiston'ın ürkmüş kollarına atıldı.

Lewiston'ın güçlü sağ eli hızla Brown'ın sternokleidomastoid kasına ve onun altındaki şahdamarına uzandı, başparmağıyla ölümcül noktayı buldu. İki dakika boyunca oraya baskı uygulamalıydı. Bir adam çığlık çığlığa bağırıp kurtulmaya çalışırken ve boğulma sesleri çıkararak topuklarıyla yerde oyuklar açarak çimenden parçalar koparıp kanıt oluştururken, bu oldukça uzun bir süreydi.

Lewiston, sol eliyle Brown'ı tekrar ileri doğru itmeye çalıştı ama sürpriz faktörü avantajını artık kaybetmişti. Brown bütün gücüyle direniyor, Lewiston'ı yere devirecek kadar güçlü bir şekilde onu geri itiyordu.

Lewiston daha sert bastıramadı ve orada bir iz bıraktı. Chuck Lewiston, tıp doktoru, kendini zorlayarak gözlerini kapattı ve Brown'ın karısının doğum odasındaki fotoğrafını elinde bulundurmasını, senatörün ölen karısını, Brown'ın Coral'ı tekrar Sam'e gönderişini, Maggie Johnson'ın nazik çocuğunu ve Maggie'nin o güzel solgun gözlerini düşündü.

Lewiston ayakta kalmak için mücadele etti, Brown'ı da kendisiyle birlikte taşıyordu. Brown'ın boynunu bırakma riskine girmek zorunda kaldı. Onun tuttuğu kolunu gevşetti ve

Brown'ı itti, neredeyse kendi dengesini de kaybediyordu.

Brown nefes nefese kaldı. Sendeledi. Ansızın topukları pes etti. Yamaçtan aşağı yuvarlandı, ağır çekimde ağaç dallarına çarparak, büyük kaya parçalarının üzerinden sekerek ve bir insan değil de bir vitrin mankeni gibi kırılarak. Büyük bir gürültüyle şelalenin yanına düştü.

Lewiston aşağı doğru, Theomund Brown'ın hareketsiz haline ve oluşan kan gölüne baktı.

Kollarını Masailer gibi iki yanında sabitledi ve yükseğe sıçradı.

Yerinden sökülmüş bir çimen parçası gördü, eğildi ve vura vura onu yerine yerleştirdi. Sonra da deliler gibi yüzme havuzuna koştu ve içine daldı.

Çok zaman geçmedi.

Uzak bir yerde bir kadın çığlık attı.

Lewiston havuzda gidip gelirken, araziye işgal eden polisler, çimende bırakmış olabileceği bütün ayak izlerini de yok ettiler.

Çırılçıplak bir halde ortaya çıktığında hiç kimse onu yadırgamadı ve giyinmesi gerekmedi. İtalya'da, kendi özel havuzunda çıplak yüzmek, adeta olmazsa olmazdı.

Coral ortaya çıktı ve yamacın üzerinden baktı. Lewiston onun gözlerinde bir Masai kadınının gururunu görmüş müydü?

Coral, Lewiston'ı görmezden gelip şaşkınlık ifadesini takınarak başını sağa sola çeviriyor, yorgun gözlerle bakıyordu. Lewiston, dikkatli bir şekilde kendisinin doktor olduğunu ve Brown'ın da çok içen biri olduğunu belirtti. Polis, parkın yamacına uzandığı yerde çit olmadığını not etti. Lewiston sahte bir şaşkınlık sergilerken, aklından geçen asıl şeyi gizliyordu: *Uçurumdan aşağı sürme.*

34. bölüm

Torino Havaalanı'na giderken Jess parmağını kesti.

Sam hep birlikte uçağa binip ABD dışında bir ülkeye gitmeyi planlamıştı. Antonella'ya, Maggie'nin bavuluna Hetta Price pasaportunu koymasını söylemişti. Antonella, Jess Price pasaportunu da koymuştu.

Sam artık her şeyi hatırladığından neredeyse emindi: Brown'ı, çatı katını, Lewiston'ı, parayı, Coral'ı ve Lewiston'ın Jess'i öldüreceğini. Yalnızca bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Torino'ya ve buradan kaçışlarına on dakika uzaklıktaydılar. Jess arka koltukta Sam'in çakısıyla oynarken parmağını kesti ve "Ah!" sesi duyuldu,

Maggie ve Sam el ele tutuşmuşlardı. Sam arabayı sol eliyle kullanıyor, Maggie de Punto'nun deri kaplı kol dayama yerinde duran Sam'in sağ elini okşuyordu. Maggie arkaya döndü ve Jess'in elinden akan az miktardaki kanı gördü. Çantasına uzanıp bir mendil aldı, ona mendili kesiğin üzerinde tutmasını söyledi, sonra da çantada La Scala'ya gittikleri akşamdan kalan Jess'in en sevdiği şekerlemeleri arayıp buldu ve ona bir tane verdi.

Jess, "Hâlâ kanıyor," dediği sırada havaalanına giden yola dönmek üzereydiler.

Maggie ona döndü, gözleri sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi oğlunun parmağına odaklanmıştı. "Sıkıca bastırıldığından emin misin?"

“Evet.”

“Dur bakayım.”

Jess elini kaldırdığında mendilin neredeyse tamamen kıpkırmızı olduğunu gördüler. Maggie mendili aldı ve kanlar avucuna damlamaya başladı. Çok fazla değil ama sürekliydi.

Maggie, Jess’e gülümsedi ve “Pekala, bu kanı durdursak iyi olur, yoksa uçuş görevlisi koltuk döşemesinin görünümünden pek hoşlanmayacak.”

Jess güldü.

Sam de zaten arabayı kenara çekiyordu. Maggie’nin gülümsemesine inanmamak gerektiğini biliyordu. Maggie elini kaldırdı ve bu şekilde Jess, annesinin sessizce *doktor, hastane* dediğini görmedi. Sam arabayı Maggie’nin inip arka koltuğa geçebilmesi için bir süreliğine durdurdu. Sam gittikleri yolun tersi yönünde yola koyulurken Maggie’nin, Jess’in parmağına temiz bir mendil bastırdığını ve çocuğu göğsüne yatırdığını gördü.

Sam hastanenin nerede olduğunu bilmiyordu. Yola devam etti, hastanenin yerini sorabileceği bir polis ya da taksi şoförü arayarak hem panikledi hem de Jess’le, yani kendi yaptığı klonla ilgilenmek için burada olmayan Felix’e ve iyi bir doktor olan ama Brown’ın tarafındaki Lewiston’a kızdı.

Gördüğü ilk benzin istasyonunda arabayı kenara çekti, Maggie’nin gözlerindeki korkuyu gördü ve Jess’e döndü. “Şimdi nasıl, evlat?”

“Hâlâ kanıyor. Çok değil ama...” Jess’in korktuğu belliydi.

Sam benzin istasyonunun marketine girdi, gördüğü her-kese soruyordu, “Dove è l’ospedale?”

“Non so.”

“Dove è l’ospedale?”

“Non so.”

Bilmiyorlardı, çünkü onlar da Sam gibi oradan sadece geçiyorlardı. Kasiyere yaklaştı ama kasiyer kız ortadan kaybolmak için tam da o anı seçmişti. Sam onun dönmesini beklerken markette dolaştı, Amerikan gazetesi bulmak için gazete standını altüst etti. *USA Today* gazetesini buldu ve şu hikayeleri gördü: *Amerikalı milyarder İtalya'da öldü. Eksantrik bilim insanının kaçırılan kızı bulundu.*

Sam tekrar arabaya koşup gazeteyi Maggie'ye verdi ve Jess'in parmağına baktı.

Maggie gazetelere bakarak, "Sanırım artık eve dönebiliriz, Sam. Brown'ın adamları hâlâ bizi arıyor olamazlar, değil mi?"

Sam, Jess'in renginin soluklaştığını düşündü. Kafa salladı. Brown'ın şahsi amaçlarıyla, Brown'ın kendisinden başka hiç kimsenin ilgilenmeyeceğini biliyordu. Sonra Antonella'nın navigasyonlu yol bilgisayarını hatırladı. Bilgisayar onlara bir hastane bulabilirdi.

Maggie fısıldadı, "Dr. Cecagallina ve Antonella orada. Onlar Jess'le ilgilenirler. Hem oraya yetişemeyeceğimiz kadar hızlı da kanamıyor. Eve dönsek daha iyi olacak."

"Ama—"

"Lütfen Sam Amca. Antonella'yı ve Simone Amca'yı yeniden görmek istiyorum."

"Jess ben sadece sana bir doktorun bakmasını istiyorum."

"Sam Amca bence her şey yolunda. Şarkı çalıyor. Davul vuruyor."

"Signora Morelli'nin de iyi olacağını söylemiştin Jess, hatırladın mı? Seni riske—"

Maggie, hayatının aşkı öfkelenmişti. Şeftali renkli şapkasını kaptı ve "Arabaya bin ve sür Sam Duffy. Zaman harcamayı bırak. Jess, her şey yolunda dedi, o halde yolunda demektir."

"Ama—"

“Arabaya bin! Ve sür, sür! Ulu Tanrım, orada durup zaman harcamayı bırak. Hadi arabaya! Tanrı aşkına—”

Sam, Punto’ya bindi. Brown ölmüştü ve Lewiston da muhtemelen bir uçakta eski hayatına geri dönüyordu. Eğer değilse, eğer Lewiston hâlâ villadaysa, silahını çıkaracak ve eski dostu Chuck’u iki kaşının ortasından vuracaktı.

Fiat Punto sarı villanın giriş kapısından geçtikten sonra her zaman bir kuş gibi hareket eden Jess, arabadan inerken düştü ve dizi yaralandı. Pantolonunu yukarı çekti ve açılan yaradan kanlar boşaldı.

Maggie son derece soğukkanlı bir ifadeyle, “Ben, Dr. Cecagallina’yı arayayım,” dedi.

Sam, Jess’i aldı ve elinde anahtarlarla koşarak verandaya çıkan Maggie’yi takip etti.

Biri kapıyı açtı. Sam kim olduğunu göremedi, çünkü kapıyı açan kişi kenara çekilmişti.

Sam, “Dur, önce ben içeri gireyim,” dedi. Jess’i o silahını çıkarırken Dr. Cecagallina’nın numarasını fısıldayan Maggie’ye verdi.

Sam, Maggie’nin oturma odasına girdi. Chuck Lewiston orada, Maggie’nin çiçekli kanepesinde oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, üzerinde keten bir takımla bir dergiye göz atıyordu. Başını kaldırıp sordu, “Çocuk nerede?”

“Neden bilmek istiyorsun, Chuck?” dedi Sam. Ona doğru gitti, Lewiston’ı göğsünden itti, sonra da gözlerini ondan ayırmadan telefona doğru yürüdü. “Ona bir iğne daha yapabilmek için mi, ha? Aklından bu mu geçiyor? Artık her şeyi hatırlıyorum, Chuck. O iğnenin içinde ne vardı?”

Lewiston doğruldu, takımını düzeltti ve Sam, Lewiston'ın tıraş olmadığını fark etti. Günlerdir bir şey yememiş gibi görüyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Lewiston, "Brown'ı öldürdüm," dedi.

Sam telefonu kapattı.

"Çocuğu iyileştirmeme izin ver. O çok hasta. Onu iyileştirebilirim."

"Brown'ı sen mi öldürdün?" Sam ona inanmak istiyordu. Lewiston iyi bir doktordu. Hemen oradaydı. "Neden öldürdün Brown'ı?"

Lewiston, "Tavus kuşları ve çimenlerin kokusu yüzünden," dedi.

Sam telefonu kaldırdı ve Dr. Cecagallina'nın numarasını çevirdi. Telefonun cevaplanmasını beklerken gözleri Lewiston'a, yazlık takım elbisesinin içindeki sakın zekaya baktı. *Tavus kuşu ve çimenmiş*, diye düşündü. *Tabi canım!*

Telefonu kapattığında doktor yola çıkmıştı. Sam, Antonella'nın çamaşır iplerinden bir miktar kesti ve Lewiston'ı üzerinde takım elbisesiyle bir sandalyeye bağladı.

Sam, Maggie ve Jess'i içeri aldı. Maggie de Antonella'yı aradı. Antonella geldi, nefes nefeseydi ve onlara Lewiston'ın gittiğini ve dün gece geri geldiğini, etrafta dolaşp çocuğu sorduğunu anlattı. Onlar hac için gittiklerinden beri doğru dürüst bir şey yemediğini de ekledi. Bugün Lewiston sürekli üstünü değiştirmiş, Antonella da eve gitmişti.

On beş dakika sonra Dr. Cecagallina hâlâ gelmemiş ve Jess'in çarşafı da kana boyanmış haldeyken Sam, silahını çıkardı ve Lewiston'ı önüne katıp Jess'in odasına götürdü. Tabancanın horozunu kaldırdı ve "Eğer bir saat içinde daha iyi olmazsa Chuck, ölürsün."

Lewiston ona çok yüksek dozda K vitamini ile mephyton

verdiğini ve Jess'in kırk sekiz saat boyunca kesinlikle yatakta istirahat etmesi gerektiğini söyledi. Dr. Cecagallina gelip de Jess'in yanlışlıkla kan sulandırıcı aldığını öğrenince tedavi için onunla hemfikir oldu ve kanı pıhtılaştırmak için tuzlu bir solüsyon verdi.

Maggie ve Antonella, birlikte Lewiston'ı yemek yemeye, tıraş olmaya ve dinlenmeye zorladılar. Onun için yemek yapmak zorunda da değildiler.

Jess'in ölümden döndüğü haberi kasabada yayılınca eve yemekler yağmaya başladı, ızgarada, fırında pişmiş, haşlanmış, buharda pişirilmiş yemekler gelip gidiyordu, çoğu da lezzetli zeytinyağı ile hazırlanmıştı. Carlo Morelli bile kasabalıların iyi dileklerini iletmek için ziyarete gelmişti. Yorgun bir hali vardı ama bunu yapmaya mecbur edilmiş gibi duruyordu. Maggie ve Antonella'nın mücadele ettiğini, karısına yardım etme konusunda başarısız olmuş olsalar da, onlara aynı şekilde karşılık vermenin onun için şeref olduğunu söylemişti. Kardeşi Adamo'yu alkol tedavisi için bir tedavi merkezine yatırdığını söyledi—yıllar önce yapmış olması gereken bir şeydi bu.

Carlo, Jess'i görmek için ısrar etti. Sam, elinde silahla onunla eşlik etti. Sessiz olacağına söz vermiş olsa da, Carlo Morelli, Jess'in yatağının yanına dizlerinin üstüne yığıldı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Maggie ve Antonella, Jess'in uyanmaması için, onu odanın dışında sakinleştirmek zorunda kaldılar.

O gece Maggie ve Sam, yıldızlarla kaplı gökyüzündeki hilalin ışığı panjurların arasından odaya dolarken, Maggie'nin sürekli kalkıp Jess'i kontrol ettiği anlar dışında birbirlerine sarılarak, Jess'in odasında yerde uyudular.

Lewiston'ın tedavisiyle geçen bir saat içinde Jess'in kanaması yavaşlamıştı. Ertesi sabah da tamamen durmuştu. Kırk sekiz saat sonra Jess iyileşti.

Lewiston da iyileşmişti, sabah sisi gölün üzerinde gezinirken Sam'le birlikte göl kenarında yürüyordu. Sam artık Lewiston'ı anlamıştı. Kendisi de cehenneme gidip gelmişti çünkü.

Serin bir sabahı ve Sam, Sessiz Kral'ın ve diğer kuğuların nereye gittiklerini merak etti. Genellikle buralarda olur ve Jess'i beklerlerdi ama son iki gündür yoklardı. Tekrar insana benzemeye başlayan Lewiston'a yandan bir bakış attı. "Biliyorsun, ben hafızamı kaybetmiştim, Chuck. Konusu açılırsa, muhtemelen Brown'la ilgili söylediklerini hatırlamayacağım."

Lewiston gülümsedi. "Teşekkürler, Yakışıklı Jones."

"O da kim?"

"Hiç kimse. Kendi kendime yaptığım bir espri. Ben bir doktorum ama birini öldürdüm. Aslında insanların hayatlarını kurtarmam gerekir."

"Bana sorarsan kurtardın. Jess'i, muhtemelen Felix'in kızı Ariel'i de. Kim bilir daha kimleri. Ama Maggie'yi de kurtardığın kesin." Sam, Maggie'nin penceresine doğru baktı. "O, çocuk olmadan yaşayamazdı."

Lewiston kafasını salladı. "Belki de teslim olmalıyım."

Sam, onu vazgeçirmeye çalışmadı. Vicdan, kişisel bir şeydi. Onun yerine kağıda bir isim ve bir adres yazdı ve Lewiston'a verdi.

"Bunu yapmaya karar verirsen, bu adamı ara. On yıl önce bu adresteydi ve bahse girerim hâlâ aynı yerdedir. Değilse, bana haber ver. Kendisi bir avukat ve aynı zamanda bir dosttur. Ona seni benim gönderdiğimi söyle. Olanları anlat.

Benimle bağlantıya geçsin. Brown hakkında, mahkemede kullanabileceğin, cezanı hafifletebilecek şeyler biliyorum. İtiraf etmeye karar verirsen tabii.”

“Evet, eğer karar verirsem. Teşekkürler,” dedi Lewiston.

“Bir iyilik isteyebilir miyim?”

“Söylemen yeter.”

Sam, eve doğru baktı. “Coral. Nerede olduğunu biliyor musun? Nasıl olduğunu?”

“Evet, sanırım New York’a geri döndü.”

“Maggie’ye, şeyken –biliyorsun—kafam yerinde değilken Coral’a yaptıklarımı anlattım ve o da ona gidip kendimi affettirmem konusunda ısrar etti.”

“Coral’ın neler hissettiğini biliyor.”

İki gün sonra Maggie ve Jess bahçe kapısında durmuş, Dr. Lewiston’a ve Sam’e veda ediyorlardı. Trene yetişip oradan da New York’a geri dönmek için bir taksiye biniyorlardı.

Maggie ve Sam, tutkulu bir veda gecesi geçirmişlerdi. Sam, Coral’a kendini affettirirken Maggie’ye sadık kalmaya söz vermişti. Felix’i de ziyaret edecek ve ona, telefonda duy-mak için yalvardığı ayrıntıları anlatacaktı. Bir hafta içinde de dönecekti.

Onun yokluğunda havalar ısındı.

Villadaki hayat, yıllar boyunca Maggie, Jess ve Antonella burada yaşarken olduğu haline geri döndü. Kasabada ve çevredeki kırsal bölgelerde hac ziyaretleri yaptılar, tepedeki San Carlo Borromeo’ya bile gittiler. Bu ziyaret sırasında Maggie, nefes kesici bir şey öğrendi. 1500’lü yıllarda Borromeo Milano’da piskoposken bir salgın olmuş. Salgının sona ermesi

için dua etmiş, bıkmadan yorulmadan hastaları ziyaret edip, onlara yardım etmiş ve Tanrı'ya eğer Milano kurtulursa yürüyerek İsa'nın Kutsal Kefeni'ni görmeye gideceğine söz vermiş. Salgın kısa zamanda sona ermiş ve Borromeo da yolculuğuna başlamış. O sırada Kefen Fransa'daymış. Dük Emmanuel Philibert, Borromeo'nun yeminini duymuş ve piskoposu Alplerin sert şartlarından kurtarmak için, Kefen'in Torino'ya getirilmesini emretmiş.

Jess, Kefen'in Torino'ya getirilmesine neden olan adamın doğduğu yerde büyümüştü. Bu da Maggie'yi burada olmalarının da Tanrı'nın planının bir parçası olduğuna ikna etti.

Bu mutlu günler sürerken Jess'in okuma kabiliyeti de gelişti. Aklı, dünyanın tüm ilmini içine alıyor gibi görünüyordu. Jess ona *İncil'i*, *Bahagavad Gita'yı*, *Upanishad'ı*, *Tevrat'ı*, *Tao Te Ching'i* ve *Kur'an'ı* ezberden okuyup, Buda'nın sekiz aşamalı yüce yolunu anlatırken onu dinledi.

Onu düzeltmeye çalışmadı, Jess'in konuştuğu, okuduğu, yüzdüğü, sanki tamamen ona aitmiş gibi gölde yelken yaptığı ve topal kuğu Sessiz Kral'la oynadığı her günün kıymetini bildi.

Sam'in geri döndüğü sabah Jess'le birlikte göl evinde kahvaltı etmişlerdi. Maggie yine astrolojiyle eğlenen ve onun horoskopuna bakan Jess'e çok gülmüştü. Maggie'nin burcu Balık'tı. Jess ise Başak'tı ve yükseleni Balık'tı. Doğruydum, Maggie şefkatli biriydi ve Jess de adeta bir yiyecekmiş gibi bilgiyle besleniyordu, fakat astrolojideki güneş işaretlerine göre birbirleriyle geçinemiyorlardı ve Jess de kendisiyle savaş halindeydi.

Jess coşkulu bir şekilde kızılıcak ağacına tırmandı ve annesine seslendi. "Ben Başağım, çalışkan, bakir. Sen, sevgili anneciğim, Balıksın, halden anlayan bir balık. Belki bu konuda

astrolojinin hakkı vardır.” *Bhagavad-Gita*’dan alıntı yaparak yorumladı, “Yaratılmış bütün varlıkların her bahtiyarlığıyla sevinip, çektikleri her bir acıyla da kahroluyorsun, anneciğim. Krishna seni en yüce mertebeye koyar.”

Maggie, güldü ve esintiyle birlikte ona doğru gelen müziği hissederek gözlerini kapattı: Bir şarkı ve bir de davul. Ses, belirsiz bir şekilde tanıdıktı ama bunu daha önce duymadığından da emindi. Şarkı, havayı aşkla titreştiriyor gibiydi. Davul ise içinde neşeli bir ritim barındırıyordu. Sanki onu rahatlatmaya çalışıyor gibiydiler.

Sonra Maggie, dehşet verici bir ses duydu. Biri haykırıyordu, “Astroloji mi? Krishna mı? Si, si, Adamo! È un diavolo! È un diavolo!”

Carlo Morelli, sanki sabahtan beri balkonun altına gizlenmiş, onları dinliyormuş gibi gölün çakıllı kıyısında belirdi. Nereden çıkmıştı bu adam? Ne kadar zamandır oradaydı? Maggie, iskelenin köşesindeki, kırmızı ve yeşil renkleri fark etti. Adamo’nun teknesiydi bu. Bayılacak kadar sarhoş olduğu, buradan bile anlaşıyordu.

Maggie şüphesiz hayatında ilk defa, Sinyor Carlo Morelli’nin de sarhoş olduğunu fark etti.

“Ne istiyorsun?” diye bağırdı Carlo’ya.

Carlo sendeledi, sonra da vahşi bir öfkeyle yere eğilip yerden koca koca taşlar aldı ve o taşları teker teker ağaçtaki Jess’e atmaya başladı.

Maggie’nin çarpan kalbi taşları takip etti. Taşların, havada uçarken havayı nasıl yardığını gördü. Davul gümbürdüyor, şarkı ise ağlıyordu.

Jess, Sinyor Morelli’ye baktı ve “Baba, onu bağışla,” dedi. Sonra da annesine, yalnızca ona baktı, gözlerindeki sevgiye, onu şefkatle yakan o sevgiye.

Maggie ona isabet eden taşların hepsini gördü. Yüzüne, boynuna.

Jess'in ellerinin kızılçık ağacından ayrılışını gördü.

Bir an için Maggie onun uçacağını sandı.

Sonra onun yere doğru inişini gördü. Düşüşünü gördü. Yaralı bir kuğu gibi.

Dünyası yıkıldı.

Carlo Morelli şok olmuş bir halde Jess'e baktı, ağzı açık kalmıştı, sonra da kaçıp gitti.

Maggie ağlayarak balkona koştu ve Jess'i kucağına aldı. Jess annesinin kucağına bir kuş tüyü gibi uzandı. Maggie onun ağırlığını neredeyse hissetmiyordu. Göğsü şişti ama Maggie ciğerlerinin zar zor dolduğunu fark edebiliyordu. O gidiyordu—bu dünyadan, bu gölden, bu hayattan. Şarkı ve davul ona öyle söylemişti. Onu nasıl bırakabilirdi? Onu o doğurmuştu. Onu kendi sütüyle emzirmiş, elleriyle beslemişti, oğlunun çocukluk yaralarını onun dudakları öpmüş, gözyaşlarını o kurutmuştu.

Gözleri açıldı. "Sen ağlıyorsun."

"Korkunç, rezil adam!"

"Hayır, anneciğim," diye fısıldadı, Jess. "Benim ölümüm Sinyor Morelli'ye sevgiyi öğretecek."

Maggie şiddetli bir şekilde kafasını salladı ve onu kendine doğru kaldırdı, başını omzuna koydu ve onu büyütürken yıllarca yaptığı gibi salladı.

Maggie hayvan sesleri duyduğunda başını kaldırdı. Kuğuların hepsi gelmişti.

Sessiz Kral balkonun hemen altında pozisyon alıp, nöbet-teymiş gibi sekiz çizmeye başlarken Maggie, "Hayır, hayır, hayır!" diye haykırdı.

Maggie başını eğip Jess'e baktı. "Hayır! Yapma! Lütfen,

benim bir tanem. Şu zavallı annen için bir mucize daha yap. Beni bırakıp gitme!”

Onu tekrar kucağına yatırdığında Jess gözlerini kapattı.

Maggie başını kaldırıp dua etti, “Tanrım! Ona hâlâ ihtiyacım var. Onu geri alma! Yapma! Ne olur yapma!”

Jess’in yüzüne dokunduğunu hissetti. Ona doğru bakınca, gözlerinin yeni doğan gün gibi parladığını gördü.

“Anne ben senin hem kederin, hem de neşenim. Döktüğün gözyaşlarıyım ben. Sen yalnız olmayacaksın. Ben her zaman seninleyim. Ben hem babayım, hem anneyim, hem de çocuğum.”

“Hayır, hayır!”

Jess annesinin karnına dokundu. “Başka biri gelecek.”

“Ah, Jess!” diye haykırdı. “Sen benim bir tanemsin!”

“Beni yere yatır.”

Maggie kımıldamadı.

Jess fısıldadı, “Lütfen.”

Onu nazikçe kucağından indirdi ve elini tuttu, güçlükle aldığı her nefesin verdiği acıya katlanarak.

Jess fısıldadı, “Ti voglio bene. Ti voglio tanto tanto bene. Ti voglio proprio bene.”

Maggie oğlunun elini öptü ve haykırdı, “Ti voglio tanto tanto bene. Ti voglio bene!”

Jess gülümsedi. “Şimdi bana arkanı dön.”

“Hayır, hayır, hayır!”

“Dön hadi. Ti voglio bene, bene.”

Maggie oğlundan uzaklaşp başını çevirdi. Bunu yaparken sessizleşti ve havayı da, sanki dünya yokmuş, yaratılış, yıldızları barındıran bu gökyüzü yokmuş, üstünde durduğu toprak, ufka doğru uzanan muhteşem bir gölün yanında bir villa yokmuş gibi bir sükunet sardı. Bir görüntü gördü, her şeyini,

Jess'ini gördü, Tanrı Krishna gibi milyonlarca yüzü ve milyonlarca kolu vardı. Jess sandalet giymiş sakallı bir adamdı, insanların sevgisi için peşinden gittiği; kutsal Ganj Nehri'nde yıkanan bir Hindu'ydu; bir hacın ve mihrabın önünde bir ayini yöneten, cübbesini giymiş bir rahipti; kutsal transa girmiş, kafasında tüyler olan bir şamandı; Tevrat okuyan bir hahamdı, sonra bir sürü kolları olan Shiva oldu, ölüm dansı yapıyordu; turuncu cübbeli bir keşişti; tozlu güney çadırında İncil'e güm güm vurarak vaaz veren bir Baptist rahibiydi; musalla taşında salavat getiren Müslüman bir imamdı. Uykusunda ona fısıldandığını duyduğu bütün adlar onundu. O, Kadim Olandı, o Takdis Edilendi. O bütün yüreklere aitti. Ama yine de onun oğluydu.

Maggie hıçkırıklara boğularak, sanki o hıçkırıkların kaynağı onun, oğlunu dünyaya getiren rahmiymiş gibi feryat ederek ağladı. Yeniden şarkıyı ve davulu duydu.

Hiç nedensiz yere, birdenbire kendini mutlu hissetti, adeta vücudunun bütün hücreleri sevinmeye karar vermiş gibiydi. Zamanın durduğunu sandı. Dünyanın durduğunu. O anda gölden bir kuğu havalandı. Diğerleri de onun ardında kanatlarını açtılar ve güneşe doğru görkemli bir uçuşa geçtiler. O sessizliğin içinde, Maggie başını çevirdi. Balkon boştu, sahil de. Jess Johnson, dünyanın kurtarıcısı, gitmişti.

O günden sonra hiç kimse Sessiz Kral'ı görmedi. İki güçlü bacağı olan başka bir erkek kuğu geldi ve yalnız olan kuğuyla eşleşti. Kuğuların lideri artık o olmuştu.

Yazar Hakkında

J. R. Lankford, Booklist'in yıldızlı bir eleştiri yazısında, "Harika bir kitap" dediği, *The Jesus Thief*, (Türkiye'de *Torino Kefeni* adıyla yayınlandı) adlı bilimsel-gerilim kitabının yazarıdır. Bu kitap 2003 yılında yayınlanmış, birçok farklı dile tercüme edilmiş, film hakları satın alınmış ve Kopenhag Üniversitesi'nde "Edebiyatta Genetik Bilimi" dersinde okutulmuştur. Kendisi, Texas'ta eşiyle birlikte yaşamakta ve serinin bir sonraki kitabı üzerinde çalışmaktadır.

2001 yılında, torunum Devar'la birlikte Paris üzerinden Kuzey İtalya'ya geri döndüm. O sıralar o Michigan'da, ben de Texas'ta yaşıyordum. O'Hare Havaalanı'nda buluşup Paris'e uçtuk, oradan da hızlı trenle birkaç gün kaldığımız, *The Secret Madonna (Tanrı'nın Kayıp Oğlu)* adlı romanımda yer vereceğim mekanların video çekimlerini yaptığımız çevreyi gezip gördüğümüz ve lezzetli yemeklerini tattığımız İtalya, Torino'ya geçtik. Bir hafta sonra dağların eteklerinden trenle yaptığımız rahat bir yolculukla, İtalya'nın doğusuna doğru gidip, İtalya ve İsviçre Alplerinin arasındaki Maggiore Gölü'nün güney kıyısına kurulmuş güzel bir şehir olan Arona'ya ulaştık. Maggie'nin sarı villası oradaydı ve kitabın büyük bir bölümü orada geçiyordu.

Orada, Devar'la birlikte geçirdiğim o büyülü günlerde Maggie ve oğlu Jess arasındaki bağı hayal etmek oldukça kolaydı. Tıpkı Devar'ın yaptığı gibi Jess'in de kuğuları besleyişini, Milano'daki opera salonu La Scala'da her ne kadar oturduğu yerde rahat durmasa da takım elbisesinin içinde ne kadar yakışıklı olduğunu gözümde canlandırmak hiç zor olmadı. Maggie'nin fiziksel bir lütuf olarak gördüğü Jess'in kaygısız hareketlerini hayal etmekte de hiç zorlanmadım.

Devar artık yetişkin bir adam. Büyükannesi onu çok özlüyor. Onun yokluğunda anladım ki, okuyucularıma Maggie ve Jess'i daha fazla özletmenin gereği yok. Amazon, yazarların kitaplarını kolayca yayımlayabilecekleri bir yol buldu, bu

devam kitabı da sizlere bu sayede ulaşıyor. Eğer bu kitabımı beğendiyseniz, lütfen çevrenizdekilere de okutun.

Romandakikarakterlerdenüçüne,Devarvebenimİtalya'da edindiğimiz arkadaşların adlarını verdim: Piero Giachino, şoförümüz ve çevirmenimiz, karısı Antonella ve Milano'daki La Scala'dan Andrew Cecagallina. Piero ve Antonella'ya birlikte Oropa'ya son derece keyifli bir yolculuk yaptık ve Piero durmadan yaptığı esprilerle yol boyunca hepimizi güldürdü. Andrew, gizli kalmış bazı gerçekleri öğrenmemi sağladı. Hem o, hem de Piero, romanda kullandığım İtalyanca kelimelerde bana yardımcı oldular. Kelimelerle ilgili herhangi bir hata varsa da tamamıyla bana aittir.

Ayrıca kız kardeşim Julie Lee'ye, eşimle birlikte eserin yaratım sürecindeki ilk okuyucularımdan biri olduğu için teşekkür ederim. Kurucusu olduğum internet üzerindeki çalışma ortamı NovelPro'nun benzersiz üyelerine özellikle teşekkür ederim. O yetenekli yazarların eleştirileri daima çalışmalarımı geliştirmeme yardımcı oluyor.

Annem-babam olmasaydı, ben de bir yazar olamazdım – Evimizi kitaplarla, kafamı fikirlerle, yüreğimi de sevgiyle dolduran Şair Julia Watson Rhines Barbour ve Jacinto Aneille Rhines.

Kocam Frank Lankford, onların bıraktıkları yerden son model bilgisayarlarla, ihtiyaç duyduğum malzemelerle, ülke dışına yaptığım araştırma gezileriyle ve başvuru kaynaklarıyla beni desteklemeye devam etti. Ve tüm bunları daha tek bir kelimem bile yayınlanmadan önce yaptı.

